SAMANTHA SHANNON

KEMİK MEVSİMİ

PEGASUS

"Fantastik edebiyatta etkileyici ve yeni bir ses."
USA TODAY

"Korkutucu ve zekice... Shannon serinin devamında ne kadar yaratıcı olacağını gözler önüne sermiş. Olağanüstü..."
WASHINGTON POST

"Samantha Shannon, geleceği hiç de distopik görünmeyen bir genç yazar."
STYLIST

"Altı kitap olması planlanan seride Shannon yarattığı eşsiz dünyanın derinliklerine inerken okurlarının onu takip edeceği şüphesiz."
TOM SHIPPEY,
WALL STREET JOURNAL

"Karanlık ve detaylarla örülmüş bir fantastik eser... Samantha doğuştan öykücü."
OBSERVER

"Biraz fantastik, biraz distopik ama tamamı entrika dolu. Müthiş boyutlarda bir dünyaya Tolkienvari terimler ve haritalar eklenmiş."
VOGUE

"Zekice yazılmış, cesaret ve iyilik dolu, her şeyin üstünde bir sevgiyi ve özgürlüğe ulaşmayı anlatan bir öykü... Oldukça yetenekli bir yazarın ilk fantastik eseri."
BOOKLIST

KEMİK MEVSİMİ

Pegasus Yayınları: 1559
Gençlik: 295

Kemik Mevsimi
Samantha Shannon
Özgün Adı: The Bone Season

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2017
ISBN: 978-605-299-056-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2013

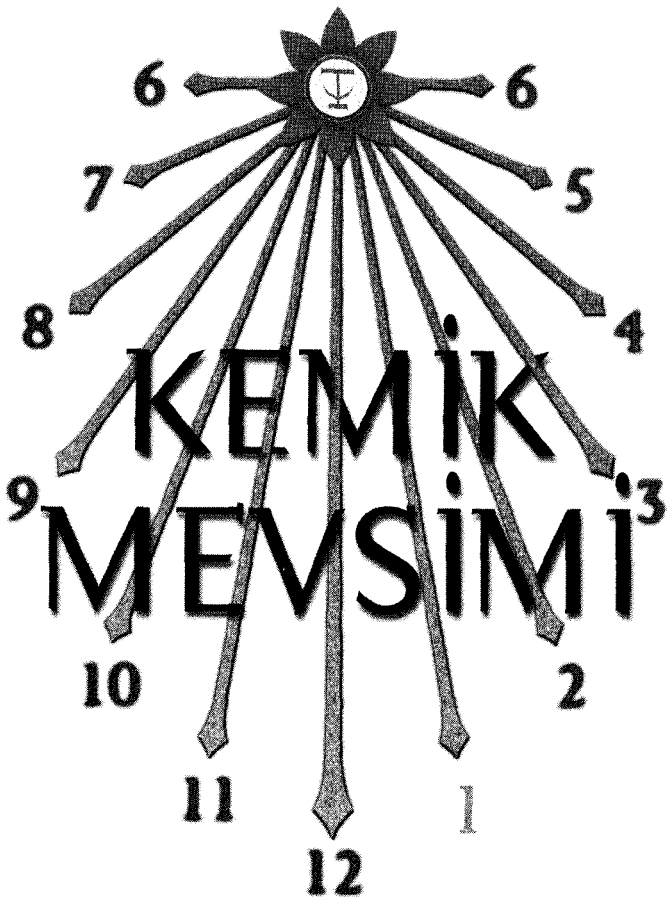
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla David Godwin Associates, London'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.co

SAMANTHA SHANNON

İngilizceden çeviren:

Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Hayalperestler için

Bu dünyanın yanında ve insan ırkının yanında,
görünmez bir dünya ve bir ruhlar krallığı vardır:
O dünya etrafımızı sarar çünkü her yerdedir.

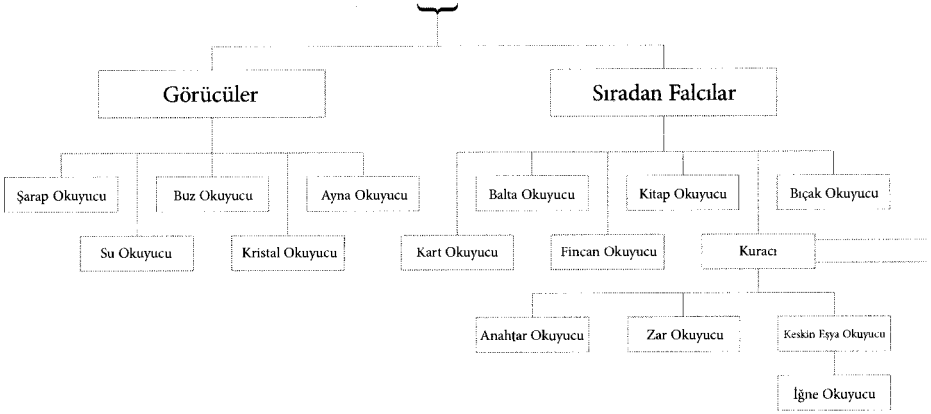
– Charlotte Brontë

DURUGÖRÜNÜN YEDİ HANESİ
–Doğadışılığın Yararları Üzerine'ye Göre–

❊ I. FALCILAR ❊

— mor —

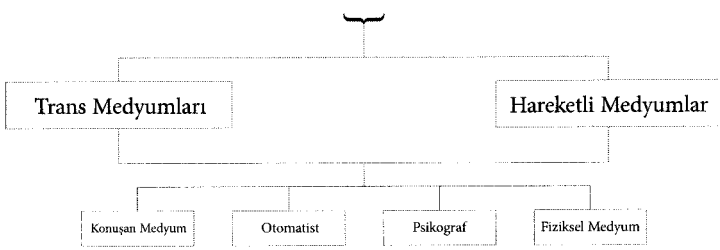
Eterle bağlantı kurmak için ayin eşyalarına (numa) ihtiyaç duyarlar. Bunlar genellikle geleceği tahmin etmekte kullanılır.

❊ III. MEDYUMLAR ❊

— yeşil —

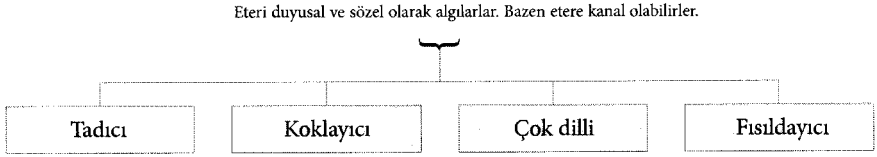
Eterle bağlantı kurmak için ruhani eşyalar kullanırlar. Biraz ruhların kontrolüne girme eğilimindedirler.

❊ IV. ALGICILAR ❊

— sarı —

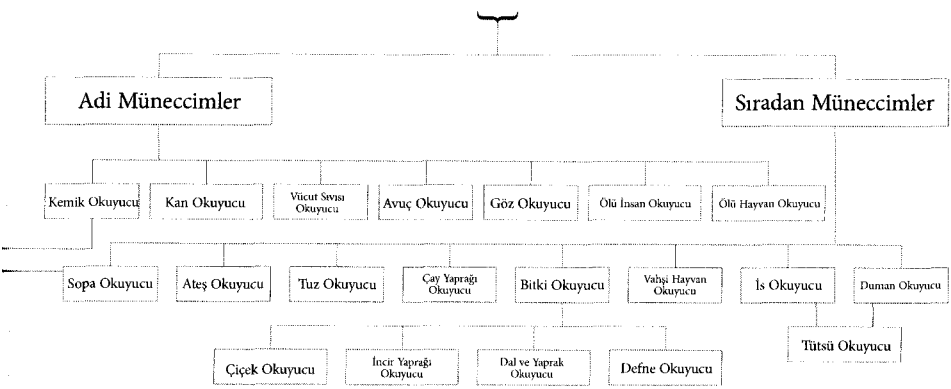
Eteri duyusal ve sözel olarak algılarlar. Bazen etere kanal olabilirler.

❊ II. MÜNECCİMLER ❊

— mavi —

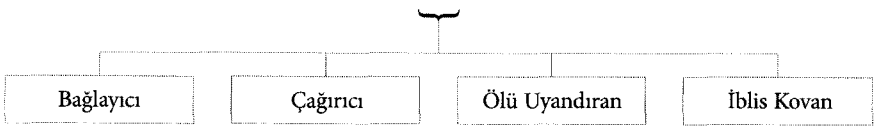
Eterle bağlantı kurmak için organik maddeleri veya elementleri kullanırlar. Bunlar genellikle geleceği tahmin etmekte kullanılır.

❊ V. GARDİYANLAR ❊

— turuncu —

Ruhlar üzerinde ortalamanın üzerinde bir kontrolleri vardır ve sıradan eter-uzay sınırlarını bükebilirler.

❊ VI. FURİALAR ❊

— turuncu-kırmızı —

Eterle, özellikle de rüya âlemiyle bağlantı kurduklarında içsel değişim geçirirler.

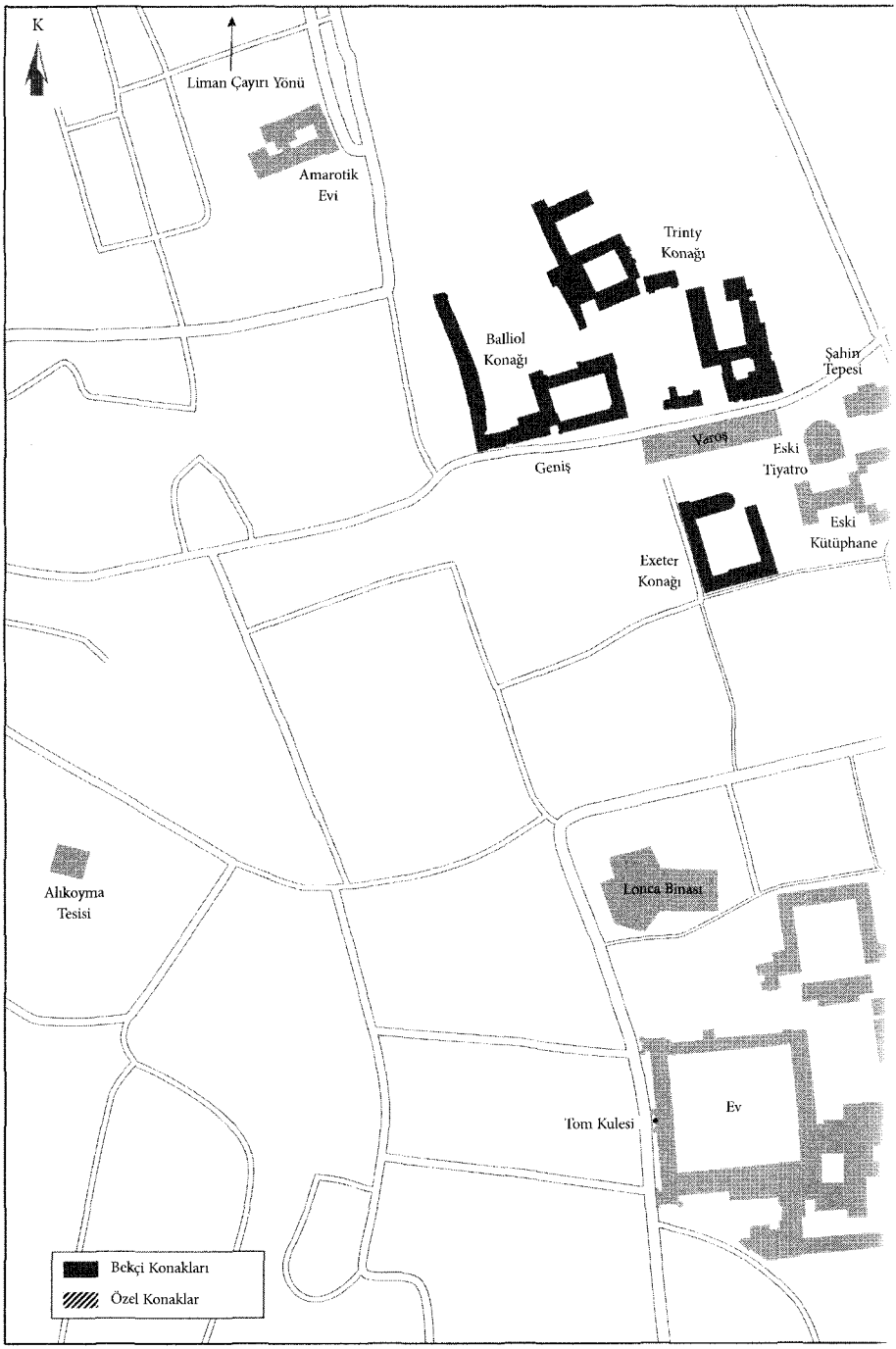

❊ VII. SIÇRAYICILAR ❊

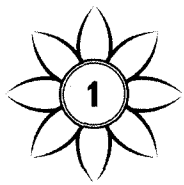
— kırmızı —

Kendi fiziksel sınırlarının dışındaki eteri etkileyebilirler. Etere karşı ortalamanın üzerinde duyarlılıkları vardır.

K
Liman Çayırı Yönü
Amarotik Evi
Trinty Konağı
Balliol Konağı
Şahin Tepesi
Varoş
Geniş
Eski Tiyatro
Eski Kütüphane
Exeter Konağı
Alıkoyma Tesisi
Lonca Binası
Ev
Tom Kulesi
Bekçi Konakları
Özel Konaklar

1. KABİR HAPİSHANE KOLONİSİ
RESMİ HÜKÜMRAN BÖLGESİ
Geniş
Hükümran Konağı
Oda
Queens Konağı
Magdalen Yolu
Magdalen Konağı
Varis Konağı
Oriel Konağı
Köprü
Merton Konağı
Korpus Konağı
Sahipsiz Bölge Yönü

Lanet

Başlangıçta sayımızın daha fazla olduğunu hayal etmeyi seviyorum. Sanırım çok fazla değildik. Ama şimdi olduğundan daha fazlaydık.

Bizler dünyanın kabullenmediği azınlığız. Hayal ürünü değiliz ama o bile kara listede. Biz de herkese benziyoruz. Hatta bazen diğer herkes gibi davranıyoruz. Birçok açıdan diğer herkes gibiyiz. Her yerde, her sokaktayız. Çok dikkatli bakmadığınız sürece normal diyebileceğiniz bir şekilde yaşıyoruz.

Ne olduğumuzu hepimiz bilmiyoruz. Bazılarımız hiç öğrenmeden ölüyoruz. Bazılarımız biliyoruz ve hiç yakalanmıyoruz. Ama oradayız.

Bana güvenin.

Sekiz yaşımdan beri Londra'nın eskiden Islington denen bölgesinde yaşamıştım. Kızlar için özel bir okula gitmiştim ve on altı yaşımda çalışmak için okulu bırakmıştım. Bu 2056 yılındaydı. Sion takvimine göre S.S. 127. Genç kadın ve erkeklerin yapabildikleri her yerde

hayatlarını kazanmaları bekleniyordu ki bu da genellikle o ya da bu şekilde bir tezgâhın arkası oluyordu. Hizmet sektöründe bir sürü iş vardı. Babam basit bir hayat süreceğimi sanıyordu; akıllı olduğumu ama hırslı olmadığımı ve iş hayatının karşıma çıkardıklarıyla yetineceğimi düşünüyordu.

Babam genellikle olduğu gibi yine yanılıyordu.

On altı yaşımdan itibaren Sion Londra'nın –sokaklarda kullandığımız adıyla SiLo– yeraltı suç dünyasında çalışmıştım. Hepsi hayatta kalmak için birbirini yere sermeye hazır olan acımasız durugörücü çetelerin arasında çalıştım. Hepsi, Başpatron tarafından yönetilen hisar genişliğinde bir kartelin parçasıydı. Toplumun dışına itildiğimizden, para kazanabilmek için suça yönelmek zorunda bırakılmıştık. Dolayısıyla da daha çok nefret çekmiştik. Hikâyelerin gerçekliğini kanıtlıyorduk.

O kargaşanın içinde benim de yerim vardı. Bir mim patronunun himayesindeydim. Patronum Jaxon Hall adında bir adamdı ve I-4 bölümünden sorumlu mim patronuydu. Doğrudan onun emrinde çalışan altı kişiydik ve kendimize Yedi Mühür diyorduk.

Babama söyleyememiştim. Maaşı düşük ama yasal bir iş olarak bir oksijen barında asistanlık yaptığımı sanıyordu. Bu kolay bir yalan olmuştu. Zamanımı neden suçlularla geçirdiğimi söylesem anlamazdı. Onların arasına ait olduğumu bilmiyordu. Hem de ona ait olduğumdan fazla.

Hayatım değiştiği gün on dokuz yaşındaydım. Benimki o zamanlar sokaklarda yaygın bir isimdi. Karaborsada geçen zor bir haftadan sonra hafta sonunu babamla geçirmeyi planlamıştım. Jax neden kısa bir tatile ihtiyacım olduğunu anlamıyordu –ona göre kartel dışında ilgimize ve zamanımıza hiçbir şey değmezdi– ama onun benim gibi bir ailesi yoktu. En azından hayatta değillerdi. Babam ve ben hiç samimi olmasak da hâlâ görüşmemiz gerektiğini düşünüyordum. Arada bir birlikte yemek, bir telefon açmak,

Kasım Bayramı'nda bir hediye almak. Tek sorun, sonu gelmek bilmeyen sorularıydı. Ne iş yapıyordum? Arkadaşlarım kimlerdi? Nerede yaşıyordum?

Cevap veremiyordum. Gerçek tehlikeliydi. Gerçekte ne yaptığımı bilirse beni Tower Hill'e kendisi gönderebilirdi. Belki ona gerçeği söylemeliydim. Belki de bu onu öldürürdü. Ne olursa olsun, kartele katıldığım için pişman değildim. Mesleğim yasadışıydı ama iyi kazandırıyordu. Ve Jax'in her zaman dediği gibi, ölü olmaktansa yasadışı olmak daha iyiydi.

O gün yağmur yağıyordu. İşteki son günümdü.

Bir yaşam destek ünitesi yaşam belirtilerimi gösteriyordu. Ölü gibi görünüyordum ve bir açıdan ölüydüm de: Ruhum kısmen vücudumdan ayrılmıştı. Bu beni darağacına götürecek bir suçtu.

Kartelde çalıştığımı söylemiştim. Açıklayayım. Bir tür korsandım. Tam olarak zihin *okuyucu* değildim; daha çok eterde olup bitenleri takip eden bir zihin radarıydım. Rüya âlemindeki nüansları ve başıboş ruhları hissedebiliyordum. Kendi dışımdaki şeyleri. Sıradan durugörücülerin hissedemediği şeyleri.

Jax beni izleme aracı olarak kullanıyordu. İşim onun bölümündeki etersel faaliyetleri izlemekti. Sık sık bana diğer durugörücüleri kontrol ettirir, gizledikleri bir şey olup olmadığına baktırırdı. Aynı odadaki insanlarla başlamıştık –görebildiğim, duyabildiğim ve dokunabildiğim insanlarla– fakat çok geçmeden bundan daha ileri gidebileceğimi anlamıştı. Başka yerde olan şeyleri hissedebiliyordum: Sokaktan geçen bir durugörücü, Covent Garden'da toplanan ruhlar. Yaşam desteğim olduğu sürece, Yedi İbre'nin bir kilometre çapındaki eteri hissedebiliyordum. Yani I-4'te olan bir şeyin pisliğini temizleyecek birine ihtiyacınız varsa, Jaxon'ın size geleceğinden emin olabilirdiniz. Daha da ileri gidecek potansiyelim

olduğunu söylemişti fakat Nick denememe izin vermeyi reddetmişti. Bunun bana ne yapacağını bilmiyorduk.

Elbette her türlü durugörü yasaktı ama para kazandıran türden olanlar açıkça günahtı. Bunun için kullandıkları özel bir ifade vardı: *Mim suçu*. Özellikle maddi kazanç için ruhlar âlemiyle iletişim kurmak. Kartel mim suçu üzerine kuruluydu.

Bir çeteye katılamamış olanlar arasında nakit para karşılığında çalışan durugörücüler çok yaygındı. Biz buna sokak sanatçılığı diyorduk. Sion ise vatan hainliği diyordu. Bu suçların cezasında kullanılan resmi yöntem, nitrojenle boğmaydı ve Nitfen markası altında pazarlanıyordu. Başlıkları hâlâ hatırlıyordum: ACISIZ CEZA: SİON'UN SON MUCİZESİ. Bir hap alıp uykuya dalmak gibi olacağını söylemişlerdi. Hâlâ halk önünde asılanlar oluyordu ve ağır vatan hainliği suçlarının cezasına biraz işkence de ekleniyordu.

Benim sadece nefes almam bile çok ağır bir vatan hainliğiydi.

Ama o güne geri dönersek... Jaxon beni yaşam desteğine bağlatmıştı ve bölümü keşfe göndermişti. 4. Bölüm'ü sık ziyaret eden yerel bir zihne odaklanıyordum. Anılarını görmek için elimden geleni yapmıştım fakat bir şey beni her seferinde durdurmuştu. Bu rüya âlemi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Jax bile afallamıştı. Savunma sistemlerinin tabakalarına bakarak sahibinin birkaç bin yaşında olduğunu söyleyebilirdim ama sebebi bu olamazdı. Bu başka bir şeydi.

Jax şüpheci bir adamdı. Kurallara göre Jax'in bölümüne giren yeni bir durugörücü, kırk sekiz saat içinde onun karşısına çıkmak zorundaydı. İşin içinde başka bir çetenin parmağı olduğunu söylemişti ama I-4'tekilerin hiçbiri beni engelleyecek deneyime sahip değildi. Bunu yapabildiğimi hiçbiri bilmiyordu bile. Bölgenin en büyük ikinci çetesinin lideri olan Didion Waite değildi. Yedi İbre'de sık sık dolaşan aç sokak sanatçılarından da değildi. Etersel

suç alanında uzmanlaşmış bölgesel mim patronları da değildi. Bu başka bir şeydi.

Yüzlerce zihin, karanlıkta gümüşi ışıkla parıldayarak yanımdan geçiyordu. Sokaklarda sahipleri gibi hızlı hareket ediyorlardı. Bu insanları tanımıyordum. Yüzlerini göremezdim; sadece zihinlerinin belli belirsiz şekillerini görebilirdim.

Artık Yedi İbre'de değildim. Algıladıklarım beni kuzeye sürüklüyordu ama tam olarak yerini bulamıyordum. Tanıdık tehlike duygusunu izliyordum. Yabancının zihni yakındaydı. Diğer zihinlerin altından ve üstünden geçerek elinde lambası olan bir kiralık lambacı çocuk gibi eterde beni kendine çekiyordu. Yabancı beni fark etmiş gibi hızlı hareket ediyordu, sanki kaçmaya çalışıyordu.

Bu ışığı izlememeliydim. Beni nereye götüreceğini bilmiyordum ve Yedi İbre'den şimdiden çok uzaklaşmıştım.

Jaxon sana onu bulmanı söyledi. Bu düşünce uzaktı. *Kızacak.* Kendimi zorladım ve vücudumla asla yapamayacağım kadar hızlı bir şekilde ilerlemeyi sürdürdüm. Fiziksel konumumun sınırlarını zorladım. Başıboş zihni artık seçebiliyordum. Diğerleri gibi gümüşi değildi; hayır, bu karanlıktı ve buz ya da taştanmış gibi soğuktu. Ona doğru hızla ilerledim. Çok... *çok* yakındaydı... Onu şimdi kaybedemezdim...

O anda etrafımdaki eter sarsıldı ve hedefim bir anda yok oldu. Yabancının zihni yine menzilimin dışına çıkmıştı.

Biri vücudumu sarstı.

Gümüş kordonum –vücudum ile ruhum arasındaki bağ– son derece duyarlıydı. Rüya âlemini uzaktan algılayabilmemi sağlayan şey oydu. Aynı zamanda beni anında bedenime geri çekebilirdi. Gözlerimi açtığımda Dani yüzüme bir kalemfener tutmuştu. "Göz-bebekleri tepki veriyor," dedi kendi kendine. "Güzel."

Danica. Zekâ açısından Jax'ten sonra ikinci sırada gelen dehamız. Benden üç yaş büyüktü ve beklenmedik bir yumruğun bütün cazibesine ve duyarlılığına sahipti. İlk işe başladığında, Nick onun sosyopat olduğunu söylemişti. Jax sadece karakter özelliği olduğunu iddia etmişti.

"Uyan bakalım, Rüyacı." Yanağımı tokatladı. "Et diyarına hoş geldin."

Tokat canımı yakmıştı; sevimsiz olsa da iyiye işaretti. Oksijen maskemi çözmek için elimi kaldırdım.

Loş ortam netleşti. Jax'in mekânı gizli bir kaçak eşya mağarasıydı: Yasak filmler, müzikler ve kitaplar. Hepsi tozlu raflara tıkış tıkış yerleştirilmişti. Hafta sonlarında Covent Garden'dan alabileceğiniz türde ucuz romanlar ve bir tomar broşür vardı. Burası dünyada istediğim şeyleri okuyabileceğim, izleyebileceğim ve yapabileceğim tek yerdi.

"Beni böyle uyandırmamalıydın," dedim. Kuralları biliyordu. "Orada ne kadar kaldım?"

"Nerede?"

"Nerede sence?"

Dani yine parmaklarını şıklattı. "Tabii, ah, elbette, eter. Pardon. İzlemiyordum."

Mümkün değildi. Dani süreci daima izlerdi.

Makinenin üzerindeki mavi Nixie kronometreye baktım. Dani onu kendisi yapmıştı. Adına Ölü Durugörücü Destek Sistemi ya da ÖDS diyordu. Eterde uzun menzilde çalıştığımda yaşam fonksiyonlarımı gözlemleyip kontrol ediyordu. Göstergeyi görünce kalbim duracak gibi oldu.

"Elli yedi dakika." Şakaklarımı ovaladım. "Orada yaklaşık bir saat kalmama izin mi verdin?"

"Olabilir."

"Tam bir saat mi?"

"Emir emirdir. Jax bu bilmeceyi hava kararana kadar çözmeni istedi. Yapabildin mi?"

"Denedim."

"Yani yapamadın. Sana ödül yok." Espressosunu bitirdi. "Anne Naylor'ı kaybettiğine hâlâ inanamıyorum."

Bu konuyu açacağından bir saniye bile şüphe etmemiştim. Birkaç gün önce, Jax'e ait bir ruhu –Farringdon'ın ünlü hayaleti Anne Naylor'ı– geri almak için müzayede evine gitmiştim. Benden fazla veren biri ruhu kapmıştı.

"Naylor'ı asla alamazdık," dedim. "Didion son olanlardan sonra o tokmağın inmesine izin vermezdi."

"Öyle diyorsan öyle olsun. Ancak Jax'in bir kötü ruhla ne yapacağını anlamadım zaten." Dani bana baktı. "Hafta sonu için sana izin verdiğini söyledi. İzni almayı nasıl başardın?"

"Psikolojik nedenlerle."

"Bu da ne demek?"

"Sen ve zamazingoların beni deli ediyorsunuz demek."

Boş fincanı bana fırlattı. "Ben seninle ilgileniyorum, bacaksız. Zamazingolarım kendi başlarına çalışamaz. Öğle yemeği bahanesiyle buradan çıksam, beynin kuruyup kalır."

"Beynim kuruyup *kalabilirdi.*"

"İstediğin kadar sızlan. Kuralları biliyorsun: Jax emirleri verir, biz itaat ederiz ve ücret alırız. Hoşuna gitmiyorsa, git Hector'la çalış."

Tuşe.

Dani burnunu çekerek eski deri çizmelerimi bana verdi. Onları giydim. "Herkes nerede?"

"Eliza uyuyor. Bir kriz geçirdi."

Ancak birimiz ölüme yakın bir deneyim geçirdiğimizde *kriz* derdik ve Eliza'nın durumunda rızasız beden istilasıydı. Resim odasının kapısına bir bakış attım. "O iyi mi?"

"Güzel bir uykuyla atlatacak."

"Nick onu kontrol etmiştir herhalde."

"Onu aradım. Hâlâ Jax'le birlikte Chat'in yerinde. Saat beş buçuktan sonra seni babana götüreceğini söylememi istedi."

Chateline's, yemek yiyebildiğimiz az sayıdaki yerden biriydi ve Neal's Yard'daki gösterişli bir bar-restorandı. Mekân sahibi bizimle bir anlaşma yapmıştı: Ona iyi bahşiş verirsek, Nöbetçilere ne olduğumuzu söylemeyecekti. Bahşiş yemeğin bedelinden daha fazla tutuyordu ama bir gece dışarıda yemeğe değiyordu.

"Yani geç kaldı," dedim.

"Bir şey çıkmış olmalı."

Dani telefonuna uzandı. "Zahmet etme." Saçlarımı şapkama tıktım. "İşlerini bölmek istemem."

"Trenle gidemezsin."

"Aslında gidebilirim."

"Cenazen olur."

"Hiçbir şey olmaz. Hat haftalardır kontrol edilmiyor." Ayağa kalktım. "Pazartesi kahvaltı ediyor muyuz?"

"Belki. Canavara fazla mesai borçlu olabilirim." Saate baktı. "Gitsen iyi olur. Saat neredeyse altı oldu."

Haklıydı. İstasyona ulaşmak için on dakikadan az zamanım vardı. Ceketimi kaparak kapıya koşarken köşedeki ruha çabucak, "Selam, Pieter," dedim. Cevap olarak parıldadı: Sıkkın, yumuşak bir parıltı. Parıldadığını hiç görmez, sadece hissederdim. Pieter yine depresyondaydı. Ölü olmak bazen ona böyle hissettiriyordu.

Ruhlarla bir şeyleri yapmanın belli yolları vardı; en azından bizim bölümümüzde. Ruh yardımcılarımızdan biri olan Pieter'ı ele alın örneğin; teknik konuşmak gerekirse, bir ilham perisiydi. Eliza üç saatlik sürelerle onun kendisini ele geçirmesine izin verir, bu süreçte bir başyapıt yaratırdı. İşi bitince ben Covent Garden'a koşar ve onu sanat koleksiyoncularına satardım. Pieter ruh hali değişken biriydi. Bazen aylar boyunca tek bir yeni tablomuz bile olmazdı.

Bizimki gibi bir in, ahlak değerlerine uygun bir yer değildi. Bir azınlığı yeraltına inmeye zorladığınızda bu olur. Dünya zalim olduğunda bu olur. Dayanmaktan başka çareniz yoktur. Biraz para kazanarak hayatta kalmaya çalışırsınız. Westminster Hükümdarlığı'nın gölgesinde bir şeyler yapmaya çabalarsınız.

Benim işim –hayatım– Yedi İbre'deydi. Sion'un eşsiz şehir ayrımı sistemine göre I Birlik, 4. Bölüm veya I-4'te kalıyordu. Covent Garden'daki karaborsaya yakın bir kavşaktaki bir sütunun etrafına yapılmıştı. Bu sütunun üzerinde altı güneş saati vardı.

Her bölümün kendi mim patronu veya mim patroniçesi vardı. Birlikte karteli yöneten Doğadışı Meclis'i oluşturuyorlardı ama sadece kendi bölümlerinde canlarının istediğini yapıyorlardı. Yedi İbre, merkez bölgede ve kartelin en güçlü olduğu yerdeydi. Jax bu yüzden burayı seçmişti. Bu yüzden kalmıştık. Nick kendi evi olan tek kişiydi ve daha kuzeydeki Marylebone'daydı. Onun yerini sadece acil durumlar için kullanıyorduk. Jaxon'ın yanında çalıştığım üç yıl içinde sadece bir kez, Karanlık Nöbetçileri Bölüğü, durugörücüleri bulmak için İbre'ye baskın düzenlediğinde acil durum oluşmuştu. Bir muhbir baskından yaklaşık iki saat önce bize haber vermişti ve onun yarısı kadar bir sürede hepimiz ortadan kaybolabilmiştik.

Dışarısı soğuk ve ıslaktı. Tipik bir mart akşamıydı. Ruhları hissediyordum. İbre, Sion'dan önceki günlerde varoştu ve sütunun etrafında dolaşarak yeni bir amaç bekleyen sefil ruhlarla doluydu. Onlardan bir grubu yanıma çağırdım. Biraz korunma her zaman işe yarardı.

Sion görüye sahip olmayanların, yani amarotiklerin güvenliği konusunda son sözü söylerdi. Ölüm sonrası yaşamdan söz etmek yasaktı. Frank Weaver, kendisinden önceki sayısız Büyük Engizitör gibi bizim doğadışı olduğumuzu düşünüyordu ve Londra'nın geri kalanına bizden tiksinmeyi öğretmişti. Çok gerekli olmadıkça, güvenli saatler dışında dışarı çıkmıyorduk. O da KNB uyuduğu

ve Aydınlık Nöbetçileri Bölüğü nöbeti devraldığı zaman oluyordu. ANB memurları durugörücü değildi. Gece görev yapan meslektaşları kadar şiddet eğiliminde olmalarına da izin verilmiyordu. En azından kamuya açık alanlarda.

KNB farklıydı. Üniforma giymiş durugörücülerdi. Ötenazi uygulanmadan önce otuz yıl görev yapmak zorundaydılar. Bazıları kötücül bir grup olduğunu söylüyordu fakat bu onlara otuz yıl boyunca rahat bir yaşam sağlıyordu. Çoğu durugörücü o kadar şanslı değildi.

Londra'nın tarihinde o kadar çok ölüm vardı ki ruhların olmadığı bir yer bulmak zordu. Bir güvenlik ağı oluşturuyorlardı. Yine de, yanınıza aldıklarınızın iyi olduğunu ummak zorundaydınız. Zayıf bir hayalet kullanırsanız, bir saldırganı ancak birkaç saniye sersemletirdi. En iyileri, yaşarken şiddet dolu hayatlar sürmüş olanlardı. Bazı ruhların karaborsada iyi para getirmesinin nedeni buydu. Örneğin biri bulabilse, Karındeşen Jack milyonlar ederdi. Bazıları hâlâ Karındeşen'in VII. Edward olduğunu söylüyordu; Kanlı Kral, devrik prens. Sion onun ilk durugörücü olduğunu söylüyordu fakat ben hiç inanmamıştım. Ben zamanın başlangıcından beri var olduğumuza inanmayı tercih ediyordum.

Dışarıda hava kararıyordu. Gökyüzünde günbatımının altın tonları vardı ve ay bembeyaz sırıtıyordu. Altında hisar yükseliyordu. Sokağın karşısındaki oksijen barı İki Biracı, amarotiklerle doluydu. Normal insanlarla. Durugörücüler onların bakarkör olduğunu söylüyordu; onların da bizim durugörücü hastalık geçirdiğimizi söylediği gibi. *Çürümüşler*, diyordu bazıları.

O kelimeyi hiç sevmiyordum. Kulağa iğrenç geliyordu. Ölülerle sohbet edenler biz olduğumuz için biraz ikiyüzlülük gibi de geliyordu.

Ceketimin önünü iliklediem ve şapkamın gölgeliğini gözlerimin önüne çektim. Gözlerim açık, başım öndeydi. Uyduğum kanun buydu. Sion'un kanunları değil.

"Sokak sanatçısına bir metelik. Sadece bir metelik, bayan! Londra'daki en iyi kâhinim, bayan, yemin ederim. Zavallı bir sokak sanatçısına bir metelik?"

Ses, ince bir ceketin içinde büzülmüş zayıf bir adama aitti. Uzun süredir bir sokak sanatçısı görmemiştim. Çoğu durugörücünün kartel üyesi olduğu merkezde ender bir şeydi. Aurasını taradım. Bir kâhin filan değil, falcıydı; hem de çok aptal bir falcı. Mim patronları dilencilere tükürürdü. Doğruca ona yöneldim. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Onu yakasından yakaladım. "Kafayı mı sıyırdın?"

"Lütfen, bayan. Açlıktan ölüyorum," dedi, susuz kaldığını belli eden hırıltılı sesiyle. Bir oksijen bağımlısınınki gibi yüz tikleri vardı. "Kimseye bulaşmadım. Bağlayıcı'ya söylemeyin, bayan. Tek istediğim..."

"O zaman git buradan." Eline birkaç banknot sıkıştırdım. "Nereye gideceğin umurumda değil; sokaklardan uzaklaş. Uyuyacak bir yer bul. Ve yarın sokak sanatı yapman gerekirse bunu VI. Birlik'te yap. Burada değil. Anladın mı?"

"Çok teşekkürler, bayan."

Aralarında bir cam kürenin de olduğu azıcık eşyasını topladı. Kristalden daha ucuzdu. Koşarak uzaklaşmasını ve Soho'ya yönelmesini izledim.

Zavallı adam. O parayı bir oksijen barında harcarsa, çıktığında kendini yine sokaklarda bulurdu. Birçok kişi bunu yapıyordu: Kendilerini bir sondaya bağlıyor, saatler boyunca aromalı havayı soluyorlardı. Hisardaki tek yasal uyuşturucu buydu. Her ne yaptıysa, o sokak sanatçısı çaresizdi. Belki kartelden atılmıştı ya da ailesi tarafından reddedilmişti. Sormazdım.

Kimse sormazdı.

I-4B istasyonu genellikle yoğundu. Amarotiklerin trenlerle bir sorunu yoktu. Kendilerini ele veren auraları da yoktu. Çoğu durugörücü toplu taşıma araçlarından uzak dururdu ama bazen trenler sokaklardan daha güvenliydi. KNB hisara kadar pek ulaşamıyordu. Rastgele kontroller enderdi.

Altı birliğin her birinde altı bölüm vardı. Bölümünüzden ayrılmak isterseniz –özellikle geceleri– bir yolculuk iznine ve bol şansa ihtiyacınız olurdu. Hava karardıktan sonra metro muhafızları kullanılıyordu. Karanlık Nöbetçileri Birliği'nin bir alt grubu olarak, standart yaşam sigortası olan durugörücülerdi. Hayatta kalmak için devlete hizmet ediyorlardı.

Ben Sion için çalışmayı aklımdan bile geçirmemiştim. Durugörücüler birbirlerine karşı acımasız olabiliyordu –kendi türlerine sırt dönenleri biraz anlayabiliyordum– ama ben yine de kendimi onlara bağlı hissediyordum. Birini asla tutuklayamazdım. Yine de, bazen iki hafta boyunca çok çalıştığımda ve Jax ücretimi ödemeyi unuttuğunda, bunu düşünebiliyordum.

İki dakikam kaldığında belgelerimi taradım. Bariyerleri geçtikten sonra etrafımdaki grubu serbest bıraktım. Ruhlar dolaştıkları yerlerden fazla uzaklaştırılmaktan hoşlanmazlardı ve onları zorlasam bile bana yardım etmezlerdi.

Başım zonkluyordu. Dani'nin damarlarıma enjekte ettiği ilacın etkisi geçiyordu. Eterde bir *saat*... Jaxon beni gerçekten çok zorluyordu.

Platformda parlak yeşil bir Nixie tren saatlerini listeliyordu; onun dışında çok az ışık vardı. Scarlett Burnish'in kaydedilmiş sesi hoparlörlerden mekanik bir şekilde yayılıyordu.

"*Bu tren I. Birlik, 4. Bölüm içindeki kuzey yönünde, bütün istasyonlara uğrayacaktır. Lütfen inceleme için kartlarınızı hazırlayın. Bu akşamki bülten için güvenlik ekranlarına bakın. Teşekkür eder, iyi akşamlar dileriz.*"

Hiç de iyi bir akşam geçirmiyordum. Şafaktan beri bir şey yememiştim. Jax ancak gerçekten keyfi yerindeyse bana öğle paydosu verdirirdi ki bu da mavi elmalar kadar enderdi.

Güvenlik ekranlarında yeni bir mesaj belirdi. RDT: RADYESTEZİK DEDEKTÖR TEKNOLOJİSİ. Diğer yolcular fark etmemişti. Bu reklam sürekli yayınlanıyordu.

"Londra kadar kalabalık bir hisarda, doğadışı biriyle yan yana yolculuk yapıyor olabileceğinizi düşünmeniz doğaldır." Ekranda siluetler belirdi. Her biri bir kişiyi temsil ediyordu. Biri kırmızıya dönüştü. "SiBAT tesisi artık Paddington Terminal kompleksinde ve Hükümdarlık'ta RDT Sezikalkanı'nı deniyor. 2061 yılına kadar merkez birlikteki istasyonların yüzde sekseninde, metrodaki doğadışı polis sayısını azaltmamızı sağlayacak şekilde Sezikalkanı kurmayı planlıyoruz. Daha fazla bilgi için Paddington'a uğrayın veya bir ANB memuruna danışın."

Reklam değişerek başka bir ürüne geçti ama zihnimde tekrarlanmaya devam ediyordu. RDT, hisardaki durugörücü topluluk için en büyük tehditti. Sion'a göre, aurayı altı metreden sezebiliyordu. Planlarında önemli bir gecikme olmazsa, 2061'e kadar tecride zorlanacaktık. Mim patronlarından bekleneceği gibi, hiçbiri bir çözüm bulamamıştı. Sadece gevezelik ediyorlardı. Ve dalaşıyorlardı. Sonra da dalaşmaları hakkında gevezelik ediyorlardı.

Üzerimdeki caddede auralar titreşiyordu. Bir akort aleti gibi onların enerjisiyle uğulduyordum. Oyalanmak istediğim için kimliğimi kurcaladım. Bir fotoğrafımı, adımı, adresimi, parmak izlerimi, doğum yerimi ve mesleğimi gösteriyordu. Bayan Paige E. Mahoney, I-5, tabiiyeti değiştirilmiş vatandaş. İrlanda, 2040 doğumlu. Özel şartlar altında 2048 yılında Londra'ya taşındı. I-4'teki bir oksijen barında çalıştığı için yolculuk izni var. Sarışın. Gri gözlü. Bir yetmiş beş boyunda. Muhtemelen sigaradan kaynaklanan koyu dudakları dışında belirgin bir özelliği yok.

Hayatımda hiç sigara içmemiştim.

Nemli bir el bileğimi yakaladı. Donup kaldım.

"Bana bir özür borçlusun."

Melon şapka giymiş ve kirli bir beyaz boyunbağı takmış siyah saçlı bir adama öfkeli gözlerle baktım. Onu daha leş gibi kokusundan tanımalıydım: Hijyenine pek dikkat etmeyen rakiplerimizden biri olan Haymarket'lı Hector. Hep lağım gibi kokardı. Ne yazık ki aynı zamanda kartelin baş kodamanı, Başpatronuydu. Onun bölgesine Şeytan Tarlası diyorlardı.

"Oyunu biz kazandık. Adil bir şekilde." Kolumu çekip kurtardım. "Senin yapacak işin yok mu, Hector? Örneğin dişlerini fırçalamakla başlayabilirsin."

"Belki *sen* de oyununu temizlemelisin, küçük gürzcü. Ve Başpatronuna biraz saygı göstermeyi de öğrenebilirsin."

"Ben hilekâr değilim."

"Ah, bence öylesin." Kısık sesle konuşmaya devam etti. "Mim patronun ne kadar havalı olsa da, siz yediniz de hilekâr ve yalancısınız. Bence karaborsadaki en kötüsü de sensin, sevgili Rüyacı. Ama ortadan kaybolacaksın." Bir parmağıyla yanağıma dokundu. "Hepsi sonunda ortadan kaybolur."

"Sen de öyle."

"Göreceğiz. Yakında." Sonraki sözlerini kulağıma fısıldadı. "Evine *çok* güvenle git, sürtük." Çıkış tünelinde gözden kayboldu.

Hector'ın yanındayken adımlarıma dikkat etmek zorundaydım. Başpatron olarak mim patronlarının hiçbirinin üzerinde gerçek bir gücü yoktu; tek rolü toplantıları düzenlemekti fakat çok fazla taraftarı vardı. Naylor müzayedesinden iki gün önce benim çetem onun adamlarını Tarot oyununda yendiğinden beri çok öfkeliydi. Hector'ın adamları yenilmekten hoşlanmazdı. Jaxon yardımcı olmuyordu. Çetemdekilerin çoğu büyük ölçüde onlardan uzak durarak hedef olmaktan sakınıyordu fakat Jax ve ben fazla isyankârdık.

Solgun Rüyacı –sokaklardaki adım– hedef listelerindeydi. Beni köşeye sıkıştırırlarsa ölürdüm.

Tren bir dakika geç kaldı. Boş bir koltuğa oturdum. Vagonda benden başka sadece bir kişi vardı: *Nesil Gündemi* okuyan bir adam. Bir durugörücü, bir medyumdu. Gerildim. Jax'in düşmanları vardı ve birçok durugörücü benim onun metresi olduğumu düşünüyordu. Muhtemelen gerçek Pieter Claesz tarafından yapılmamış olabilecek tablolar sattığımı da biliyorlardı.

Standart veri tabletimi çıkardım ve en sevdiğim yasal romanı seçtim. Beni koruyacak bir ruh grubum olmadığından, tek gerçek güvencem mümkün olduğunca normal ve amarotik görünmekti.

Sayfaları çevirirken gözümü adamdan ayırmıyordum. Radarında olduğumun farkındaydım ama ikimiz de konuşmuyorduk. Beni hâlâ boğazımdan yakalayıp bayıltana kadar dövmediğine göre, muhtemelen yeni kandırılmış bir sanat meraklısı değildi.

Riski göze alarak *Nesil Gündemi*'ne bir bakış attım; bu hâlâ kâğıda basılarak yayımlanan tek gazeteydi. Kâğıdı kötüye kullanmak çok kolaydı; veri tabletleriyle sadece sansürcüler tarafından onaylanmış şeyleri indirebiliyorduk. Gazete sayfasında tipik haberler görüyordum. İki genç adam ağır vatan hainliğinden asılmıştı, 3. Bölüm'de şüpheli bir pazaryeri kapatılmıştı. Britanya'nın politik açıdan izole olduğu yönündeki "doğadışı" düşünceyi reddeden uzun bir makale vardı. Köşe yazarı Sion'u "cenin durumundaki bir imparatorluk" olarak görüyordu. Bunu kendimi bildim bileli söylüyorlardı. Sion hâlâ bir ceninse, ana rahminden çıktığında orada olmak istemeyeceğimden kesinlikle emindim.

Sion'un gelişinin üzerinden yaklaşık iki asır geçmişti. İmparatorluğa yöneldiği hissedilen bir tehdide karşı oluşturulmuştu. Adına *salgın* diyorlardı; bir durugörü salgını. Resmi tarih, beş korkunç cinayetin suçunu VII. Edward'a yükledikleri 1901'di. Kanlı Kral'ın asla kapatılamayacak bir kapı açtığını, durugörü salgınını dünyaya

getirdiğini ve taraftarlarının her yerde üreyip öldürdüğünü, üstelik de güçlerini büyük bir kötülükten aldıklarını öne sürmüşlerdi.

Ardından, bu hastalığı yok etmek için kurulmuş olan bir cumhuriyet olarak Sion gelmişti. Sonraki elli yıl içinde bir durugörü avcısı makinesine dönüşmüş, bütün önemli politikalar doğadışıların etrafında örülmüştü. Cinayetler daima doğadışılar tarafından işleniyordu. Rastgele şiddet, hırsızlık, tecavüz, kundakçılık... hepsi doğadışılar yüzünden oluyordu. Yıllar içinde hisarda bir durugörücü karteli oluşmuş, organize bir yeraltı dünyası kurulmuş ve durugörücülere bir sığınak sunmuştu. Sion o zamandan beri kökümüzü kazımak için daha da çok çabalıyordu.

RDT yerleştirildiğinde kartel çökecek ve Sion her şeyi görebilir hale gelecekti. Bu konuda bir şeyler yapmak için sadece iki yılımız vardı ama Başpatron Hector'ken bunun mümkün olacağını sanmıyordum. Onun hâkimiyeti yozlaşmadan başka bir şey getirmemişti.

Tren üç istasyonu hiç olaysız geçti. Tam okuduğum bölümü bitirirken ışıklar söndü ve tren aniden durdu. Ben olanları diğer yolcudan yarım saniye önce fark ettim. Oturduğu koltukta dimdik doğruldu.

"Treni arayacaklar."

Korkusunu doğrulamak için konuşmaya çalıştım fakat dilim dürülmüş bir bez parçası gibiydi.

Veri tabletimi kapadım. Tünelin duvarında bir kapı açıldı. Vagondaki Nixie ekranı GÜVENLİK ALARMI diye yanıp söndü. Ne olduğunu biliyordum: İki altmuhafız görevdeydi. Her zaman bir amirleri vardı ve genellikle de bir medyum olurdu. Daha önce rastgele bir kontrolle hiç karşılaşmamıştım ama çok az durugörücünün onlardan kurtulabildiğini biliyordum.

Kalbim göğsümü delecekmiş gibi atıyordu. Diğer yolcuya bakarak tepkisini ölçmeye çalıştım. Bir medyumdu ama pek güçlü

değildi. Bunu nasıl anlayabildiğimi tam olarak açıklayamıyordum; sadece antenlerim belli bir sinyal alıyormuş gibiydi.

"Bu trenden inmemiz gerek." Adam ayağa kalktı. "Sen nesin, tatlım? Bir kâhin mi?"

Karşılık vermedim.

"Durugörücü olduğunu biliyorum." Kapının kolunu çekti. "Haydi, tatlım, burada böylece oturamayız. Buradan çıkmanın bir yolu olmalı." Ceketinin koluyla alnını sildi. "Rastgele kontrole rastlayacak onca gün içinde bula bula... *bugünü* buldum..."

Kıpırdamadım. Bundan kurtulmanın yolu yoktu. Pencereler sağlamlaştırılmış, kapılar kilitlenmişti; zamanımız da tükenmişti. Vagonda iki fener ışığı parladı.

Hiç kıpırdamıyordum. Metro muhafızları. Vagonda belli sayıda durugörücü tespit temiş olmalıydılar, yoksa ışıkları söndürmezlerdi. Auralarımızı görebildiklerini biliyordum ama önce ne tür durugörücüler olduğumuzu anlamak isterlerdi.

Vagondaydılar. Bir çağırıcı ve bir medyum. Tren tekrar hareket etti ama ışıklar yanmadı. Önce adama yaklaştılar.

"Adın?"

Adam doğruldu. "Linwood."

"Yolculuk nedenin?"

"Kızımı ziyaret ediyordum."

"Kızını ziyaret ediyormuş. Bir seansa gitmediğinden emin misin, medyum?"

Bu ikisi kavga istiyordu.

"Hastaneden gerekli belgelerim var. Kızım çok hasta," dedi Linwood. "Onu her hafta görmeme izin var."

"Çeneni tekrar açarsan onu görmene bir daha hiç izin verilmeyecek." Sivil bana dönerek bağırdı. "Sen. Senin kartın nerede?"

Cebimden çıkardım.

"Yolculuk iznin?"

Onu da verdim. Duraksayarak okudu.

"4. Bölüm'de çalışıyorsun."

"Evet."

"Bu izni kim verdi?"

"Bill Bunbury, denetmenim."

"Anlıyorum. Ama görmem gereken başka bir şey daha var." Fenerini gözlerime tuttu. "Kıpırdama."

Gözümü bile kırpmadım.

"Ruh görüsü yok," dedi. "Bir kâhin olmalısın. İşte *bu* uzun süredir duymadığım bir şey."

"Kırklardan beri göğüsleri olan bir kâhin görmedim," dedi diğeri. "Buna bayılacaklar."

Amiri gülümsedi. Kalıcı ruh görme yetisinin işareti olarak gözlerinde birer kolobom vardı.

"Beni çok zengin etmek üzeresin, genç bayan," dedi. "Şu gözleri bir daha kontrol edeyim."

"Ben kâhin değilim," dedim.

"Elbette değilsin. Şimdi çeneni kapa da, şu gözlerini aç bakalım."

Çoğu durugörücü beni kâhin sanıyordu. Yanılmak kolaydı. Auralar çok benziyordu; aslında aynı renkti.

Muhafız parmaklarıyla sol gözümü açtı. İnce bir ışıkla gözbeneklerimi incelerken ve sahip olmadığım kolobomları ararken, diğer yolcu açık kapıdan kaçmak için harekete geçti. Bir ruhu –koruyucu meleğini– sivillere fırlatırken bir titreşim oldu. Melek üzerine yüklenip duyularını patates gibi ezerken, yardımcı muhafız bir çığlık attı.

Amiri çok hızlıydı. Daha kimse kıpırdayamadan, bir grup kötü ruh çağırdı.

"Sakın kıpırdama, medyum."

Linwood ona baktı. Kırklı yaşlarında, zayıf ama atletik vücutlu, şakakları aklaşmaya başlamış kumral saçlı, ufak tefek bir adamdı. Ben kötü ruhları göremiyordum –aslında gözüme tutulan ışık yüzünden

neredeyse hiçbir şey göremiyordum– fakat beni kıpırdayamayacak kadar zayıflatmışlardı. Üç tane olduklarını hissettim. Üç tanesi bir yana, daha önce *tek bir* kötü ruhu bile yönetebilen bir durugörücü görmemiştim. Ensemden soğuk ter damlaları süzüldü.

Melek ikinci saldırı için dönerken, kötü ruhlar muhafızın etrafını sarmaya başladı. "Sakin bir şekilde bizimle gel, medyum," dedi, "ben de amirlerimizden sana işkence yapmamalarını isteyeyim."

"Elinizden geleni yapın, baylar." Linwood bir elini kaldırdı. "Melekler yanımdayken kimseden korkmam."

"Hepsi aynı şeyi söyler, Bay Linwood. Ama Kule'yi görünce bu söylediklerini genellikle unuturlar."

Linwood meleğini vagona savurdu. Çarpışmayı göremedim fakat bütün duyularımın kavrulduğunu hissettim. Kendimi zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştım. Üç kötü ruhun varlığı enerjimi tüketiyordu. Linwood iyi konuşuyordu ama onları hissedebildiğini biliyordum; meleğini güçlendirmek için çabalıyordu. Çağırıcı ruhları kontrol ederken, yardımcı sivil bir mersiye okuyordu: Ruhları tamamen ölmeye, onları durugörücülerin ulaşamayacağı bir yere gönderen bir sözler dizisi. Melek titredi. Kovabilmek için tam adını bilmeleri gerekiyordu fakat biri mersiyeyi okumaya devam ettiği sürece melek, Linwood'u koruyamayacak kadar zayıf olacaktı.

Kulaklarım uğulduyordu. Boğazım kurumuş, parmaklarım uyuşmuştu. Kenara çekilirsem ikimiz de tutuklanacaktık. Kendimi Kule'de işkence altında ve darağacında görüyordum...

Bugün *ölmeyecektim.*

Kötü ruhlar Linwood'a odaklanırken görüşümde bir şey oldu. Muhafızlara odaklandım. Zihinleri benimkine yakındı ve nabız gibi atan iki enerji halkasıydılar. Vücudumun yere çarptığını duydum.

Niyetim sadece dikkatlerini dağıtmak ve kaçmak için zaman kazanmaktı. Sürpriz unsuru benden yanaydı. Beni gözden kaçır-

mışlardı. Kâhinlerin tehlikeli olmak için bir ruh grubuna ihtiyacı olurdu.

Benim yoktu.

Karanlık bir korku dalgası bütün benliğimi kapladı. Ruhum vücudumdan çıkarak doğruca altmuhafıza doğru uçtu. Ben ne yaptığımı bile anlayamadan onun rüya âlemine çarptım. Aslında çarpmadım, içine daldım. Ruhunu etere savurarak fiziksel bedenini boşalttım. Yardımcısı daha nefes alamadan onunla aynı kaderi paylaştı.

Ruhum aniden bedenime geri döndü. Gözlerimin arkasında bir sancı hissettim. Hayatımda hiç böyle bir acı duymamıştım; sanki kafatasıma bıçaklar saplanıyor, beyin dokularım yanıyordu. O kadar sıcaktı ki ne görebiliyor, ne kıpırdayabiliyor ne de düşünebiliyordum. Vagonun yanağıma değen pis zemininin farkındaydım. Az önce her ne yaptıysam, kısa süre içinde tekrarlamaya niyetim yoktu.

Tren sarsıldı. Sıradaki istasyon yaklaşıyor olmalıydı. Titreyen kaslarımla dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Bay Linwood?"

Cevap gelmedi. Yattığı yere doğru süründüm. Tren bir servis lambasını geçerken bir an yüzünü gördüm.

Ölmüştü. Kötü ruhlar ruhunu götürmüştü. Kimliği yerdeydi. William Linwood; kırk üç yaşında. İki çocuğu vardı ve biri kistik fibrozis hastasıydı. Evliydi. Bankacıydı. *Medyumdu.*

Karısı ve çocukları onun gizli yaşamını biliyorlar mıydı? Yoksa amarotik oldukları için anlamıyorlar mıydı?

Gerekli mersiyeyi söylemek zorundaydım yoksa sonsuza dek bu vagona musallat olurdu. "William Linwood," dedim, "etere git. Her şey yolunda. Bütün borçlar ödendi. Artık yaşayanların arasında kalmana gerek yok."

Linwood'un ruhu yakınlardaydı. Meleğiyle birlikte kaybolurlarken eter fısıldadı.

Işıklar tekrar yandı. Nefesim daraldı.

Yerde iki ceset daha vardı.

Demirlere tutunarak ayağa kalktım. Yapış yapış olmuş avcumu zor kullanabiliyordum. Birkaç adım ötede amir, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle yerde yatıyordu.

Onu ben öldürmüştüm. Bir altmuhafız öldürmüştüm.

Yardımcısı o kadar şanslı değildi. Sırtüstü yatarken gözlerini tavana dikmişti ve çenesinden ince bir salya şeridi süzülüyordu. Yaklaştığımda seğirdi. Tüylerim ürperdi ve ağzıma gelen kusmuğumun tadını aldım. Ruhunu yeterince itmemiştim. Zihninin karanlık köşelerinde hâlâ dolaşıyordu: Hiçbir ruhun barınmaması gereken gizli, sessiz köşelerde. Delirmişti. Hayır. Ben onu *delirtmiştim*.

Dişlerimi sıktım. Onu böyle bırakamazdım; bir muhafız bile böyle bir yazgıyı hak etmezdi. Soğuk ellerimi omuzlarına yerleştirerek kendimi bir merhamet cinayetine hazırladım. Hafifçe homurdanarak, "Öldür beni," diye fısıldadı.

Bunu yapmak zorundaydım. Ona borçluydum.

Ama yapamadım. Onu öldüremezdim.

Tren I-5C İstasyonu'na ulaştığında kapının yanında bekliyordum. Yeni binen yolcular cesetleri bulduklarında, beni yakalamak için çok geç kalmışlardı. Çoktan sokağa çıkmış, yüzümü gizlemek için şapkamı iyice aşağı çekmiştim bile.

Yalancı

Daireye girerek ceketimi astım. Altın Hilal kompleksinde Vic adında tam gün çalışan bir güvenlik görevlisi vardı fakat ben içeri süzüldüğümde devriye geziyordu. Ölü gibi beyaz yüzümü ve kart anahtarımı çıkarırken titreyen ellerimi görmemişti.

Babam salondaydı. Pufun üzerine uzattığı terlikli ayaklarını görebiliyordum. Bütün Sion hisarlarını kapsayan SionGözü adlı haber kanalını izliyordu ve Scarlett Burnish ekranda I. Birlik'teki metronun az önce kapatıldığını açıklıyordu.

O sesi ne zaman duysam ürperirdim. Burnish daha yirmi beş yaşındaydı ve gelmiş geçmiş en genç Büyük Spiker'di: Büyük Engizitör'ün yardımcısı, onların sesini ve öğretilerini Sion'a ileten kişi. İnsanlar, belki de kıskançlıktan, ona Weaver'ın fahişesi diyorlardı. Pürüzsüz bir teni, dolgun dudakları vardı ve koyu kırmızı göz kalemi kullanmayı tercih ediyordu. Topuz yaptığı saçlarına çok uyuyordu. Yüksek yakalı elbiseleri bana hep darağaçlarını hatırlatırdı.

"*Dış haberlere, Fransa Cumhuriyeti Büyük Engizitörü Benoît Ménard'ın bu yıl Kasım Bayramı'nda Engizitör Weaver'ı ziyaret edeceği haberiyle başlıyoruz. Ziyarete sekiz ay kala, Hükümdarlık'ta gerçekten heyecan yaratacak gibi görünen bu ziyaret için hazırlıklar başladı bile.*"

"Paige?"

Şapkamı çıkardım. "Selam."

"Gel de otur."

"Bir dakika."

Doğruca banyoya yöneldim. Sırılsıklam ter içindeydim.

Birini öldürmüştüm. Birini gerçekten *öldürmüştüm*. Jax bunu yapabileceğimi hep söylemişti –kansız cinayet– fakat ona hiç inanmamıştım. Şimdiyse bir katil olmuştum. Daha da kötüsü, geride tanık bırakmıştım: Hayatta kalan biri. Veri tabletim de yanımda değildi ve üzeri parmak izlerimle doluydu. Benim sonum Nitfen olmazdı; öylesi fazla kolaydı. Benim sonum kesinlikle işkence ve darağacıydı.

Banyoya girer girmez midemdeki her şeyi klozete kustum. Organlarım dışında içimdeki her şey çıktığında o kadar titriyordum ki ayakta zor duruyordum. Giysilerimi çabucak çıkarıp duşa girdim. Kaynar denecek kadar sıcak su tenime değdi.

Bu kez fazla ileri gitmiştim. Hayatımda ilk kez, diğer rüya âlemlerine dokunmamış, başka birinin rüya âlemine *girmiştim*.

Jaxon çok heyecanlanırdı.

Gözlerimi kapadım. Vagonda olanlar zihnimde defalarca tekrarlandı. Onları öldürmek istememiştim, sadece biraz itmek istemiştim; bir migren ağrısı verecek veya burunlarını kanatacak kadar. Dikkatlerini dağıtmak için.

Ama bir şey yüzünden paniğe kapılmıştım. Bulunma korkusu. Sion'da başka bir isimsiz kurban olma korkusu.

Linwood'u düşündüm. Durugörücüler aynı çetede olmadıkları sürece birbirlerini asla korumazdı fakat onun ölümü beni sarsmıştı.

Dizlerimi çeneme çektim ve ağrıyan başımı iki elimin arasına aldım. Keşke biraz daha hızlı olabilseydim. Şimdi iki kişi ölmüştü –biri delirmişti– ve çok şanslı değilsem, sıradaki ben olacaktım.

Dizlerimi göğsüme bastırarak duşun köşesine büzüldüm. Burada sonsuza dek gizlenemezdim. Sonunda seni daima bulurlardı.

Düşünmek zorundaydım. Sion'da böyle durumlar için bir kordon prosedürü vardı. İstasyonu temizlediklerinde ve olası tanıkları ele geçirdiklerinde, bir şişeci çağırır –bir eterik ilaçlar uzmanı– ve mavi yıldızpatı verdirirlerdi. Bu kurbanın anılarını geçici olarak tazeler ve görülmesine izin verirdi. İlgili kısımları kaydettikten sonra adama ötenazi uygulanır ve cesedi II-6'daki morga teslim edilirdi. Sonra anıları taranır, katilinin yüzü aranırdı. O zaman da beni bulurlardı.

Tutuklamalar hep geceleri olmazdı. Bazen gündüz sokağa çıktığınızda sizi yakalarlardı. Gözlerinize tutulan bir fener, boynunuza bir enjeksiyon ve işiniz biterdi. Kimse kaybolduğunuzu rapor etmezdi.

Şimdi geleceği düşünmemeliydim. Başıma yayılan yeni bir acı dalgası beni ana geri döndürdü.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. İbre'ye geri dönebilir ve bir süre inimizde gizlenebilirdim fakat Nöbetçiler beni arıyor olmalıydı. Onları Jax'e götürmem söz konusu bile olamazdı. Ayrıca istasyonlar kapandığı için 4. Bölüm'e dönmem mümkün değildi. Bir taksi bulmak zordu ve güvenlik sistemleri geceleri on kat daha güçlü işliyordu.

Bir arkadaşımla kalabilirdim fakat İbre'nin dışında kalan bütün arkadaşlarım amarotikti; okuldan pek bağlantıda olmadığım kızlar. Ruhumla birini öldürdüğüm için polisin peşimde olduğunu söylersem, kafayı sıyırdığımı düşünürlerdi. Ayrıca çok büyük olasılıkla beni ihbar ederlerdi.

Eski bir bornoz giyerek yalınayak mutfağa gittim ve ocağa bir cezve süt koydum. Eve döndüğümde bunu daima yapardım; düzeni bozmamalıydım. Babam üzerinde HAYATI KAHVEYLE YAKALA

yazan, en sevdiğim kupayı dışarıda bırakmıştı. Aromalı oksijene veya Sion'un alkol alternatifi Floxy®'ye asla ilgi duymamıştım. Kahve şimdilik yasaldı. Kafeinin durugörüyü güçlendirip güçlendirmediği hâlâ inceleniyordu. Ama sonuçta HAYATI AROMALI OKSİJENLE YAKALA aynı etkiye sahip olmazdı.

Ruhumu kullanmak başıma bir şey yapmıştı. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Sütü koyarken pencereden dışarı baktım. Konu iç mimariye geldiğinde babamın kusursuz bir zevki vardı. Seçkin Barbican Estate'te yüksek güvenlikli bir yer alabilecek parasının olması da yardımcı olmuştu. Daire çok genişti ve iyi ışık alıyordu. Koridorlar potpuri ve keten kokuyordu. Her odada büyük kare pencereler vardı. En büyüğü salondaydı ve batıya bakan duvarda, balkona açılan zarif Fransız kapıların yanında devasa bir tavan penceresiydi. Çocukken sık sık o pencereden günbatımını izlerdim.

Dışarıda hisar çok hareketliydi. Kompleksimizin üzerinde Barbican Estate'in üç brütalist sütunu, beyaz yakalı Sion işçilerinin yaşadığı yer yükseliyordu. Lauderdale Kulesi'nin tepesinde I-5 iletim ekranı vardı. Bir pazar akşamı halk önünde gerçekleştirilen asılmaları o ekrandan yayınlıyorlardı. Şimdi Sion sisteminin statik amblemini –bir çapaya benzeyen kırmızı bir sembol– ve bembeyaz bir zeminde siyah harflerle tek bir kelimeyi görüntülüyordu: SİON. Ve altında o korkunç slogan vardı: DAHA GÜVENLİ YER YOK.

Daha çok, *güvenli yer yok* demelilerdi. Bizim için yoktu.

Sütümü yudumladım ve cehenneme gitmesini dileyerek bir süre sembole baktım. Sonra kupamı yıkadım, bir bardak su koydum ve yatak odama yöneldim. Jaxon'ı aramak zorundaydım.

Babam koridorda yolumu kesti.

"Paige, bekle."

Durdum.

İrlanda doğumlu ve kızıl saçlarının tepesi dökülmüş babam, Sion'un bilimsel araştırmalar bölümünde çalışıyordu. Bunu yapmadığında, veri tabletinde formüller karalıyor ve iki diplomasından biri olan klinik biyokimya konusunu ballandıra ballandıra anlatıyordu. Birbirimize hiç benzemiyorduk.

"Selam," dedim. "Bu kadar geciktiğim için üzgünüm. Fazla mesai yapmam gerekti."

"Özür dilemene gerek yok." Beni salona çağırdı. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Çok solgun görünüyorsun."

"İyiyim. Sadece yorgunum."

"Biliyor musun, bugün oksijen devresi hakkında okuyordum. IV-2'de korkunç bir vaka. Yetersiz maaş alan bir personel, kirli oksijen, felç geçiren müşteriler... çok sevimsiz."

"Merkezi barlar iyi, gerçekten. Müşteriler kalite bekliyor." Sofrayı kuruşunu izledim. "İşin nasıl?"

"Güzel." Bana baktı. "Paige, bardaki işinle ilgili..."

"Ne olmuş ona?" diye sordum.

Hisarın en alt tabakalarında çalışan bir kız. Onun pozisyonundaki bir adam için bundan daha utanç verici bir şey olamazdı. Meslektaşları çocuklarını sorduğunda, bir doktor veya bir avukat olduğunu söylemesini beklediklerinde kim bilir ne kadar huzursuz oluyordu. *Baroda* değil de *barda* çalıştığımı öğrenince arkasından fısıldaşıyor olmalıydılar. Yalan küçük bir merhametti. Asıl gerçeği asla kaldıramazdı: Doğadışı bir kanun kaçağı olduğum gerçeğini.

Ve bir katil. Bu düşünce midemi bulandırıyordu.

"Bunu söylemek bana düşmez, biliyorum. Ancak Üniversite'de bir iş için tekrar başvurman gerektiğini düşünüyorum. Şu anki işinin geleceği yok. Parası az ve hiçbir olasılığın yok. Ama Üniversite..."

"Hayır." Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. "İşimi seviyorum. Bu benim tercihimdi."

Okul müdiresinin son karnemi verişini hâlâ hatırlıyordum. "Üniversite'ye başvurmamaya karar vermene üzüldüm, Paige," demişti, "ama en iyisi bu olabilir. Okuldan çok uzun süre uzak kaldın. Bu durum kaliteli bir genç hanım için uygun değil." Bana üzerinde okul amblemi bulunan ince, deri kaplı bir dosya vermişti. "Burada öğretmenlerinden gelen bir iş tavsiyesi var. Fiziksel Güçlendirme, Fransızca ve Sion Tarihi'ne yeteneğin olduğunu bildirmişler."

Umursamamıştım. Okuldan hep nefret etmiştim zaten: Formalar ve dogmalar. Okuldan ayrılmak, büyüme çağımın en güzel olayı olmuştu.

"Bir şeyler ayarlayabilirim," dedi babam. Eğitimli bir kızı olmasını çok istiyordu. "Tekrar başvurabilirsin."

"Sion'da kayırmacılık işe yaramaz," dedim. "Bunu biliyorsundur."

"Seçeneğim yoktu, Paige." Yanağında bir kas seğirdi. "O lükse sahip olmadım."

Bu sohbeti sürdürmek istemiyordum. Neleri geride bıraktığımızı düşünmek istemiyordum.

"Hâlâ erkek arkadaşınla mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Erkek arkadaş yalanı başından beri bir hataydı. Onu uydurduğumdan beri, babam onunla tanışmak isteyip duruyordu. "Ondan ayrıldım," dedim. "Doğru bir ilişki değildi. Ama sorun yok. Suzette'in evinde fazla odası var; onu hatırlarsın."

"Okul arkadaşın Suzy mi?"

"Evet."

Konuşurken başımın yan tarafında keskin bir acı hissettim. Yemeği hazırlamasını bekleyemeyecektim. Jaxon'ı aramam ve olanları anlatmam gerekiyordu. Hemen.

"Aslında biraz başım ağrıyor," dedim. "Erkenden yatmamın bir sakıncası var mı?"

Yanıma gelerek bir eliyle çenemi tuttu. "Bu baş ağrıların hep oluyor. Kendini çok yoruyorsun." Başparmağıyla yüzümü ve gözlerimin altındaki koyu renk halkaları okşadı. "İzlemek istersen, güzel bir belgesel var; sana kanepeye yer yaparım."

"Belki yarın." Elini nazikçe ittim. "Ağrıkesicin var mı?"

Bir an sonra başıyla onayladı. "Banyoda. Sabah güzel bir kahvaltı hazırlarım, tamam mı? Bütün haberlerini dinlemek istiyorum, *seillean*."

Ona baktım. On iki yaşımdan beri bana kahvaltı hazırlamamıştı; İrlanda'daki günlerimizden beri bana bu isimle de seslenmemişti. On yıl önceydi. Bir ömür önce.

"Paige?"

"Tamam," dedim. "Sabaha görüşürüz."

Ondan ayrılarak odama yöneldim. Babam başka bir şey söylemedi. Ben evdeyken her zaman yaptığı gibi kapısını aralık bıraktı. Benim yanımda nasıl davranacağını asla bilemezdi.

Konuk odası her zamanki gibi sıcaktı. Eski yatak odam. Okul biter bitmez İbre'ye taşınmıştım fakat babam yanına kiracı almamıştı; ihtiyacı yoktu. Resmi olarak hâlâ burada oturuyordum. Kayıtlarda böyle bırakmak daha kolaydı. Benim odam ile mutfak arasında kalan balkon kapısını açtım. Tenim bir anda buz gibi soğuk olmaktan çıkıp alev gibi ısındı ve gözlerimde saatlerdir bir ışık kaynağına bakmışım gibi bir zorlanma hissettim. Görebildiğim tek şey kurbanımın yüzüydü... ve hayatta bıraktığım diğerinin *deliliği*.

O hasar saniyeler içinde yaratılmıştı. Ruhum sadece bir izci değildi; bir silahtı. Jaxon'ın beklediği şey buydu.

Telefonumu bulup Jaxon'ın indeki odasını aradım. Cevap verdiğinde telefon daha neredeyse çalmamıştı bile.

"Bak, bak! Hafta sonu beni aramayacağını sanıyordum. Yangın nerede, balarısı? Tatille ilgili fikrini mi değiştirdin? *Gerçekten* tatile ihtiyacın yok, değil mi? Olmadığını tahmin etmiştim. Rüyagezerimi

iki günlüğüne kesinlikle kaybedemem. Bir kalbin varmış, hayatım. Mükemmel. Aynı fikirde olduğuna sevindim. Bu arada Jane Rochford'u ele geçirebildin mi? İhtiyacın varsa sana birkaç bin daha göndereceğim. Şu bonbon burunlu Didion'ın Anne Naylor'ı enselediğini *ve*..."

"Birini öldürdüm."

Sessizlik.

"Kimi?" Jax'in sesi tuhaf geliyordu.

"Altmuhafız. Bir medyumu tutuklamaya kalktılar."

"Sen de muhafızı mı öldürdün?"

"Tekini öldürdüm."

Keskin bir nefes aldı. "Ya diğeri?"

"Aklını hadal bölgesine gömdüm."

"Dur, yoksa bunu..." Ben karşılık vermeyince Jax gülmeye başladı. Elini masaya vurduğunu duydum. "Sonunda. *Sonunda.* Paige, seni küçük *sihirbaz*, başardın! Seanslarda harcanıyorsun sen, gerçekten. Yani bu adam –muhafız– gerçekten bitkiye mi dönüştü?"

"Evet." Duraksadım. "Kovuldum mu?"

"Kovulmak mı? Zamanın ruhu adına, elbette hayır! Yeteneklerinin işe yaraması için yıllardır bekliyordum. Nefis bir çiçek açtın, benim güzel dâhim!" Purosundan neşeli bir nefes çektiğini hayal ettim. "Benim rüyagezerim nihayet başka bir rüya âlemine girmeyi başardı. Ve bu sadece üç yılını aldı. Şimdi, söyle bana... durugörücüyü kurtarabildin mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Yanlarında üç kötü ruh vardı."

"Ah, yapma. Hiçbir medyum üç kötü ruhu aynı anda kontrol edemez."

"Eh, bu medyum yapıyordu. Benim bir kâhin olduğumu sandı."

Jax yumuşak bir kahkaha attı. "Amatörler."

Pencereden kuleye baktım. Yeni bir mesaj belirmişti: LÜTFEN BEKLENMEDİK METRO RÖTARLARINA HAZIRLIKLI OLUN. "Metroyu kapadılar," dedim. "Beni bulmaya çalışıyorlar."

"Paniğe kapılmamaya çalış, Paige. Bu sana hiç yakışmıyor."

"Eh, bir planın olsa iyi olur. Bütün ağ kapatıldı. Buradan çıkmam gerek."

"Ah, *bunun* için endişelenme. Onun anılarına ulaşmaya çalışsalar bile, o muhafızın beyni lapa gibi olmuştur. Onu hadal bölgesine kadar ittiğinden emin misin?"

"Evet."

"O halde anılarına ulaşmaları en az on iki saatlerini alır. Zavallı adamın hâlâ hayatta olmasına şaşırdım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki bir insan avına dalmadan önce biraz sakinleşmen lazım. Burada olmandansa Sion babanın yanında daha güvendesin."

"Bu adresi biliyorlar. Burada oturup tutuklanmayı bekleyemem."

"Sen tutuklanmayacaksın, güzelim. Bana güven. Evinde kal, güzel bir uyku çek ve ben de *ante meridiem*'de seni alması için arabayla Nick'i göndereyim. Buna ne dersin?"

"Hiç hoşlanmadım."

"Hoşlanman gerekmiyor. Sen sadece uyu. Gerçi ihtiyacın da yok," diye ekledi. "Bu arada, bana bir iyilik yapabilir misin? Yarın Grub Caddesi'ne uğra ve Minty'den şu Donne ağıtlarından al, olur mu? Ruhunun geri döndüğüne *inanamıyorum*, bu kesinlikle..."

Telefonu kapadım.

Jax alçağın tekiydi. Bir dehaydı, evet. Ama yine de parazit, cimri, taş kalpli bir alçaktı. Bütün mim patronları gibi. Ama başka kimden yardım isteyebilirdim ki? Benimki gibi bir yetenekle savunmasız olurdum. Jax en azından kötünün iyisiydi.

Bu düşünceyle gülümsedim. Jaxon Hall'un kötünün iyisi olması bu dünya hakkında çok şey anlatıyordu.

Uyuyamazdım. Hazırlanmam gerekiyordu. Çekmecelerden birinde, yedek giysi yığınının altında bir tabanca gizliydi. Onun yanında Jaxon'ın broşürlerinin ilk baskılarından biri de vardı: *Doğadışılığın Yararları Üzerine*. Yaptığı araştırmaya dayanarak bütün önemli durugörücü türleri listelenmişti. Yatağın altından bir sırt çantası çıkardım. Acil durum çantam, kaçmam gerekecek gün için iki yıldır burada bekliyordu. Broşürü çantanın ön cebine tıktım. Onu babamın evinde bulmamalıydılar.

Tamamen giyinik halde ve elimde tabancayla sırtüstü uzandım. Uzaklarda bir yerde, karanlığın içinde gök gürledi.

Uyuyakalmış olmalıydım. Uyandığımda bir terslik vardı.

Eter fazla açıktı. Durugörücüler binada, merdivendeydi. Bu her zaman asansörü kullanan yaşlı Bayan Heron değildi. Bunlar bir toplama ekibinin çizme sesleriydi.

Benim için gelmişlerdi.

Nihayet gelmişlerdi.

Hemen ayağa fırlayarak sırtıma bir ceket geçirip titreyen ellerimle ayakkabılarımı ve eldivenlerimi giydim. Nick beni bunun için eğitmişti: Ardıma bakmadan kaçmam için. Çabalarsam istasyona ulaşabilirdim fakat bu koşu enerjimi sonuna kadar zorlardı. 4. Bölüm'e ulaşmak için bir taksi bulmalıydım. Bir kaçak durugörücü olsun ya da olmasın, korsan taksiler birkaç papel için herkesi alırdı.

Çantamı sırtıma geçirdim, tabancayı ceket cebime tıktım ve balkon kapısını açtım. Rüzgâr kapatmıştı. Giysilerim yağmurdan ıslandı. Balkonu geçerek mutfak penceresinin pervazına tırmandım, çatının kenarını yakaladım ve güçlü bir çekişle çatıya çıktım. Onlar daireye ulaştığında ben koşmaya başlamıştım bile.

Bam! Kapı gitmişti; ne kapıyı çalmışlar ne de bir uyarıda bulunmuşlardı. Bir an sonra bir silah sesi duyuldu. Kendimi koşmaya devam etmek için zorladım. Geri dönemezdim. Nedensiz yere ama-

rotik asla öldürmezlerdi; hele de Sion çalışanlarını. Muhtemelen beni tutuklarlarken babamı etkisiz hale getirmek için uyuşturucu atmış olmalıydılar. Ancak beni indirmek için çok ama çok daha güçlü bir şeye ihtiyaçları vardı.

Semt sessizdi. Çatının kenarından bakarak sokakları inceledim. Güvenlik görevlisinden iz yoktu; yine devriyeye çıkmış olmalıydı. Otoparktaki hapishane aracını görmem uzun sürmedi; karartılmış pencereleri ve parlak beyaz farları olan bir minibüstü. Biri zaman ayırıp bakarsa, arka kapılarındaki Sion sembolünü görebilirdi.

Bir boşluğun üzerinden geçerek bir çıkıntıya tırmandım. Çok kaygandı. Ayakkabılarım ve eldivenlerim iyi tutuyordu fakat adımlarıma dikkat etmek zorundaydım. Sırtımı duvara vererek yangın merdivenine doğru yavaşça ilerledim. Yağmur saçlarımı yüzüme yapıştırıyordu. Üst kattaki bir ferforje balkona tırmandım ve küçük bir pencereyi zorlayarak açtım. Boş daireye girdim, üç kat aşağı indim ve binanın ön kapısından çıktım. Karanlık bir ara sokakta izimi kaybettirmek için dışarı çıkmak zorundaydım.

Kırmızı ışıklar. KNB dışarıda bekliyor, kaçış yolumu tıkıyordu. Geri dönerek kapıyı kapadım; güvenlik kilidini çalıştırdım. Titreyen ellerimle bir yangın baltasını kutusundan aldım, zemin kattaki pencerelerden birini kırdım; küçük bir avluya çıkarken cam kollarımı kesti. Yağmura geri dönmüştüm. Su borularına ve pencere pervazlarına zorlukla tutunarak çatıya tırmandım.

Onları gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Binanın dışı kırmızı gömlekli ve siyah ceketli adamlarla doluydu. Birkaç spot ışığı bana dönmüş, gözlerimi kamaştırıyordu. Göğsüm sıkıştı. O üniformaları daha önce Londra'da hiç görmemiştim; Sion'dan mıydılar?

"Olduğun yerde kal."

En yakında duran bana doğru bir adım attı. Eldivenli elinde bir tabanca vardı. Canlı bir aura hissederek geri çekildim. Bu as-

kerlerin lideri son derece güçlü bir medyumdu. Işıklar zayıf bir yüzü, keskin bakışlı gözleri ve ince geniş bir ağzı aydınlatıyordu.

"Kaçma, Paige," diye seslendi çatının diğer ucundan. "Yağmurdan kurtulalım."

Çabucak etrafıma bakındım. Yandaki bina izbe bir ofis binasıydı. Mesafe uzun, belki altı metreydi ve diğer tarafında hareketli bir yol vardı. Atlamaya cesaret edebileceğimden uzun bir mesafeydi ama aksi takdirde medyuma saldırmak için bedenimi terk etmem gerekecekti. Denemek zorundaydım.

"Kalsın," dedim ve yine koşmaya başladım.

Askerler bağırarak alarm verdiler. Çatının daha alçak bir kısmına atladım. Medyum peşimden koşuyordu. Birkaç saniye kadar arkamda, çatıya vuran ayak seslerini duyabiliyordum; bu tür kovalamacalar için eğitilmişti. Kesinlikle duramazdım; bir an bile. Zayıf ve hafif olduğum için parmaklıkların arasından ve çitlerin altından kayarak geçebiliyordum ama medyumun da benden farkı yoktu. Omzumun üzerinden tabancayla ateş ettiğimde, hiç duraksamadan sadece yana çekilerek sıyrıldı. Kahkahaları rüzgâra karıştığı için aramızdaki mesafeyi kestiremiyordum.

Tabancayı tekrar ceket cebime tıktım. Ateş etmenin anlamı yoktu; sadece ıskalardım. Su oluğunu yakalamaya hazırlanarak parmaklarımı esnettim. Kaslarım sıcak, ciğerlerim patlama noktasındaydı. Ayak bileğimdeki bir yanma yaralandığımı hissettirdi ama devam etmek zorundaydım. Ya savaşacak ya da kaçacaktım. Kaç ya da öl.

Medyum su gibi hızlı ve akıcı bir şekilde kenardan sıçradı. Damarlarıma adrenalin pompalanıyordu. Bacaklarım hızla hareket ediyor, yağmur gözlerime çarpıyordu. Esnek boruların ve havalandırma kanallarının üzerinden atlayıp ivme kazandım ve altıncı hissimi medyuma odaklamaya çalıştım. Zihni çok güçlüydü ve bedeni kadar hızlı hareket ediyordu. Onu yakalayamıyor, tek bir

görüntü bile alamıyordum. Onu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hızımı artırırken, adrenalin ayak bileğimdeki yanmayı uyuşturmuştu. Önümde on beş katlık bir yükseklik açıldı. Karşı tarafta bir su oluğu, onun diğer tarafında da bir yangın merdiveni vardı. Onu kullanarak aşağı inebilirsem, 5. Bölüm'ün damarlarında izimi kaybettirebilirdim. Kaçabilirdim. Evet, başarabilirdim. Nick'in sesi zihnimde çınlıyor, beni devam etmeye zorluyordu: *Dizlerini göğsüne çek ve bakışlarını inecek yerden ayırma.* Ya şimdi ya da asla. Sıçradım ve uçurumun karşı tarafına atladım.

Vücudum bir tuğla duvara çarptı. Darbenin etkisiyle dudağım yarıldı ama hâlâ kendimdeydim. Parmaklarım su oluğunu yakaladı. Ayaklarım duvarı tekmeledi. Kalan gücümü kullanarak kendimi yukarı çekerken su oluğu ellerimi kesiyordu. Ceketimden bir bozuk para yuvarlanarak aşağıdaki karanlık sokağa uçtu.

Zaferim uzun sürmedi. Islak ve yaralı avuçlarımla kendimi çatının kenarına çekerken, omurgam korkunç bir acıyla kasıldı. Şokla tutunduğum yeri bırakabilirdim fakat bir elim hâlâ çatıyı tutuyordu. Nefes nefese, omzumun üzerinden bakmaya çalıştım. Sırtımın alt tarafına uzun, ince bir ok saplanmıştı.

Akı.

Akıları vardı.

Uyuşturucu damarlarıma süzülüyordu. Altı saniye içinde bütün vücudum teslim oldu. Düşündüğüm iki şey vardı: İlki Jax'in beni öldüreceğiydi ve ikincisi, bunun önemi olmadığıydı; zaten ölecektim. Çatıyı bıraktım.

Hiçlik.

Hapis

Bir ömür sürdü. Ne zaman başladığını hatırlamıyordum ve ne zaman biteceğini de bilmiyordum.

Hareketi, gırtlaktan bir kükreyişi, sert bir yüzeye kayışlarla bağlandığımı hatırlıyordum. Sonra bir iğne ve acı.

Gerçeklik çarpıtılmıştı. Bir muma yakın duruyordum fakat alev bir kaynak makinesi gibi parlayıp duruyordu. Bir fırına kapatılmış gibiydim. Gözeneklerimden balmumu gibi ter süzülüyordu. Yanıyordum. Tutuşmuştum. Tenim su toplayıp kabarıyordu; sonra donduğumu ve öleceğimi hissettim. Ortası yoktu. Sadece sonsuz, sınırsız bir acı.

AUP Akı 14, Sion'un tıbbi ve askeri bölümlerinin ortak projesi olarak üretilmişti. Hayal oyunları denen, hırçın durugörücüler tarafından "beyin vebası" olarak anılan sakatlayıcı bir etki yaratıyordu: Kişinin rüya âlemindeki bozulmalardan kaynaklanan bir dizi canlı halüsinasyon. Hayaller peş peşe akarken savaşmaya çalışıyor, acı sessizce dayanılamayacak kadar arttığında çığlık atıyordum. Cehennemin bir tanımı varsa, buydu. Burası *cehennemdi.*

Nafile bir çabayla zehri vücudumdan atmak için kusarken saçlarım gözyaşlarıma yapışmıştı. İstediğim tek şey, tüm bunların sona ermesiydi. Uyku, baygınlık ya da ölüm olsun, bir şey beni bu kâbustan kurtarmalıydı.

"Yapma, hazinem. Henüz ölmeni istemiyoruz. Bugün üç kişi kaybettik bile." Soğuk parmaklar alnımı okşadı. Uzaklaşmaya çalışarak sırtımı gerdim. Ölmemi istemiyorlarsa bunu bana neden yapıyorlardı ki?

Ölü çiçekler gözlerimin önünden geçti. Oda helezona dönüştü; sürekli dönüyordu ve artık nerenin yukarısı olduğunu bilmiyordum. Çığlıklarımı bastırmak için bir yastığı ısırdım. Ağzıma kan tadı gelince başka bir şeyi ısırdığımı anladım; dudağım, dilim, yanağım, kim bilir?

Akı sistemden çıkmıyordu. Ne kadar kusarsanız kusun, ne kadar işerseniz işeyin, damarlarınızda dolaşmaya, kanınızda sürüklenmeye, hücreleriniz tarafından yenilenmeye devam ediyordu; ta ki damarlarınıza panzehir enjekte edilene kadar. Yalvarmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Acı dalga dalga ve tekrar tekrar beni sarıyor, artık öleceğimi hissettiriyordu.

Yeni bir ses duyuldu.

"Yeter. Buna canlı ihtiyacımız var. Panzehiri verin, yoksa sana ona verilenin iki katını verdiririm."

Panzehir! Hâlâ yaşayabilirdim. Bulanık hayallerin ötesini görmeye çalıştım fakat mumdan başka bir şeyi seçemiyordum.

Çok uzun sürüyordu. Panzehirim neredeydi? Önemi yok gibiydi. Uyumak istiyordum; sadece uyumak.

"Bırakın beni," dedim. "Bırakın çıkayım."

"Konuşuyor. Su getir."

Bir bardağın soğuk kenarı dişlerime çarptı. İri yudumlar halinde kana kana içtim. Yukarı bakarak kurtarıcımın yüzünü görmeye çalıştım.

"Lütfen," dedim.

İki göz bana bakıyordu. Alev almışlardı.

Ve sonunda kâbus bitti. Derin, karanlık bir uykuya daldım.

Uyandığımda hareketsizce yattım.

Olduğum yerle ilgili iyi bir zihinsel resim almaya çalışıyordum: Sert bir şiltenin üzerinde yüzükoyun serilmiştim. Boğazım kupkuruydu. Beni sadece su bulmak için olsa bile kendime gelmeye zorlayacak kadar keskin bir acıydı. Çırılçıplak olduğumu anlayınca irkildim.

Ağırlığımı dirseğime ve kalçama vererek yan tarafıma döndüm. Ağzımın köşelerinden dilime kurumuş kusmuk tadı geliyordu. Odaklanır odaklanmaz etere uzandım. Burada, bu hapishanenin bir yerinde başka durugörücüler vardı.

Gözlerimin loş ışığa alışması biraz zaman aldı. Soğuk, ıslak çarşafları olan tek kişilik bir yataktaydım. Sağ tarafımda camı olmayan parmaklıklı bir pencere vardı. Zemin ve duvarlar taştan yapılmıştı. Soğuk bir esinti bütün tüylerimi diken diken etti. Nefesim minik buhar bulutları halinde çıkıyordu. Yatak örtüsünü omuzlarıma çektim. Giysilerimi kim almıştı ki?

Köşedeki kapı aralıktı. Işığı görebiliyordum. Gücümü sınayarak ayağa kalktım. Düşmeyeceğimden emin olduğumda ışığa yöneldim. Bulduğum şey ilkel bir tuvaletti. Işık tek bir mumdan geliyordu. Çok eski bir klozet ve paslı bir musluk vardı; ikincisi duvarda yüksek seviyeye yerleştirilmişti. Musluk buz gibiydi. Çevirdiğimde dondurucu bir su üzerime boşaldı. Musluğu diğer tarafa çevirmeyi denedim ama su yarım derece bile ısınmadı. Duş müsveddesinin altına kol ve bacaklarımı teker teker sokmaya karar verdim. Havlu olmadığından kurulanmak için çarşafları kullandım ve birini etrafıma sardım. Ana kapıyı denediğimde kilitli olduğunu fark ettim.

Tenim ürperdi. Nerede olduğum, neden burada olduğum veya bu insanların bana ne yapmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tutuklananlara ne olduğunu kimse bilmiyordu; hiç geri dönen olmamıştı.

Yatağın üzerine oturarak birkaç derin nefes alıp verdim. Saatler boyunca hayaller gördüğüm için hâlâ zayıftım ve her zamankinden daha ceset gibi göründüğümü anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu.

Titrememin nedeni sadece soğuk değildi. Pencerelerinde parmaklıklar olan ve hiçbir kaçış umudu görünmeyen karanlık bir odada, çırılçıplak bir halde ve yapayalnızdım. Beni Kule'ye götürmüş olmalıydılar. Sırt çantamı ve broşürü de almışlardı. Yatağın kenarına büzüldüm ve kalbim deli gibi atarken vücut sıcaklığımı korumak için elimden geleni yaptım. Ağrıyan boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Babama zarar verirler miydi? Değerli biriydi, evet –bir ticari değerdi– fakat bir durugörücüyü evine aldığı için bağışlanır mıydı? Bir suçluyu ihbar etmediği düşünülecekti. Ama önemli biriydi. Bir istisna olmalıydı.

Bir süre zaman duygumu kaybettim. Huzursuz bir uykuya daldım. Sonunda kapı gürültüyle açıldı ve irkilerek uyandım.

"Kalk."

Odaya bir yağ lambası girmişti. Taşıyan bir kadındı. Cilalı ceviz kahverengisi teni ve zarif bir kemik yapısı vardı. Benden birkaç santim uzundu. Dalgalı siyah saçları uzundu. Yüksek belli elbisesinin kolları eldivenli parmaklarının uçlarına kadar iniyordu. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı: Yirmi beş veya kırk olabilirdi. Çarşafı vücuduma sararak onu izledim.

Kadınla ilgili üç tuhaf şey hissettim. Birincisi, gözleri sarıydı. Belli bir ışıkta sarı diyebileceğiniz türden kehribar rengi değildi. Bunlar gerçekten, neredeyse uçuk yeşil denecek kadar sarıydı ve parlıyorlardı.

İkincisi aurasıydı. Bir durugörücüydü fakat onun türünde biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bunun neden tuhaf olduğunu bilemiyordum fakat duyularıma uymuyordu.

Ve üçüncüsü –asıl tüylerimi ürperten– rüya âlemiydi. Tıpkı I-4'te hissettiğim ve tanımlamayı başaramadığımız zihin gibi. Yabancı. İlk dürtüm ona saldırmaktı ama öyle bir rüya âlemine giremeyeceğimi –hele de bu haldeyken– biliyordum.

"Burası Kule mi?" diye sordum boğuk ve hırıltılı bir sesle.

Kadın soruma aldırmadı. Lambasını yüzüme yaklaştırarak gözlerimi inceledi. Bunun hâlâ beyin vebası olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Şunları al," dedi.

Avcundaki iki hapa baktım.

"Al onları."

"Hayır," dedim.

Bana vurdu. Ağzıma kan tadı geldi. Ben de ona vurmak, dövüşmek istiyordum ama o kadar zayıftım ki kolumu zorlukla kaldırabiliyordum. Dudağımın patladığı düşünülürse, hapları zorlukla yuttum. "Giyin," dedi. "Bana bir daha itaatsizlik edersen, bu odadan hiç çıkmamanı sağlarım. En azından sağlam bir şekilde."

Bana birkaç giysi attı.

"Al onları."

Tekrar vurmasını istemiyordum. Bu kez itaat ettim. Dişlerimi sıkarak giysileri aldım.

"Giy onları."

Dudağımdan kan süzülürken giysilere baktım. Ellerimdeki beyaz tuniğin üzerinde bir leke büyüdü. Uzun kolları ve kare bir yakası vardı. Yanında siyah bir kuşak, aynı renkte pantolon, çorap ve çizmeler gelmişti. Sade bir takım iç çamaşırı ve küçük beyaz bir çapa deseni işlenmiş siyah bir jile de vardı. Sion'un sembolü. Üşümüş kol ve bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak kaskatı bir

halde giyindim. İşim bitince kapıya döndüm. "Peşimden gel. Kimseyle konuşma."

Odanın dışında ölümcül bir soğuk vardı ve lime lime olmuş halı sıcaklığı pek artırmıyordu. Bir zamanlar kırmızıydı sanırım ama şimdi solmuştu ve üzerinde kusmuk lekeleri vardı. Rehberim beni küçük parmaklıklı pencereleri olan ve yanan meşaleler dizilmiş taş koridorlardan oluşmuş bir labirentten geçirdi. Alevler Londra'nın soğuk mavi sokak lambalarının ışığından sonra fazla parlak görünüyordu.

Burası bir şato olabilir miydi? Londra'nın bin kilometre çevresinde şato olan bir yer bilmiyordum; Victoria'dan beri bir hükümdarımız olmamıştı. Belki de eski D Sınıfı hapishanelerden biriydi. Tabii Kule değilse.

Dışarı bir bakış atmaya cüret ettim. Geceydi ama çok sayıda lambayla aydınlatılmış bir avlu gördüm. Ne kadar süredir akının etkisinde olduğumu merak ettim. Bu kadın o sırada beni izlemiş miydi? KNB'den mi emir alıyordu yoksa onlar mı onun emrindeydi? Belki de Hükümdarlık için çalışıyordu fakat onlar bir durugörücüyü asla işe almazlardı. Başka ne olursa olsun, kesinlikle bir durugörücüydü.

Kadın bir kapının önünde durdu. İçeriden bir çocuk dışarı itildi. Sıçan yüzlü, kumral saçlı, cılız bir çocuktu ve akı zehirlenmesinin bütün belirtilerini gösteriyordu: Camlaşmış gözler, kemik beyazı bir yüz, morarmış dudaklar. Kadın onu baştan aşağı süzdü.

"Adın?"

"Carl," dedi çocuk hırıltılı bir sesle.

"Anlayamadım?"

"*Carl.*" Çocuğun çok acı çektiği belliydi.

"Eh, Akı 14'e dayandığın için tebrikler, Carl." Kadının sesi hiç de tebrik edermiş gibi çıkmıyordu. "Bu bir süre için son uykun olabilir."

Carl'la birbirimize baktık. Onun kadar berbat göründüğümü biliyordum.

Koridorlarda ayaklarımızı sürüyerek yürürken birkaç durugörücü mahkûmu daha aldık. Auraları güçlü ve belirgindi; hepsinin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bir görücü. Elektrik mavisine boyanmış kısa kesimli saçlarıyla bir avuç okuyucu. Bir çay yaprağı okuyucu. Tıraşlanmış başıyla bir kâhin. İnce yapılı, ince dudaklı bir esmer; muhtemelen bir fısıldayıcıydı ve bir kolu kırılmış gibi görünüyordu. Hiçbiri yirmi yaşından büyük veya on beş yaşından küçük görünmüyordu. Hepsi akı yüzünden hastalıklı ve solgun görünüyordu. Toplamda on kişiydik. Kadın küçük ucube sürüsüne döndü.

"Adım Pleione Sualocin," dedi. "I. Kabir'deki ilk gününüzde rehberiniz olacağım. Bu gece tanışma konuşmasına katılacaksınız. Uymanız gereken çok sayıda basit kural var. Hiçbir Refaim'in gözlerine bakmayacaksınız. Başka bir şeye bakmanız istenmedikçe gözünüzü yerden kaldırmayacaksınız."

El falcısı bakışlarını ayaklarından ayırmadan bir elini kaldırdı. "Refaim mi?"

"Yakında öğrenirsiniz." Pleione duraksadı. "Bir kural daha: Bir Refaim size seslenmedikçe konuşmayacaksınız. Bu konularda anlamadığınız bir şey var mı?"

"Evet, var." Konuşan kahve falcısıydı. Yere bakmıyordu. "Neredeyiz biz?"

"Bunu da öğrenmek üzeresiniz."

"Bizi itip kakma hakkını size veren ne? Ben sokak sanatı bile yapmıyordum. Kanunları da çiğnemedim. Bir auram olduğunu kanıtlayın! Doğruca şehre geri döneceğim ve siz de..."

Sustu. Gözlerinden koyu renk iki kan damlası süzüldü. Hafif bir iniltiyle olduğu yere yığıldı.

El falcısı çığlık attı.

Pleione, kahve falcısının vücudunu inceledi. Tekrar bize baktığında, gözleri gaz alevi mavisiydi. Bakışlarımı onlardan ayırdım.

"Başka sorusu olan?"

El falcısı bir elini ağzına kapadı.

Pleione bizi küçük bir odaya götürdü. Mezar kadar karanlık bir yerdi ve yer ile duvarlar ıslaktı. Pleione bizi içeri kilitleyip gitti.

Bir süre kimse konuşmaya cesaret edemedi. El falcısı neredeyse isteri krizine girmiş gibi hıçkırıklara boğuldu. Çoğumuz konuşamayacak kadar bitkindik. Ayak altından çekilmek için bir köşeye çöktüm. Tuniğimin kollarının altında tüylerim diken dikendi.

"Burası hâlâ Kule mi?" diye sordu bir müneccim. "Kule'ye benziyor."

"Kapa çeneni," dedi biri. "Sadece kapa çeneni."

Biri başka şey yokmuş gibi zamanın ruhuna dua etmeye başladı. Sanki bir yararı olurmuş gibi. Çenemi dizlerime dayadım. Bize ne yapacaklarını öğrenmek istemiyordum. Beni su işkencesine alırlarsa ne kadar dayanacağımı bilmiyordum. Babamın bundan söz ettiğini, bir seferde sadece birkaç saniye nefes almana izin verdiklerini söylemişti. İşkence değil, bir terapi olduğunu söylemişti.

Bir görücü yanıma oturdu. Kel ve geniş omuzluydu. Karanlıkta onu pek net göremiyordum ama çok koyu renk ve iri gözlerini görebiliyordum. Bir elini uzattı.

"Julian."

Korkuyor gibi görünmüyordu. Sadece sessizdi. "Paige," dedim. Tam isimlerimizi kullanmamak en iyisiydi. Kurumuş olan boğazımı temizledim. "Hangi birliktensin?"

"IV-6."

"I-4."

"Beyaz Bağlayıcı'nın bölgesi." Başımla onayladım. "Hangi kısım?"

"Soho," dedim. İbre'de olduğumu söylersem, Jaxon'ın en değerli ve en yakın yardımcısı olduğumu anlardı.

"Seni kıskandım. Merkezde yaşamayı çok isterdim."

"Neden?"

"Kartel orada güçlü. Benim bölümümde pek hareket yok." Kısık sesle konuşuyordu. "Seni neden tutukladıklarını açıkladılar mı?"

"Bir altmuhafız öldürdüm." Boğazım acıyordu. "Sen?"

"Bir Nöbetçi'yle küçük bir tartışma. Uzun lafın kısası, kendisi artık bizimle değil."

"Ama sen bir görücüsün." Çoğu durugörücü, görücüleri küçümserdi. Tüm falcılar gibi eşyaları kullanarak ruhlarla iletişim kurarlardı; görücüler içinse yansıtıcı herhangi bir şey yeterdi. Jax hırslı falcılardan nefret ederdi ("*bokçu*, hayatım, onlara bokçu de"). Şimdi düşününce, sanırım müneccimlerden de nefret ediyordu.

Julian düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Görücülerin birini öldürebileceğini sanmıyorsun."

"Ruhlarla değil. Yeterince büyük bir ruh grubunu kontrol edemezsiniz."

"Durugörücüleri tanıyorsun." Kollarını ovaladı. "Haklısın. Onu vurdum. Beni tutuklamalarını engellemedi."

Karşılık vermedim. Tavandan saçlarıma buzlu su damlıyor ve burnumdan aşağı süzülüyordu. Diğer mahkûmların çoğu sessizdi. Bir çocuk topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu.

"Tuhaf bir auran var." Julian bana baktı. "Ne olduğunu anlayamadım. Kâhin derdim ama..."

"Ama?"

"Uzun zamandır kadın kâhin görmedim. Ve vahiyci olduğunu da sanmıyorum."

"Ben bir iğne okuyucuyum."

"Ne yaptın, birine iğne mi sapladın?"

"Öyle bir şey."

Dışarıdan bir gürültü ve korkunç bir çığlık duyuldu. Herkes konuşmayı kesti.

"Bir berserk." Korkuyla titreyen ses bir erkeğe aitti. "Buraya bir berserk koymayacaklar, değil mi?"

"Berserk diye bir şey yoktur," dedim.

"Sen *Yararlar*'ı okumadın mı?"

"Okudum. Teorik bir tür."

Rahatlamış gibi görünmüyordu. Broşürü düşünmek beni daha da ürpertti. Her yerde, herhangi birinin elinde olabilirdi. Hisardaki en isyancı broşürün ilk baskısı; hem de her yeri yeni notlar ve bağlantı detaylarıyla dolu. Yazarını tanımadan böyle bir şeyi asla alamazdım.

"Bize yine işkence yapacaklar." Fısıldayıcı, kırılmış kolunu diğeriyle destekliyordu. "Bir şey istiyorlar. Dışarı çıkmamıza izin vermeyecekler."

"Nereden?" diye sordum.

"Kule, sersem. Son iki yıldır hepimizin olduğu yer."

"İki mi?" Köşeden yarı isterik bir kahkaha duyuldu. "Dokuzu dene. Dokuz yıl." Yine bir kahkaha, bir kıkırtı.

Dokuz yıl. Bildiğimiz kadarıyla, tutuklananlara iki seçenek veriliyordu: Ya KNB'ye katılıyor ya da idam ediliyorlardı. İnsanları *depolamak* için bir neden yoktu. "Neden dokuz?" diye sordum.

Köşeden cevap gelmedi. Bir dakika sonra Julian konuştu.

"Neden ölmediğimizi benden başka merak eden var mı?"

"Diğer herkesi öldürdüler." Yeni bir ses. "Ben aylardır oradaydım. Kanadımdaki diğer durugörücülerin hepsi darağacına gitti." Duraksadı. "Bir şey için seçildik."

"SiBAT," diye fısıldadı biri. "Laboratuvar faresi olacağız, değil mi? Doktorlar bizi kesip biçmek istiyor."

"Burası SiBAT değil," dedim.

Çöken uzun sessizliği bozan tek şey, el falcısının acı gözyaşlarıydı. Kendini kontrol edemiyor gibiydi. Carl sonunda fısıldayıcıya seslendi: "İstedikleri bir şey olması gerektiğini söyledin, tıslayan. Ne istiyor olabilirler ki?"

"Herhangi bir şey. Belki de görümüz."

"Görümüzü alamazlar ki," dedim.

"Lütfen. Senin görün bile yok. *Özürlü* durugörücüler istemezler."

Diğer kolunu da ben kırmamak için kendimi zor tuttum.

"Kahve falcısına ne yaptılar?" El falcısı titriyordu. "Gözleri... kıpırdamadı bile!"

"Eh, kesinlikle öldürüleceğimizi sandım," dedi Carl, bizim neden bu kadar endişelendiğimizi anlayamamış gibi. Sesi o kadar boğuk değildi. "Ben her şeyi darağacına tercih ederdim, ya siz?"

"Yine de darağacına gidebiliriz," dedim.

Sustu.

Akı damarlarındaki bütün kanı tüketmişçesine solgun görünen başka bir çocuk hızlı ve derin nefes almaya başladı. Burnunda çiller vardı. Onu daha önce fark etmemiştim; bir aurası yok gibiydi. "Burası neresi?" Kelimeler ağzından zor çıkıyordu. "Siz... siz kimsiniz?"

Julian ona baktı. "Sen amarotiksin," dedi. "Seni niye getirmişler ki?"

"Amarotik mi?"

"Muhtemelen bir hata." Kâhin sıkılmış gibiydi. "Onu yine de öldürecekler. Şanssızlık, evlat."

Çocuk bayılacakmış gibi görünüyordu. Ayağa fırlayarak parmaklıkları çekiştirdi.

"Benim burada olmamam gerek. Evime dönmek istiyorum! Ben doğadışı değilim, değilim!" Neredeyse ağlayacaktı. "Üzgünüm, taş için üzgünüm!"

Bir elimi ağzına kapadım. "Kes şunu." Diğer birkaçı ona küfretti. "Seni de mi dümdüz etmesini istiyorsun?"

Titriyordu. Aşağı yukarı on beş yaşında olduğunu tahmin ettim ama çelimsizdi. Başka bir zamanı hatırladım; korku içinde ve yapayalnız olduğum bir zamanı.

"Adın ne?" diye sordum nazikçe.

"Seb. S-Seb Pearce." Kendini daha küçük göstermeye çalışarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Siz... hepiniz... doğadışı mısınız?"

"Evet. Ve lanet olasıca çeneni kapatmazsan iç organlarına doğadışı şeyler yaparız," diye hırladı biri. Seb büzüldü.

"Hayır, yapmayız," dedim. "Adım Paige. Bu da Julian."

Julian başıyla onayladı. Amarotikle havadan sudan konuşma işi bana düşmüş gibiydi. "Nerelisin, Seb?" diye sordum.

"III. Birlik."

"Halka," dedi Julian. "Harika."

Seb bakışlarını kaçırdı. Soğuktan dudakları titriyordu. Onu parçalayacağımızı ve okült bir delilikle kanında yıkanacağımızı düşündüğünden emindim. Halka, III. Birlik'in sokaktaki adıydı ve ortaokula orada gitmiştim. "Bize olanları anlat," dedim.

Diğerlerine baktı. Korktuğu için onu suçlamak içimden gelmiyordu. Konuşmaya başladığı andan itibaren ona durugörücülerin dünyadaki bütün kötülüklerin kaynağı olduğu söylenmişti ve şimdi onlarla birlikte bir hapishanedeydi. "Altıncı sınıflardan biri çantama kaçak eşya koydu," dedi. Muhtemelen karaborsada en sık bulunan numen olan gösteri taşı olmalıydı. "Sınıfta onu onlara geri vermeye çalışırken okul müdürü beni gördü. Dilenci tiplilerden birinden aldığımı sandı. Beni kontrol etmeleri için okuldaki Nöbetçilere haber verdiler."

Kesinlikle bir Sion çocuğuydu. Okulunun kendi avcıları varsa, inanılmayacak kadar zengin bir aileden geliyor olmalıydı.

"Bana kumpas kurulduğuna onları inandırmak saatlerimi aldı. Kestirmeden eve döndüm." Seb zorlukla yutkundu. "Köşede kırmızı üniformalı iki adam vardı. Yanlarından geçip gitmeye çalıştım

fakat beni duydular. Maskeleri vardı. Nedenini bilmiyorum ama koşmaya başladım. Korkmuştum. Sonra bir silah sesi duydum ve... ve sanırım bayıldım. Sonrasında da hastaydım."

Akının amarotikler üzerindeki etkilerini merak ettim. Hayal dünyasına dalmak yerine fiziksel semptomların görülmesi mantıklıydı; kusma, susama, açıklanamaz bir korku gibi. "Bu korkunç," dedim. "Bütün bunların korkunç bir hata olduğundan eminim." Kesinlikle emindim. Seb gibi iyi aileden gelen bir amarotik çocuğun burada olması mümkün değildi.

Seb cesaretlenmiş gibiydi. "Yani eve dönmeme izin verirler mi?"

"Hayır," dedi Julian.

Kulak kabarttım. Ayak sesleri. Pleione geri dönmüştü. Kapıyı açtı, en yakındaki mahkûmu yakaladı ve bir eliyle onu ayağa kaldırdı. "Beni izleyin. Kuralları unutmayın."

Çift kanatlı bir kapıdan geçerek binadan çıktık. Buz gibi hava çıplak tenimin her santimini donduruyordu. Darağaçlarına geldiğimizde ürktüm –belki de burası gerçekten Kule'ydi– ama Pleione yanından geçip devam etti. Kahve falcısına ne yaptığını veya çığlığın nedenini bilmiyordum fakat soracak da değildim. Başım önde, gözlerim açıktı. Buradaki kuralım da bu olacaktı.

Bizi yağ lambalarıyla aydınlatılmış ve yoğun yağmurla geçen bir geceden sonra ıslak olan ıssız sokaklardan geçirdi. Julian yanımda yürüyordu. Yürüdükçe binalar da büyüyordu ama gökdelen değillerdi. O ölçülerde yapılar değildi. Metal iskeletler, elektrikli lambalar yoktu. Bu binalar eski ve yabancıydı; estetik zevklerin farklı olduğu bir dönemde inşa edilmişlerdi. Taş duvarlar, ahşap kapılar, kurşunlu pencereler, koyu kırmızı ve ametist renklerindeydi. Son köşeyi döndüğümüzde hiç unutmayacağım bir manzarayla karşılaştık.

Önümüzde uzanan cadde tuhaf bir şekilde genişti. Ortalıkta tek bir araba bile görünmüyordu: Sadece bir baştan diğerine uzanan izbe meskenler. Ondüleli metal çatılar kontrplak duvarların üze-

rine yerleştirilmişti. Bu küçük kasabanın iki yanında daha büyük binalar vardı. Ağır ahşap kapıları, yüksek pencereleri ve Victoria dönemindekilere benzeyen şatolar gibi mazgallı siperleri vardı. Bana Kule'yi o kadar hatırlatmıştı ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

En yakındaki kulübeden birkaç metre ötede, bir açık hava sahnesinde bir grup ince figür duruyordu. Etraflarına mumlar yerleştirilmişti ve maskeli yüzlerini aydınlatıyordu. Sahnenin altından keman sesi duyuluyordu. Durugörücü müziği; ancak bir fısıldayıcının çalabileceği türden. Onları büyük bir kitle izliyordu. Herkesin üzerinde kırmızı bir tunik ve siyah bir jile vardı.

Sanki gelişimizi bekliyormuş gibi, figürler dans etmeye başladı. Hepsi durugörücüydü. Aslında buradaki herkes durugörücüydü; dansçılar, izleyiciler, *herkes*. Hayatımda bu kadar çok durugörücüyü aynı yerde barışçıl bir şekilde dururken hiç görmemiştim. Sahnenin etrafında yüz kadar izleyici toplanmış olmalıydı.

Bu bir yeraltı tünelinde gizli bir toplantı değildi. Hector'ın acımasız karteli değildi. Farklıydı. Seb elime uzandığında itmedim.

Gösteri birkaç dakika devam etti. İzleyicilerin hepsi ilgilenmiyordu. Bazıları kendi aralarında konuşuyor, diğerleri sahneyi yuhalıyordu. Birinin "korkaklar" dediğini duyduğumdan emindim. Danstan sonra tek parça siyah mayo giymiş bir kız yükseltilmiş bir platforma çıktı. Saçları arkaya doğru iyice yapıştırılarak topuz yapılmıştı ve altın sarısı, kanatlı bir maske takmıştı. Bir an cam gibi hareketsizce durdu, sonra platformdan aşağı atladı ve sahne donanımlarından sarkan iki uzun kırmızı perdeyi yakaladı. Bacaklarını ve kollarını perdelerin etrafına dolayarak beş metre kadar tırmandıktan sonra bir hareket yaptı. İzleyicilerden coşkulu alkışlar yükseldi.

Zihnim hâlâ ilacın etkisindeydi. Bu bir tür durugörü tarikatı filan mıydı? Daha tuhaf şeyler de duymuştum. Kendimi zorlayarak caddeyi inceledim. Kesin bir şey vardı: Burası SiLo değildi. Sion'un varlığından hiç iz yoktu. Eski ve büyük binalar, halka açık

gösteriler, yağ lambaları ve kaldırım taşlı bir sokak; zamanda geri gitmişiz gibiydi.

Nerede olduğumuzu biliyordum.

Kayıp Oxford şehrini duymayan yoktu. Sion okul müfredatının bir parçasıydı. Yangınlar 1859 yılında üniversiteyi yok etmişti. Geri kalanlar A Tipi Sınırlı Sektör olarak sınıflandırılmıştı. Tanımlanamayan bir kirlilik korkusuyla oraya kimsenin adım atmasına izin verilmiyordu. Sion onu haritalardan silmişti. Jaxon'ın kayıtlarında *Kükreyen Çocuk*'tan cesur bir muhabirin 2036 yılında her şeyi yazacağı konusunda bir tehdit savurarak oraya gitmek istediğini ama aracının keskin nişancılar tarafından yoldan çıkarıldığını ve bir daha kendisinden haber alınamadığını okumuştum. Ucuz bir gazete olan *Kükreyen Çocuk* da çabucak ortadan kaybolmuştu. Sion'un sırlarını ortaya çıkarmak için fazla çabalamıştı.

Pleione dönüp bize baktı. Karanlıkta yüzünü görmek zordu ama gözleri hâlâ yanıyordu.

"Böyle gözünüzü dikip bakmanız uygunsuz," dedi. "Konuşmaya geç kalmak istemezsiniz."

Yine de dansa bakmaktan kendimizi alamıyorduk. Pleione'un peşinden gittik fakat bakmamıza engel olamadı.

Pleione'un arkasına takılarak devasa bir çift ferforje kapıya ulaştık. Rehberimize benzeyen iki adam kapının kilidini açtı: Aynı gözlere, aynı saten gibi tene ve aynı auraya sahiplerdi. Pleione hemen yanlarından geçti. Seb korkmaya başlamıştı. Binanın etrafında yürürken elini tutmaya devam ettim. Bu amorotiğin benim için bir anlamı olmamalıydı ama yalnız bırakılamayacak kadar zayıf görünüyordu. El falcısı gözyaşları içindeydi. Sadece yumruk boğumlarıyla oynayan kâhin korkusuz gibi görünüyordu. Yürürken bize beyazlar giymiş başka gruplar katıldı. Çoğu korkmuş gibi görünüyordu ama birkaçı heyecanlı gibiydi. Yürümeye devam ederken grubumdakiler birbirlerine sokuldu.

Bizi güdüyorlardı.

Uzun ve gösterişli bir salona girdik. Yerden tavana kadar zeytin yeşili raflar dizilmişti ve hepsi güzel, eski kitaplarla doluydu. Bir duvara on bir tane vitraylı pencere sıralanmıştı. Dekor klasikti ve çapraz desenli taş bir zeminle süslenmişti. Mahkûmlar sıralara sokuldu. Ben Julian ve Seb'in arasında dururken duyularım tetikteydi. Julian da gergindi. Bakışları beyaz giysili mahkûmların birinden diğerine dolaşıyor, onları baştan aşağı tartıyordu. Gerçek bir kaynaşmaydı: Çok çeşitli durugörücüler vardı; müneccimler, falcılar, medyumlar ve algıcılar.

Pleione bizi bırakmıştı. Şimdi Refaim denen yaratıklardan olduğunu tahmin ettiğim sekiz kişiyle birlikte kaidenin üzerinde duruyordu. Altıncı hissim alarm veriyordu.

Hepimiz toplanınca salona bir ölüm sessizliği çöktü. Bir kadın öne çıktı. Ve konuşmaya başladı.

Gölgelere Dair Bir Nutuk

Kadının boyu iki metre civarındaydı. Yüz hatları son derece simetrikti: Uzun, düz bir burnu, çıkık elmacıkkemikleri, çukur gözleri vardı. Mum ışıkları parlak teninde ve saçlarında dolaşıyordu. Diğerleri gibi o da siyah giymişti fakat yenlerine ve yan taraflarına altın sarısı desenler işlenmişti.

"I. Kabir'e hoş geldiniz." dedi. "Ben Nashira Sargas." Sesi soğuk ve kalındı. "Refaim Irkı'nm kan hükümdarıyım."

"Bu bir şaka mı?" diye fısıldadı biri.

"Şişşt," diye tısladı bir başkası.

"Öncelikle, buradaki zamanınız sıkıntılı başladığı için özür dilemeliyim, özellikle de önce Kule'ye konduysanız. Durugörücülerin çoğu aramıza katıldığında idam edileceğini sanır. Akı 14'ü, I. Kabir'e geçişin güvenli ve doğrudan olmasını sağlamak için kullanıyoruz. Uyuşturulduktan sonra bir trene bindirilerek bir alıkoyma tesisine gönderildiniz ve orada gözlemlendiniz. Giysilerinize ve eşyalarınıza el kondu."

Dinlerken kadını inceliyor ve etere bakıyordum. Aurası daha önce hissettiklerimin hiçbirine benzemiyordu. Keşke görebilseydim. Birkaç farklı tipte aura tuhaf bir enerji alanı şeklinde bir araya toplanmış gibiydi.

Başka bir şey daha vardı. Bir soğukluk. Çoğu aura, bir ısıtıcının yanından geçiyormuşum gibi yumuşak, ılık bir sinyal yayardı ama bu, beni iliklerime kadar ürpertiyordu.

"Bu şehri gördüğünüzde şaşırdığınızı tahmin ediyorum. Siz burayı Oxford adıyla biliyor olabilirsiniz. Varlığı hükümetiniz tarafından iki asır önce, yani hiçbiriniz henüz doğmamışken reddedildi. Bir yangından sonra karantinaya alındığı söylendi. Bu bir yalandı. Burası kapatıldığı için biz Refaitler buraya yerleşebildik.

"İki asır önce, 1859'da geldik. Dünyanız 'eterik eşik' dediğimiz seviyeye ulaşmıştı." Yüzlerimizi inceledi. "Çoğunuz durugörücüsünüz. Eterin kalbindeki nihai ölümleriyle yüzleşmek istemeyecek kadar korkak veya inatçı ruhların varlığını hepiniz biliyorsunuz. Onlarla iletişim kurabiliyorsunuz ve karşılığında size rehberlik ve korunma sağlıyorlar. Ancak bu bağlantının bir bedeli var. Cismani dünya başıboş ruhlarla fazla dolduğunda, eterde derin yarıklara yol açarlar. Bu yarıklar fazla büyüdüğündeyse, eterik eşik yıkılır.

"Dünya eşiğini yıktığında, *bizim* yaşadığımız, Yeraltı Diyarı denen bir boyuta açık hale geldi. Şimdi de buradayız." Nashira bakışlarını mahkûmlara dikti. "Siz insanlar birçok hatalar yaptınız. Verimli dünyanızı cesetlerle doldurup başıboş ruhlarla yüklediniz. Ve artık o, Refaim'e ait."

Julian'a baktım ve hissettiğim korkuyu onun gözlerinde de gördüm. Bu kadın deli olmalıydı.

Salona sessizlik çöktü. Nashira Sargas dikkatimizi çekmişti.

"Halkımın hepsi durugörücü. Aramızda amarotik yoktur. Dünyalarımız arasındaki yırtılma gerçekleştiğinden beri Yeraltı Diyarı'nı Emim denen asalak bir ırkla paylaşmak zorunda kaldık. İnsan etine

aç, akılsız, canavarımsı yaratıklardır. Biz olmasak, eşikten buraya gelirlerdi. Sizin için gelirlerdi."

Deliydi. Bu kadın deliydi.

"Sizi tutuklayanlar bizim emrimizde çalışan insanlardı. Onlara kızıl ceketliler diyoruz." Nashira, kütüphanenin arkasında duran ve hepsi kırmızı üniformalar giymiş kadınlı erkekli grubu işaret etti. "Gelişimizden beri kanatlarımızın altına birçok durugörücü insan aldık. Koruma karşılığında, sizi bir ceza ordusu olarak Emim'i yok etmek üzere eğiteceğiz; 'doğal' olanları korumak için. Bu şehir o yaratıklar için bir işaret fişeği görevi görüyor ve onları cismani dünyanın geri kalanından uzaklaştırıyor. Duvarları aştıklarında, kızıl ceketliler onları yok etmeleri için çağrılır. Bu durumlar bir sirenle ilan edilir. Yüksek bir sakatlanma riski vardır."

Aynı zamanda, diye düşündüm, *bütün bunların benim zihnimde gerçekleşiyor olma riski de yüksek.*

"Size bu yazgıyı Sion'un sunduğu asılarak veya boğulmayla ölüme alternatif olarak sunuyoruz. Veya bazılarınızın deneyimlediği gibi, Kule'de uzun ve karanlık bir esaret süresi."

Arkamdaki sırada bir kız ağlamaya başladı. İki tarafındakiler onu susturdu.

"Elbette ki birlikte çalışmak zorunda değiliz." Nashira ön sıra boyunca yürüdü. "Bu dünyaya geldiğimizde çok savunmasız olduğunu gördük. Küçük bir bölümünüz durugörücü ve işe yarar yetenekleriniz daha da az. Emim'in sizi dönüştürmesine izin verebilirdik. Bu dünyaya yaptıklarınız düşünülürse, haklı bir nedenimiz de olurdu."

Seb elimi eziyordu. Kulaklarımdaki hafif uğultunun farkındaydım.

Bu çok gülünçtü. Kötü bir şaka. Ya da beyin vebası. Evet, beyin vebası olmalıydı. Sion bize delirdiğimizi düşündürmeye çalışıyordu. Belki de delirmiştik.

"Ama merhametliydik. Size acıdık. Bu küçük adayla başlayarak, yöneticilerinizle pazarlık yaptık. Bize verdikleri bu şehre I. Kabir dedik ve o zamandan beri her on yılda bir bize belli sayıda durugörücü gönderiyorlar. Öncelikli kaynağımız başkent Londra oldu ve hâlâ da öyle. Bu şehir, Sion güvenlik sistemini geliştirmek için yetmiş yıl çalıştı. Sion durugörücülerin tanımlanmasını, toplanmasını ve sözde amarotiklerden ayrı bir yeni topluma uygun hale getirilmesini büyük ölçüde hızlandırdı. Bu hizmet karşılığında, dünyanızı yok etmemeye yemin ettik. Bunun yerine, kontrolünü ele geçirmeyi planlıyoruz."

Bu kadının söylediklerini anladığımdan emin değildim ama kesin bir şey vardı: Doğruyu söylüyorsa, Sion bir kukla hükümetten ibaretti. Bir ast. Ve bizi satmıştı.

Bu aslında pek de sürpriz olmadı.

Arka sıradaki kız daha fazla dayanamadı. Boğuk bir çığlıkla kapıya koşmaya kalkıştı.

Mermiye karşı şansı olmadı.

Her yerden çığlıklar yükseldi. Ve kan. Seb'in tırnakları elime battı. O kargaşada, Refaimlerden biri öne çıktı.

"SESSİZLİK!"

Gürültü hemen kesildi.

Kızın saçlarının altından kan yayıldı. Gözleri açıktı. Dehşet ifadesi yüzünde donup kalmıştı.

Katil insandı ve kırmızı giyiyordu. Tabancasını kılıfına koydu ve ellerini arkasında birleştirdi. Arkadaşlarından ikisi –iki kız– cesedi kollarından tutup çekerek dışarı sürüklediler. Biri herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Hep bir parazit çıkar zaten," dedi.

Mermer zeminde kan kalmıştı. Nashira duygusuz bir yüzle bize baktı.

"Aranızda kaçmak isteyen varsa, bunu şimdi yapsın. Mezarda yer açabileceğimizden emin olabilirsiniz."

Kimse kıpırdamadı.

Ardından gelen sessizlikte, kaidelere bir bakış attım. Bir Refaim bana bakıyordu.

Bir süredir beni inceliyor olmalıydı. Bakışlarını benimkilere dikmiş, sanki ona bakmamı bekliyor ve en küçük bir isyan belirtisi arıyordu. Teni koyu bal sarısıydı ve kalın gözkapaklı sarı gözleri vardı. Beş erkek arasında en uzunuydu; kaba kahverengi saçları vardı ve süslü siyah giysiler giymişti. Salondaki diğerlerinin gölgesinde kalan yumuşak ve tuhaf bir aurası vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel ve en korkunç şeydi.

İçimin kasıldığını hissettim. Bakışlarımı hemen yere indirdim. Sadece baktığım için beni vururlar mıydı?

Nashira hâlâ konuşuyor, sıranın bir başından diğerine gidip geliyordu. "Durugörücüler yıllar içinde büyük bir güç kazandılar. Hayatta kalmaya alışkınsınız. Çok uzun süre yakalanmaktan kaçtıktan sonra şimdi burada durmanız bile uyum sağlama becerinizin kanıtıdır. Yetenekleriniz Emim'i uzak tutmak konusunda çok değerli. Bu yüzden, on yıldan uzun süredir, olabildiğince çoğunuzu topluyor, Sion'dan geçişinizi tamamlamanız için Kule'de tutuyoruz. Bu on yıllık toplama dönemlerine Kemik Mevsimleri diyoruz. Bu XX. Kemik Mevsimi.

"Eğitiminiz sırasında size kimlik numaralarınız verilecektir. Durugörücü olanlarınız, bir Refaim bekçisine atanacaktır." Yanındakileri gösterdi. "Bekçiniz, her konuda efendinizdir. Yeteneklerinizi sınayacak ve değerinizi belirleyecektir. Aranızda korkaklık gösteren olursa, sarı tunik alacaktır: Korkaklığın rengi olarak. Amarotik olanlarınız... yani, neden söz ettiğim konusunda bir fikri olmayan az sayıdaki kişiler," diye ekledi, "evlerimizde çalıştırılacaktır. Bize *hizmet etmek için*."

Seb nefes almıyor gibiydi.

"İlk sınavı geçemezseniz veya iki kez sarı tunik kazanırsanız, sizi göstericilere dönüştürecek olan Gözetmen'in gözetimine verilirsiniz. Göstericiler bizi ve emrimizdekileri eğlendirir."

Bu seçenekleri düşündüm: Sirk ucubesi olmak veya zorunlu askerlik. Dudaklarım titrerken boştaki elimi yumruk yaptım. Durugörücülerin toplanması için birçok neden düşünebilirdim ama böyle bir şey aklıma bile gelmezdi.

Kölecilik. Hayır, *durugörücü* köleciliği. Sion bizi köleliğe mahkûm etmişti.

Şimdi birkaç kişi ağlıyordu; diğerleri dehşet içinde sessizce duruyordu. Nashira fark etmemiş gibiydi. Kız öldüğünde gözünü bile kırpmamıştı. Hiç kırpmamıştı.

"Refaim bağışlamaz. Bu sisteme uyum sağlayanlarınız ödüllendirilecek. Uyum sağlamayanlar cezalandırılacak. Hiçbirimiz bunun olmasını istemeyiz fakat bize saygısızlık ederseniz, acısını çekersiniz. Artık hayatınız bu."

Seb bayıldı. Julian ve ben onu aramızda ayakta tutuyorduk ama ölü gibi ağırdı.

Dokuz Refaim kaidelerden indi. Başımı yerden kaldırmıyordum.

"Bu Refaimler bekçi olarak hizmet etmeyi önerdiler," dedi Nashira. "Hangilerinizi almak istediklerine kendileri karar verecek."

Dokuzundan yedisi salonda, sıraların arasında yürümeye başladı. Sonuncusu –baktığım Refaim– Nashira'nın yanında kalmıştı. Julian'a bakmaya cesaret edemiyordum ama, "Bu gerçek olamaz," diye fısıldadım.

"Şunlara bir bak." Dudakları neredeyse kıpırdamamıştı. Seb'in iki yanında birbirimize yakın durduğumuz için onu duyabiliyordum. "İnsan değiller. Başka bir yerden gelmişler."

"Yani şu 'Yeraltı Diyarı'nı mı kastediyorsun?" Bir Refaim yanımızdan geçerken sustum ve sonra devam ettim: "Bunun dışında var olan tek boyut eterdir. Hepsi *budur*."

"Eter fiziksel dünyayla birlikte vardır; etrafımızdadır, dışımızda değil. Bu farklı bir şey."

İçimden delice bir kahkaha yükseldi. "Sion delirmiş."

Julian cevap vermedi. Salonun karşısında bir Refaim, Carl'ın dirseğini tuttu. "XX-59-1," dedi, "seni ben alıyorum." Carl bir kaideye götürülürken yutkundu ama yüz ifadesi cesurdu. Oraya bırakıldıktan sonra Refaimler zengin bir yolcu arayan taksiciler gibi işlerine geri döndüler.

Bizi neye göre seçtiklerini merak ettim. Carl'ın bu kadar çabuk seçilmesi kötü müydü?

Dakikalar geçti. Sıralar azalmıştı. Şimdi XX-59-2 adıyla anılan fısıldayıcı da Carl'a katılmıştı. Süreçle pek ilgilenmediği anlaşılan kâhin, Pleione'a gitti. Zalim yüzlü bir erkek, el falcısını kendi kaidesine sürükledi. Kız ağlamaya başladı ve tekrar tekrar "lütfen" diye yalvardı ama aldıran olmadı. Çok geçmeden Julian da alındı. XX-59-26. Bana bir bakış attı, başıyla onayladı ve yeni bekçisiyle kaidelere gitti.

On iki isim daha sayılara dönüşmüştü. 38'e gelmişlerdi. Sonunda sadece sekiz kişi kalmıştık: Altı amarotik, bir falcı ve ben.

Biri beni seçmeliydi. Birçok Refaim beni incelemiş, vücudumla ve gözlerimle yakından ilgilenmişti ama hiçbiri beni seçmemişti. Seçilmezsem ne olurdu?

Saçları ince ince örülmüş ufak tefek bir çocuk olan falcıyı Pleione götürdü. 39. Geride kalan tek durugörücü bendim.

Refaimler, Nashira'ya baktılar. Nashira geride kalanlarımıza baktı. Sırtım yay gibi gerilmişti.

Sonra beni izleyen öne çıktı. Konuşmuyordu ama Nashira'ya yaklaştı ve başı bana doğru yattı. Nashira bana bir bakış attı. Bir elini kaldırdı ve uzun parmaklarından birini büktü. Pleione gibi o da siyah eldivenler giymişti. Hepsi giymişti.

Seb hâlâ baygındı. Onu yere kaydırmaya çalıştım ama bana sımsıkı yapışmıştı. Sıkıntımı fark eden amarotik erkeklerden biri onu kollarımdan aldı.

Mermer zeminde yürüyüp çiftin önünde dururken bütün gözler üzerimdeydi. Nashira yakından çok daha uzun boylu görünüyordu ve erkek benden en az otuz santim uzundu.

"Adın?"

"Paige Mahoney."

"Nerelisin?"

"I. Birlik."

"Doğduğun yer orası değil."

Kayıtlarıma bakmış olmalıydılar. "İrlanda," dedim. Salonda mırıltılar yükseldi.

"Sion Belfast?"

"Hayır, İrlanda'nın özgür kısmı." Biri nefesini tuttu.

"Anlıyorum. Özgür bir ruh." Nashira'nın bakışları ışıldıyordu. "Auran ilgimizi çekti. Söylesene: Nesin sen?"

"Bir belirsiz," dedim.

Bakışlarının altında ürperdim.

"Sana iyi bir haberim var, Paige Mahoney." Nashira elini adamın koluna koydu. "Kan refakatçisinin ilgisini çektin. Mesarthim Muhafızı Arcturus. Senin bekçin olmaya karar verdi."

Refaimler birbirlerine baktılar. Hiçbiri konuşmuyordu ama auraları dalgalanıyor gibiydi.

"Bir insanla nadiren ilgilenir," dedi Nashira, benimle son derece önemli bir sırrı paylaşıyormuş gibi kısık sesle konuşarak. "Çok ama çok şanslısın."

Kendimi hiç de şanslı hissetmiyordum. Midem bulanıyordu.

Kan refakatçisi bana doğru eğilerek gözlerini gözlerimin hizasına getirdi. Bunun için bir hayli eğilmesi gerekmişti. Bakışlarımı kaçırmadım.

"XX-59-40." Sesi derin ve yumuşaktı. "Seni ben alıyorum."

Demek bu adam efendim olacaktı. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen gözlerinin içine baktım. Düşmanımın yüzünü tanımak istiyordum.

Durugörücülerin sonuncusu da götürülmüştü. Nashira yüksek sesle geri kalan altı amarotiğe döndü. "Siz burada bekleyeceksiniz. Bir rehber sizi koğuşlarınıza götürecek. Geri kalanlarınız bekçilerinizin evlerine gideceksiniz. Hepinize iyi şanslar. Unutmayın: Burada yapacağınız seçimler tamamen size aittir. Doğru seçimler yapmanızı umarım."

Bunu söyledikten sonra dönüp uzaklaştı. İki kırmızı ceketli peşinden gitti. Ben uyuşmuş bir halde yeni bekçimle kaldım.

Arcturus kapıya yöneldi. Eliyle kendisini izlememi işaret etti. Ben hemen harekete geçmeyince durup bekledi.

Herkes bana bakıyordu. Başım dönüyordu. Önce kırmızı, sonra beyaz gördüm. Onun peşinden yürüdüm.

Şafağın ilk ışıkları kuleleri aydınlatmaya başlamıştı. Durugörücüler üçlü-dörtlü bekçilerin peşinden gruplar halinde gidiyordu. Tek bir bekçisi olan sadece bendim.

Arcturus gelip yanımda durdu. Çok yakındaydı. Sırtım kaskatı olmuştu.

"Gündüzleri burada uyuduğumuzu bilmelisin."

Bir şey söylemedim.

"Ayrıca, kiracı almadığımı da bilmelisin." *Esir* yerine ne güzel bir ifade kullanıyordu. "Sınavlarını geçersen, sürekli olarak benimle yaşayacaksın. Geçemezsen, seni evden çıkarmam gerekecek. Ve burada sokaklar nazik değildir."

Hâlâ bir şey söylemiyordum. Sokakların nazik olmadığını biliyordum. Londra'dakinden çok daha kötü olamazdı.

"Dilsiz değilsin," dedi. "Konuşsana."

"İzin verilmeden konuşabileceğimi bilmiyordum."

"Sana o ayrıcalığı tanıyorum."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Arcturus beni inceledi. Gözlerinde ölümcül bir ateş vardı.

"Yerimiz Magdalen Konağı'nda." Sırtını şafağa döndü. "Yürüyebilecek kadar güçlü gibi görünüyorsun?"

"Yürüyebilirim," dedim.

"Güzel."

Ve yürüdük. Binadan caddeye çıktığımızda iğrenç gösteri sona ermişti. Akrobatı sahnenin yakınında ipeklerini bir çantaya sokarken gördüm. Bir an gözlerime baktıktan sonra başını çevirdi. Bir kart okuyucunun zarif aurasına sahipti. Ve bir esirin çürüklerine.

Magdalen muhteşem bir yapıydı. Farklı bir çağdan, farklı bir dünyadan gibi görünüyordu. Bir şapeli, çan kuleleri, vahşi meşale ışıklarıyla aydınlanan yüksek pencereleri vardı. Biz yaklaşıp küçük bir kapıdan girerken bir çan beş kez çaldı. Bir dizi revaktan geçerken kırmızı tunikli bir çocuk eğilerek selam verdi. Arcturus'un peşinden kasvetli ortamda yürüdüm. Döner bir taş merdivenden yukarı çıktı ve ağır bir kapının önünde durdu. Küçük bir bakır anahtarla kilidi açtı. "Burası," dedi. "Burası senin yeni evin. Kurucular Kulesi."

Zindanıma baktım.

Kapının diğer tarafında büyük dikdörtgen bir oda vardı. Mobilyalar son derece gösterişliydi. Duvarlar beyaz ve boştu. Üzerlerinde asılı tek şey, tepesine altlarında siyah-beyaz desenler olan üç çiçek yerleştirilmiş bir armaydı. Eğri bir satranç tahtası. Avlulara bakan pencerelerin iki tarafından kalın kırmızı perdeler dökülüyordu. Odun yanan muhteşem bir şömineye bakan iki koltuk konmuştu ve köşede üzerine ipek minderler atılmış kırmızı bir çekyat duruyordu. Yanındaki duvara büyük bir sarkaçlı saat dayanmıştı. Koyu renk ahşaptan bir çalışma masasının üzerindeki gramofonda *Kasvetli*

Pazar çalıyordu ve dört direkli geniş yatağın yanında şık bir komodin duruyordu. Ayaklarımın altına desenli bir halı serilmişti.

Arcturus kapıyı kilitledi. Anahtarı cebine attığını gördüm. "İnsanlarla ilgili pek bilgim yoktur. Bana ihtiyaçlarınızı hatırlatmalısın." Parmağını masaya vurdu. "Burada tıbbi malzemeler var. Her gece bir tablet alacaksın."

Konuşmuyordum ama rüya âlemini tarıyordum. Zamanla taşlaşmış, tuhaf ve antik bir yerdi. Eterde bir sihirli lamba.

I-4'teki o yabancı kesinlikle onlardan biriydi.

Gözlerinin yüzümün ardına baktığını hissettim. Auramı inceliyor, omuzlarına nasıl bir yük yüklediğini anlamaya çalışıyordu. Ya da nasıl bir gömülü hazine bulduğunu. Bu düşünce başka bir nefret dalgası yarattı.

"Bana bak."

Bu bir emirdi. Çenemi kaldırarak gözlerine baktım. İçimde yarattığı korkuyu görmesine izin vermeye niyetim yoktu.

"Ruh görün yok," dedi. "Bu burada bir dezavantaj olacak. Tabii bunu telafi edecek başka yetilerin yoksa. Mesela güçlü bir altıncı his."

Cevap vermedim. En azından yarı görülü olmayı her zaman hayal etmiştim fakat ruhlara karşı kördüm. Eterin küçük ışıklarını göremiyordum; onları sadece hissedebiliyordum. Jaxon bunu asla zayıflık olarak görmemişti.

"Sormak istediğin bir şey var mı?" Acımasız gözleri yüzümü santim santim inceliyordu.

"Nerede uyuyacağım?"

"Sana bir oda hazırlatacağım. Şimdilik burada uyuyacaksın." Yatağı işaret etti. "Başka bir şey?"

"Yok."

"Ben yarın gideceğim. Ben yokken şehri daha yakından tanıyabilirsin. Her gün şafakta geri dönmüş olacaksın. Sireni duyarsan

hemen bu odaya döneceksin. Bir şeye dokunursan, bir şey çalarsan ya da seni ilgilendirmeyen şeyleri karıştırırsan anlarım."

"Peki, efendim."

Efendim kelimesi ağzımdan kaçıvermişti.

"Şunu al." Bir kapsül uzattı. "Yarın gece diğerleriyle birlikte bir tane daha al."

Almadım. Arcturus bana bakmadan bir sürahiden bardağa su koydu. Bardağı ve kapsülü bana verdi. Dudaklarımı ıslattım.

"Ya almazsam?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bu bir emirdi," dedi. "Bir rica değil."

Yüreğim ağzıma geldi. Kapsülü parmaklarımın arasında yuvarladım. Zeytin rengiydi ve parlayan yerleri gri görünüyordu. Yuttum. Tadı acıydı.

Bardağı aldı.

"Bir şey daha." Arcturus boştaki eliyle başımın arkasını tutarak yüzümü kendisine çevirdi. Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. "Bana sadece tören unvanımla sesleneceksin: Gardiyan. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Söylemek için kendimi zorladım. Gözlerini gözlerime dikerek mesajı sanki kafatasıma kazıdı ve sonra da elini çekti. "Ben dönünce eğitimine başlayacağız." Kapıya yöneldi. "İyi uyu."

Elimde değildi. Kısık sesle acı bir şekilde güldüm.

Başını hafifçe çevirdi. Gözlerine boş boş baktım. Tek kelime daha etmeden gitti. Anahtar kilitte döndü.

Kayıtsız

Pencereden kızıl bir güneş parlıyordu. Işık beni derin uykumdan uyandırdı. Ağzımda kötü bir tat vardı. Bir an I-5'teki odama geri döndüğümü sandım; Jax'ten ve işten uzakta.

Sonra hatırladım. Kemik Mevsimleri. Refaim. Bir silah sesi ve bir ceset.

Kesinlikle I-5'te değildim.

Gece uykumda devirdiğim yastıklar yerde duruyordu. Doğrulup oturarak etrafıma bakındım ve tutulmuş boynumu ovaladım. Ensem ağrıyor, başım zonkluyordu. Nick'in deyimiyle, "akşamdan kalma"ydım. Arcturus –Gardiyan– ortalarda görünmüyordu.

Gramofon hâlâ çalıyordu. Saint-Saëns'in *Danse Macabre* şarkısını hemen tanıdım ve irkildim: Jax özellikle keyifsiz olduğu zamanlarda, genellikle bir kadeh yıllanmış şarap içerken bu müziği dinlerdi. Beni hep ürpertmişti. Müziği kapadım, perdeleri açtım ve doğu tarafındaki avluya baktım. Bir çift devasa meşe kapının önünde bir Refaim muhafız duruyordu.

Yatağın üzerine yeni bir üniforma bırakılmıştı ve yastığın üzerinde kalın siyah italik harflerle yazılmış bir not vardı:

Çanı bekle.

Konuşmayı hatırladım. Kimse bir çandan söz etmemişti. Not kâğıdını elimde buruşturup ocağın yanında yakılmayı bekleyen diğer kâğıt parçalarının arasına attım.

Birkaç dakika odayı inceleyip her köşeyi kontrol ettim. Bu pencerelerde parmaklık yoktu ama açılmıyorlardı. Duvarlarda gizli kirişler veya yana kayan paneller yoktu. Biri kalın kırmızı perdelerin arkasında gizlenmiş –ve kilitli– iki kapı daha vardı. Diğeri büyük bir banyoya açılıyordu. Işık düğmesi bulamadığım için yağ lambalarından birini alarak içeri girdim. Banyo kütüphane zeminiyle aynı siyah mermerden yapılmıştı ve etrafı şeffaf perdelerle çevrilmişti. Yaldızlı bir ayna bir duvarın çoğunu kaplıyordu. Hayatımdaki hasarın yüzümden yansıyıp yansımadığını görmek için önce ona yaklaştım.

Yansımıyordu. Patlamış dudağım dışında, beni yakalamalarından önce olduğum gibi görünüyordum. Karanlıkta oturarak düşündüm.

Refaimler anlaşmalarını 1859'da, yani tam iki asır önce yapmışlardı. Okulda öğrendiklerimi doğru hatırlıyorsam, o zamanlar Lord Palmerston görevdeydi. 1901'de kraliyetin sona ermesinden uzun zaman önceydi. Sonrasında yeni bir İngiltere Cumhuriyeti doğmuş ve doğadışılara karşı savaş ilan etmişti. 1929 yılında Sion adını almadan önce, o cumhuriyet ülkeyi yaklaşık otuz yıl boyunca beyin yıkamaya ve propagandaya boğmuştu. O zaman İlk Engizitör seçilmiş ve Londra ilk Sion hisarı olmuştu. Bütün bunlar bana bir şekilde Sion'u *tetikleyen* şeyin Refaim'in gelişi olduğunu düşündürüyordu. Doğadışılıkla ilgili bütün o saçmalıklar, sadece nereden geldiği bilinmeyen bu yaratıkları memnun etmek içindi.

Derin bir nefes aldım. İşin içinde daha fazlası olmalıydı. Olmak zorundaydı. Bir şekilde bulacaktım. İlk önceliğim buradan çıkmaktı. Bunu yapana kadar, cevaplar bulmak için burayı araştıracaktım. Durugörücülerin nereye gönderildiğini bilirken, artık öylece çekip gidemezdim. Duyduğum ve gördüğüm şeyleri unutamazdım.

Önce Seb'i bulacaktım. Amarotik olduğu için cahildi ve korkuyordu ama daha çocuktu. Bunu hak etmiyordu. Onu bulduktan sonra Julian'ı ve XX. Kemik Mevsimi'nde tutuklanan diğerlerini bulacaktım. Emim hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordum ve bekçim dönene kadar tek bilgi kaynağım onlardı.

Dışarıdaki kulede bir çan çaldı ve uzaktan başka, daha büyük bir çan cevap verdi. *Çanı bekle.* Bir sokağa çıkma yasağı olmalıydı.

Lambayı küvetin kenarına koydum. Yüzüme soğuk su çarparken seçeneklerimi gözden geçirdim. Şimdilik Refaimlerin suyuna gitmek en iyisiydi. Yeterince uzun süre hayatta kalabilirsem, Jax'le bağlantı kurmaya çalışacaktım. Jax beni almaya gelirdi. Asla bir durugörücüyü geride bırakmazdı. En azından onun emrinde çalışan birini. Ama sokak sanatçılarını birkaç kez ölüme terk ettiğini görmüştüm.

Hava kararıyor, oda giderek daha karanlık oluyordu. Çalışma masasının orta çekmecesini açtım. İçinde üç paket hap vardı. Onları almak istemiyordum fakat Arcturus'un aldığımdan emin olmak için onları sayacağını tahmin ediyordum. Tabii bir yere fırlatıp atmazsam.

Paketlerin her birinden birer tane aldım. Kırmızı, beyaz ve yeşil. Hiçbirinin üzerinde etiket yoktu.

Şehir insandışılarla, henüz anlamadığım şeylerle doluydu. Bu haplar beni bir şeyden korumak için de olabilirdi: Zehir, radyasyon, Sion'un bizi uyardığı kirlilik. Belki de yalan değildi. Belki onları gerçekten almalıydım. Sonuçta Arcturus geri döndüğünde almam gerekecekti.

Ama şimdi burada değildi. Beni göremezdi. Üç tableti de lavabo deliğinden bol suyla gönderdim. Haplarını alıp uygun bir yerine sokabilirdi.

Kapıyı denediğimde kilitli olmadığını gördüm. Taş basamaklardan inerek revaklara döndüm. Burası devasa boyutlardaydı. Sokağa açılan kapıda, pembe burunlu ve kirli sarı saçlı cılız bir kız, kırmızı ceketli çocuğun yerini almıştı. Ben yaklaşırken bir tezgâhtan başını kaldırarak baktı.

"Selam," dedi. "Yeni olmalısın."

"Evet."

"Eh, yolculuğuna harika bir yerden başlamışsın. Magdalen'e hoş geldin; I. Kabir'deki en iyi konak. Ben XIX-49-33, gece kapıcısı. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dışarı çıkmama izin verebilirsin."

"İznin var mı?"

"Bilmiyorum." Umurumda da değildi aslında.

"Tamam. Bir bakalım." Gülümsemesi giderek gerginleşiyordu. "Numaranı alabilir miyim?"

"XX-59-40."

Kız deftere baktı. Doğru sayfayı bulduğunda, gözlerini iri iri açarak bakışlarını yüzüme kaldırdı. "Sen Gardiyan'ın eve aldığı kızsın."

Eh, *eve almak* da yerinde bir tanım olabilirdi.

"Daha önce insan kiracı almamıştı," diye devam etti. "Çoğu Magdalen'e gelmez. Birkaç insan yardımcısı olanlar genellikle Ref'lerdir. Onunla kaldığın için çok şanslısın, biliyor musun?"

"Öyle söylediler," dedim. "Sakıncası yoksa burasıyla ilgili birkaç sorum olacak."

"Sor."

"Nereden yiyecek bulabilirim?"

"Gardiyan bu konuda bir not bırakmış." Avcuma birkaç parça kör iğne, ucuz teneke yüzükler ve yüksük bıraktı. "İşte. Bunlar numa. Süprüntüler onlara daima ihtiyaç duyar. Dışarıdaki tezgâhlardan yiyecek almak için karşılığında bunları verebilirsin; bir gecekondu mahallesi var ama pek iyi değildir. Yerinde olsam bekçimin bana yiyecek vermesini beklerdim."

"Bunu yapma olasılığı var mı?"

"Belki."

Ah, işte şimdi durum açığa kavuşmuştu. "Şu gecekondu mahallesi nerede?" diye sordum.

"Geniş'te. Magdalen'den ilk sağa sap, sonra sola dön. Görürsün." Defterde yeni bir sayfa çevirdi. "Unutma, izin almadan kamu alanlarında oturmamalı veya başka binalara girmemelisin. Üniformandan başka bir şey de giyme. Ah, şafağa kadar kesinlikle geri dönmüş *olmalısın*."

"Neden?"

"Şey, Ref'ler gündüzleri uyur. Güneş battığında ruhları görmenin daha kolay olduğunu bildiğini tahmin ediyorum."

"Bu da eğitimi kolaylaştırıyor."

"Aynen."

Bu kızdan gerçekten hoşlanmamıştım. "Senin bir bekçin var mı?"

"Evet, var. Ama şu anda burada değil."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Ama önemli bir şey olduğundan eminim."

"Anladım. Teşekkürler."

"Rica ederim. İyi geceler! Ve unutma," diye ekledi, "köprünün diğer tarafına geçme."

Eh, beyni yıkanmış biri diye buna denirdi. Gülümseyerek oradan uzaklaştım.

Binadan çıkarken nefesim şimdiden daralmıştı ve nasıl bir şeyin içine girdiğimi merak ediyordum. *Gardiyan*. Adı bir dua, bir vaat

gibiydi. Bu neden diğerlerinden farklıydı? *Kan refakatçisi* ne anlama geliyordu? Daha sonra bunu araştıracağıma kendime söz verdim. Önce bir şeyler yemem gerekiyordu. Sonra Seb'i bulacaktım. Benim en azından geri döndüğümde uyuyacak bir yerim vardı. O benim kadar şanslı olmayabilirdi.

İnce bir sis çökmüştü. Şehirde hiç elektrik yok gibiydi. Sol tarafımda taş bir köprü vardı ve iki tarafına yağ lambaları yerleştirilmişti. Geçmemem gereken köprü bu olmalıydı. Şehir ile dış dünya arasındaki yolu kırmızı üniformalı muhafızlar tutmuştu. Kıpırdamadığımda hepsi silahlarını bana çevirdiler. Sion silahları. Askeri sınıf. On namlu sırtıma dönmüşken, küçük kasabayı keşfe çıkmaya karar verdim.

Cadde Magdalen'in bahçesi boyunca uzanıyor, yüksek bir duvarla binadan ayrılıyordu. Her birinde kırmızı üniformalı bir insanın beklediği üç kalın ahşap kapının önünden geçtim. Duvarın üzerine demir mızraklar yerleştirilmişti. Başımı öne eğik tutarak 33'ün yönünde ilerledim. Yan sokak da ilki kadar boştu ama yolumu aydınlatacak lambalar yoktu. Karanlıktan çıktığımda ellerim soğuktan donmuş gibiydi ve kendimi şehir merkezine benzeyen bir yerde bulmuştum. Sol tarafta iki büyük bina yükseliyordu. Daha yakında olanın sütunları ve süslü bir alınlığı vardı; I. Birlik'teki Büyük Müze gibi. Yanından geçerek Geniş'e çıktım. Her basamak ve çıkıntıda küçük dekoratif mumlar yanıyordu.

Caddenin ortasına doğru kirli lambalarla aydınlatılmış köhne tezgâhlar ve yiyecek stantları kurulmuştu. İskelet gibi ve kasvetliydiler. İki tarafına metal, kontrplak ve naylondan yapılmış iptidai kulübeler, barakalar, çadırlar kurulmuştu; şehir merkezinde bir gecekondu mahallesi.

Ve siren. Tek bir borusu olan eski, mekanik bir model. KNB'nin karakollarındaki gibi ulusal bir acil durumda kullanılmak üzere yapılmış elektrikli yığınlardan değildi. Rotorlarından yükselen o

sesi asla duymamayı diledim. İhtiyacım olan son şey, et yiyen bir ölüm makinesinin peşime takılmasıydı.

Kızarmış et kokusu beni gecekondu mahallesine doğru çekti. Midem gurulduyordu. Kokuyu izleyerek karanlık bir tünele girdim. Kulübeler metal ve kumaş parçalarıyla yamanmış bir dizi kontrplak tünelle birbirine bağlanıyor gibi görünüyordu. Buradaki insanların hepsi kirli giysiler içindeydi. Renkler solgun tenlerini aydınlatmıyor, kan çanağı gibi olmuş gözlerine can katmıyordu. Hiçbiri sağlıklı görünmüyordu. Bunlar göstericiler olmalıydı: Sınavlarında başarısız olarak hayatlarının geri kalanı boyunca ve muhtemelen öldükten sonra bile Refaimleri eğlendirmeye mahkûm edilmiş insanlar. Çoğu falcı veya müneccimdi; en sıradan durugörücüler. Birkaçı bana baktı fakat çok geçmeden işlerine geri döndüler. Çok uzun süre bakmak istemiyormuş gibiydiler.

Koku, duman ve buharın çıkmasını sağlamak için oluklu çatılara açılmış bir delikten geliyordu. Fazla dikkat çekmemeye çalışarak karanlık bir köşeye oturdum. Et, ortası pembe ve yumuşak olan bisküvi inceliğinde dilimler halinde servis yapılıyordu. Göstericiler et ve sebze tabaklarını servis ediyor, gümüşi kâselerden krema alıyorlardı. İnsanlar yiyecek için kavga ediyor, ağızlarına tıkıyor, parmaklarındaki yağ ve suları yalıyorlardı. Bir şey istememe gerek kalmadan, bir durugörücü ellerime bir tabak tutuşturdu. Neredeyse paçavra denecek giysiler giymiş, cılız biriydi. Kalın gözlük camlarının her tarafı çizik içindeydi.

"Mayfield hâlâ Starch'ta mı?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Mayfield mı?"

"Evet, Abel Mayfield." Heceleyerek tekrarladı. "Hâlâ Hükümdarlık'ta mı? Büyük Engizitör hâlâ o mu?"

"Mayfield yıllar önce öldü."

"Şimdi kim?"

"Frank Weaver."

"Ah, peki. Yanında *Nesil Gündemi* yok, değil mi?"

"Her şeye el koydular." Oturacak bir yer bulmak için etrafıma bakındım. "Mayfield'ın hâlâ Engizitör olduğuna gerçekten inanıyor muydun?" Engizitör'ün kimliğini bilmemeleri imkânsızdı. Scarlett Burnish bir yana, Sion'un kalbi ve ruhu Weaver'dı.

"Pekâlâ, ukalalık etme. Ben nereden bilebilirdim ki? Haberleri sadece on yılda bir alıyoruz." Kolumu tutarak beni bir köşeye çekti. "*Kükreyen Çocuk* tekrar çıkmaya başladı mı?"

"Hayır." Kolumu kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı.

"Sinatra hâlâ kara listede mi?"

"Evet."

"Çok yazık. Ya Pireli? Orayı buldular mı?"

"Cyril, kız daha yeni geldi. Bence bir şeyler yemek ister."

Biri zor durumumu fark etmişti. Cyril konuşan kişiye döndü; kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi kalkık şekilde konuşan genç bir kadındı. "Lanet olasıca leş kokulu bir huysuzsun, Rymore. Bugün yine kılıç onlusunu mu çektin?"

"Evet, tam seni düşünürken."

Cyril öfkeli bir tavırla tabağı kaparak sıvıştı. Tuniğini yakalamaya çalıştım ama bir taksiden daha hızlıydı. Kadın başını iki yana salladı. Matlaşmış siyah buklelerin çevrelediği minyon bir yüzü vardı. Kırmızı ruju beyaz teninde yeni bir yara gibi görünüyordu.

"Dün gece konuşmayı dinledin, küçük kardeş." Sesi hırıltılıydı. "Miden kaldırmamıştır."

"Dün sabah yemiştim," dedim. Bu minyon kız bana *küçük kardeş* diye seslendiği için gülüp gülmemek konusunda kararsız kaldım.

"Güven bana, nedeni akı. Beynini telef eder." Etrafına bakındı. "Haydi, çabuk, benimle gel."

"Nereye?"

"Bir yerim var. Orada konuşabiliriz."

Bir yabancıyı izleme fikrinden hoşlanmamıştım fakat biriyle konuşmam gerekiyordu. Peşinden gittim.

Rehberim herkesi tanıyor gibiydi. İnsanlarla ellerini birbirine değdiriyor ve hâlâ peşinde olduğumdan emin olmak için bir gözünü benden ayırmıyordu. Giysileri diğer göstericilerinkinden daha iyi durumda görünüyordu: Geniş kollu ince bir bluz ve bacaklarına kısa gelen bir pantolon. Donuyor olmalıydı. Hırpani bir perdeyi geri çekti. "Çabuk," diye tekrarladı. "Görecekler."

Perdenin diğer tarafı loştu ama bir yağ lambası ortamı biraz aydınlatıyordu. Oturdum. Bir yığın çarşaf ve minderle derme çatma bir yatak yapılmıştı. "Başıboş gezenleri hep evine mi kabul edersin?"

"Bazen. Yeni geldiğinde nasıl olduğunu bilirim." Kız ocağın yanına oturdu. "Aile'ye hoş geldin."

"Bir ailenin üyesi miyim?"

"Artık öylesin, kardeşim. Ve düşündüğün buysa, tarikat tarzında bir aile de değil. Sadece korunma amaçlı oluşmuş bir aile." Parmakları ocağa gidip geldi. "Kartelden olduğunu tahmin ediyorum."

"Olabilir."

"Ben değildim. Merkezdekilerin benim gibilere ihtiyacı yoktu." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirip kayboldu. "Buraya son Kemik Mevsimi'nde geldim."

"Ne zaman?"

"On yıl önce. On üç yaşındaydım." Nasırlı ellerinden birini uzattı. Bir an sonra elini sıktım. "Liss Rymore."

"Paige."

"XX-59-40 mı?"

"Evet."

Liss yüz ifademi yakaladı. "Affedersin," dedi. "Alışkanlıktan. Belki de beynim yıkandığı için."

Omuz silktim. "Senin numaran kaç?"

"XIX-49-1."

"Benimkini nereden biliyorsun?"

Ocağa biraz mavi ispirto döktü. "Bu kadar küçük bir şehirde haber çabuk yayılır. Dışarıdan hiç haber alamıyoruz. Özgür dünyada neler olup bittiğini bilmemizi istemiyorlar. Tabii Sion'a 'özgür' denebilirse." Mavi bir alev parladı. "Numaran herkesin ağzında."

"Neden?"

"Duymadın mı? Arcturus Mesarthim daha önce evine hiç insan almadı. Aslında insanlarla *hiç* ilgilenmez. Üzgünüm ama bu burada önemli bir haberdir. Gazete okuyamadığında böyle olur."

"Beni neden seçtiğini biliyor musun?"

"Sanırım Nashira seni fark etti. Arcturus onun kan refakatçisidir; yani nişanlısı. Ondan uzak durmaya çalışırız. Zaten şu kuleden pek çıktığı da yoktur." Ocağa bir güğüm yerleştirdi. "Konuşmaya başlamadan önce sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Biz süprüntüler sofrada yemeyeli yıllar oldu."

"Süprüntüler mi?"

"Üniformalılar göstericilere böyle der. Bizi pek sevmezler."

Biraz çorba ısıtıp bir kâseye koydu. Ona birkaç halka uzattım ama kafasını salladı. "Benden olsun."

Bir yudum aldım. Kokusuz ve şeffaftı. Tadı da iğrençti ama en azından sıcaktı. Ben kâseyi silip süpürürken Liss izledi.

"İşte." Bana bir parça bayat ekmek verdi. "Tadı yavandır ama alışırsın. Bekçilerin çoğu düzenli olarak yemek yememiz gerektiğini unutur. Bu işlerine gelir."

"Şurada et var." Merkez salonu işaret ettim.

"O sadece XX. Kemik Mevsimi'ni kutlamak için. Bu çorbayı daha önce et suyundan yaptım." Kendine de bir kâse koydu. "Açlıktan ölmemek için çürümüşlere güveniriz. Bu hurdalar mutfaktan gelen tek şey," dedi, ocak ile güğümü işaret ederek. "Sadece kırmızı ceketlilere yemek pişirirler fakat fırsat bulduklarında bize de gizlice

yiyecek verirler. Ancak kızlardan biri yakalandığından beri bunu yapmaya eskisi kadar hevesli değiller."

"Ne oldu ki?"

"Çürümüş dayak yedi. Yiyecek verdiği durugörücü dört gün uykusuzluk cezası aldı. Onu dışarı çıkardıklarında hezeyan geçiriyordu."

Uykusuzluk. Bu iyi düşünülmüş bir cezaydı. Durugörücü zihinleri iki seviyede işlerdi: Yaşam ve ölüm. Bu yorucuydu. Dört gün boyunca uyanık kalmak bir durugörücüyü delirtirdi. "Yiyecekleri şehre kim getiriyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de trenle geliyordur. Londra'dan I. Kabir'e geliyor. Tünellerin girişlerinin nerede olduğunu elbette ki kimse bilmiyor." Ayaklarını ocağa doğru uzattı. "Sence beyin vebası ne kadar sürdü?"

"Sonsuza dek."

"Beş gün. Yenilere panzehir vermeden önce beş gün boyunca cehennemi yaşatırlar."

"Neden?"

"Yerlerini en kısa sürede öğrensinler diye. Renklerini hak etmezsen burada bir numaradan ibaret olursun." Liss kendine bir kâse çorba daha koydu. "Demek Magdalen'desin."

"Evet."

"Muhtemelen bunu duymaktan bıkmışsındır ama kendini şanslı görebilirsin. Magdalen bir insan için en güvenli konaklardan biridir."

"Kaç tane var ki?"

"İnsan mı?"

"Konak."

"Ah, tabii. Şey, her konak küçük bir bölgedir. İnsanlar için yedi tane var: Balliol, Korpus, Exeter, Merton, Oriel, Queens ve Trinity. Nashira, konuşmayı dinlediğiniz Hükümran Konağı'nda oturur. Biraz güneyde Ev, Şato –Alıkoyma Tesisi– ve bu çöplük

Varoş var. Caddeye Geniş deniyor. Paralelindeki caddenin adı Madgalen Yolu."

"Onun ötesinde?"

"Boş kırsal bölge. Biz oraya Sahipsiz Bölge diyoruz. Mayın ve tuzak çukurlarıyla dolu."

"Orayı geçmeye çalışan oldu mu hiç?"

"Evet."

Omuzları gerildi. Bir yudum daha çorba içtim.

"Kule nasıldı?"

Ona baktım. "Kule'ye gitmedim ki."

"Sen nerede doğdun yahu?" Ben kaşlarımı çatınca Liss başını iki yana salladı. "On yılda bir Kemik Mevsimi'nde durugörücüleri toplarlar. Bazıları buraya gönderilmeden önce Kule'de on yıl kalır."

"Dalga geçiyorsun." Bu, dokuz yıldır orada olan zavallıyı açıklıyordu.

"Hayır. Konu bizi ehlileştirmeye geldiğinde son derece acımasız ve titizdirler. Bütün zaaflarımızı ve bizi nasıl dize getireceklerini bilirler. Kule'de on yıl kalmak herkesi dize getirir."

"Bu yaratıklar neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok ama insan olmadıklarını biliyorum." Çorbasına ekmek bandı. "Tanrılar gibi davranıyorlar. Kendilerine de öyle davranmamızı istiyorlar."

"Ve biz de kullarıyız."

"Sadece kulları değiliz. Onlara hayatlarımızı borçluyuz. Bizi Vızıldayanlardan koruduklarını ve köleliğin 'kendi iyiliğimiz için' olduğunu unutmamıza asla izin vermezler. Ölmektense köle olmayı tercih edeceğimizi söylerler. Ya da dışarıda Engizitör tarafından idam edilmeye."

"Vızıldayanlar mı?"

"Emim. Biz onlara böyle diyoruz."

"Neden?"

"Onlara hep öyle dedik. Sanırım bu ismi kırmızı ceketliler bulmuş. Emim'le savaşanlar onlar."

"Ne sıklıkta?"

"Mevsime bağlı. Kışları daha çok saldırırlar. Sirene dikkat et. Tek ötüşü kırmızı ceketlileri çağırır. Tonu değişmeye başlarsa, içeri gir. Yani geliyorlardır."

"Ne olduklarını hâlâ anlamıyorum." Biraz ekmek kopardım. "Refaimlere benziyorlar mı?"

"Bazı hikâyeler duydum. Kırmızı ceketliler bizi korkutmayı sever." Yüzü ateşin ışığıyla aydınlandı. "Emim'in farklı biçimlere girdiği söyleniyor. Sadece onlara yakın olmak seni öldürebilirmiş. Bazıları ruhunu bedeninden çekip alabildiklerini söylüyor. Bazıları onlara çürüyen dev diyor, her ne demekse. Diğer bir söylentiye göre, kendilerini örtmek için et ve deriye ihtiyaç duyan yürüyen iskeletlermiş. Ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle insan eti yiyorlarmış. Bağımlıymışlar. Orada burada kopmuş kol veya bacaklar görürsen şaşırma."

Midemin bulanması gerekirdi; oysa ben uyuşmuştum. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Liss uzanıp perdeyi düzelterek bizi dışarıdakilerden gizledi. Bir renkli ipek yığını gözüme ilişti.

"Akrobat sendin," dedim.

"Sence iyi miydim?"

"Çok iyiydin."

"Burada numalarımı böyle kazanıyorum. Çabuk öğrenmem iyi oldu; eskiden sokak sanatçısıydım." Dudaklarını yalayıp temizledi. "Dün gece seni Pleione'un yanında gördüm. Auran çok ilgi çekici."

Bir şey söylemedim. Auramla ilgili konuşmam tehlikeliydi; özellikle de bu kızla daha yeni tanıştığım düşünülürse.

Liss beni inceledi. "Görün var mı?"

"Hayır." Bu doğruydu.

"Seni neden tutukladılar?"

"Birini öldürdüm. Bir altmuhafız." Doğruydu.

"Nasıl?"

"Bıçakla," dedim. "Anın heyecanına kapıldım." Yalan.

Liss uzun süre bana baktı. Bütün falcılarda olduğu gibi görüsü tamdı. Kırmızı auramı yüzümü gördüğü kadar net görüyordu. Konuyla ilgili bir şeyler okumuşsa, hangi kategoriye girdiğimi bilirdi.

"Sanmıyorum." Parmaklarını yere vurdu. "Sen hiç o kadar kan dökmemişsin."

Bir falcı için iyiydi.

"Bir kâhin değilsin," dedi, benden çok kendi kendine konuşarak. "Ben çok kâhin gördüm. Furia olamayacak kadar sakinsin ve kesinlikle bir medyum değilsin. O halde," birden gözleri parladı, "bir rüyagezer olmalısın." Bakışlarını gözlerime dikti. "Öyle mi?"

Gözlerine bakmaya devam ettim. Liss topuklarının üzerine oturdu.

"Eh, konu çözüldü."

"Nasıl yani?"

"Arcturus'un seni neden aldığı. Nashira daha önce hiç rüyagezer bulamadı ve *kesinlikle* bir tane istiyor. Senin korunmanı sağlayacaktır. Arcturus'un insanıysan sana kimse dokunamaz. Bir rüyagezer olabileceğini düşünüyorsa, seni mahvedebilir."

"Nasıl?"

"Bundan hoşlanmayacaksın."

Artık hiçbir şeyin beni şaşırtabileceğini sanmıyordum.

"Nashira'nın bir yeteneği var," dedi Liss. "Yaydığı tuhaf aurayı fark ettin mi?" Başımla onayladım. "Sadece bir tane yeteneği yok. Etere farklı yollardan girebiliyor."

"Bu imkânsız. Hepimizin bir tane yeteneği var."

"Gerçeklik var ya? Unut onu. I. Kabir'in kendi kuralları vardır. Bunu hemen kabul edersen her şey daha kolay olur." Hırpalanmış

dizlerini çenesine çekti. "Nashira'nın beş koruyucu meleği var. Her nasılsa sürekli yanında kalmalarını sağlıyor."

"Bir bağlayıcı mı?"

"Bilmiyoruz. Bir zamanlar öyleydi sanırım ama aurası çarpıtılmış."

"Nasıl?"

"Melekler tarafından." Ben kaşlarımı çatınca Liss iç çekti. "Bu sadece bir teori. Onların hayattayken sahip oldukları yetenekleri kullanabildiğini *düşünüyoruz*."

"Bunu bağlayıcılar bile yapamaz."

"Aynen." Bana baktı. "Bir tavsiye istersen, başını eğik tut. Ne olduğunu sakın hissettirme. Eğer bir rüyagezer olduğunu anlarsa işin biter."

Yüzüm ifadesizdi. Kartelde geçen üç yıl beni tehlikeye alıştırmıştı ama burası farklı bir yerdi. Yeni tehditleri savuşturmayı öğrenmem gerekecekti. "Bunu öğrenmesini nasıl engelleyebilirim?"

"Zor olacak. Yeteneğini ortaya çıkarmak için seni sınava sokacaklar. Tunikler bu anlama geliyor. İlk sınavdan sonra pembe, ikincisinden sonra kırmızı alırsın."

"Ama sen sınavlarında başarısız olmuşsun."

"Neyse ki. Şimdi Gözetmen'e karşı sorumluyum."

"Bekçin kimdi?"

Liss tekrar ocağa baktı. "Gomeisa Sargas."

"O kim?"

"Diğer kan hükümdarı. Her zaman iki tanedir; bir erkek ve bir kadın."

"Ama Arcturus..."

"Nashira'yla nişanlı, evet. Ama 'kan'dan değil," dedi tiksintiyle. "Tacı sadece Sargas ailesinden olanlar takabilir. Kan hükümdarları çift olamaz; o zaman ensest olur. Arcturus farklı bir aileden geliyor."

"Yani prens."

"Kan refakatçisi. Aynı şey. Daha çorba ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler." Kâseyi yağlı su dolu bir leğene soktuğunu gördüm. "Sınavlarında nasıl başarısız oldun?"

"İnsan kaldım." Hafifçe gülümsedi. "Ref'ler insan değil. Bize ne kadar benzerlerse benzesinler, bizim gibi değiller. *Buraları* boş." Parmağını göğsüne vurdu. "Onlarla işbirliği yapmamızı istiyorlarsa, ruhlarımızdan kurtulmaları gerekir."

"Nasıl?"

Liss cevap veremeden perde geri çekildi. Kapıda erkek bir Refaim duruyordu.

"Sen," diye hırladı, Liss'e. Liss hemen ellerini başına kaldırdı. "Kalk. Giyin. Tembel pislik. Ve *konuğun* mu var? Kraliçe misin sen?"

Liss ayağa kalktı. Bütün gücü çekilmişti; ufak tefek ve savunmasız görünüyordu. Sol eli titriyordu. "Özür dilerim, Suhail," dedi. "40 burada yeni. Ona I. Kabir'in kurallarını açıklamak istedim."

"40, I. Kabir'in kurallarını öğrenmiş olmalıydı."

"Bağışla."

Refaim ona vuracakmış gibi eldivenli elini kaldırdı. "İpeklerini al."

"Bu gece gösterim olduğunu bilmiyordum." Liss kulübenin köşesine geriledi. "Gözetmen'le konuştun mu?"

Sorgucusuna dikkatle baktım. Diğer Refaimler gibi uzun boylu ve sarı saçlıydı ama diğerlerinin boş bakışlarını paylaşmıyordu. Yüzündeki bütün çizgilerden nefret akıyordu.

"Gözetmen'le konuşmama gerek yok, seni ipli kukla. 15 hâlâ rahatsız. Kırmızı ceketliler en sevdikleri soytarının onun yerine geçmesini istiyor." Dudakları gerildi ve dişleri ortaya çıktı. "Alıkoyma Tesisi'nde ona katılmak istemiyorsan, on dakika içinde sahnede olacaksın."

Liss sindi. Omuzlarını göğsüne çekerek bakışlarını yere indirdi. "Anladım," dedi.

"İşte uslu bir köle."

Dışarı çıkarken perdeyi yere çekti. Liss'in toparlanmasına yardım ettim. Baştan aşağı titriyordu.

"O kimdi?"

"Suhail Chertan. Gözetmen bütün o sahne boyasının altında daima biraz gergindir; yanlış bir şey yaparsak Suhail'e hesap vermesi gerekir." Bluzunun koluyla gözlerini sildi. "15, uykusuzluk cezası alan. Jordan. Diğer akrobat."

Perdeyi ellerinden aldım. Bluzunun kolu kanla kararmıştı. "Bir yerini mi kestin?"

"Önemli değil."

"Hayır, önemli." Kan daima önemliydi.

"Önemli değil." Gözlerinin altında kırmızı lekeler bırakarak yüzünü sildi. "Sadece parıltımdan biraz aldı."

"Ne yaptı?"

"Benden beslendi."

Onu yanlış duyduğumdan emindim. "Senden *beslendi*," diye tekrarladım.

Liss gülümsedi. "Ref'lerin auralardan beslendiğini söylemeyi unuttular mı? Bunu hep unuturlar."

Yüzünde kan lekeleri kalmıştı. Midem bulandı. "Bu imkânsız. Aurada yaşam yoktur ki," dedim. "Durugörüyü besler. O..."

"*Onlar* için yaşam enerjisidir."

"Ama bu sadece durugörücü olmadıkları anlamına gelir. Eterin bedenlenmiş hali olmalılar."

"Belki de öyledirler." Liss omuzlarına lime lime bir battaniye örttü. "Biz süprüntüler bunun için varız. Sadece aura makineleriyiz. Ref yiyeceği. Ama siz üniformalılar; sizden beslenmezler. Bu sizin ayrıcalığınızdır." Ocağa baktı. "Sınavlarınızda başarısız olmadığınız sürece."

Bir süre sessiz kaldım. Refaimlerin auradan beslenmesi fikrini kabul edemiyordum. Aura eterle bağlantıydı ve her durugörücününki özgündü. Hayatta kalmak için onu nasıl kullandıklarını anlayamıyordum.

Ama bu haber I. Kabir'de bir ışık gibiydi. Durugörücüleri aralarına almalarının nedeni buydu. Emim'e karşı savaşamasalar bile göstericiler bu yüzden kovulmuyor ya da öldürülmüyordu. İstedikleri sadece dans değildi; neden bunu isteyeceklerdi ki? Sonuçta güçlerinden sıkılmamaları için onları oyalayan budalaca gösterilerden ibaretti. Biz sadece köle değildik; aynı zamanda besin kaynağıydık. İnsanların hatasının bedelini bu yüzden amarotikler değil, biz ödüyorduk.

Ve bir de bundan birkaç gün önce Londra'da olduğumu, Yedi İbre'de yaşadığımı ve bu ırkın varlığından bile haberim olmadığını düşününce...

"Birinin onları durdurması gerek," dedim. "Bu delilik."

"İki yüz yıldır buradalar. Sence şimdiye kadar biri onları durdurmaz mıydı?"

Zonklayan başımı başka tarafa çevirdim.

"Özür dilerim." Liss bana baktı. "Seni korkutmak istemem fakat on yıldır buradayım. Eski hayatlarına dönmek isteyen insanların savaştığını gördüm ve hepsi öldü. Sonunda sen de çabalamaktan vazgeçeceksin."

"Sen görücü müsün?" Geleceği göremediğini biliyordum ama yalan söyleyip söylemeyeceğini merak etmiştim.

"Kâğıtçıyım." On yıl önce sokaklarda kullanılan adıyla kart okuyucuydu. "Kâğıtları ilk okuduğum anda bunu anladılar."

"Ne gördün?"

Bir an beni duymadığını sandım. Sonra kulübenin diğer tarafına yürüdü ve küçük ahşap bir kutunun yanına çömeldi. Kırmızı

kurdeleyle bağlanmış bir deste tarot kâğıdı çıkararak birini bana uzattı. Soytarı.

"Yığının en dibinde kalacağımı hep biliyordum," dedi. "Haklıydım."

"Benimkini okuyabilir misin?"

"Başka zaman. Şimdi gitmem gerek." Liss sandıktan bir kalıp kolofan aldı. "Yakında ziyaretime gel, kardeşim. Seni koruyamam fakat on yıldır buradayım. En azından kendini öldürtmeni engelleyebilirim." Yorgun bir tavırla gülümsedi. "I. Kabir'e hoş geldin."

Liss bana Seb'in Gri Bekçi –küçük amarotik grubunu kontrol altında tutan Ref– tarafından götürüldüğü Amarotikler Evi'ni tarif etti. Adı Graffias Sheratan'dı. Liss, Seb'e götürmem için bana biraz ekmek ve et vermişti. "Graffias'ın seni görmemesine dikkat et," demişti.

Kırk dakikalık bir süreçte çok şey öğrenmiştim. En sıkıntı verici olanı, Nashira'nın benimle yakından ilgilendiğiydi ve sonsuza dek onun ruh kölesi olmaya niyetim yoktu. Her şeyin öldüğü yer olan eterin kalbine gitmemek daima korktuğum bir şeydi. Durugörücülerin taciz edebileceği, alınıp satabileceği huzursuz bir ruh, bir yedek cephane şarjörü olma düşüncesinden nefret ediyordum. Yine de bu kendimi korumak için ruh grupları çağırmamı veya öldürüldüğünde genç bir kız olan öfkeli Anne Naylor için Jax adına müzayedeye katılmamı asla engellememişti.

Ve Liss'in uyarısı sinirlerimi bozmuştu. *Sonunda sen de çabalamaktan vazgeçeceksin.*

Yanılıyordu.

Amarotikler Evi ana konak ağının dışındaydı. Oraya ulaşmak için terk edilmiş birçok sokaktan geçmem gerekti. Şehrin haritalarını *Kükreyen Çocuk*'un eski bir sayısında –Jax'in Didion Waite'ten aşırdığı başka bir eşyaydı– görmüştüm ve çoğu önemli yerin nerede olduğunu en azından kabaca biliyordum. Anayoldan kuzeye

yöneldim. Birkaç kırmızı ceketli binaların önünde bekliyordu fakat benimle pek ilgilenmediler. Kaçmamızı engelleyen bir tür bariyer olmalıydı; bir de Sahipsiz Bölge'deki mayınlar. Orayı geçmeye çalışırken kaç durugörücü ölmüştü acaba?

Birkaç dakika sonra binayı buldum. Kapıların üzerinde hilal şeklinde demirden bir boşluğu bulunan, gözden uzak ve sade bir yerdi. Oradaki kelimeler daha önce her neyse, şimdi AMOROTİKLER EVİ yazıyordu. Altında Latince bir yazı vardı: DOMUS STULTORUM. Ne anlama geldiğini bilmek istemiyordum. Parmaklıkların arasından baktım ve bir Refaim muhafızla göz göze geldim. Omuzlarına dökülen siyah, kıvırcık saçları vardı ve altdudağı dolgundu. Graffias bu olmalıydı.

"Amarotikler Evi'ne yaklaşmak için umarım iyi bir nedenin vardır," dedi azarlayan derin sesiyle.

Bütün mantığım çekildi. Bu yaratığın yakınlığı beni iliklerime kadar ürpertmişti.

"Hayır," dedim, "ama bunlar var."

Numalarımı uzattım; yüzükler, yüksükler, iğneler. Graffias bana öyle nefret ve tiksintiyle baktı ki sindim. Neredeyse duygusuz bakışlarını tercih edecektim. "Ben *rüşvet* almam. Etere ulaşmak için değersiz insan zımbırtılarına da ihtiyacım yok."

Değersiz insan zımbırtılarını tekrar cebime attım. Aptalca bir fikirdi. Elbette ki lanet olasıca şeyleri kullanmıyorlardı. Numalar dilenci parasıydı.

"Özür dilerim," dedim.

"Konağına geri dön, beyaz ceketli, yoksa seni disipline sokması için bekçini çağırırım."

Bir ruh grubu topladı. Dönüp kapılardan uzaklaşarak görüş alanından çıkarken arkama bile bakmadım. Tam doğruca Magdalen'e gidecekken, başımın üzerinde bir yerden kısık bir ses duydum.

"Paige, bekle!"

İkinci kattaki pencerelerden birinin parmaklıklarının arasından bir el uzandı. Hissettiğim rahatlamayla omuzlarım sarktı. Bu Seb'di.

"İyi misin?"

"Hayır." Sesi boğuluyor gibi çıkıyordu. "Lütfen, Paige, lütfen beni buradan çıkar. Buradan çıkmam gerek. Ben... size doğadışı dediğim için çok üzgünüm. Çok üzgünüm..."

Omzumun üzerinden baktım. Bana bakan yoktu. Binanın yan tarafına tırmanarak elimi tuniğimin altına soktum ve Seb'e yiyecek paketini verdim. "Ne dediğinin hiç önemi yok." Parmaklıkların arasından buz gibi elini tutup sıktım. "Seni çıkarmak için elimden geleni yapacağım ama bana zaman tanımak zorundasın."

"Beni öldürecekler." Titreyen parmaklarıyla paketi açtı. "Sen beni çıkarana kadar ölmüş olacağım."

"Ne yapıyorlar ki?"

"Ellerim kanayana kadar yerleri fırçalattılar ve sonra da cam kırıkları arasında süsleri için temiz parçalar aramam gerekti." Ellerine baktım; her yeri kesilmişti. Derin, kirli kesiklerdi. "Yarın konaklarda çalışmaya başlamam gerekiyor."

"Ne tür işler?"

"Henüz bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Benim... sizden biri olduğumu mu sanıyorlar?" Sesi boğuktu. "Beni neden istediler ki?"

"Bilmiyorum." Sağ gözü şişmiş ve kanlanmıştı. "Gözüne ne oldu?"

"Biri bana vurdu. Ben hiçbir şey yapmadım, Paige, gerçekten. İğrenç bir insan olduğumu söyledi. O dedi ki..."

Başını eğdiğinde dudakları titriyordu. Bu daha ilk günüydü ve şimdiden onu kum torbası gibi kullanmışlardı. Bir hafta veya bir ay nasıl dayanacaktı? Ya da Liss gibi on yıl?

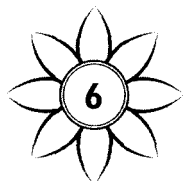
"Şunu ye." Ellerini yiyecek paketine sardım. "Yarın Magdalen'e gelmeye çalış."

"Sen orada mı kalıyorsun?"

"Evet. Bekçim muhtemelen orada olmayacak. Banyo yapıp bir şeyler yersin. Tamam mı?"

Seb başıyla onayladı. Çılgın gibiydi; beyin sarsıntısı geçirdiği şüphesizdi. Bir hastaneye ve düzgün bir doktora ihtiyacı vardı ama burada doktor filan yoktu. Seb kimsenin umurunda değildi.

Bu gece onun için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Pencereden inmeden önce kolunu nazikçe sıktım, yere atladım ve iç şehre yöneldim.

Toplum

Şafakta konağa geri döndüm. Kırmızı ceketli gündüz kapıcısı bana Gardiyan'ın dairesinin yedek anahtarını verdi. "Masasına bırak," dedi. "Yanında taşımayı düşünme bile."

Cevap vermedim. İki muhafızdan uzak durarak karanlık merdivenden çıktım. Geçitlerin karanlığında doğal spot ışıkları gibi parıldayan gözleri kanımı donduruyordu. Buranın güvenli bir yer olduğunu söylüyorlardı. Diğer yerlerin nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

Kuledeki çanlar çalarak insanları hapishanelerine geri çağırdı. Daireye girdikten sonra kapıyı kilitledim ve anahtarı çalışma masasının üzerine bıraktım. Gardiyan'dan iz yoktu. Bir çekmecede bir kutu kibrit buldum ve onları kullanarak birkaç mum yaktım. Aynı çekmecede birbirinin aynısı üç çift siyah deri eldiven ve kırmızı taşlı geniş bir gümüş yüzük vardı.

Duvarın önünde koyu gül ağacından yapılmış bir biblo dolabı duruyordu. Cam kapıları açtığımda altıncı hissim alarm verdi. İçinde çok çeşitli aletler vardı. Birini karaborsadan tanımıştım. Bazıları

numaydı. Çoğu ufak süs eşyalarıydı: Bir ruh çağırma tahtası, birkaç tebeşir, bir ruh kayrağı vardı; işe yaramaz seans malzemeleri, amarotiklerin isterik bir şekilde durugörücülerle bağdaştırdığı türden şeyler. Diğerleri –örneğin kristal küre– falcılar tarafından kullanılabilirdi. Ben falcı değildim; bu eşyaların hiçbiri işime yaramazdı. Graffias gibi benim de etere dokunmak için eşyalara ihtiyacım yoktu.

İhtiyacım olan şey yaşam desteğiydi. Bir oksijen aleti bulana kadar, ruhumdan ne sıklıkta ayrıldığıma dikkat etmeliydim. Eter algımı bu şekilde genişletiyordum: Ruhumu doğal yerinden alıp rüya âlemimin en uç sınırlarına kadar götürebiliyordum. Ancak bunu çok uzun süre yaparsam, nefes refleksim duruyordu.

Gözüme bir şey ilişti. Dikdörtgen biçiminde, kapağına özodunundan stilize bir çiçek motifi işlenmiş küçük bir kutu. Çiçeğin sekiz yaprağı vardı. Kilidini ve kapağını açtım. İçinde kıvrımlı dört şişe vardı; her birinin içine ağdalı bir sıvı konmuştu. Rengi o kadar koyu kırmızıydı ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Kapağını tekrar kapadım. Bilmek istemiyordum.

Gözümde hafif bir acı hissettim. Hiç gece kıyafeti göremiyordum. Neden olacaklarını düşündüğümü de bilmiyordum. Ne giydiğim veya ne kadar iyi uyuduğum umurunda değildi ki. Tek düşündüğü nefes alıyor olmamdı.

Çizmelerimi çıkarıp yatağa uzandım. Ateş olmadığı için oda taş gibi soğuktu ama onun yatağındaki örtülere dokunmaya cesaret edemezdim. Yanağımı kadife yastığa dayadım.

Akı saldırısı beni zayıf ve bitkin düşürmüştü. Uykuya sürüklenirken ruhum etere girip çıkıyordu. Rüya âlemlerine sürünüyor, anı dalgaları yakalıyordum. Kan ve acı ortak paydalardı. Bu konakta başka Ref'ler vardı fakat zihinleri her zamanki gibi ulaşılmazdı. İnsanlar daha açıktı çünkü savunmaları korkuyla zayıflıyordu. Rüya âlemleri sert, lekeli bir ışık yayıyordu; huzursuzluk belirtisi. Sonunda uykuya daldım.

Gıcırdayan zemin tahtalarının sesiyle uyandım. Gözlerimi açtığımda Gardiyan'ı kapıdan girerken gördüm. Hâlâ yanmaya devam eden iki mum dışında tek ışık kaynağı gözleriydi. Odayı geçerek yattığım köşeye yaklaştı. Uyuyormuş gibi yaptım. Asırlar gibi gelen bir süreden sonra gitti. Bu kez ayak sesleri daha az temkinliydi ve seslerden ağır bir şekilde topalladığını anladım. Banyo kapısı arkasından sertçe kapandı.

Refaim gibi bir yaratığı ne yaralamış olabilirdi ki?

Birkaç dakika geri dönmedi. O süreçte her kalp atışımı sayabilirdim. Nihayet kapının kilidi döndüğünde, başımı kollarıma geri koydum. Gardiyan çırılçıplak bir halde banyodan çıktı. Gözlerimi kapadım.

Gardiyan bir cam küreyi yere devirerek dört direkli yatağına yürürken ben uyuyor gibi yapmaya devam ettim. Eterde dalgalanmalar oldu. Yatağının perdelerini çekerek kendini gizledi. Ancak zihni sessizleştikten sonra gözlerimi açtım ve doğrulup oturdum. Hiç hareket yoktu.

Çıplak ayakla yatağa yaklaştım ve parmaklarımı perdelerin arasından sokarak sadece onu görebileceğim kadar araladım. Yan tarafına yatmış, örtüleri üzerine çekmişti ve teni loş ışıkta parlıyordu. Saçları yüzünü örtmüştü. Onu izlerken sağ kolunun durduğu yerden yatağa hafif bir ışık yayıldı.

Rüya âlemine dokundum. Farklı bir şey vardı. Pek fazla algılayamıyordum fakat olması gerektiği gibi değildi. Her rüya âleminin görünmez bir ışığı vardı: Amarotiklerin algılayamayacağı bir iç pırıltı. Şimdi yaşam ışığı sönüyordu.

Mezar kadar hareketsizdi. Çarşaflara baktığımda, parlak, sarımsı yeşil bir sıvı fark ettim. Hafif, metalik bir kokusu vardı. Altıncı hissim çekiştiriliyormuş, eteri içine çekiyormuş gibiydi. Kalın yatak örtülerini aşağı çektim.

Kolunun iç tarafında bir ısırık vardı. Zorlukla yutkundum. Deri çılgınca bir hızla titreşirken hafif diş izlerini görebiliyordum. Yara ışık damlaları döküyordu. Kan.

Bu onun *kanıydı.*

Diğer Refaimlere bir yere gideceğini söylemiş olmalıydı. Tehlikeli bir şey yapacağını onlar biliyor olmalıydı. Ölürse bunu, beni suçlayacak kanıt olarak kullanmaları mümkün değildi.

Sonra Liss'in bana kulübede söylediklerini hatırladım. *Ref'ler insan değildir. Bize ne kadar benzerlerse benzesinler, bizim gibi değillerdir.*

Sanki kanıtı umursarlarmış gibi. Kanıt yaratabilirlerdi bile. İstediklerini söyleyebilirlerdi. Bu yatakta ölürse, onu boğduğumu kolayca iddia edebilirlerdi. Bu da Nashira'ya beni çabucak öldürme bahanesi sunardı.

Belki de yapmalıydım. Bu ondan kurtulmak için fırsatım olabilirdi. Daha önce de birini öldürmüştüm. Tekrar yapabilirdim.

Üç seçeneğim vardı: Burada oturup ölümünü bekleyebilir, onu öldürebilir ya da durdurmaya çalışabilirdim. Ölümünü izlemeyi tercih ederdim ama onu kurtarmamın daha iyi olacağını hissediyordum. Magdalen'de görece güvendeydim. Şu anda yapmak isteyeceğim en son şey yer değiştirmek olurdu.

Henüz canımı yakmamıştı ama yakacaktı. Bana sahip olmak için beni dize getirmesi, bana işkence etmesi, itaat etmemi sağlamak için her yolu kullanması gerekecekti. Şimdi onu öldürürsem kendimi kurtarabilirdim. Elim bir yastığa uzandı. Bunu yapabilir, onu boğabilirdim. *Evet, haydi, öldür onu.* Parmaklarımı kıvırarak yastığı kavradım. *Öldür onu!*

Yapamazdım. Uyanırdı. Uyanır ve boynumu kırardı. Bunu yapmasa bile, zaten kaçamazdım. Dışarıdaki muhafızlar beni cinayetten tutuklardı.

Onu kurtarmak zorundaydım.

İçimden bir ses bana örtülere dokunmamamı söylüyordu. O sıvıya güvenmiyordum. Parıltı *radyoaktif* olduğunu gösteriyordu ve Sion'un kirlilikle ilgili uyarılarını unutamıyordum. Çekmeceye gidip eldivenlerden bir çift aldım. Refaimlerin ellerine göre yapılmış dev şeylerdi. Parmaklarım becerisini kaybetmişti. Daha temiz çarşaflardan birini yırttım. Isıtmayı sağlamayan ince şeylerdi. Birkaç uzun şerit hazırladıktan sonra onları banyoya götürüp sıcak suyla iyice ıslattım. Bu işe yaramayabilirdi fakat en azından ona birkaç saat kazandırabilirdi; o zaman uyanır ve sonra da gidip diğer Refaimlerden yardım isterdi. Tabii şanslıysa.

Geri döndüğümde sinirlerimi kontrol altına aldım. Gardiyan ölü gibi görünüyordu. Eldivenlerden bile soğuğu hissettim. Teninde bir grilik vardı. Kumaşları alıp yaranın üzerinde çalışmaya başladım. Başlangıçta dikkatliydim ama kıpırdamadı bile. Uyanmayacağı belliydi.

Pencerelerin dışında güneş ışığı değişmeye başlamıştı. Yaranın üzerine su sıkarak kanı temizledim ve yaranın içinden pislikleri çıkarmaya başladım. Saatler gibi gelen bir süreden sonra nihayet biraz temizlemeyi başardım. Göğsünün kalkıp indiğini ve boğazının hareketlerini görebiliyordum. Başka bir şeritle yaraya tampon hazırladım, tuniğimin kuşağıyla tamponu bağladım ve örtüleri kolunun üzerine çektim. Artık hayatta kalması kendisine bağlıydı.

Birkaç saat sonra uyandım.

Sessizlikten odanın boş olduğunu anladım. Yatak düzeltilmişti. Örtüler yerine çekilmişti. Perdeler süslü kuşaklarla bağlanmıştı ve ay ışığı duvarlara vuruyordu.

Gardiyan gitmişti.

Pencere camları buğuluydu. Gidip ateşin yanına oturdum. Olayı hayal etmiş olamazdım; tabii hâlâ akı etkisinde değilsem... ama

panzehir verilmişti. Kanım temizdi. Yani nedeni ne olursa olsun, Gardiyan yine gitmişti.

Yatağın üzerine yeni bir üniforma konmuş ve ikinci bir not iliştirilmişti. Aynı elyazısıyla şöyle yazıyordu:

Yarın.

Yani uykusunda ölmemişti. Ve eğitimim bir gün daha bekleyecekti.

Eldivenler gitmişti. Onları götürmüş olmalıydı. Banyoya giderek ellerimi sıcak suyla yıkadım. Üniformamı giydim, paketlerinden üç tane hap aldım ve lavabo deliğinden yine bol suyla gönderdim. Bugün daha fazlasını öğrenecektim. Liss'in söyledikleri umurumda değildi; bunu böylece kabullenemezdik. Ref'lerin iki yüz ya da bir milyon yıldır burada olmaları beni ilgilendirmiyordu: Durugörü yeteneklerimi taciz etmelerine izin veremezdim. Ben onların askeri değildim ve Liss de onların yemeği değildi.

Gece kapıcısı binadan çıkışımı kaydetti. Varoş'un yolunu tuttum ve bir kâse yulaf lapası aldım. Tadı görünüşü kadar berbattı –beton gibiydi– ama kendimi yemeye zorladım. Gösterici, Suhail'in ortalıkta sinsice dolaştığını fısıldadı; yemeğimi yemek için oturamazdım. Ona Julian'ı elimden geldiğince detaylı bir şekilde tarif ederek nerede bulabileceğimi bilip bilmediğini sordum. Merkez konakları kontrol etmemi söyleyerek bana isimleri ve yerleri verdikten sonra ocağının başına geri döndü.

Karanlık bir köşede durdum. Yemeğimi yerken etrafımda dolaşan insanları izledim. Hepsi aynı ölü gözlerle bakıyordu. Parlak giysileri bir mezar taşına işlenmiş duvar yazısı kadar uygunsuz görünüyordu.

"Mideni bulandırıyor, değil mi?"

Başımı kaldırdım. O ilk gece benimle birlikte getirilen fısıldayıcıydı. Kolunda kirli bir sargı vardı. Sıkkın bir tavırla yanıma oturdu.

"Tilda."

"Paige," dedim.

"Biliyorum. Magdalen'e gittiğini öğrendim." Elinde bir kâğıt rulosu vardı. Ucundan baharat ve parfüm kokulu bir duman yayılıyordu. Mor yıldızpatı buketini tanımıştım. "Al."

"Ben kullanmıyorum, teşekkürler."

"Haydi, biraz kaliteli bir şey. Renkliden iyidir."

Renkli –afyonruhu– zihinsel durumlarını değiştirme riskini göze alan amarotikler arasında tercih edilirdi. Hepsi Floxy'yi sevmezdi. Bazen bir amarotik doğadışılık şüphesiyle tutuklanırdı ama sonra KNB o amarotiğin kendini renkliyle zehirlediğini keşfederdi. Durugörücüler üzerinde pek etkili olmazdı; rüya âlemlerimize girecek kadar güçlü değildi. Tilda sadece zevk için kullanıyor olmalıydı.

"Onu nereden buldun?" diye sordum. Ref'lerin madde kullanımına izin vereceğini sanmıyordum.

"Burada satan bir şişeci var. XVI. Kemik Mevsimi'nden beri burada olduğunu söylüyor."

"Yani kırk yıldır burada mıymış?"

"Yirmi bir yaşından beri. Daha önce onunla konuştum. İyi birine benziyor." Ruloyu uzattı. "Tatmak istemediğinden emin misin?"

"Almayayım." Duraksayarak dumanı izledim. Tilda bir yıldızpatı bağımlısı veya saray mensubu gibi –kendilerine böyle derlerdi– ustaca içiyordu. Bana yardımcı olabilirdi. "Neden eğitimde değilsin?"

"Bekçi bir yere gitti. *Sen* neden eğitimde değilsin?"

"Aynı nedenden. Bekçin kim?"

"Terebell Sheratan. Kaltağın tekine benziyor ama henüz bana bir şey yapmadı."

"Anladım." Dumanı izledim. "Bize verdikleri haplarda ne olduğunu biliyor musun?"

Tilda başıyla onayladı. "Beyaz olanı standart bir gebelik önleyici. Daha önce görmemiş olmana şaşırdım."

"Gebelik önleyici mi? Ne için?"

"Üretmemizi önlemek için elbette. Ve kanamamızı. Yani, burada çocuk sahibi olmak istemezsin herhalde?"

Haklıydı. "Kırmızı olan?"

"Demir takviyesi."

"Ya yeşil?"

"Ne?"

"Üçüncü hap."

"Üçüncü hap diye bir şey yok."

"Bir kapsül," diye zorladım. "Zeytin yeşili bir şey. Tadı acı."

Tilda başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok, üzgünüm. Bir tane getirirsen ne olduğuna bakabilirim."

Midem bulandı. "Getiririm," dedim. Yine derin bir nefes çekecekken araya girdim: "Seni Carl'la birlikte götürmüşlerdi, değil mi? Konuşmadan sonra."

"O dönekle işim yok benim." Bir kaşımı kaldırdım. Tilda leylak rengi dumanı üfledi. "Duymadın mı? Herif piçin teki. Şu el falcısı, Ivy –mavi saçlı olan–... Carl onu yiyecek aşırırken yakalayıp bekçisine gammazladı. Kıza yaptıklarını görmeliydin."

"Devam et."

"Onu dövdüler. Saçlarını kazıdılar. Bunu konuşmak bile istemiyorum." Eli hafifçe titriyordu. "Burada hayatta kalmak için yapman gereken buysa, beni etere gönderin. Sessizce giderim."

Bir sessizlik çöktü. Tilda yıldızpatını attı.

"Julian'ın hangi konakta olduğunu biliyor musun?" diye sordum bir süre sonra. "26."

"Şu kel olan mı? Trinity, sanırım. Arka taraftaki kapılardan bir göz atabilirsin; acemiler orada eğitim görüyor, çimenlikte. Ama *hiçbirinin* seni görmemesine dikkat et."

Bir yıldızpatı daha yakarken yanından ayrıldım.

Yıldızpatı öldürücüydü. Muhtemelen sokaklardaki en berbat bitkiydi. Jacob's Adası gibi yerlerde bağımlısı çoktu. Çiçekleri beyaz, mavi, pembe ve mor oluyor, her biri rüya âlemi üzerinde farklı bir etki yapıyordu. Eliza yıllar boyunca beyaz yıldızpatına bağımlı kalmıştı; bana anlatmıştı. Anıları tazeleyen maviyle kıyaslandığında, beyaz yıldızpatı adına aklama dediğimiz kısmi hafıza kaybına yol açıyordu. Bir süre kendi soyadını bile unutuyordu. Daha sonra mora geçmişti ve sanatına yardımcı olduğunu söylemişti. Ancak hiçbir eterik maddeye dokunmayacağıma dair bana söz verdirmişti ve ben de bu sözü bozmak için herhangi bir neden göremiyordum.

Fazladan bir hapım olduğunu öğrenmek kanımı dondurmuştu. Tabii Tilda herkesten farklı olarak iki tane kullanmıyorsa. Başka birine sormam gerekecekti.

Trinity Konağı'nın sokak tarafında muhafızlar vardı. Konağın arka tarafını bulmaya çalışırken şehir planıyla ilgili sınırlı bilgime dayanarak Varoş'un kenarından dolaştım. Devasa bahçeleri içine alan kazıklı çitlere ulaştım. Tilda haklıydı: Çimenlikte bir kadın Ref'in çalıştırdığı bir grup beyaz ceketli vardı. Julian da aralarındaydı. Ruhları havada itmek için başlıklı sopalar kullanıyor, yağ lambalarının yeşil ışığında çalışıyorlardı. Önce numa olduklarını sandım: Eterin akabildiği, falcıların güçlerini aldığı şeyler. Ama ruhları *kontrol etmek* için eşyaların kullanıldığını hiç görmemiştim.

Altıncı hissimin öne çıkmasına izin verdim. İnsanların rüya âlemleri eterde toplanmıştı ve Ref'ler kilit görevi görüyordu. Bir lambaya üşüşen böcekler gibi ona doğru çekiliyorlardı.

Ref tam o anda Julian'ı seçti. Sopasını sallayarak öfkeli bir ruhu ona doğru gönderdi. Julian afallayarak sırtüstü yere düştü.

"Ayağa kalk, 26."

Julian kıpırdamadı.

"Kalk ayağa."

Yapamıyordu. Elbette yapamazdı; az önce öfkeli bir ruh yüzüne vurmuştu. Öyle bir şeyden sonra hiçbir durugörücü *ayağa kalkamazdı.*

Bekçisi başının yan tarafına sert bir tekme indirdi. Beyaz ceketliler sırada kendileri varmış gibi geri sendelediler. Ref onlara soğuk bir bakış attıktan sonra siyah elbisesini arkasından savurarak konağa yürüdü. İnsanlar onun peşinden gitmeden önce birbirlerine baktılar. Hiçbiri Julian'a yardım etmek için kalmamıştı. Bir cenin gibi büzülmüş halde çimenlerin üzerinde yatıyordu. Kapıları itip açmaya çalıştım ama ağır bir zincirle bağlanmışlardı.

"Julian," diye seslendim.

Bir an seğirdikten sonra başını kaldırdı. Beni görünce zorlukla doğrulup kalktı ve kapılara yaklaştı. Yüzü terden parıldıyordu. Arkasındaki lambalar sönmüştü.

"Benden hoşlanıyor aslında," dedi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Onun yıldız öğrencisiyim."

"O ne tür bir ruhtu?"

"Sadece yaşlı bir hayalet." Gözlerini ovaladı. "Affedersin, hâlâ bir şeyler görüyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Atlar. Kitaplar. Yangın."

Hayalet ölümünün bir izini bırakmıştı. Bu ruh savaşının sevimsiz bir yönüydü.

"Hangi Ref o?" diye sordum.

"Adı Aludra Chertan. Neden bekçiliğe gönüllü olduğunu bilmiyorum. Bizden nefret ediyor."

"Hepsi bizden nefret ediyor." Çimenliğe baktım. Aludra geri dönmemişti. "Dışarı gelebilir misin?"

"Denerim." Yüzünü buruşturarak bir elini başına götürdü. "Bekçin senden beslendi mi?"

"Onu neredeyse görmüyorum bile." İçimden bir ses, önceki gece olanlardan söz etmememi söylüyordu.

"Aludra dün Felix'ten beslendi. Kendine geldiğinde sürekli titriyordu. Onu yine de eğitime sokuyor."

"İyi miydi?"

"Dehşete kapılmıştı. İki saat boyunca eteri hissedemedi."

"Bunu bir durugörücüye yapıyorlarsa delirmişler demektir." Omzumun üzerinden bakarak muhafızları kontrol ettim. "Benden beslenmelerine izin vermem."

"Seçeneğin olmayabilir." Kapıdan bir lamba aldı. "Bekçin bir hayli ünlü. Onu neredeyse görmediğini mi söyledin?"

"Sürekli gidiyor."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok."

Julian uzunca bir an bana baktı. Bu kadar yakından bakınca Liss gibi tam görülü olduğunu fark ettim. Yarı görülü kişiler ruh görülerini kapayıp açabiliyorlardı ama Julian küçük enerji izlerini sürekli görüyordu.

"Dışarı çıkayım," dedi. "Dün sabahtan beri bir şey yemedim. Akşamdan beri. Her neyse."

"İzin alabilir misin?"

"İsteyebilirim."

Gölgesinin konakta gözden kayboluşunu izledim. Hiç çıkmayabileceği aklıma geldi.

Varoş'un yakınında onu bekledim. Tam vazgeçecekken gözüme beyaz bir tunik ilişti. Julian elini yüzüne örtmüş halde küçük bir kapıdan çıktı. Onu çağırdım.

"Ne oldu?"

"Kaçınılmaz olan." Sesi boğuk çıkıyordu. "Bir şeyler yiyebileceğimi ama tadını veya kokusunu alamayacağımı söyledi."

Elini yüzünden çekti. Keskin bir nefes aldım. Çenesinden koyu renkte kan süzülüyordu. Gözlerinin altında çürükler belirmeye başlamıştı. Burnu şişip kızarmış, damarları çatlamıştı. "Buza ihtiyacın var." Onu kontrplak bir duvarın arkasına çektim. "Gel. Göstericilerde bir şeyler vardır."

"Ben iyiyim. Kırıldığını sanmıyorum." Burun kemiğine dokundu. "Konuşmamız gerek."

"Bir şeyler yerken konuşuruz."

Julian'la birlikte Varoş'ta yürürken silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım. İlkel bir şey bile işe yarardı: Sivri bir toka, bir cam veya metal parçası. Hiçbir şey göremedim. Göstericiler gerçekten silahsızsa, Emim şehre girdiği takdirde kendilerini savunmaları mümkün değildi. Tek savunmaları Ref'ler ve kırmızı ceketlilerdi.

Yemek kulübesinin içinde Julian'ı bir kâse çorba ve su içmeye zorladım. Sonra çalıntı bir parasetamol paketi karşılığında bir falcıya numalarımdan verdim. Kimden çaldığını veya bunu nasıl yaptığını bana söylemedi ve iğneleri alır almaz kalabalıkta gözden kayboldu. Gerçek bir iğne okuyucu olmalıydı. Karanlık bir köşede Julian'a yaklaştım.

"Şunları al," dedim. "Kimseye gösterme."

Julian bir şey söylemedi. Ağzına iki tablet atıp suyla içti. Boş bir kulübeden bir bez ve biraz su buldum. Kurumuş kanı temizlemek için onu kullandı.

"Eh," dedi boğuk bir sesle, "Emim hakkında ne biliyoruz?"

"Ben bir şey öğrenemedim."

"Eğer ilgileniyorsan, burayla ilgili bir şeyler öğrendim."

"Elbette ilgileniyorum."

"Beyaz ceketliler birkaç gün temel eğitim alıyorlar. Çoğunlukla ruh savaşı; sana nasıl ruh grubu yapacağını filan öğretiyorlar işte. Sonra ilk sınavına giriyorsun. O zaman yeteneğin doğrulanıyor."

"Doğrulanmak mı?"

"İşe yarar olduğu kanıtlanıyor. Falcıların tahminde bulunması gerekiyor. Medyumlar bedenlerine bir ruh davet ediyor. Anlarsın işte."

"Neyi işe yarar görüyorlar?"

"Sadakatini kanıtlamak için bir şey yapman gerekiyor. Bu konuda Trinity'deki kapıcıyla konuştum. Pek fazla şey söylemek istemedi fakat tahmininin başka birinin I. Kabir'e gelmesine neden olduğunu açıkladı. Onlara görmek istediklerini göstermen gerekiyor; başka bir insanı tehlikeye atsa bile."

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Ya ikinci sınav?"

"Emim'le ilgili bir şey. Sanırım hayatta kalırsan kırmızı ceketli oluyorsun."

Kulübeye bakındım. Göstericiler arasında bir-iki tane sarı tunikli vardı. "Bak," dedi Julian kısık sesle. "Şu köşede oturan. Parmaklarına bak."

Baktığı yere döndüm. Genç bir kadın çorbasını kaşıklarken hasta görünüşlü bir adamla konuşuyordu. Parmaklarından üçü kopuktu. Etrafıma tekrar bakındığımda başka yaralanmalar da gördüm: Kopmuş bir el, ısırık izleri, kollarda ve bacaklarda pençe benzeri yara izleri.

"Sanırım insan etini gerçekten seviyorlar," dedim. Liss yalan söylememişti.

"Öyle görünüyor." Julian bana kâsesini uzattı. "Bunu bitirmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Bir süre sessizce oturduk. Bakmıyordum ama bu insanların yaralarını düşünmekten kendimi alamıyordum. Tavuk kemiği gibi çiğnenmiş, sonra da çöp gibi fırlatılıp atılmışlardı. Bu sefil, savunmasız yerde daima risk altındaydılar.

Refaimlerin ne olduğumu öğrenmelerini istemiyordum. İlk sınavı geçmek içinse göstermem gerekiyordu.

Bu sınavları geçmek *istiyor* muydum? Parmaklarımla saçlarımı sıvazlarken düşündüm. Gardiyan'ın benden ne beklediğini anlamak için geri dönüşünü beklemek zorundaydım. Yazgım üzerinde tam bir kontrole sahipti.

Birkaç dakika göstericileri izledikten sonra tanıdık bir yüz gördüm: Carl. Bir sessizlik oldu. Göstericiler bakışlarını yere indirerek ona yol açtılar. Başlarının üzerinden bakınca neye baktıklarını anladım: Pembe tuniğine. Varoş'ta ne işi vardı ki?

"Tilda bana onun ilk sınavını geçtiğini söyledi," dedim, Julian'a. "Sence ne yapması gerekti? Ivy'yi gammazlaması mı?"

"O bir falcı. Muhtemelen sadece bir çay fincanında ölmüş halasını bulması yeterdi," dedi Julian.

"O dediğin falcılık değil. *Sen* de bir falcı değil misin?"

"Aslında bir falcı olduğumu hiç söylemedim." Hafifçe gülümsedi. "Aldatıcı bir aurası olan sadece sen değilsin."

Bu sözleri üzerine duraksayarak düşündüm. Falcılar durugörücülerin en düşük sınıfı olarak görülürdü; kesinlikle en yaygın olanlardı. Bu tanım ona aşağılayıcı gelebilirdi. Belki de durugörücüleri tanımlamakta Jax'in iddia ettiği kadar iyi değildim.

Jax. Şimdi ne yaptığını merak ettim. Acaba benim için endişeleniyor muydu? Elbette endişelenirdi; ben onun rüyagezeriydim. Beni nasıl bulacağını bilmiyordum. Belki de Dani veya Nick bir şeyler bulurdu. Sion'da bağlantıları vardı. Hükümdarlık bir yerlerde mahkûmların listesini filan gizliyor olmalıydı.

"Ona rüşvet vermeye çalışıyorlar." Julian iki göstericiyi izliyordu. Carl'a numalar uzatmış, onunla konuşmaya çalışıyorlardı. "Artık Ref'leri etkilediğini filan düşünüyor olmalılar."

Öyle görünüyordu. Carl onlara uzaklaşmalarını işaret etti ve uzaklaştılar.

"Julian," dedim, "sen kaç tane hap alıyorsun?"

"Bir."

"Görünüşü nasıl?"

"Yuvarlak ve kırmızı. Sanırım demir takviyesi." Çorbasını yuttu. "Neden, sen kaç tane alıyorsun?"

Elbette. Sion erkek doğurganlığı için bir enjeksiyon üretmişti ama iki cinsiyeti de sterilize etmenin anlamı yoktu. Carl sayesinde cevap vermekten kurtuldum.

"Ben de taşa baktım," diyordu, bir beyaz ceketliye. Birkaç süprüntü onu dinliyordu. "Sonra onun *arzularını* görmeye karar verdim. Şu Beyaz Bağlayıcı'yı bulmaya çok istekliydi ve onun yüzünü görür görmez kim olduğunu anladım. I-4'ün mim patronuymuş."

İliklerime kadar titredim. Jaxon'dan söz ediyordu.

"Paige?" dedi Julian.

"İyiyim. Hemen dönerim."

Ne olduğunu bile anlamadan kendimi Carl'a doğru yürürken buldum. Tuniğini yakalayıp onu bir köşeye çektiğimde gözleri iri iri açıldı.

"Ne gördün sen?"

Sesim tıslar gibi çıkmıştı. Carl bana ikinci bir başım çıkmış gibi bakıyordu. "Ne?"

"Ona Beyaz Bağlayıcı hakkında ne söyledin, Carl?"

"Adım XX-59-1."

"Umurumda değil. Bana ne gördüğünü söyle."

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlayamadım." Beyaz tuniğime baktı. "Herkesin olacağını sandığı kadar çabuk ilerlemişe benzemiyorsun. Özel bekçini hayal kırıklığına mı uğrattın?"

Yüzümü onunkine iyice yaklaştırdım. Bu kadar yakından bakınca bir sıçana daha da çok benziyordu.

"Ben oyun oynamıyorum, Carl," dedim kısık sesle. "Ve döneklerden de hoşlanmam. Bana ne gördüğünü söyle."

En yakındaki lambanın ışığı titreşti. Kimse fark etmemiş gibiydi –göstericiler dikkatlerini başka şeylere çevirmişlerdi bile– ama Carl

fark etmişti. Gözleri korkuyla parladı. "Yerini tam olarak görmedim," diye itiraf etti, "fakat bir güneş saati gördüm."

"Bunu söyledin mi?"

"Evet."

"Bağlayıcı'dan ne istiyor?" Tuniğini daha sıkı tuttum.

"Bilmiyorum. Ben sadece onun söylediğini yaptım." Benden uzaklaştı. "Bütün bunları neden soruyorsun?"

Kulaklarım uğulduyordu. "Nedeni yok." Tuniğini bıraktım. "Üzgünüm. Sınavlarla ilgili gerginim."

Carl yumuşadı. "Bu anlaşılır bir şey. Yeni rengini yakında alacağından eminim."

"Sonrasında ne oluyor peki?"

"Pembeden sonra mı? Müfrezeye katılıyoruz elbette! O iğrenç Vızıldayanları elime geçirmek için sabırsızlanıyorum. Kırmızıya yükselmem uzun sürmeyecek."

Çoktan onların etkisine girmişti bile. Şimdiden bir asker, biçimlendirilmekte olan bir katildi. Kendimi gülümsemeye zorlayarak yanından ayrıldım.

Carl'ın gururlanmak için nedeni vardı. İyi bir görücüydü. Nashira'nın belli bir konuya odaklanmasını sağlamış, kullandığı numanın parlak yüzeyinde onu görmüştü. Falcıların yeteneği buydu. Karşılarındaki kişinin geleceğini okumak için yeteneklerini o kişinin istekleriyle bağdaştırırlardı. İskambil ve el falcıları bunu sürekli yapardı. Ve Jaxon ne derse desin, sık sık işe yarardı. Eter tıpkı Sionet gibiydi: Her parçası bir düğmeye basmakla ulaşılabilecek bilgilerle dolu bir rüya âlemi ağı. Sorguyu yapan kişi bir tür arama motoru görevi görüyor, böylece falcı, gezinen ruhların gözünden cevaba bakabiliyordu.

Nashira, Carl için mükemmel bir sorgucu olmuştu. Carl sadece Jax'i görmekle kalmamış, aynı zamanda yeriyle ilgili bir ipucu da vermişti. Sütundaki altı güneş saatinden biri.

Onu uyarmak zorundaydım. En kısa sürede. Jax'ten ne istediğini bilmiyordum fakat onu buraya getirmesine izin vermeye niyetim yoktu.

Julian peşimden dışarı çıkmıştı. "Paige?" Beni kolumdan yakaladı. "Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

"Solgun görünüyorsun."

"İyiyim." Ancak o zaman elindeki ekmeği görünce Seb'i hatırladım. "Onu yiyecek misin?"

"Hayır. İster misin?"

"Kendim için değil. Seb için."

"Onu nerede buldun?"

"Amarotikler Evi'nde."

"Tabii ya. Yani durugörücüleri Londra'da, amarotikleri de burada mı hapse tıkıyorlar?"

"Belki de bu onlar için mantıklıdır." Ekmeği cebime attım. "Yarın görüşürüz. Hava kararırken?"

"Hava kararırken." Duraksadı. "Dışarı çıkabilirsem."

Amarotikler Evi'ne ulaştığımda karanlıktı. Dışarıdaki lambalar bile söndürülmüştü. Graffias'ı ikna etmeye çalışmamın bir anlamı olmayacağını biliyordum; bunun yerine doğruca su borusuna tırmandım.

"Seb?"

Odada hiç ışık yoktu. İçeriden burnuma soğuk, nemli hava kokusu geliyordu. Seb cevap vermedi.

Parmaklıkları tutarak çıkıntının üzerinde eğildim. "Seb," diye tısladım. "Orada mısın?"

Değildi. Bu odada hiç rüya âlemi yoktu. Renksiz olsa bile amarotiklerin bile rüya âlemleri olurdu. Duygusal nüanslar, ruhsal bir hareketlilik yoktu. Seb ortadan kaybolmuştu.

Belki de onu çalışması için konaklardan birine götürmüşlerdi. Belki geri dönerdi.

Ya da belki bu bir tuzaktı.

Ekmeği cebimden çıkarıp parmaklıkların arasından ittim ve borudan aşağı indim. Ancak ayaklarım tekrar toprağa basınca kendimi güvende hissettim.

Bu duygum uzun sürmedi. İç şehre doğru dönerken mengene gibi güçlü bir şey kolumu yakaladı. Sıcak ve sert bakan iki göz benimkilere odaklandı.

Yem

Hiç kıpırdamadan duruyordu. Yüksek yakalı, altın işlemeli siyah bir gömlek giymişti. Gömlek kolları önceki gün sardığım kolu gizliyordu.

İfadesiz bir yüzle bana baktı. Bir mazeret uydurmaya çalışarak dudaklarımı ıslattım.

"Eh," dedi beni kendine çekerek, "yaraları sarıyor *ve* amarotik köleleri doyuruyorsun. Ne kadar ilginç."

Tiksintiyle kolumu çekip kurtarmak istedim. Bunu yapmama izin verdi. Köşeye kıstırılmış olmasam onunla savaşabilirdim ama o anda diğerlerini gördüm. İkisi erkek ve ikisi kadın dört Ref. Dördü de demir gibi rüya âlemlerine sahipti. Savunma duruşuna geçtiğimde bana güldüler.

"Aptal olma, 40."

"İstediğimiz tek şey seninle konuşmak."

"Şimdi konuşun," dedim.

Sesim benim değil gibiydi.

Gardiyan bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. Yakındaki bir yağ lambasının ışığında, o gözler yeni bir renkle kaynıyordu. Diğerleriyle birlikte gülmemişti.

Etrafı sarılmış, avlanan bir hayvandım. Bu durumdan kurtulmaya çalışmak sadece aptallık değil, intihar demek olurdu.

"Geleceğim," dedim.

Gardiyan başıyla onayladı.

"Terebell," dedi, "kan hükümdarına git. Ona XX-59-40'ı tutukladığımızı söyle."

Tutuklamak mı? Kadına baktım. Bu Tilda ile Carl'ın bekçisi Terebell Sheratan olmalıydı. Sarı gözleriyle bana bakıyordu. Saçları koyu renk ve parlaktı; yüzünü bir kukuleta gibi sarıyordu. "Tabii, kan refakatçisi," dedi.

Grubun önünden yürüdü. Ben bakışlarımı çizmelerimden kaldırmıyordum. "Gel," dedi Gardiyan. "Kan hükümdarı bekliyor."

Şehir merkezine doğru yürüdük. Muhafızlar arkadan yürüyor, Gardiyan'la aralarında saygılı bir mesafeyi koruyorlardı. Gardiyan'ın gözleri gerçekten farklı renkteydi: Turuncu. Beni bakarken yakaladı.

"Bir sorun varsa," dedi, "sorabilirsin."

"Nereye gidiyoruz?"

"İlk sınavına. Başka bir şey?"

"Seni ısıran neydi?"

Doğruca ileri baktı. "Konuşma iznini kaldırıyorum."

Neredeyse dilimi ısırıp ikiye bölecektim. Alçak. Yaralarını temizlemek için saatlerimi harcamıştım. Onu öldürebilirdim de. Onu *öldürmeliydim.*

Gardiyan şehri iyi biliyordu. Başka bir konağın –konuşmamızı dinlediğimiz yerin– arkasına ulaşana kadar bizi birçok farklı caddeden geçirdi. Dışarıdaki bir plaketin üzerinde HÜKÜMRAN KONAĞI yazıyordu. Yanlarından geçerken muhafızlar eğilerek

ve yumruklarını göğüslerine bastırarak selam verdiler. Gardiyan onlara aldırmadı bile.

Kapılar arkamızdan kapandı. Kilitlerin tangırtısı kaslarımı gerdi. Bakışlarım duvardan duvara, köşelerden kuytulara kayarak ellerimi ve ayaklarımı kapacak yaratıklar aradı. Binalara tırmanan bitkiler –hanımeli, sarmaşık ve morsalkım– yoğun ve vahşiydi ama yerden sadece bir metre kadar yükseliyordu. Sonrasında pencereler başlıyordu. Tek bir lamba direğinin yükseldiği oval bir çimenliği saran kum rengi bir patikadan yürüdük. Lambanın ışığı kırmızı camlardan yansıyordu.

Patikanın ucunda bir kapı vardı. Gardiyan bana bakmadan durdu.

"Yaralardan söz etme," dedi, neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle, "yoksa hayatımı kurtardığına pişman olursun."

Maiyetindekilere işaret etti. İkisi kapının iki yanında durdu; kıvırcık saçlı, dikkatli bakışlı bir erkek olan diğeri öbür tarafımda durdu. Muhafızların arasından kapıdan geçirildim ve binanın soğuk ortamına girdik.

Girdiğimiz fildişi taş duvarlı salon dar ve süslüydü. Sol duvara sıcak renkler vuruyor, vitraylı camlardan ışık süzülüyordu ve ay ışığını içiyor gibi görünüyordu. Beş plaket gördüm ama durup onları okuyacak zamanım yoktu; ışık süzülen bir kemere doğru götürülüyordum. Gardiyan beni üç siyah mermer basamaktan çıkardıktan sonra bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi. Muhafızlar bana bakınca ben de aynı şeyi yaptım.

"Arcturus."

Eldivenli bir el Gardiyan'ın çenesini kaldırdı. Riske girerek bir bakış attım.

Nashira gelmişti. Bu gece vücudunu boynundan itibaren örten, mum ışığı altında su gibi dalgalanan bir elbise giymişti. Dudaklarını Gardiyan'ın alnına bastırdı ve o da elini Nashira'nın karnına koydu.

"Küçük dehamızı getirdiğini görüyorum," dedi Nashira bakışlarını bana çevirerek. "İyi akşamlar, XX-40."

Beni baştan aşağı süzdü ve auramı okumaya çalıştığını hissettim. Önlem olarak bariyer oluşturdum. Gardiyan kıpırdamıyordu ve yüzünü göremiyordum.

Çiftin arkasında hepsi pelerinli ve kukuletalı bir Refaim grubu duruyordu. Auraları şapeli dolduruyor, benimkini eziyor gibi geliyordu. Oradaki tek insan bendim. "Sanırım neden burada olduğunu biliyorsun," dedi Nashira.

Çenemi kapalı tuttum. Seb'e yiyecek götürdüğüm için başımın dertte olduğunu biliyordum fakat daha bir sürü şey için de başım derde girebilirdi: Gardiyan'ın yarasını sardığım, ortalıkta gizlice dolaştığım ve insan olduğum için. Çok büyük olasılıkla Carl görüsüne gösterdiğim ilgiyi de rapor etmişti.

Belki de ne olduğumu biliyorlardı.

"Onu Amarotikler Evi'nin önünde bulduk," dedi muhafız. Gözlerinin biçimine kadar Pleione'un kopyası gibiydi. "Bir lağım faresi gibi karanlıkta sinsice dolaşıyordu."

"Teşekkür ederim, Alsafi." Nashira bana baktı ama kalkmamı söylemedi. "Anladığım kadarıyla amarotik hizmetkârlardan birine gizlice yiyecek götürmüşsün, 40. Bunun bir nedeni var mı?"

"Çünkü onu aç bırakıyor ve bir hayvan gibi dövüyordunuz. Bir doktora, hastaneye ihtiyacı var."

Sesim karanlık şapelde yankılandı. Kukuletalı Refaimler sessizdi. "Böyle düşündüğüne üzüldüm," dedi Nashira, "fakat Refaimlerin gözünde –şimdi ülkenizi yöneten gözlerde– insan ve hayvan aynı seviyededir. Hayvanlara doktor sağlamayız."

Öfkeden kızardığımı hissettim ama dilimi tuttum. Konuşmam sadece Seb'in öldürülmesine neden olurdu.

Nashira arkasını döndü. Gardiyan ayağa kalkınca ben de kalktım.

"Konuşmadan hatırlayacağın gibi, 40, Kemik Mevsimleri'nde toplanan insanları sınarız. Kırmızı ceketlilerimizi aurası olan insanların peşinden gönderiyoruz fakat auraların taşıdığı yetenekleri her zaman tanımlayamıyoruz. Geçmişte hatalar yaptığımızı itiraf ediyorum. Umut vaat eden bir örnek, basit bir kart okuyucudan ibaret olabiliyor ama senin bundan çok daha eğlenceli olacağın şüphesiz. Auran seni aşıyor." Beni çağırdı. "Gel, bize yeteneklerini göster."

Gardiyan ve Alsafi benden uzaklaştılar. Nashira ve ben şimdi salonun iki ucundan birbirimize bakıyorduk.

Kaslarım gerilmişti. Onunla *savaşmamı* istiyor olamazlardı, değil mi? Kesinlikle yenilirdim. O ve melekleri rüya âlemimi paramparça ederdi. Etrafını sardıklarını ve onu korumaya hazırlandıklarını hissedebiliyordum.

Ama sonra Liss'in bana söylediklerini hatırladım: Nashira bir rüyagezer istiyordu. Çabucak düşündüm. Belki de savuşturamayacağı bir şey yapabilirdim ve ona karşı kullanabileceğim bir avantajım olabilirdi.

Treni düşündüm. Maiyetinde bir rüyagezer veya kâhin olmadan, Nashira eteri etkileyemezdi. Ve bir şekilde bir okunmazın ruhunu yemediyse, ruhumu onun zihninde hâlâ serbest bırakabilirdim.

Onu öldürebilirdim.

Alsafi geri dönünce A Planı boşa çıktı. Başına siyah çuval geçirilmiş narin bir vücudu kucağında taşıyordu. Mahkûm bir sandalyeye oturtularak kelepçelendi. Parmaklarım uyuşmuştu. Diğerlerinden biri miydi? İbre'yi ve çetemi mi bulmuşlardı?

Ama hiç aura hissetmiyordum. Bu bir amarotikti. Babamı düşününce midem bulandı ama bu vücut fazla küçük, fazla zayıftı.

"Birbirinizi tanıdığınıza inanıyorum," dedi Nashira.

Çuvalı çıkardılar ve kanım dondu.

Bu Seb'di. Onu getirmişlerdi. Gözleri şişip küçük erikler gibi olmuştu. Saçları yüzünün etrafına kanlı bukleler halinde iniyordu

ve dudakları patlayıp kanamıştı. Yüzünün geri kalanı kurumuş kanla kaplıydı. Daha önce de ciddi dayaklar görmüştüm –Hector'ın kurbanları Nick'ten yardım istemek için sürünerek İbre'ye geldiğinde– fakat hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiç bu kadar genç bir kurban görmemiştim.

Muhafız çocuğun yanağına tokadını indirerek bir çürük daha bıraktı. Seb neredeyse baygın gibiydi ama bana bakmayı başardı.

"Paige."

Zayıf sesi gözlerimden alevler çıkmasına neden oldu. Nashira'ya döndüm. "Ona ne yaptınız?"

"Hiç," dedi. "Ama *sen* yapacaksın."

"Ne?"

"Artık yeni tuniğini kazanma zamanın geldi, XX-40."

"Sen neden söz ediyorsun be?"

Alsafi başıma neredeyse beni yere deviren bir tokat indirdi. Sonra beni saçlarımdan yakalayıp çekerek kendine çevirdi. "Kan hükümdarının yanında kaba dille *konuşmayacaksın*. Diline hâkim ol, yoksa ağzını dikerim."

"Sakin ol, Alsafi. Bırak öfkelensin." Nashira bir elini kaldırdı. "Sonuçta trendeyken öfkeliydi."

Kulaklarım çınlıyordu. Hafızamda iki yüz belirdi. Vagonun zemininde iki ceset. Biri ölmüş, biri delirmişti. Kurbanlarım.

Sınavım buydu. Yeni rengimi kazanmak için bir amarotiği öldürmem gerekiyordu.

Seb'i öldürmek zorundaydım.

Nashira ne olduğumu tahmin etmiş olmalıydı. Ruhumun bedenimdeki doğal yerinden ayrılabildiğini anlamıştı. Kansız ve hızlı cinayetler işleyebildiğimi. Bunu görmek istiyordu. Dans etmemi istiyordu. Bu yeteneğin çalmaya değer olup olmadığını anlamak istiyordu.

"Hayır," dedim.

Nashira taş kesildi.

"Hayır mı?" Ben sessiz kalınca Nashira devam etti: "Reddetmek gibi bir seçeneğin yok. Ya itaat edersin ya da senden kurtulmamız gerekir. Büyük Engizitör'ün, küstahlığını düzeltmekten mutluluk duyacağından eminim."

"Öldürün beni o zaman," dedim. "Neden bekliyorsunuz ki?"

On üç yargıç bir şey söylemedi. Nashira da öyle. Sadece bana, ruhuma bakıyordu. Blöf yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Alsafi lafı dolaştırmadı. Bileğimi yakalayarak beni sandalyeye sürükledi. Ben çırpınarak karşı koyarken, kaslı kolunu boynuma doladı. "Yap," diye hırladı kulağıma, "yoksa kaburgalarını ezer ve seni kendi kanında boğarım." Beni o kadar sert sarstı ki gözlerim kararadı. "Çocuğu öldür. Hemen yap."

"Hayır," dedim.

"İtaat et."

"*Hayır.*"

Alsafi daha fazla sıktı. Tırnaklarımı koluna geçirdim. Parmaklarım yan tarafından aşağı kaydı ve kemerindeki bıçak elime geldi. Zarf açmak için kullanılan bir kâğıt bıçağıydı ama işe yarardı. Beni bırakması için onu bir kez saplamam yetti. Elimde bıçakla bir sıraya doğru sendeledim.

"Uzak dur," diye uyardım.

Nashira güldü. Yargıçlar da eşlik etti. Sonuçta onların gözünde sadece başka türde bir göstericiydim. Zihni konfeti ve havai fişeklerle dolu başka bir zayıf insan.

Ama Gardiyan gülmüyordu. Bakışları yüzüme dikilmişti. Bıçağın ucunu ona çevirdim.

Nashira bana yaklaştı. "Etkileyici," dedi. "Senden hoşlandım, XX-40. Cesursun."

Elim titriyordu.

Alsafi kolundaki kesiğe baktı. Teninden parlak sıvı süzülüyordu. Bıçağa baktığımda, aynı maddenin bütün bıçağı kaplamış olduğunu gördüm.

Seb ağlıyordu. Bıçağı daha sıkı tuttum ama ellerim terliydi. Bütün bu Refaimlere karşı bir kâğıt bıçağıyla savaşamazdım. Ayrıca, bir bıçağı isabetli bir şekilde fırlatmak bir yana, zincirleri bile zor kullanıyordum.

Nashira'nın etrafındaki beş melek dışında, bir grup oluşturabileceğim ruhlar yoktu. Seb'i kurtarmak için ona çok daha fazla yaklaşmam gerekiyordu. Sonra ikimizi de buradan canlı çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

"Arcturus, Aludra! Silahını alın," dedi Nashira. "Ruhları kullanmadan."

Yargıçlardan biri kukuletasını indirdi. "Memnuniyetle."

Kadını baştan aşağı süzdüm. Julian'ın bekçisiydi. Sinsi görünüşlü bir yaratıktı; sapsarı saçları ve kedi gibi gözleri vardı. Gardiyan onun arkasında duruyordu. Auralarını tarttım.

Aludra ölümcül bir yaratıktı. Uygar gibi görünebilirdi fakat ağzının suyu akıyordu. Seb'in zayıflığından heyecanlanarak ve auramdan iştahlanarak dövüşmek için can atıyordu. Biraz parıltı istiyordu ve hemen istiyordu. Gardiyan daha karanlık, daha soğuktu ve niyeti belli değildi ama bu onu daha da ölümcül yapıyordu. Aurasını okuyamıyorsam, ne yapacağını da tahmin edemezdim.

Aniden aklıma bir fikir geldi. Gardiyan'ın kanı beni etere yaklaştırmıştı. Belki yine işe yarayabilirdi. Bir nefes alarak bıçağı yüzüme yaklaştırdım. Soğuk koku duyularımı aniden harekete geçirdi. Eter soğuk su gibi etrafımı sararak beni içine aldı. Bileğimin bir hareketiyle iki gözünün ortasını nişan alarak bıçağı Aludra'nın yüzüne fırlattım. Sadece kenara çekildi. Nişancılığım gelişmişti. Hem de çok.

Aludra ağır bir şamdanı kaparak bana döndü. "Gel, ufaklık," dedi. "Benimle dans et."

Geri çekildim. Beynimi paramparça ederlerse Seb'e hiçbir yararım olmazdı.

Aludra saldırdı. Görevi beni yere indirmek ve geri kalanla beslenmekti. Keskinleşmiş duyularım olmasa muhtemelen başarılı da olurdu. Ondan sıyrılmak için yerde yuvarlandım ve şamdan beni ezmek yerine bir heykelin başını kopardı. Hareketimin ivmesiyle yine ayağa kalkarak sunağın üzerinden atladım ve sıralardaki kukuletalı Refleri geçerek şapelin diğer ucuna koştum.

Aludra silahını tekrar aldı. Şamdanı bana fırlatırken havada çaldığı ıslığı duydum. Şamdan başının üzerinden geçerken Seb adımı haykırdı.

Açık kapılara yönelmiştim ama kaçışım yarım kaldı. Bir muhafız kapıları sertçe kapayarak dışarıdan kilitledi ve beni diğerleriyle birlikte şapelin içine hapsetti. Yavaşlayacak zamanım olmadığından kapılara çarptım. Darbenin etkisiyle nefesim kesildi. Dengemi kaybettim ve başım sert mermere çarptı. Bir an sonra şamdan kapılara çarptı. Büyük bir gürültüyle az önce bacaklarımın durduğu yere yuvarlanırken sıyrılmayı zorlukla başardım. Gürültü bütün şapelde yankılandı.

Başımın arkasında hafif bir acı vardı ama dinlenecek zamanım yoktu. Aludra bana yetişmişti. Deri eldivenli parmakları boynumu yakalarken başparmakları boğazıma bastırdı. Boğuluyordum. Gözlerim kanla dolarak gözümü kör etti. Auramı alıyordu; *benim* auramı. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

"Aludra, dur."

Duymuş gibi görünmüyordu. Ağzıma metal tadı geldi.

Bıçak yanımda duruyordu. Parmaklarım ona doğru uzandı fakat Aludra bileğimi hareketsiz bıraktı. "Şimdi sıra bende."

Yaşamak için tek şansım vardı. Bıçağı yanağıma bastırdığında, ruhumu etere ittim.

Ruh halindeyken yeni bir boyutta hareket ediyor ve yeni gözlerle görüyordum. Burada görüm vardı. Eter sessiz bir boşluk gibiydi ve yıldız gibi kürelerle doluydu; her küre bir rüya âlemiydi. Aludra fiziksel olarak yakınımdaydı; dolayısıyla "küresi" de uzakta değildi. Zihnine girmeye çalışmak intihar olurdu –çok yaşlı ve çok güçlüydü– ama parıltıya duyduğu açlık savunmasını zayıflatmıştı. Ya şimdi olacaktı ya da asla yapamazdım. Zihnine uçtum.

Hazır değildi ve ben çok hızlıydım. O daha ne olduğunu bile anlayamadan gece yarısı bölgesine daldım. Neler olduğunu anladığında, bir mermi gücüyle dışarı itildim. Daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi bedenimde ve şapelin tavanına bakar halde buldum. Aludra dizlerinin üzerine çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı.

"Çıkarın onu, çıkarın onu," diye bağırıyordu. "Yürüyor!" Soluklanmaya ve ayağa kalkmaya çalışırken Gardiyan'a çarptım ve beni omuzlarımdan yakaladı. Eldivenli parmakları tenime gömüldü. Beni incitmeye çalışmıyordu –sadece beni tutuyor, dizginliyordu– ama ruhum sinekkapanı gibiydi; tehlikeye tepki veriyordu. Neredeyse iradem dışında aynı saldırıyı denedim.

Bu kez etere bile ulaşamadım. Kıpırdayamıyordum.

Gardiyan. Bu oydu. Bu kez enerjimi emen, auramdan beslenen oydu. Bir çiçeğin güneşe dönüşü gibi ona doğru çekilirken yapabildiğim tek şey şaşkınlıkla izlemekti.

Sonra durdu. Sanki aramızdaki bir tel kopmuş gibiydi. Gözleri kan gibi parlak kırmızıydı.

O gözlere baktım. O da geri çekilerek başını Nashira'ya çevirdi.

Sessizlik çöktü. Kukuletalı Refaimler alkışladılar. Ben sersemlemiş halde yerde oturuyordum.

Nashira yanıma çömeldi ve eldivenli elini başıma koydu. "Çok güzel, benim küçük rüyagezerim."

Ağzıma kan tadı geldi. Biliyordu.

Nashira olanları yaralarının izin verdiği ölçüde korkuyla izleyen Seb'e döndü. Nashira sandalyenin arkasına doğru yürürken, Seb'in zorlukla gören gözü ona odaklanmıştı.

"Hizmetlerin için teşekkürler. Minnettarız." Ellerini çocuğun başının iki yanına koydu. "Hoşça kal."

"Hayır, lütfen, yapmayın... *lütfen*! Ölmek istemiyorum. Paige..."

Nashira çocuğun başını sertçe yana çevirdi. Seb'in gözleri iri iri açıldı ve dudaklarından bir gurultu yayıldı.

Nashira onu öylece öldürüvermişti.

"Hayır!" Kelime boğazımdan kendiliğinden döküldü. Algılamakta zorlanıyordum. Gözlerimi Nashira'dan ayıramıyordum. "Sen... sen az önce..."

"Çok geç." Nashira tuttuğu başı bıraktı. Baş öne düştü. "Bunu sen yapabilirdin, 40. Hiç acı vermeden. Dediğimi yapmış olsaydın."

Bardağı taşıran gülümsemesi oldu. *Gülümsüyordu.* Ona doğru koşarken kanım kaynıyordu. Gardiyan ve Alsafi kollarımı yakalayarak beni geri çektiler. Saçlarım ter içinde kalana kadar çırpınıp karşı koymaya devam ettim. "Seni kaltak!" diye bağırdım. "Seni *kaltak*, seni kötü, hain kaltak! Çocuk durugörücü bile değildi!"

"Doğru. Değildi." Nashira sandalyenin arkasından öne çıktı. "Ama amarotik ruhlar en iyi hizmetkârlar olur, sence de öyle değil mi?"

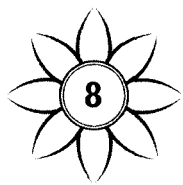
Alsafi omzumu çıkarmak üzereydi. Gardiyan'ın tedavi ettiğim yaralı kolunu tırmaladım. Kaskatı kesildi. Umursamadım. "Sizi geberteceğim!" diye hırladım. Zor nefes alıyordum ama yine de söyledim: "Sizi öldüreceğim. Yemin ederim sizi öldüreceğim!"

"Yemin etmene gerek yok, 40. Biz senin yerine ederiz."

Alsafi beni yere fırlattı. Başım sert mermere çarptı. Gözlerim karardı. Kıpırdamaya çalıştım ama bir şey beni yere mıhlamıştı. Bir diz sırtıma bastırıyordu. Parmaklarım mermer zeminde sürüklendi. Sonra omzumda kör edici bir acı hissettim; hayatımda hissetmediğim kadar şiddetli bir acıydı. Sıcak, çok sıcaktı. Burnuma kızarmış et kokusu geliyordu. Çığlık atmaktan kendimi alamadım.

"Refaimlere sarsılmaz bağlılığına yemin ediyoruz." Nashira bakışlarını benden ayırmıyordu. "Ateşin işaretiyle yemin ediyoruz. XX-59-40, sonsuza dek Mesarthim Gardiyanı'na bağlısın. Yaşadığın sürece gerçek adınla anılacaksın. Yaşamın bize aittir."

Ateş bütün tenimdeydi. Acıdan başka bir şey düşünemiyordum. İşte buydu. Seb'i öldürmüşlerdi ve şimdi de beni öldürüyorlardı. Bir iğne ışıkta parladı.

Kendi Adım

Kanımda çok fazla akı vardı.

Rüya âlemimde olduğum yerde dönüp duruyordum. Akı rüya âlemimi bozmuş, şekilleri ve renkleri parçalamıştı. Kalbimin attığını duyuyor, havanın boğazımdan burnuma kadar yandığını hissediyordum.

Beni öldürüyorlar. Kendi zihnimle savaşırken ve ocaktaki odun gibi küle dönüşmesini izlerken bunu düşünüyordum. İşte buydu. Nashira ne olduğumu biliyordu. Beni zehirlemişti ve şimdi ölüyordum. Ama uzun sürmeyecekti çünkü bir rüya âlemi bir cesette biçimini koruyamazdı. Sonra düşünce belirsizleşip gitti ve ben de zihnimin karanlık kısımlarında dolaşmaya başladım.

O zaman buldum. Güzelliğin yaşadığı güneşli bölgemde. Güvenlik. Sıcaklık. Ona doğru koştum ama ıslak kumların üzerinde koşmak gibiydi. Karanlık bulutlar bana yapışıyor, beni buluta ve gölgeye geri çekiyordu. Akıya karşı koyuyor, hâkimiyetine karşı çırpınıyor ve güneş ışığında bir tohum gibi savrularak çiçek tarlasına uçuyordum.

Dünyadaki herkesin bir rüya âlemi vardı; zihinlerinin içindeki güzel serap. Rüyalarda amarotikler bile güneşli bölgelerini görebilirlerdi; sadece bizim kadar net olmazdı. Durugörücüler kendi zihinlerini görebilir, açlıktan ölene kadar orada yaşayabilirlerdi. Benim güneşli bölgem bir kırmızı çiçek tarlasıydı; ruh halime göre dalgalanıp değişen bir tarla. Vücudumun dışındaki dünyayı görüntü patlamaları halinde görüyor, midemdeki azıcık yiyeceği boşaltırken toprakta yuvarlandığımı hissediyordum. Ama zihnimde sakin bir şekilde akının içimde yarattığı yıkımı izliyordum. Çiçeklerin arasına uzanarak bitmesini bekledim.

Magdalen'deki odaya geri dönmüştüm. Gramofon yakınlarda çalıyordu; Jaxon'ın kara listedeki favorilerinden biri olan *Hiç Yürüyen Bir Rüya Gördün mü?* şarkısı. Yatakta yüzükoyun ve belimden yukarısı çıplak halde yatıyordum. Saçlarım düğüm olmuştu.

Elim yüzüme gitti. Tenim. Soğuk, terli tenim. Yaşıyordum. Acı çekiyordum, evet. Ama yaşıyordum. Beni öldürmemişlerdi.

Hareketsiz yatamayacak kadar acı çekiyordum. Doğrulup oturmaya çalıştım ama başımın ağırlığı birkaç santimden fazla kalkmama izin vermedi. Sağ omzumun arkası korkunç bir sıcaklıkla yanıyordu. Kasıklarımdaki belli belirsiz bir zonklama, neremden enjekte ettiklerini gösteriyordu ama bu kez hasar daha derindi.

Akı atardamarlarda daha iyi etki eden az sayıdaki ilaçtan biriydi. Bacağım şişmişti ve yanıyordu. Göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Bütün vücudum alev alevdi. Bunu hangi Ref yaptıysa sadece beceriksiz değil, çok da zalimdi. Işıklar kararmadan önce Suhail'in bana sırıttığını belli belirsiz hatırlıyordum.

Belki de beni öldürmeye *çalışmışlardı*. Belki de ölüyordum.

Başımı yana çevirdim. Ocakta bir ateş yanıyordu ve odada biri vardı: Bekçim.

Koltuğunda oturmuş, alevleri izliyordu. Odanın karşı tarafına bakarken ondan nefret ediyordum. Ellerini hâlâ üzerimde hissediyordum; beni geri tutuyor, Seb'i kurtarmamı engelliyordu. O anlamsız cinayet için hiç suçluluk duyuyor muydu? Amarotikler Evi'ndeki çaresiz köleleri hiç umursuyor muydu? Herhangi bir şeyi umursayıp umursamadığını merak ettim. Nashira'yla paylaşımları bile mekanik gibi görünüyordu. Bu yaratığa bir şeyler hissettiren herhangi bir şey var mıydı?

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü ayağa kalktı. Kıpırdamaya korkarak hareketsizce yatmaya devam ettim. Vücudumun büyük bölümü acı içindeydi. Gardiyan yatağın yanına çömeldi. Elini kaldırdığında yüzümü buruşturarak sindim. Parmaklarının tersini alev alev yanan yanağıma koydu. Bakışları normal elma sarısı rengine dönmüştü.

Boğazım ağrıyordu. "Ruhu," diye mırıldandım zorlukla. Konuşmak acı veriyordu. "*Gitti mi?*"

"Hayır."

Acımı gizlemek için bütün gücümü kullanmam gerekti. Kimse mersiyeyle yol göstermediyse, Seb orada kalacaktı. Hâlâ korkuyordu, hâlâ yalnızdı ve en kötüsü de hâlâ bir mahkûmdu.

"Neden beni öldürmedi?" Kelimeler boğazımı kavurdu. "Neden öldürüp işimi bitirmedi?"

Gardiyan soruya aldırmadı. Omzumu inceledikten sonra komodinden bir kadeh aldı. Koyu renk bir sıvıyla doluydu. Onu izledim. Kadehi dudaklarıma uzatırken diğer eliyle başımı kaldırdı. Ona direndim. Boğazından hafif bir hırıltı döküldü. "Bacağındaki şişliği indirecek," dedi. "İç."

Başımı sertçe geri çektim. Gardiyan kadehi dudaklarımdan uzaklaştırdı.

"İyileşmek istemiyor musun?"

Gözlerimi dikip ona baktım.

Hayatta kalmam şans eseri olmalıydı. Beni öldürmemeleri için bir nedenleri yoktu.

"Damgalandın," dedi. "Birkaç gün yaranla ilgilenmeme izin vermelisin, yoksa enfeksiyon kapar."

Göğüslerimi çarşaflarla gizlerken başımı çevirip omzuma bakmaya çalıştım. "Neyle damgalandım?" Parmaklarını gergin derinin üzerinde dolaştırdım. XX-59-40. *Hayır, hayır!* "Ah... seni alçak, seni *manyak*... Seni öldüreceğim. Bekle sen... hele bir uyu da..."

Boğazım çok acıyordu. Sustuğumda öğürdüm. Gardiyan yabancı bir dilde okumaya çalışıyormuş gibi bakışlarını yüzüme çevirdi.

Aptal değildi. Neden bana öyle bakıyordu? Beni bir hayvan gibi damgalamışlardı. Bir hayvandan da aşağı. Bir numara.

Sessizliği bozan tek şey nefeslerimdi. Gardiyan eldivenli bir elini dizimin üzerine koydu. Bacağımı elinden çekerken ayak parmaklarıma kadar acıyla sarsıldım. "Dokunma bana!"

"Damganın acısı yavaş yavaş geçecek," dedi, "ama uyluk atardamarın başka bir konu."

Çarşafı bacağımdan uzaklaştırarak elini aşağı kaydırdı. Çıplak bacağımı gördüğümde yine kusacağımı sandım. Şişlik normal ölçüleri aşmıştı ve neredeyse dizime kadar uzanan çürükler vardı. Kasıklarımın etrafı simsiyahtı ve kan toplamıştı. Gardiyan bacağıma çok hafifçe bastırdığında neredeyse boğuluyordum.

"Bu yara kendi kendine iyileşmez. Akının yol açtığı hiçbir yara, ikinci ve daha güçlü bir panzehir olmadan iyileşmez."

Daha fazla bastırırsa öleceğimi sandım.

"Canın cehenneme," diye inledim.

"Cehennem diye bir şey yok. Sadece eter var."

Dişlerimi sıkarken hıçkırıklara boğulmamaya çalışarak titriyordum. Gardiyan elini bacağımdan çekerek arkasını döndü.

Orada zayıf ve sayıklar halde ne kadar yattığımı bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey, doğal rollerimize döndüğümüzü görmek-

ten ne kadar hoşlandığıydı. Bu kez gücü bana hükmediyordu; acı çekişimi ve ter döküşümü izleme gücü. Bu kez tedavi eden de oydu.

Şafak söktü. Saat tıkırdıyordu. Gardiyan sadece koltuğunda oturuyor, ateşi karıştırıyordu. Ne beklediğini bilmiyordum. Tedaviyle ilgili fikrimi değiştirmemi istiyorsa, orada çok ama çok uzun süre oturması gerekecekti. Belki de sadece beni izlemesi, kendime zarar vermediğimden emin olması söylenmişti. Denemeyeceğimi söyleyemezdim. Acı dayanılmaz boyutlardaydı. Bacağım kaskatıydı ve sadece spazmlar halinde hareket ediyordu. Şişmiş kısımda derim gerilmişti ve patlamaya hazır bir sivilce gibi parlıyordu.

Saatler yavaş yavaş akarken, Gardiyan oradan oraya geçiyordu: Pencere, koltuk, banyo, masa, koltuk. Sanki ben orada değilmişim gibi. Bir ara odadan çıktı ve ılık ekmekle geri döndü ama onu ittim. Açlık grevi yaptığımı düşünmesini istiyordum. Gücümü geri istiyordum. Ona kendini benim kadar zayıf ve çaresiz hissettirmek istiyordum.

Bacağımdaki acı azalmıyordu; tam aksine, daha da kötüleşiyordu. Kararmış deriye bastırdım. Giderek daha sert bastırmaya devam ettim; ta ki yıldızlar görene kadar. Sadece birkaç saat rahatlayabilmek için bayılmama yardımcı olacağını umuyordum fakat yaptığı tek şey tekrar kusmama yol açmaktı. Ben bir leğene asitli safrayı atarken Gardiyan beni izliyor ve boş gözlerle bakıyordu. Teslim olmamı, yalvarmamı bekliyordu.

Bulanık gözlerle leğene baktım. Yoğun pıhtılar halinde kan kusmaya başlamıştım. Başımı yine yastıklara bıraktım.

Bayılmış olmalıydım. Uyandığımda hava yine kararıyordu. Julian nerede olduğumu merak ediyor olmalıydı; tabii kendisi konaktan çıkabildiyse. Muhtemelen çıkamamıştı. Zihnim şimdi bunlara odaklanabiliyordu çünkü bütün acım açıklanamaz bir şekilde geçmişti.

Bacağımdaki his de öyle.

Korkuyla ürperdim. Ayak parmaklarımı kıpırdatmaya, ayak bileğimi çevirmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

Gardiyan yanımdaydı.

"Söylemek zorundayım ki," dedi, "enfeksiyon tedavi edilmezse çok büyük olasılıkla bacağını kaybedersin. Ya da hayatını."

Ona tükürürdüm ama kusmak vücudumu susuz bırakmıştı. Başımı iki yana salladım. Gözlerim kararıyordu.

"Aptal olma." Başımı yakalayarak beni kendisine bakmaya zorladı. "Bacaklarına ihtiyacın var."

Beni bağlamıştı. Haklıydı: Bacağımı kaybedemezdim. Koşmam gerekiyordu. Bu kez başımın arkasını tuttuğunda ağzımı açtım ve kadehten içtim. Tadı toprakla metal karışımı gibiydi. Gardiyan başıyla onayladı. "Güzel."

Nefretle bakmaya çalıştım fakat bacağımın karıncalandığını hissetmenin rahatlığıyla yapamadım. İğrenç sıvıyı iri yudumlar halinde içtim ve elimle dudaklarımı sildim.

Gardiyan yine çarşafları kaldırdı. Bacağım şimdiden normal boyutlarına dönmeye başlamıştı.

"Artık berabereyiz," diye fısıldadım. Boğazım kavrulmuştu. "Daha fazla değil. Ben seni iyileştirdim, sen de beni."

"Sen beni asla iyileştirmedin."

Afalladım. "Ne?"

"Hiç yaralanmadım ki."

"Hatırlamıyor musun?"

"Hiç olmadı."

Bütün olayı hayal ettiğime bir an bile inanmadım. Hâlâ uzun kollu giydiği için ona gösteremezdim ama gerçekten olmuştu. İnkâr etmesi bir şeyi değiştirmezdi.

"O halde bir hata yapmış olmalıyım," dedim.

Gardiyan bakışlarını benden hiç ayırmıyordu. Bana ilgiyle bakıyordu. Soğuk, duygusuz bir ilgiyle.

"Evet," dedi. "Bir hata yaptın."

Bu benim uyarımdı.

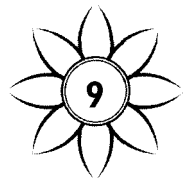
Kuledeki çan çaldı. Gardiyan pencereden dışarı baktı.

"Gidebilirsin. Bu gece eğitimine başlayacak durumda değilsin ama yiyecek bir şeyler bulmalısın." Şöminenin üzerindeki küpü işaret etti. "Orada numa var. İstediğin kadarını alabilirsin."

"Giysim yok."

"Çünkü yeni bir üniforma alacaksın." Pembe bir tuniği kaldırıp gösterdi. "Tebrikler, Paige. Terfi ettin."

İlk kez adımı kullanmıştı.

Çeşitlilik

Buradan çıkmak zorundaydım. Soğuğa çıkarken ilk düşüncem buydu. I. Kabir daha önce olduğu gibi görünüyordu; tıpkı Seb bu sokaklarda hiç yürümemiş gibi. Ama ben farklıydım. Beyaz yerine açık pembe bir tunik giymiştim. Yeni jilemin üzerinde aynı hastalıklı pembe çapa şekli. Lekelenmiştim.

Bir sınava daha giremezdim. Yapamazdım. İlkinde bir çocuğu öldürmemi istedilerse, ikincisinde ne yapmamı isteyeceklerdi? Kırmızı üniformaya ulaşmak için daha ne kadar kan dökmemi isteyeceklerdi? Gitmek zorundaydım. Mayınların arasından geçmem gerekse bile, bir çıkış yolu olmalıydı. Her şey bu kâbustan daha iyiydi.

Varoş'tan geçerken sağ bacağım zayıf ve ağırdı. İçime daha önce hissetmediğim bir soğukluk yayılıyordu. Bir gösterici bana baktığı her seferinde yüz ifadesi değişiyordu. Daha doğrusu ifadesiz yüzlerle bakıyorlardı. Başlarını eğiyorlardı. Tuniğim bir uyarıydı: Hain, dönek. Uzak dur. Ben bir katilim.

Ben bir katil *değildim*. Seb'i Nashira öldürmüştü, ben değil. Ama göstericiler bunu bilmiyordu. Beyaz ceketli olmayan herkesten

tiksiniyor olmalıydılar. Geceyi Magdalen'de geçirmeliydim. Fakat o zaman da Gardiyan'la kalmam gerekirdi ve onunla bir saniye daha geçirmeye tahammülüm yoktu. Klostrofobi duygusu veren geçitlerden topallayarak yürüdüm. Liss'i bulmalıydım. O bu kâbustan çıkmama yardımcı olabilirdi. Bir yolu olmalıydı.

"Paige?"

Durduğumda bacağım titriyordu. Yürümeye çabalamak beni çok yormuştu. Liss odasından baktı. Pembe tuniğimi görünce gerildi. "Liss," dedim.

"Geçmişsin."

Yüzü asıldı. "Evet," dedim, "ama..."

"Kimi tutuklattın?"

"Kimseyi." Bana inanmayan gözlerle bakınca ona söylemem gerektiğini anladım. "Bana Seb'i... öldürtmeye çalıştılar. Amarotik olanı." Bakışlarımı indirdim. "Ve şimdi ölü."

Yüzünü buruşturdu.

"Tamam," dedi. "Sonra görüşürüz o halde."

"Liss," dedim. "Lütfen dinle. Sen..."

Kapısının perdesini çekerek beni dışarıda bıraktı. Bitkin bir halde duvara dayanarak yere kaydım. Onlardan biri değildim.

Seb. Adını zihnimde tekrarlayarak ruhunu gizledikleri yerden çağırmaya çalıştım fakat eterde bir şey yoktu. Minicik bir kıpırtı bile. Soyadıyla bile bir cevap alamadım; bir ismi atlıyor olmalıydım. Hayatını bana o kadar bağlayan, onu kurtaracağımdan emin olan çocuk öldükten sonra bile bana yabancıydı.

Perde bana öfkeyle bakıyor gibiydi. Liss benim tam bir alçak olduğumu düşünüyor olmalıydı. Gözlerimi kapadım ve bacağımdaki hafif ağrıya aldırmamaya çalıştım. Belki de bilgi alışverişi yapabileceğim başka bir pembe ceketli bulabilirdim ama bunu yapmak istemiyordum. Onlara güvenemezdim. Çoğu *gerçekten* katildi. Çoğu birini ele vermişti. Dönek olmayan biriyle konuşmak istiyorsam,

Liss'e bana güvenebileceğini kanıtlamak zorundaydım. Beni ter içinde bırakan bir çabayla kalkmaya çalıştım ve yemek kulübesine yöneldim. Julian'ı orada bulabilirdim. Onun da benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyordum fakat en azından bir şans verebilirdi.

Gözüme bir ışık ilişti. Bir ocak. Bir grup gösterici minik bir müştemilatın içinde yanlarının üzerine çökmüş halde sigara içiyorlardı. Yine yıldızpatı. Tilda da aralarındaydı. Başını bir yastığa koymuş, beyaz tuniği kullanılmış bir kâğıt mendil gibi kirlenip buruşmuştu. Yanıma aldığım yeşil kapsülü çıkarmak için elimi jileme soktum. Bacağıma dikkat ederek yanına çömeldim.

"Tilda?"

Gözlerini hafifçe araladı. "Ne var?"

"Hapı getirdim."

"Bekle. Hâlâ hüküm sürüyorum. Bana bir dakika ver, bebeğim. Belki de iki. Ya da beş." Yüzükoyun döndü ve sessiz bir kahkahaya boğuldu. "Rüya âlemim mosmor oldu be. Sen gerçek misin?"

Yıldızpatının etkisinin geçmesini bekledim. Tilda tam bir dakika boyunca kahkahalarla gülerken saç diplerine kadar kızardı. Aurasındaki çılgınlığı, uyuşturucunun etkisiyle kıpırdanışını hissediyordum. Diğer durugörücüler uyanmak istiyor gibi görünmüyorlardı. Tilda titreyen elleriyle yüzünü ovalayarak başıyla onayladı.

"Tamam, artık tahttan indim. Hap nerede?"

Hapı ona verdim. Elinde evirip çevirerek her açıdan inceledi. Parmağını üzerinde gezdirerek dokusunu hissetti. İkiye böldü. Bir yarısını parmaklarının arasında ezdi. İçindeki tozu koklayıp tadına baktı.

"Bekçin yine yok," dedim.

"Çok fazla dışarı çıkıyor." Bana hapın kalıntılarını geri verdi. "Bitkisel bir şey. Hangi bitkiden olduğunu bilemiyorum."

"Bana söyleyebilecek birini tanıyor musun?"

"Burada bir dermeci dükkânı var. Bana yıldızpatını satan adam sana söyleyebilir. Parola *specchio*."

"Ona gideceğim." Ayağa kalktım. "Seni yıldızpatınla baş başa bırakıyorum."

"Teşekkürler. Görüşürüz."

Kendini tekrar mindere bıraktı. Onları bu halde bulsa Suhail'in ne yapacağını merak ettim.

Dükkânı bulmak biraz zamanımı aldı. Varoş'ta bir sürü oda vardı ve çoğunu iki-üç kişilik gruplar kullanıyordu. Günlerini tıkış tıkış kulübelerin içinde bir yağ ocağının başına toplanmış halde geçiriyor, rutubet ve idrar kokan çarşafların üzerinde uyuyorlardı. Ne bulabilirlerse onu yiyorlardı. Bir şey bulamazlarsa aç kalıyorlardı. Bir arada kalmalarının iki nedeni vardı: Aksini yapabilecekleri kadar alan yoktu ve şehir çok soğuktu. Hırsızlık yaparak buldukları şeyler dışında temizlik imkânı ve tıbbi malzemeler yoktu. Burası insanın ölmeye geleceği yerdi.

Dermeci dükkânı çok sayıda kalın perdenin arkasında gizliydi. Nereye bakacağınızı bilmeliydiniz; ben de ancak bir süprüntüyü dükkânın yeriyle ilgili sorguya çektikten sonra bulabilmiştim. Kadın bana bilgi vermeye isteksizdi ve şantaj ile yüksek fiyatlara karşı uyarmıştı fakat beni doğru yöne yönlendirdi.

Dükkânın önünde konuşma sırasında gördüğüm çocuk nöbet tutuyordu. Bir minderin üzerine oturmuş, barbut oynuyordu. Beyaz tuniğinden iz yoktu. Sınavını geçememiş olmalıydı. Böyle bir çocuk Refaimlerin ne işine yarardı ki?

"Selam," dedim.

"Selam." Saf, tatlı bir ses tonu. Tipik.

"Rehinciyi görebilir miyim?"

"Parola?"

"*Specchio*."

Çocuk ayağa kalktı. Sağ gözü irin doluydu. Enfeksiyon kapmıştı. Perdeleri kenara çekti ve içeri girdim.

Londra'daki dermeci dükkânları genellikle merkez bölgenin kötü yerlerindeki küçük ve ruhsatsız yerlerdi. II-6'daki Şapel'de de bir sürü vardı. Bu da onlardan farklı değildi. Rehinci, dükkânını Liss'in gösterilerinde kullandığı türden kumaşlarla yapılmış bir tür çadıra kurmuştu. Bir yağ lambasıyla aydınlanan ortamın yarısı bir aynalar evi gibiydi. Rehinci eski bir deri koltuğa oturmuş, lekeli bir kadehin içine bakıyordu. Göbeği gösterici olmasına izin vermeyecek kadar büyük olan beyaz saçlı bir adamdı. Aynalar uzmanlığını ele veriyordu: Ayna okuyucu.

İçeri girdiğimde gözüne bir monokl takarak aynadaki yansımama baktı. Çok şey görmüş bir görücünün buğulu gözlerine sahipti.

"Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum. Ne aynalarımda *ne de* dükkânımda."

"XX. Kemik Mevsimi," dedim.

"Anladım. Sahibin kim?"

"Arcturus Mesarthim."

Bu isimden bıkıp usanmıştım; duymaktan da, söylemekten de.

"Bak, bak." Elini karnına vurdu. "Demek onun kiracısı *sensin*."

"Senin adın ne?"

"XVI-19-16."

"Gerçek adın."

"Artık hatırlamıyorum. Ama göstericiler bana Duckett der. Tabii *gerçek* isimleri kullanmayı tercih ediyorsan."

"Ediyorum."

Stoklarına bakmak için eğildim. Eşyaların çoğu numaydı: Çatlamış el aynaları, cam su şişeleri, kâseler ve kaplar, inciler, hayvan kemiği dolu torbalar, kâğıt desteleri ve gösteri taşları. Bir de bitkiler vardı. Yıldızpatı, süpürgeotu, adaçayı, kekik, diğer yakı otları. Hayatta kalmak için gereken daha pratik şeyler de vardı. Yığını

karıştırdım. Çarşaflar, eski minderler, kibritler, bir cımbız, ispirto, aspirin, teramisin, Sterno kutuları, damlalıklı şişede fusidik asit, sargılar ve dezenfektanlar. Eski bir kavlı çakmak kutusunu aldım. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Oradan buradan."

"Reflerin haberi olduğunu sanmıyorum." Çok hafifçe gülümsedi. "Bu yasadışı dükkân nasıl yürüyor?"

"Şey, diyelim ki bir kemik okuyucusun. İşini yapabilmek için kemiklere ihtiyaç duyarsın. Kemiklerine el konursa, daha fazlasını bulman gerekir." Üzerinde ADİ SIÇAN yazan bir paketi işaret etti. "Sana yapacak bir iş veririm. Daha fazla malzeme getirmeni veya benim için bir mesaj ulaştırmanı isteyebilirim; ihtiyacın olan şey ne kadar değerliyse, işin de o kadar tehlikeli olur. Başarırsan sana kemikleri veririm. Sınırlı bir kredi karşılığında bana belli sayıda numa getirmen gerekir ve aldığın eşyayı geri verdiğinde ben de onları iade ederim. Basit ama etkili bir sistem."

Rehin bırakılan eşyalara karşılık para ödeyen, alışıldık tarzda bir dermeci dükkânına benzemiyordu. "Bilgi için ne istersin?"

"Bu aradığın bilgiye bağlı."

Hapın kalan yarısını adamın önüne koydum. "Bu nedir?"

Yarım hapa baktı. Monoklünü bırakıp hapı eline aldı. Kalın parmakları titriyordu. "Bunun için," dedi, "sana dükkândan istediğin herhangi bir şeyi veririm. Karşılıksız."

Kaşlarımı çattım. "Sende kalmasını mı istiyorsun?"

"Ah, evet. Bu *çok* değerli bir şey." Yarım hapı avcuna koydu. "Bunu nereden buldun?"

"Bilginin bedeli vardır, Bay Duckett."

"Bana bunlardan daha fazla getirirsen, senden hiçbir şey için karşılık istemem. İstediğini alabilirsin. Her hap karşılığında bir eşya."

"Bana ne olduğunu söylemezsen anlaşma yok."

"İki eşya."

"Hayır."

"Bilgi tehlikelidir. İnsan bir bedel biçemez." Hapı yağ lambasına yaklaştırdı. "Sadece bir bitki kapsülü ve zararsız olduğunu söyleyebilirim. Bu yeter mi?"

Haplara karşılık iki eşya. Böyle eşyalar Varoş'ta hayat kurtarabilirdi.

"Üç," dedim, "o zaman anlaşırız."

"Mükemmel. Kurnaz bir işkadınısın." İki elinin parmak uçlarını birleştirdi. "Başka nesin?"

"İğne falcısı."

Bu benim standart yalanımdı. Bir açıdan yetkinlik sınavıydı. Bana inanıp inanmadıklarını görmek isterdim. Duckett güldü. "Sen falcı filan değilsin. Görüm olsaydı, bence yelpazenin diğer ucunda olurdun. Seninki sıcak bir aura. Kor gibi." Parmaklarını bir aynaya vurdu. "Bu yıl yine ilginç bir mevsim yaşayabiliriz."

Gerildim. "Ne?"

"Hiç, hiç. Sadece kendi kendime konuşuyordum. İnsanın kırk yıl boyunca akıl sağlığını korumasının en iyi yolu." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Söylesene, Gardiyan hakkında ne düşünüyorsun?"

Kavlı çakmak kutusunu masanın üzerine geri koydum.

"Bunun açık olduğunu sanıyordum," dedim.

"Hiç de değil. Burada çok çeşitli görüşler vardır." Duckett başparmağını monoklünün camının üzerinde dolaştırdı. "Kan refakatçisi birçokları tarafından en çekici Refaim olarak görülür."

"Sen öyle düşünebilirsin. Ben onu tiksindirici buluyorum." Gözlerinin içine baktım. "Eşyalarımı alacağım."

Tekrar yerine oturdu. Bir jel yakıt tenekesi, birkaç aspirin ve fusidik asidi aldım. "Seninle iş yapmak bir zevkti," dedi, "Bayan?.."

"Mahoney. Paige Mahoney." Ona arkamı döndüm. "Gerçek isimleri kullanmayı tercih ediyorsan."

Oradan çıktım. Hâlâ arkamdan bakıyordu.

O sorular sorgulanmışım gibi hissettirmişti. Yanlış bir şey söylemediğimden emindim. Gardiyan hakkındaki gerçek düşüncelerimi söylemiştim. Duckett'ın neden aksini söylememi istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dışarı çıkarken fusidik asidi çocuğa attım. Başını yana yatırarak bana baktı.

"Gözün için," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. Yürümeye devam ettim.

Doğru kulübeye geldiğimde, dışarıdaki duvarı tıklattım. "Liss?" Cevap yoktu. Tekrar vurdum. "Liss, benim, Paige."

Perde geri çekildi. Liss elinde küçük bir fenerle dışarı çıktı. "Beni rahat bırak," dedi, öfkeli ve boğuk bir sesle. "Lütfen. Pembelerle veya kırmızılarla konuşmam. Üzgünüm, konuşmuyorum işte. Diğer ceketlileri bulmak zorundasın, tamam mı?"

"Seb'i ben öldürmedim." Sterno ve aspirini ona uzattım. "Bak, bunları Duckett'tan aldım. Biraz konuşabilir miyiz?"

Bakışlarını eşyalardan yüzüme kaldırdı. Alnı kırıştı ve dudaklarını büzdü. "Şey," dedi, "içeri girsen iyi olur."

Ona sınavı anlatırken ağlamadım. Ağlayamazdım. Jax gözyaşlarından nefret ederdi. (*Sen acımasız bir sokak yaratığısın, tatlım. Öyle davran. Aferin sana.*) Burada, bana asla ulaşamayacağı bir yerde bile her hareketimi izlediğini hissediyordum. Yine de, Seb'in kırılan boynunu düşünmek midemi bulandırıyordu. Gözlerindeki şaşkınlığı ve adımı haykırışını unutamıyordum. Olanları anlattıktan sonra sessizce otururken, kaskatı kesilmiş bacağımı önüme uzatmıştım.

Liss bana üzerinden duman tüten bir bardak verdi.

"İç bunu. Nashira'dan uzak durmak istiyorsan gücünü koruman gerekiyor." Arkasına yaslandı. "Artık senin ne olduğunu biliyor."

İçeceği yudumladım. Tadı naneliydi.

Gözlerim yanıyor, boğazım hâlâ ağrıyordu ama Seb için ağlamayacaktım. Liss yanımda otururken ağlamak saygısızlık gibi geliyordu. Liss'in yüzü şişmiş, boynunda mor parmak izleri kalmıştı ve omzu çıkmıştı; yine de kendisinden önce beni düşünüyordu. "Artık Aile'nin bir parçasısın, kardeşim," demişti ve damga yaramı ılık bir lapayla tek elini kullanarak tedavi etti. Tenimdeki yanık geçiyordu fakat kesinlikle iz bırakacağını söyledi. Amaç da buydu. Bana kime ait olduğumu her gün hatırlatmak.

Julian rengi atmış bir örtünün altında uyuyordu. Bekçisi, ailesi Chertan'larla buluşmaya gitmişti. Ona uykuya dalmadan önce aspirin vermiştim. Burnu şimdi biraz daha iyi görünüyordu. Şafakta görünmediğim için beni aramaya gelmiş ve Liss de onu içeri almıştı. İkisi kulübeyi ellerinden geldiğince soğuğa karşı güçlendirmeye çalışmışlardı ama içerisi hâlâ buzdolabı gibiydi. Yine de, Liss beni bütün gece kalmam için davet etti ve bunu yapmaya kesinlikle niyetliydim. Magdalen'den uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Liss eski bir konserve açacağıyla jel yakıt tenekesini açtı.

"Bunu getirdiğin için teşekkürler. Uzun süredir jel yakıtın sıcaklığına hasret kalmıştım." Bir kibrit çıkarıp jöle gibi alkolü tutuşturdu. Berrak bir mavi alev belirdi. "Bunu Duckett'tan mı aldın?"

"Bir bedel karşılığında."

"Ona ne verdin?"

"Haplarımdan birini."

Liss bir kaşını kaldırdı. "Onu neden istedi ki?"

"Çünkü bana başka kimseye verilmeyen bir hap veriliyor. Ne olduğu konusunda hâlâ bir fikrim yok."

"Onları Duckett'a rüşvet vermek için kullanabiliyorsan, saklamaya değer. Görevleri risklidir. İnsanlardan kendisi için konaklara girip bir şeyler çalmasını ister. Sık sık da yakalanırlar."

Yüzünü buruşturarak elini omzuna götürdü. Jel yakıt tenekesini elinden alıp aramıza koydum. "Bunu Gomeisa yapmış," dedim.

"İskambilden bir süre sonra sıkılıyor. Ona gösterdiğim şeylerden her zaman hoşlanmıyor." Sırtüstü uzanarak yastığı boynunun altına çekti. "Fark etmez. Onu pek sık görmüyorum. Çoğu zaman şehirde olduğunu bile sanmıyorum."

"Onun tek insanı sen miydin?"

"Hı-hı. Benden bu yüzden nefret ediyor. Tıpkı senin durumun gibiydi; daha önce hiç insan almamış bir Ref tarafından alınmıştım. Potansiyelim olduğunu, I. Kabir'deki en iyi kemik sökücülerden biri olabileceğimi düşünüyordu."

"Kemik sökücü mü?"

"Kırmızı ceketlilere öyle deriz. O rengi kazanacağımı düşünüyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Nasıl?"

"Süprüntülerden biri için fal bakmamı istedi. Onun hain olduğunu, kaçmaya çalışacağını düşünüyorlardı. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Fal bakarsam onu ele verecektim. Ben de reddettim."

"Ben de yapmak istemedim ama ne olduğumu yine de gördü." Şakaklarımı ovaladım. "Ve şimdi de Seb öldü."

"Amarotikler burada sürekli ölür. Sen ne yaparsan yap, sonuç değişmezdi." Doğrulup oturdu. "Gel. Bir şeyler yiyelim."

Ahşap sandığına uzandı. İçindekilere baktım: Bir paket toz kahve, fasulye konserveleri, dört yumurta. "Onları nereden aldın?"

"Buldum."

"Nerede?"

"Amarotiklerden biri onları konağına yakın bir yere gizlemişti. Kemik Mevsimi malzemelerinin kalıntıları." Liss demir bir tencere çıkarıp bir şişeden içine su doldurdu. "İşte. Kraliçeler gibi yiyeceğiz." Tencereyi jel yakıta doğru itti. "Sen nasılsın, Jules?"

Seslerimiz onu uyandırmış olmalıydı. Örtüyü üzerinden itti ve bağdaş kurup oturdu. "Daha iyiyim." Parmaklarıyla burnuna bastırdı. "İlaçlar için teşekkürler, Paige."

Başımla onayladım. "Sınava ne zaman gireceksin?"

"Bilmiyorum. Aludra'nın bize yüceltmeyi öğretmesi gerekiyor ama zamanının çoğunu bizi itip kakarak, tekmeleyerek geçiriyor."

"Yüceltme mi?"

"Normal eşyaları numaya dönüştürmek. Geçen gece beni görmeye geldiğinde kullandığımız sopalar; onlar yüceltilmiş. Sadece falcılar değil, herkes kullanabilir."

"Ne işe yarıyorlar?"

"En yakındaki ruhlar üzerinde kontrol sağlıyorlar ama eteri görmek için kullanılamazlar."

"Yani gerçekten numa değiller."

"Yine de tehlikeliler," dedi Liss. "Çürümüşler onları kullanabiliyor. İhtiyacımız olan en son şey, Sion'un kullanabileceği eterik silahlar olur."

Julian başını iki yana salladı. "Sion asla numa kullanmaz. Durugörüden tiksiniyorlar."

"Refaimlerden değil."

"Reflerden hoşlandıklarını sanmıyorum," dedim. "Onlar da durugörücü. Ancak Emim kapılarındayken itaat etmekten başka seçenekleri yok."

Su kaynadı ve üzerinden buhar yükseldi. Liss üç tane kâğıt bardağa koyarak kahveyle karıştırdı. Günlerdir veya haftalardır kahve kokusu almamıştım. Ne zamandır buradaydım?

"Al." Bardaklardan birini bana, birini Julian'a verdi. "Aludra sizi nerede tutuyor, Jules?"

"Işık olmayan bir odada. Sanırım önceden bir şarap mahzeniymiş. Yerde uyuyoruz. Felix'in klostrofobisi var ve Ella da ailesini özlüyor. Günün yarısını ağlayarak geçirdikleri için uyuyamıyorum."

"Kendini konaktan attır. Burası zor ama bir bekçin olması kadar zor değil. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde olursak bizden besleniyorlar." Liss kahvesini yudumladı. "Bazıları dayanamıyor.

Burada yanımda kalan bir arkadaşım vardı ama bekçisine bir şans daha vermesi için yalvardı. Şimdi bir kemik sökücü."

Sessizce kahvemizi içtik. Liss yumurta haşladı ve onları doğruca kabuklarından yedik.

"Düşünüyordum da," dedi Julian. "Refler geldikleri yere geri dönebiliyorlar mı?"

Liss omuz silkti. "Sanırım."

"Neden kaldıklarını anlamıyorum. Yani, her zaman burada değillerdi ki. Bizi keşfetmeden önce aura bulmak için ne yapıyorlardı?"

"Vızıldayanlarla ilgili olabilir," dedim. "Nashira onların 'asalak bir ırk' olduğunu söyledi, değil mi?"

Julian başıyla onayladı. "Sizce Vızıldayanlar onlardan bir şey mi aldı?"

"Akıl sağlığı gibi mi?"

Güldü. "Evet. Belki de Vızıldayanlar onları emip tüketene kadar hepsi çok nazikti."

Liss gülmedi. "Nedeni eterik eşik olabilir," dedim. "Nashira eşik kırıldığında geldiklerini söyledi."

"Bunu öğrenebileceğimizi sanmıyorum." Liss gergindi. "Yayınlayacak filan değiller ya."

"Neden olmasın? Onlar o kadar güçlü ve biz de o kadar zayıfsak, gizliliğe ne gerek var ki?"

"Bilgi güçtür," dedi Julian. "Onlar bilgiye sahip. Biz değiliz."

"Yanılıyorsun, kardeşim. Bilgi tehlikelidir." Liss dizlerini çenesine çekti. Duckett'ın ima ettiği şey de buydu. "Bir şeyi bildiğinde, ondan kurtulamazsın. Sonsuza dek ve daima taşımak zorunda kalırsın."

Julian'la birbirimize baktık. Liss uzun süredir buradaydı; belki de onun tavsiyesine uymalıydık. Belki de uymamalıydık. Belki tavsiyesi bizi öldürtürdü.

"Liss," dedim, "savaşmayı hiç düşündün mü?"

"Her gün."

"Ama yapmıyorsun."

"Bazen çıplak ellerimle Suhail'in gözlerini çıkarmayı hayal ediyorum." Bunu dişlerini sıkarak söylemişti. "Nashira'yı yüz kez vurmayı hayal ediyorum; vücudunun her yerinden. Gomeisa'yı gırtlağından bıçaklamayı hayal ediyorum. Ama önce onların beni öldüreceğini bildiğim için yapmıyorum."

"Ama böyle düşünürsen sonsuza dek burada hapis kalırsın," dedi Julian nazikçe. "Bunu ister misin?"

"Elbette istemem. Ben evime dönmek istiyorum. Anlamı her neyse." Liss başını çevirdi. "Hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Hiç cesaretim olmadığını düşünüyorsunuz."

"Liss," dedim, "biz bunu demek isteme..."

"Evet, bunu demek istediniz. Sizi suçlamıyorum. Ama bilgiyi çok istiyorsanız size bir şey söyleyeyim. 2039 yılında XVIII. Kemik Mevsimi'nde burada bir isyan oldu. I. Kabir'deki bütün insan nüfusu, Reflere karşı ayaklandı." Gözlerindeki acı onu onlarca yıl yaşlandırmıştı. "Hepsi öldü; amarotikler, durugörücüler, hepsi. Kırmızı ceketliler olmadığı için Emim geldi ve hepsini öldürdü. Refler de bunu yapmalarına izin verdi."

Julian'a baktım. Gözünü Liss'ten ayırmıyordu.

"Hak ettiklerini söylediler. İtaatsizlik ettikleri için. Geldiğimizde bize söyledikleri ilk şey buydu." Kâğıtlarını parmaklarının arasında dolaştırdı. "İkinizin de savaşçı olduğunu biliyorum fakat burada öldüğünüzü görmek istemem. Öyle değil."

Sözleri beni susturdu. Julian bakışlarını ocağa çevirerek bir eliyle başını sıvazladı.

İsyan konusuna bir daha dönmedik. Konserve kutularını iyice silip süpürerek fasulyelerimizi yedik. Liss destesini kucağında tutuyordu. Biraz sonra Julian boğazını temizledi.

"Sen nerede yaşıyordun, Liss? Buradan önce?"

"Cradlehall. Inverness yakınlarında."

"Sion orada nasıl?"

"Buradakinden pek farklı değil. Bütün şehirlerin hepsi aynı sistem altında yönetiliyor fakat Londra'dakinden daha küçük bir güvenlik gücü var. Hisardaki gibi onlar da Engizisyon'a bağlılar."

"Neden güneye geldin?" diye sordum. "Kuzeyin durugörücüler için daha güvenli olduğu şüphesiz."

"İnsan neden SiLo'ya gider? İş için. Para için. Bizim de karnımızı doyurmaya amarotikler kadar ihtiyacımız var." Liss omuzlarına bir örtü çekti. "Ailem Inverness'in merkezinde yaşamaktan korkuyordu. Oradaki durugörücüler organize değildir; kartel gibi değil. Babam hisarda şansımızı denememiz gerektiğini düşündü. Londra'ya gelmek için birikimlerimizi kullandık. Mim patronlarından bazılarına yaklaştık ama hiçbirinin falcıya ihtiyacı yoktu. Paramız bitince gece yatacak bir yer bulabilmek için sokak sanatına başladık."

"Ve yakalandınız."

"Babam dışarı çıkamayacak kadar hastalanmıştı. Altmışlarındaydı ve sokaklarda her türlü işi yapıyordu. Onun her zamanki yerine gittim. Bir kadın yanıma gelerek fal bakmamı istedi." Liss başparmağını kâğıtların üzerinde dolaştırdı. "Dokuz yaşındaydım. KNB'den olduğunu anlamadım."

Julian başını iki yana salladı. "Kule'de ne kadar kaldın?"

"Dört yıl. Birkaç kez beni su işkencesine soktular ve ailemin yerini söyletmeye çalıştılar. Bilmediğimi söyledim."

Bu ona kendini iyi hissettiriyor olamazdı. "Peki, ya sen, Julian?"

"Morden. IV-6."

"Orası en küçük bölüm, değil mi?"

"Evet. Kartel bu yüzden orayla ilgilenmiyor. Küçük bir grubum vardı ama mim suçu işlemiyorduk. Sadece seanslar."

Derin bir acı hissettim. *Kendi* grubumu özlüyordum.

Julian çok geçmeden yoruldu. Yakıt da bitmek üzereydi. Liss sonuna kadar izledi. Ben uyuyor gibi yapıyordum ama düşünebildiğim tek şey XVIII. Kemik Mevsimi'ydi. Çok kişi ölmüş olmalıydı. Ailelerinin asla haberi olmayacaktı. Yargılama, duruşma, itiraz olmayacaktı. Bunun adaletsizliği beni hasta ediyordu. Liss'in savaşmaktan bu kadar korkmasına şaşmamak gerekirdi.

O sırada siren çaldı.

Julian irkilerek uyandı. Ses dalgalar halinde böğürtü gibi yükseliyordu ve sonunda bir çığlığa dönüştü. Vücudum hemen tepki verdi: Bacaklarım karıncalanıyor, kalbim deli gibi atıyordu.

Geçitlerden ayak sesleri geliyordu. Julian kapının perdesine baktı. Üç kırmızı ceketli ellerinde güçlü bir meşaleyle koşarak geçtiler. Liss gözlerini açtı ve hiç kıpırdamadan durdu.

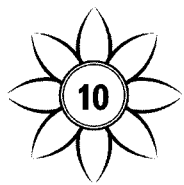
"Bıçakları var," dedi Julian.

Liss kulübenin köşesine sindi. Kâğıt destesini aldı, bir kolunu dizlerine doladı ve başını eğdi. "Gitmeniz gerek," dedi. "Hemen."

"Bizimle gel," dedim. "Konaklardan birine girersin. Orada güvende..."

"Aludra'dan dayak yemek mi *istiyorsunuz*? Ya da Gardiyan'dan?" Bize öfkeyle baktı. "Bunu on yıldır yapıyorum. Gidin buradan."

Julian'la birbirimize baktık. Çoktan gecikmiştik bile. Gardiyan'ın bana ne yapacağını bilmiyordum ama Aludra Chertan'ın ne kadar şiddet düşkünü olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bu kez Julian'ı öldürebilirdi bile. Kulübeden fırlayarak arkamıza bakmadan koştuk.

Mesaj

Konağa döndüğümde sirenler hâlâ çalıyordu. XIX-49-33 ancak bilmem kaçıncı kez vurduğumda ve numaramı haykırdığımda kapıyı açtı. İnsan olduğumu anlayınca beni içeri çekip kapıyı sertçe kapadı ve temel emirlere uymak konusunda bu kadar yavaş davranırsam beni bir daha asla içeri almayacağına yemin etti. Titreyen parmaklarıyla sinirli bir şekilde kapının sürgüsünü çekerken yanından ayrıldım.

Ben revaklara ulaştığımda sirenler kesildi. Emim bu kez şehre girememişti. Nefeslerimi yavaşlatmaya çalışırken saçlarımı düzeltim. Bir dakika sonra kendimi zorlayarak kapıya ve taş basamaklara baktım. Bunu yapmak zorundaydım. Bir an daha duraksayarak kendimi toparladıktan sonra kulenin, onun kulesinin basamaklarını çıktım. Onunla aynı odada uyuma, onun yerini, sıcaklığını ve havasını paylaşma düşüncesi tüylerimi ürpertiyordu.

Kapıya ulaştığımda anahtar kilitteydi. Çevirip sessizce içeri girdim.

Yeterince sessiz değildim. Eşikten geçer geçmez bekçim ayağa fırladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Neredeydin sen?"

Zayıf bir zihinsel kalkan oluşturdum. "Dışarıda."

"Sana sireni duyduğunda buraya dönmen söylenmişti."

"Magdalen'i kastettiğini sandım, bu odayı değil. Daha belirgin konuşmalısın."

Sesimdeki küstahlığı kendim bile duyabiliyordum. Bakışları karardı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Benimle saygılı konuşacaksın," dedi, "yoksa bu odadan asla çıkmana izin vermem."

"Saygımı kazanmak için bir şey yapmadın." Ona tepeden bir bakış attım. O da bana bakıyordu. Kıpırdamadığımda veya bakışlarımı kaçırmadığımda, yanımdan geçti ve kapıyı çarparak kapadı. Sinmedim.

"Sireni duyduğunda," dedi, "yaptığın şeyi hemen bırakıp bu odaya döneceksin. Beni anladın mı?"

Ona düz düz baktım. Yüzünü yüzümle aynı seviyeye getirmek için eğildi.

"Tekrarlamam gerekiyor mu?"

"Tekrarlamamanı tercih ederim," dedim.

Bana vuracağından emindim. Kimse, hiç kimse bir Refle öyle konuşamazdı. Ama yaptığı tek şey durduğu yerde doğrulmak oldu.

"Yarın eğitimine başlayacağız," dedi. "Gece çanı çaldığında hazır olmanı bekliyorum."

"Ne eğitimi?"

"Sıradaki ceketin için."

"İstemiyorum," dedim.

"O zaman bir gösterici olmak zorunda kalırsın. Hayatının geri kalanını kırmızı ceketlilerin alaylarına ve aşağılamalarına maruz

kalarak geçirirsin." Beni baştan aşağı süzdü. "Bir soytarı olmak mı istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman dediğimi yapsan iyi olur."

Çenem kapanmıştı. Bu yaratıktan ne kadar nefret etsem de, ondan korkmak için de haklı nedenlerim vardı. Karanlık şapelde tepemde dikildiği ve auramı çektiği zamanki acımasız yüzünü hâlâ hatırlıyordum. Auralar durugörücüler için kan veya su kadar yaşamsaldı. Auram olmazsa ruh şokuna girer, sonunda ölür ya da delirir, eterle bağlantım olmadan amaçsızca sürüklenirdim.

Perdelere yaklaşarak geri çekti ve arkalarındaki kapının aralık olduğunu gördüm. "Amarotikler üst katı senin için temizledi. Ben aksini söyleyene kadar daima orada kalacaksın." Duraksadı. "Ayrıca ikimizin eğitim dışında fiziksel temasa girmemizin yasak olduğunu da bilmelisin. Eldiven olsa bile."

"Yani bu odaya geldiğinde yaralı olursan," dedim, "seni ölüme mi terk etmeliyim?"

"Evet."

Yalancı. Ağzımdan dökülen kelimeleri tutmak için dilimi yeterince hızlı ısıramadım: "İşte bu yerine getirmekten mutluluk duyacağım bir emir."

Gardiyan bana düz düz baktı. Saygısızlığıma karşı bu kadar kayıtsız olması beni neredeyse öfkelendiriyordu. Bir zayıf noktası olmalıydı. Sadece çekmeceyi açarak haplarımı çıkardı.

"Al onları."

Tartışmanın anlamı olmadığını biliyordum. Hapları aldım.

"Şunu iç." Bana bir bardak verdi. "Odana git. Yarına kadar iyice dinlenmen gerekiyor."

Sağ yumruğumu sıktım. Emirlerinden bıkıp usanmıştım. Onu kanamadan ölmesi için bırakmalıydım. Yarasını ne demeye sarmıştım ki? Düşmanlarımın yaralarını sarıyorsam ne biçim bir suçluydum

ben? Jax beni görse aptallığıma gülerdi. *Balarısı*, derdi, *senin iğnen yok*. Belki de yoktu. Henüz.

Yanından geçerken Gardiyan'la göz göze gelmemeye dikkat ettim. Karanlık geçide girmeden önce gözlerine baktım. Kapıyı arkamdan kilitledi.

Başka bir merdiven beni kulenin daha üst katına çıkardı. Yeni evime baktım: Büyük, boş bir odaydı. Bana zemini nemli ve pencereleri parmaklıklı olan Alıkoyma Tesisi'ni hatırlatmıştı. Pencerenin pervazında bir yağ lambası yanıyor, azıcık ışık ve çok daha az sıcaklık yayıyordu. Yanında korkuluğu ve eski bir şiltesi olan bir yatak vardı. Çarşaflar Gardiyan'ın dört direkli yatağındaki kadifelerle kıyaslandığında çok kabaydı; aslında bütün oda insanın değersizliğini vurguluyordu ama aynı odayı paylaşmak zorunda kalmaktansa böylesi daha iyiydi.

Alt katta yaptığım gibi odadaki her köşeyi ve yarığı kontrol ettim. Elbette hiçbir çıkış yoktu fakat bir banyo vardı. İçinde bir tuvalet, bir lavabo ve birkaç temizlik malzemesi görünüyordu.

Julian'ın karanlık mahzenini ve Liss'in, kulübesinde nasıl titrediğini düşündüm. Bir yatağı bile yoktu. Hiçbir şeyi yoktu. Burası hoş değildi fakat Varoş'tan daha sıcak ve temizdi. Üstelik daha güvenliydi. Beni Emim'den koruyacak taş duvarlar vardı. Liss'i koruyacak tek şeyse lime lime perdeleriydi.

Bana yatarken giyeceğim giysiler verilmediğinden üniformayı çıkararak iç çamaşırlarımla kaldım. Ayna yoktu ama kilo verdiğimi anladım. Stres, akı zehirlenmesi ve beslenme yetersizliği etkisini göstermeye başlamıştı bile. Lambayı kısarak yatağa girdim.

Daha önce kendimi yorgun hissetmiyordum ama içimin geçtiğini fark ettim. Ve düşünüyordum. Geçmişi, beni buraya getiren tuhaf günleri düşünüyordum. Nick'le ilk karşılaştığım zamanı düşündüm. Beni Jaxon'la tanıştıran Nick olmuştu. Nick, hayatımı kurtaran adam.

Dokuz yaşındayken, İngiltere'ye gelişimden kısa süre sonra, "iş gezisi" olduğunu söylediği bir şey için babamla birlikte Londra'dan ayrılıp güneye gitmiştik. Hisardan ayrılabilmemiz için isimlerimizi bir bekleme listesine yazdırmıştı. Aylar boyunca bekledikten sonra nihayet babamın eski dostu Giselle'i görmemize izin verilmişti. Eğri, taşlı bir tepede, çatısı pencerelerin üzerine sarkan şeker pembesi bir evde oturuyordu. Etrafını saran bölge bana İrlanda'yı hatırlatmıştı: Açık, muhteşem bir güzellik, vahşi ve ehlileştirilmemiş bir doğa, Sion'un yok ettiği her şey. Günbatımında babamın gözlerinden uzaktayken çatıya tırmanır ve yüksek tuğla bacaya yaslanırdım. Gökyüzünün altında uzanan tepelere, ağaçlara bakar ve kuzenim Finn'le İrlanda'nın diğer hayaletlerini hatırlardım. Büyükannem ile büyükbabamı o kadar çok özlerdim ki içim acırdı. Bizimle neden gelmediklerini hiç anlamamıştım.

Ama istediğim şey engin sulardı. Deniz, muhteşem deniz, özgür topraklara uzanan parlak yol. İrlanda denizin diğer tarafında eve dönmemi bekliyordu; dişbudak koruluğuna, asilerin şarkısındaki yarık ağaca. Babam orayı göreceğimize söz vermişti ama Giselle'le fazla meşguldü. Her gece geç saatlere kadar konuşuyorlardı.

Köyün gerçekte nasıl bir yer olduğunu anlamayacak kadar küçüktüm. Durugörücüler hisarda tehlikede olabilirdi fakat şehir dışındaki bu cennetlere kaçamazlardı. Hükümdarlık'tan uzaklaştıklarında amarotikler huzursuz oluyordu. Doğadışılıkla ilgili şüpheler o küçük topluluklarda şiddetli çalkantılara yol açıyordu. Bir kristal küre veya gösteri taşına karşı tetikte bir halde birbirlerini izliyor, en yakındaki Sion karakoluna koşmak için hazır bekliyorlardı. Bazen de adaleti kendi ellerine alıyorlardı. Gerçek bir durugörücü bir gün bile dayanamazdı. Dayansa bile, hiç iş yoktu. Toprakla ilgilenilmesi gerekiyordu ama çok fazla iş gücü gerektirmiyordu. Tarlalar için makineleri vardı. Durugörücüler sadece hisarda gerçek anlamda para kazanabiliyordu.

Babam olmadan evden pek uzaklaşmak istemiyordum. İnsanlar çok fazla konuşuyor, çok fazla bakıyordu ve Giselle onlarla konuşup açıkça karşılık veriyordu. İnce yapılı, sert yüzlü, her parmağında yüzükleri olan ve kollarından, boynundan damarları görünen haşin bir kadındı. Ondan hoşlanmıyordum. Ama bir gün çatıdan izlerken bir yer görmüştüm: Demir rengi gökyüzünün altında kırmızı bir gölet gibi bir gelincik tarlası.

Babam her gün üst katta oyun oynadığımı sanırken ben o tarlaya gidiyor, yeni veri tabletimde saatlerce bir şeyler okuyor, etrafımda rüzgârla hafifçe salınan gelincikleri izliyordum. Ruhlar âlemiyle ilk gerçek karşılaşmam o tarlada olmuştu. Eterle. O zamana kadar durugörücü olduğumu bilmiyordum. Doğadışılık dokuz yaşında bir çocuk için hâlâ bir hikâyeden ibaretti; belli hatları olmayan bir öcü gibi. Bu yeni boyutu o sırada anlayamıyordum. Sadece Finn'in bana anlattıklarını biliyordum: Denizin diğer tarafındaki kötü insanların benim gibi küçük kızları sevmediğini. Artık güvende değildim.

O gün onun ne demek istediğini anlamıştım. Tarladan eve doğru yürürken, bir kadının öfkeli varlığını hissetmiştim. Onu göremiyordum. *Hissediyordum.* Onu gelinciklerin arasında, rüzgârda hissediyordum. Toprakta ve havada. Ne olduğunu bir şekilde anlamayı umarak elimi öne uzatmıştım.

O anda kendimi yerde bulmuştum. Kanım akıyordu. Cismani dünyaya geçebilen bir kötü ruhla ilk kez o zaman karşılaşmıştım.

Çok geçmeden kurtarıcım gelmişti. Uzun boylu, sağlam yapılı, sarı saçlı ve nazik yüzlü genç bir adamdı. Adımı sormuştu. Kekelemiştim. Yaralanmış kolumu görünce paltosunu omuzlarıma atarak beni arabasına götürmüştü. Gömleğine SİON GÖREVLİSİ yazılmıştı. Bir iğne çıkardığında küçük vücudum dehşetle sarsılmıştı. "Adım Nick," demişti. "Artık güvendesin, Paige."

İğne tenime girmişti. Canım yanmıştı ama ağlamamıştım. Dünya kısa sürede kararmıştı.

Karanlıkta rüya görmüştüm. Rüyamda tozların arasında hayatta kalmaya çalışan gelincikleri görüyordum. Uyurken hiç renk görmezdim fakat artık bütün görebildiğim kırmızı çiçekler ve akşam güneşiydi. Yapraklarını döküp vücudumu örterek beni koruyorlardı. Uyandığımda beyaz çarşaflı bir yatakta yatıyordum. Kolum sarılmıştı. Artık canım yanmıyordu.

Sarışın adam yanımdaydı. Gülümsemesini hatırlıyordum. Hafif bir gülümsemeydi ama benim de karşılık vermemi sağlamıştı. Bir prense benziyordu.

"Selam, Paige," demişti.

Nerede olduğumu sormuştum.

"Bir hastanedesin. Ben senin doktorunum."

"Doktor olacak kadar yaşlı görünmüyorsun," demiştim. Ya da yeterince korkunç değildi. "Kaç yaşındasın?"

"On sekiz. Eğitimim devam ediyor."

"Kolumu komik bir şekilde dikmedin, değil mi?"

Gülmüştü. "Şey, elimden geleni yaptım. Düşünceni bana söylersin."

Babama nerede olduğumu haber vermişti ve babam yanıma geliyordu. Midemin bulandığını söylemiştim. Bunun normal olduğunu ama acının silinmesi için dinlenmem gerektiğini söylemişti. Henüz bir şey yiyemezdim fakat akşam yemeğinde bana güzel yiyecekler getireceğine söz vermişti. Günün geri kalanında yanımda oturmuştu. Sadece hastane kafeteryasından bana sandviç ve bir şişe elma suyu getirmek için gitmişti. Babam bana yabancılarla asla konuşmamamı söylemişti ama bu nazik, yumuşak sesli çocuktan korkmuyordum.

Stockholm'deki Sion Hisarı'ndan gelen Dr. Nicklas Nygård o gece hayatımı kurtarmıştı. Durugörücüye dönüşmemin şokunu atlatmamı sağlamıştı. O olmasa, dayanamayabilirdim.

Babam birkaç gün sonra beni eve götürmüştü. Nick'i bir tıp konferansından tanıyordu. Nick, SiBAT'ta sürekli bir işe başlamadan önce şehirde eğitim alıyordu. Gelincik tarlasında ne aradığını hiç söylememişti. Babam arabada beni beklerken, Nick önümde eğilerek ellerimi tutmuştu. Ne kadar yakışıklı olduğunu ve kaşlarının güzel kış yeşili gözlerinin üzerinde ne kadar hoş bir kavis çizdiğini düşündüğümü hatırlıyordum.

"Paige," demişti çok sakince, "beni dinle. Bu çok önemli. Babana sana bir köpeğin saldırdığını söyledim."

"Ama bir hanımdı."

"Evet ama o hanım görünmezdi, *sötnos*. Bazı yetişkinler görünmeyen şeyleri bilmez."

"Ama *sen* biliyorsun," demiştim onun bilgeliğine güvenerek.

"Evet, biliyorum. Ancak diğer yetişkinlerin bana gülmesini istemiyorum, dolayısıyla onlara söylemiyorum." Yanağıma dokunmuştu. "Ondan kimseye ve asla ama asla söz etmemelisin, Paige. Bu bizim sırrımız olsun. Söz mü?"

Başımla onaylamıştım. Ona her sözü verebilirdim. Hayatımı kurtarmıştı. Babam beni hisara geri götürürken pencereden ona bakmıştım. Bana el sallamıştı. Araba bir köşeyi dönene kadar bakmaya devam etmiştim.

Saldırının izlerini hâlâ taşıyordum. Sol avcumun ortasındaydılar. Ruh, dirseklerime kadar başka kesikler de bırakmıştı ama kalıcı olanlar elimdekilerdi.

Sözüme sadık kalmıştım. Yedi yıl boyunca tek kelime bile etmemiştim. Sırrına gece açan bir çiçek gibi değer vererek saklamış ve ancak yalnız kaldığımda onu düşünmüştüm. Nick gerçeği biliyordu. Anahtar ondaydı. Bütün o süre boyunca hayatın onu nereye sürüklediğini ve gelincik tarlasından kurtardığı o küçük İrlandalı kızı hiç hatırlayıp hatırlamadığını merak etmiştim. Yedi

uzun yıldan sonra ödülümü almıştım: Beni tekrar bulmuştu. Keşke şimdi de beni bulabilseydi.

Alt kattan hiç ses gelmiyordu. Saatler ilerlerken bir ayak sesi veya gramofonun melodisini duymak için kulak kabarttım. Duyabildiğim tek şey, aynı yoğun sessizlikti.

Gündüz saatlerinin geri kalanında hafif bir uykuya daldım. En son akı krizinin bir kalıntısı olarak bütün vücudum alev alev yanıyordu. Arada bir gözümün önünde geçmişin görüntü patlamalarıyla aniden irkilerek uyanıyordum. Bu tunikler, bu çizmeler dışında bir şey giymiş miydim hiç? Ruhların, yürüyen ölülerin olmadığı bir dünyayı hiç tanımış mıydım? Emim veya Refaim olmadan?

Bir tıkırtı beni uyandırdı. Gardiyan odaya girmeden önce bir çarşafı üzerime çekecek zamanı zor bulabildim.

"Çanın çalmasına az zaman var." Yatağın ayakucuna yeni bir üniforma bıraktı. "Giyin."

Sessizce ona baktım. Gitmeden önce bir an bana bakmaya devam etti ve sonra odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı. Seçeneğim yoktu. Yataktan kalkıp saçlarımı topladım ve buz gibi suyla duş aldım. Üniformamı giyip jilemin fermuarını çeneme kadar çektim. Bacağım iyileşmiş gibi görünüyordu.

Odasına indiğimde Gardiyan tozlu bir romanın sayfalarını karıştırıyordu. *Frankenstein.* Sion hiçbir türde fantastik edebiyata izin vermezdi. Canavarlar veya hayaletlerle ilgili şeylere izin yoktu. Doğadışı hiçbir şey olamazdı. Parmaklarım seğiriyor, uzanıp sayfalarına dokunmak için can atıyordu. Kitabı Jaxon'ın kitap rafında da görmüştüm ama hiç okumaya zamanım olmamıştı. Gardiyan kitabı bir kenara bırakarak ayağa kalktı.

"Hazır mısın?"

"Evet," dedim.

"Güzel." Bir an duraksadı. "Söylesene, Paige... rüya âlemin nasıl bir yer?"

Sorunun açıklığı beni hazırlıksız yakalamıştı. Durugörücüler arasında böyle bir soru sormak kabalık kabul edilirdi. "Bir kırmızı çiçek tarlası."

"Ne çiçekleri?"

"Gelincik."

Yorum yapmadı. Eldivenlerini alıp giydi ve beni odadan çıkardı. Akşam çanı henüz çalmamıştı fakat kapıcı hiç soru sormadan geçmemize izin verdi. Kimse Arcturus Mesarthim'i sorgulayamazdı.

Güneş ışığı. Uzun zamandır görmemiştim. Güneş yeni batıyor, binaların görünüşünü yumuşatıyordu. I. Kabir bir sisin içinde parıldıyordu. Kapalı alanda eğitim yapacağımızı sanmıştım fakat Gardiyan beni kuzeye sürükledi. Amarotikler Evi'ni geçerek bilinmeyen bir bölgeye girdik.

Şehrin en uzak kısımlarındaki binalar terk edilmişti. Bakımsız, izbe yerlerdi ve pencere camları kırılmıştı; bazılarının duvarları ve çatıları yanmış gibi görünüyordu. Belki de bir zamanlar gerçekten yangınlar olmuştu. Sıra sıra dizilmiş evlerin arasındaki bir sokaktan geçtik. Burası bir hayalet şehirdi. Hiç canlı insan yoktu. Yakınlarda ruhlar vardı ve evlerini geri almak isteyen öfkeli ruhlardı. Bazıları zayıf kötü ruhlardı. Temkinliydim ama Gardiyan korkuyormuş gibi görünmüyordu. Hiçbiri ona yaklaşmıyordu.

Şehrin sınırına ulaştık. Nefesim dudaklarımın arasından buhar halinde süzülüyordu. Bir çayır göz alabildiğine uzanıyordu. Çimenler uzun zaman önce kurumuştu ve zemin buzdan parlıyordu. Bahar başlangıcı için tuhaf bir görüntüydü. Etrafına en azından dokuz metre yüksekliğinde, üzerine kıvrım kıvrım dikenli teller yerleştirilmiş bir çit çekilmişti. Çitin diğer tarafında üzerinde yumuşak kırağı dikenleri oluşmuş ağaçlar vardı. Çayırın etrafında yükseldikleri için öte tarafta kalan dünyayı göremiyordum. Paslı bir tabelada LİMAN

ÇAYIRI. SADECE EĞİTİM İÇİN KULLANILIR. ÖLÜMCÜL GÜÇ KULLANMA İZNİ VARDIR yazıyordu. Kapıda da ölümcül gücün kendisi duruyordu: Bir Ref erkeği.

Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Yanında başı tıraşlanmış zayıf, pislik içinde biri vardı: El falcısı Ivy. Bir korkağın işareti olan sarı tuniklerden giymişti. Tuniğin boynu yırtılmıştı ve kemikli omzu soğukta çıplak duruyordu. Damgası gözüme ilişti. XX-59-24. Gardiyan öne çıktı. Onu izledim. Bizi görünce Ivy'nin bekçisi eğilerek selam verdi.

"Hoş geldin kraliyetin cariyesi," dedi. "Sizi Liman Çayırı'na getiren nedir?"

Önce benimle konuştuğunu sandım. Reflerin birbirleriyle böyle tiksintiyle konuştuğunu hiç görmemiştim. Sonra bekçime öfkeli gözlerle baktığını fark ettim.

"Buraya insanımı eğitmeye geldim." Gardiyan çayıra baktı. "Kapıyı aç, Thuban."

"Sabır, cariye. Silahlı mı?"

Beni kastediyordu. İnsanı. "Hayır," dedi Gardiyan. "Değil."

"Numarası?"

"XX-59-40."

"Yaşı?"

Gardiyan bana baktı. "On dokuz," dedim.

"Görüsü var mı?"

"Bu sorulara gerek yok, Thuban. Bana çocuk gibi davranılmasından hiç hoşlanmam, özellikle de bir çocuk *tarafından*."

Thuban ona düz düz baktı. Yirmili yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu ve kesinlikle çocuk değildi. İkisinin yüzünde de öfkeden iz yoktu ama sözleri yeterince öfke doluydu.

"Pleione sürüsünü getirene kadar üç saatin var." Kapıyı iterek açtı. "40 kaçmaya kalkışırsa hemen vurulur."

"Ve sen de bir daha büyüklerine böyle saygısızlık edersen, hemen tutuklanırsın."

"Kan hükümdarı buna izin vermez."

"Onun bilmesi gerekmez. Böyle bir olayı gizlemek zor olmaz." Gardiyan ona tepeden baktı. "Adının Sargas olması beni korkutmaz. Ben kan refakatçisiyim ve pozisyonumun kazandırdığı gücü kullanırım. Yeterince açık mı, Thuban?"

Thuban öfkeyle parlayan gözlerle ona baktı. "Evet," dedi fısıldayarak, "kan-*refakatçisi*."

Gardiyan onun yanından geçti. Bu konuşmalardan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum fakat bir Sargas'ın paylandığını görmek hoşuma gitmişti. Ben Gardiyan'ın peşinden kapıdan geçerken, Thuban dönüp Ivy'nin yüzüne bir tokat indirdi. Kızın başı arkaya döndü. Gözleri kuruydu ama yüzü şişip morarmıştı ve öncekinden daha zayıftı. Kollarında kan pıhtıları ve toprak vardı. Kendi pisliğinin içinde yatırılıyordu. Seb'in bana o şekilde, bütün umudu sönmüş gibi baktığını hatırladım.

Seb için, Ivy için, ardından gelecekler için, bu eğitim seansının değerini bilecektim.

Liman Çayırı çok genişti. Gardiyan yetişmekte zorlanacağım kadar büyük adımlarla yürüyordu. Bir yandan onun peşinden koştururken bir yandan da çayırın boyutlarını tahmin etmeye çalışıyordum. Hava kararırken bir tahminde bulunmak zordu ama iki tarafta hırpalanmış zemini çok sayıda geniş arenalara bölen çirkin çitleri görüyordum. İnce tellerle ayrılmışlardı ve buz sarkıtları oluşmuştu. Direklerin tepesi kıvrıktı; bazılarında ağır braketler vardı ve her birinden bir lamba sarkıyordu. Batı tarafında bir gözcü kulesi yükseliyordu ve içinde tek bir kişi –Ref olmalıydı– görüyordum.

Sığ bir su birikintisinden geçtik. Donmuş yüzeyi ayna gibi pürüzsüzdü ve falcılık için mükemmeldi. Düşününce, bu çayır-

daki her şeyin ruh savaşı için mükemmel olduğunu fark ettim. Zemin sağlam, hava temizdi ve etrafta ruhlar vardı. Onları her yerde hissediyordum. Bu çayırı ne tür çitlerin çevirdiğini merak ettim. Ruhları bir yere *hapsetmenin* bir yolunu mu bulmuşlardı?

Hayır. Ruhlar bazen fiziksel dünyaya geçebilirdi fakat fiziksel sınırlamalar onları engellemezdi. Ancak bağlayıcılar onları belli bir yere hapsedebilirdi. Onların hanesi –beşinci hane– fiziksel dünya ve eter arasındaki sınırları bükebiliyordu.

"Çitler elektrikli değil," Gardiyan nereye baktığımı görmüştü, "ama eterik enerji yüklüler."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Eterik piller. 2045 yılında Refaim ve insan uzmanların ortak çabalarıyla başlayan bir projenin ürünü. Biliminsanlarınız yirminci yüzyılın başlarından beri melez teknoloji üzerinde çalışıyordu zaten. Biz sadece bir pildeki kimyasal enerjinin yerine tutsak bir kötü ruhu geçirdik; fiziksel dünyayla etkileşime girebilen bir ruhu. Bu da bir tepki alanı yarattı."

"Ama kötü ruhlar bağlarından kurtulabilir," dedim. "Birini nasıl hapsettiniz?"

"Gönüllü bir kötü ruhu kullanarak, elbette."

Şaşkın gözlerle bakakaldım. *Gönüllü* ve *kötü ruh* ifadeleri savaşla barış gibiydi.

"Ortaklığımız Akı 14 ve Radyestezik Detektör Teknolojisi'ni geliştirmemizi de sağladı," dedi, "ikincisi henüz deneysel aşamada. Son raporlara göre, Sion'un onu da mükemmelleştirmeye yaklaştığını öğrendik."

Yumruğumu sıktım. Elbette ki RDT'nin arkasında Refaimler olmalıydı. Dani bunu nasıl yaptıklarını hep merak etmişti.

Gardiyan bir süre sonra durdu. Beton zeminli, üç metre genişliğinde bir oval alana gelmiştik. Yakınlarda bir yağ lambası yandı.

"Başlayalım," dedi.

Bekledim.

Aniden yüzüme bir yumruk attı. Eğildim. Diğer yumruğunu savurduğu anda kolumla engelledim.

"Tekrar."

Bu kez daha hızlıydı ve beni her açıdan kendimi hızla savunmaya zorluyordu. Ellerimi açık tutarak her hamlesini engelledim.

"Sokaklarda dövüşmeyi öğrenmişsin."

"Belki," dedim.

"Tekrar. Beni durdurmaya çalış."

Bu kez boynumu yakalayacakmış gibi yaptı ve iki elini de dekoltemin üzerine koydu. Bu hamleyi daha önce bir serseri üzerimde denemişti. Vücudumu sola kıvırarak sağ kolumu aynı yöne uzattım ve ellerini boğazımdan uzaklaştırdım. O ellerdeki gücü hissedebiliyordum ama zorlamadı. Dirseğimi yanağına indirdim; bu darbeyle o söz konusu serseriyi doğruca yolun kenarına devirmiştim. Gardiyan kazanmama izin veriyordu.

"Mükemmel." Gardiyan geri çekildi. "Çok az insan buraya geldiğinde orduya katılmaya hazır olur. Sen çoğundan bir hayli ileridesin ama bir Emit'le öyle bir dövüşe girişemezsin. En değerli silahın, eteri etkileyebilme gücündür."

Gümüşi bir parıltı gördüm. Elinde bir bıçak vardı. Kaslarım gerildi. "Gördüğüm kadarıyla, yeteneğin tehlikeyle tetikleniyor." Bıçağı göğsüme doğru uzattı. "Göster."

Bıçağın ucunu göğsüme dayadı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Anlıyorum."

Bileğinin bir hareketiyle bıçağı boğazıma kaydırdı. Vücudumda salgılanan adrenalini hissettim. Gardiyan iyice üzerime eğildi.

"Bu bıçak insan kanı dökmek için kullanıldı," dedi çok kısık sesle. "Arkadaşın Sebastian gibilerin kanı."

Titredim.

"Daha fazlasını istiyor." Bıçak boğazımdan kaydı. "Daha önce bir rüyagezerin kanını hiç tatmadı."

"Senden korkmuyorum." Sesimin titremesi aksini söylüyordu. "Bana dokunma."

Ama dokundu. Bıçak boğazımı izleyerek çeneme tırmandı ve dudaklarıma değdi. Yumruğumu kaldırarak elini ittim. Bıçağı bırakıp iki bileğimi tek eliyle yakaladı ve betona bastırdı. Gücü inanılmazdı; tek bir kasımı bile oynatamıyordum.

"Merak ediyorum." Bıçağı kullanarak çenemi yukarı kaldırdı. "Boğazını kesersem ölmen ne kadar sürer?"

"Yapmazsın," diyerek meydan okudum.

"Ah, yaparım."

Dizimi kasıklarına kaldırmaya çalıştım ama bacağımı yakalayarak aşağı bastırdı. Bacağım hâlâ zayıftı; bunu yapması kolaydı. Bana kendimi zayıf hissettiriyordu. Bir elimi kurtarınca kolumu arkama kıvırdı. Canımı yakacak kadar sert yapmamıştı ama beni hareketsiz bırakmaya yetmişti.

"Bu şekilde daima kaybedersin," diye kulağıma fısıldadı. "Güçlü yönlerine oyna."

Bu yaratığın hiçbir zayıf noktası yok muydu? Bir insanın bütün zayıf noktalarını düşündüm: Gözler, böbrekler, karın boşluğu, burun, kasıklar; hiçbirine ulaşamazdım. Yerimi değiştirmem ve uzaklaşmam gerekiyordu. Ağırlığımı geri, doğruca bacaklarının arasına verdim ve aynı hareketle geri takla atıp ayaklarımın üzerinde doğruldum. Gardiyan ayağa kalktığı anda ben çayırda koşmaya başladım. Beni istiyorsa gelip yakalaması gerekecekti.

Kaçacak yer yoktu. Yaklaşıyordu. Nick'le yaptığım çalışmaları düşünerek yön değiştirdim. Sonra yine koşmaya başladım; karanlığa doğru ve gözcü kulübesinden uzağa. Böyle çitlerin bir yerinde bir zayıf nokta olmalıydı; tellerin arasından geçebileceğim bir yer. Sonra

da Thuban'la uğraşmam gerekecekti. Ama cesaretimi toplamıştım. Bunu yapabilirdim. *Yapabilirdim.*

Mükemmel görüş keskinliği olan biri için inanılmayacak kadar dar görüşlüydüm. Bir dakika içinde kayboldum. Beton ovalden ve lambalardan uzaklaşınca, geniş çayırlıkta sendeleyerek ilerlemek zorunda kalmıştım. Ve Gardiyan orada, peşimdeydi. Bir yağ lambasına doğru koştum. Çite yaklaşırken altıncı hissim titreşti. İki metrelik bir mesafe kaldığında midem bulanıyordu ve bacaklarım ağırlaşmıştı.

Ama denemek zorundaydım. Donmuş teli tuttum.

Vücudumu saran hissi tam olarak anlatamam. Gözlerim önce kararda, sonra her yer bembeyaz ve ardından da kıpkırmızı oldu. Bütün tüylerim diken diken olmuştu. Gözlerimin önünden yüz farklı anı akıyor, bir gelincik tarlasındaki bir çığlık etkisi yapıyordu. Yeni anılar da vardı; kötü ruhun anıları. Bir cinayet kurbanıydı. Kulakları sağır eden bir patlama bütün kemiklerimi sarstı. Midem ağzıma geldi. Yere devrilerek kusmaya başladım.

Orada bir dakika kalmış olmalıydım. Krem rengi bir halının üzerine saçılan kan görüntüleri midemi altüst etmişti. Bu kişi bir pompalı tüfekle öldürülmüştü. Kafatası paramparça olmuş, beyin ve kemik parçaları her yere saçılmıştı. Kulaklarım uğulduyordu. Kendime geldiğimde bedenimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak yerde süründüm. Gümüşi beyaz bir yanık avcuma yayıldı. Bir kötü ruhun işareti.

Kulağımın yanından bir şey hızla geçti. Başımı kaldırdığımda başka bir gözcü kulesini ve içinde duran nöbetçiyi gördüm.

Akı okları.

İkinci bir ok bana doğru geldi. Ayağa fırladım, doğuya döndüm ve koşmaya başladım; çok geçmeden bir gözcü kulesine daha rastladım ve başka bir silah beni güneye yönlendirdi. Ancak o zaman ovali gördüm ve beni Gardiyan'ın yanına güttüklerini anladım.

Bir başka ok omzuma saplandı. Acı göz karartıcıydı. Uzanıp oku çıkardım. Yaradan kan boşaldı ve baş döndürücü bir mide bulantısı beni etkisine aldı. Uyuşturucunun etkisini durduracak kadar hızlıydım –panzehir beş saniyede etkisini göstermişti– ama mesaj açıktı: Ya ovale geri dönecektim ya da vurulacaktım. Gardiyan beni bekliyordu.

"Geri döndüğüne sevindim."

Alnımdaki teri sildim. "Yani kaçmama izin yok."

"Hayır. Sana bir sarı tunik vermemi istemiyorsan ki onu sadece korkaklara veririz."

Öfkeden gözüm dönmüş halde ona doğru koştum ve omzumu karnına gömdüm. Cüssesi düşünülürse, hiçbir etkisi olmadı. Sadece beni tuniğimden yakalayarak bir kenara fırlattı. Aynı omzumun üzerine sertçe düştüm.

"Çıplak ellerinle bana karşı dövüşemezsin." Ovalin kenarına yürüdü. "Bir Emit'ten de kaçamazsın. Sen bir *rüyagezersin*, kız. Kendi kararınca yaşama ve ölme gücüne sahipsin. Rüya âlemimi mahvet. Beni delirt!"

Bir parçam ayrıldı. Ruhum aramızdaki mesafeyi hızla aştı. Gergin ipeği delen bir bıçak gibi zihninin dış halkasını yarıp geçti. İnanılmayacak kadar güçlü engellere karşı koyarak rüya âleminin en karanlık kısmına süzüldüm ve güneşli bölgedeki ışığa yöneldim ama işim trendeki kadar kolay değildi. Rüya âleminin merkezi çok uzaktaydı ve ruhum şimdiden dışarı itilmeye başlamıştı bile. Fazla gerilmiş bir lastik gibi, kendi zihnime geri fırlatıldım. Kendi ruhumun ağırlığı beni yere devirdi. Başım betona çarptı.

Bulanık gördüğüm yağ lambaları bir an sonra netleşti. Şakaklarım zonklarken dirseklerimin üzerinde yükseldim. Gardiyan hâlâ ayaktaydı. Aludra'ya yaptığım gibi ona diz çöktürememiştim fakat algısını bozmuştum. Bir eliyle yüzünü sıvazladı ve başını iki yana salladı.

"Güzel," dedi. "Çok iyi."

Ayağa kalktım. Bacaklarım titriyordu.

"Beni öfkelendirmeye çalışıyorsun," dedim. "Neden?"

"İşe yarıyor da ondan." Bıçağı gösterdi. "Tekrar."

Soluklanmaya çalışarak ona baktım. "Tekrar mı?"

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Savunmama bile dokunmadın neredeyse. Bir gedik açmanı istiyorum."

"Bunu tekrar yapamam." Gözlerim karardı. "Öyle olmuyor."

"Neden?"

"Çünkü nefesim kesiliyor."

"Sen hiç yüzmedin mi?"

"Ne?"

"Ortalama bir insan, hiçbir hasara yol açmadan nefesini otuz saniye tutabilir. Bu, başka bir zihne saldırıp bedenine geri dönmek için ihtiyaç duyacağın süreden fazladır."

Hiç böyle düşünmemiştim. Ben eteri uzaktan hissettiğim her seferinde Nick yaşam desteği kullanmıştı.

"Ruhunu doğal yerinden uzayan bir kas gibi düşün," dedi Gardiyan. "Ne kadar çok kullanırsan o kadar güçlenip hızlanır ve bedenin bunun etkilerine o kadar iyi dayanır. Rüya âlemlerinin arasında hızla sıçrayabilirsin; hem de vücudun yere hiç inmeden."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun," dedim.

"Sen de öyle. Trendeki olayda başka birinin rüya âlemine ilk kez girdiğini tahmin ediyorum." Bıçağı kıpırdatmadı. "Benimkine gir. Sana meydan okuyorum."

Yüzüne baktım. Zihnine girmem, akıl dengesini bozmam için bana meydan okuyordu.

"Gerçekten umursamıyorsun ki. Sadece beni eğitiyorsun," dedim. Birbirimizin etrafında dönüyorduk. "Beni seçmeni senden Nashira istedi. Ne istediğini biliyorum."

"Hayır. Seni ben seçtim. Eğitimini ben üstlendim. Ve isteyeceğim en son şey," bana yaklaştı, "beceriksizliğinle beni aşağılamandır." Bakışları taş kadar sertti. "Bana tekrar saldır. Ve bu kez doğru yap."

"Hayır." Blöfünü görecektim. Küçük düşmesi umurumda değildi. Babam gibi onu da hayal kırıklığına uğratabilirdim. "Sen Nashira'dan bir altın yıldız al diye kendimi öldürtmeyeceğim."

"Canımı yakmak istiyorsun," dedi, daha yumuşak bir tavırla. "Benden nefret ediyorsun. Bana kızıyorsun." Bıçağı kaldırdı. "Beni yok et."

Önce hiçbir şey yapmadım. Sonra kolunu temizleyerek geçirdiğim saatleri ve ardından bana nasıl davrandığını hatırladım. Seb ölürken nasıl kenara çekilip izlediğini hatırladım. Ruhumu bir kez daha üzerine savurdum.

O çayırda geçirdiğimiz süre içinde rüya âlemini çatlatamadım bile. Savunmalarının çoğunu indirdiğinde bile, hadal bölgesinin ötesine geçemedim; zihni fazla güçlüydü. Bütün bu süre boyunca beni kışkırtıp durdu. Bana zayıf olduğumu, zavallı olduğumu, bütün durugörücüler için bir utanç kaynağı olduğumu söyledi. İnsanların kölelikten başka bir şeyi hak etmemesinin şaşırtıcı olmadığını söyledi. Bir hayvan gibi kafese kapatılmış halde mi yaşamak istiyordum? Bunu memnuniyetle yapacaktı. Başlangıçta kışkırtmalar işe yaradı fakat saatler ilerledikçe, hakaretleri beni giderek daha az etkiler oldu. Sonunda sadece sinir bozucu bir hale geldi ve ruhumun dışarı çıkmasını bile sağlayamadı.

O zaman bir bıçak fırlattı. Benden uzağa hedeflemişti ama uçan bıçağı görmem ruhumu fırlatmama yetti. Bunu yaptığım her seferinde bedenim yere yığılıyordu. Ayağım ovalin biraz dışına kayarsa, bir akı oku ıslık çalarak bana doğru uçuyordu. Çok geçmeden sesi önceden tanımayı ve iğne hedefine ulaşmadan eğilmeyi öğrendim.

Bedenimden beş-altı kez çıkabildim. Her seferinde başım koparılmış gibi geliyordu. Sonunda daha fazlasını kaldıramayacak hale

geldim. Çift görmeye başladım ve sol gözümün üzerinde migren ağrıları başladı. Havasızlıktan ikiye katlandım. *Zaaf gösterme. Zaaf gösterme.* Dizlerimin bağı çözülüyordu.

Gardiyan önümde diz çökerek bir kolunu belime doladı. Onu itmeye çalıştım ama kollarım ip gibiydi.

"Dur," dedi. "Direnmeyi kes."

Beni kucağına aldı. Bu kadar hızlı ve defalarca bedenimden çıkmayı daha önce hiç denememiştim ve beynimin dayanabileceğinden emin değildim. Gözlerimin arkası zonkluyordu. Lambalara bakamıyordum.

"İyiydin." Gardiyan bana baktı. "Ama çok daha iyisini yapabilirsin."

Cevap veremedim.

"Paige?"

"İyiyim." Sesim titriyordu.

Bana inanmış gibiydi. Beni bırakmadan kapıya yöneldi.

Gardiyan bir süre sonra beni tekrar yere indirdi. Thuban'ın yerinden ayrıldığı girişe doğru sessizce yürüdük. Ivy sırtını tel örgüye dayayarak oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almıştı ve omuzları sarsılıyordu. Kapıya yanaştığımızda yerinden kalkarak sürgüyü açtı. Yanından geçerken Gardiyan ona baktı. "Teşekkür ederim, Ivy."

Ivy ona baktı. Gözlerinde yaşlar vardı. Biri ona en son ne zaman gerçek adıyla seslenmişti?

Hayalet şehrin sokaklarında yürürken Gardiyan sessizdi. Bense yarı yarıya kendimdeydim. Onun yerinde Nick olsa beni saatlerce yatakta yatırır, sonra bolca da azarlardı.

Ancak Amarotikler Evi'nin önünden geçerken Gardiyan tekrar konuştu: "Eteri uzaktan hissetmeyi sık sık dener misin?"

"Seni ilgilendirmez," dedim.

"Gözlerinde ölüm var. Ölüm ve buz." Bana döndü. "Tuhaf, öfkenle bu kadar yanarlarken."

Gözlerine baktım. "Senin gözlerin de değişiyor."

"Sence bu neden olabilir?"

"Bilmiyorum. Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ki."

"Bak bu doğru." Gardiyan beni baştan aşağı süzdü. "Bana elini göster."

Bir an sonra ona sağ elimi gösterdim. Yanık çirkin, sedefli bir görünüş almıştı. Cebinden minik bir şişe çıkardı, içindeki sıvıdan eldivenli parmağına döktü ve yanık izinin üzerine yaydı. Yanık izi gözlerimin önünde eridi ve geride hiç iz kalmadı. Elimi geri çektim.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Adına horozibiği deniyor." Şişeyi cebine attıktan sonra tekrar bana döndü. "Söylesene, Paige, eterden korkuyor musun?"

"Hayır," dedim. Avcum karıncalandı.

"Neden?"

Bu bir yalandı. Eterden *korkuyordum*. Altıncı hissimi çok fazla zorladığımda, ölüm veya en azından beyin hasarı riski oluşuyordu. Jax en başında bana kendisiyle çalışırsam ömrümü yaklaşık otuz yıl kısaltacağımı söylemişti; belki daha da fazla. Hepsi şansa bağlıydı.

"Çünkü eter mükemmel," dedim. "Hiç savaş yok. Ölüm yok çünkü her şey zaten ölü. Ses yok. Sadece sessizlik. Ve güvenlik."

"Eterde hiçbir şey güvenli değildir. Ve eter bile savaştan ve ölümden arınmış değildir."

Karanlık gökyüzüne bakarken profilini inceledim. Benimkinin aksine, nefesi soğukta buhar oluşturmuyordu. Ama bir an –sadece küçücük bir an– yüzünde insanca bir şey gördüm. Düşünceli, neredeyse endişeli bir pırıltı. Sonra tekrar bana döndüğünde o pırıltı silinmişti.

* * *

Varoş'un yakınlarında bir terslik vardı. Bir grup kırmızı ceketli kaldırım taşlarının üzerine çömelmişti ve süprüntüler aralarında kısık seslerle konuşarak onları izliyordu. Endişeli olup olmadığını görmek için Gardiyan'ın yüzüne baktım. Endişelendiyse bile bunu belli etmedi. Gruba yaklaşırken süprüntülerin çoğu kulübelerine kaçıştı.

"Ne oldu?"

Kırmızı ceketlilerden biri başını kaldırdı, konuşan kişiyi gördü ve hemen bakışlarını indirdi. Tuniğinin üzerinde kurumuş çamur vardı. "Ormandaydık," dedi boğuk bir sesle. "Kaybolduk. Emim... onlar..."

Gardiyan'ın eli önkoluna gitti.

Kırmızı ceketliler on altı yaşında gibi görünen bir çocuğun etrafında toplanmıştı. Sağ eli kopmuştu ve kırmızı olan sadece tuniği değildi. Çenem kasıldı. Eli bir makineye yakalanmış gibi kolundan bükülerek koparılmıştı. Gardiyan duygusuz bir tavırla sahneyi inceledi.

"Kaybolduğunuzu söyledin," dedi. "Yanınızda hangi bekçi vardı?"

"Kan vârisi."

Gardiyan bakışlarını sokağa indirdi. "Tahmin etmeliydim."

Sırtına bakıyordum. Orada öylece *duruyordu*. Kırmızı ceketli kontrolsüzce titriyordu ve yüzü terden parıldıyordu. Biri kolunu sarmazsa veya en azından üzerine bir battaniye örtmezse ölecekti.

"Onu Oriel'e götürün." Gardiyan gruba arkasını döndü. "Terebell onunla ilgilenir. Diğerleri konaklarına dönsün. Amarotikler yaralarınızla ilgilenir."

Sert yüzüne bakarken bir sıcaklık belirtisi arıyordum. Bulamadım. Umursamıyordu. Ben de neden aramaya devam ettiğimi bilmiyordum.

Kırmızı ceketliler arkadaşlarını yerden kaldırdılar ve arkalarında kan izleri bırakarak bir ara sokağa yürüdüler. "Bir hastaneye ihtiyacı var," dedim kendimi zorlayarak. "Nasıl olduğunu sen bilem..."

"Onunla ilgilenilecek."

Sonra sessiz kaldı ve bakışları sertleşti. Çizgiyi aştığımı düşündüğünü anladım.

Ama çizginin yerini artık merak etmeye başlıyordum. Gardiyan beni hiç dövmüyordu. Uyumama izin veriyordu. Yalnızken gerçek adımı kullanıyordu. Hatta kendini ruhuma açarak ona saldırmama bile izin vermişti; akli dengesini parçalayabilecek bir ruha karşı. Neden riske girdiğini anlayamıyordum. Nick bile yeteneğime karşı temkinliydi. ("Sağlıklı bir saygı diyelim, *sötnos*.")

Konağın yolunu tutarken saçlarımı çözdüm. Başka birinin elleri saçlarımı omuzlarıma doğru itince yine neredeyse bedenimden fırlayacaktım.

"Ah, XX-40. Seni görmek ne güzel." Ses keyifliydi. Bir erkek sesi olamayacak kadar da inceydi. "Seni tebrik etmeliyim, Gardiyan. Bir tunikle daha da enfes görünüyor."

Arkamdaki adama döndüm. Geri çekilmemek için kendimi zorlamam gerekti.

Bu beni I-5'in çatılarında kovalayan medyumdu ama bu gece elinde bir akı silahı yoktu. Sion'un renklerinde tuhaf bir üniforma giymişti. Yüzü bile renklere uyuyordu: Kırmızı bir ağız, siyah kaşlar, çinko oksitle beyazlatılmış bir yüz. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve kalın bir deri kırbaç taşıyordu. Üzerinde kan görebileceğimden emindim. Süprüntüleri kontrol altında tutan adam, Gözetmen bu olmalıydı. Arkasında ilk geceden hatırladığım kâhin vardı. Bana kayıtsızca bakıyordu: Bir gözü koyu renkti ve delici bakıyordu; diğeri elaydı. Tuniği benimkiyle aynı renkti.

Gardiyan onlara baktı. "Ne istiyorsun, Gözetmen?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece rüyagezeri tekrar görmek istedim. Gelişimini büyük bir ilgiyle izliyorum."

"O bir gösterici değil. Gelişimi izlenmek için değil."

"Kesinlikle. Ama çok etkileyici bir görünüşü var." Bana gülümsedi. "Bizzat I. Kabir'e hoş geldin dememe izin ver. Adım Beltrame, Gözetmen. Umarım akı oku sırtında iz bırakmamıştır."

Tepki verdim. Elimde değildi. "Babamın canını yaktıysanız..."

"Sana konuşma izni vermedim, XX-40."

Gardiyan bana öfkeyle baktı. Gözetmen gülerek sırtımı sıvazladı. Sert bir hareketle ondan uzaklaştım. "Merak etme. Baban iyi ve güvende." Göğsünde bir işaret yaptı. "Yemin ederim."

Asla rahatlamamalıydım ama hissedebildiğim tek şey küstahlığına duyduğum öfkeydi. Gardiyan daha genç olan adama baktı. "Bu kim?"

"Bu XX-59-12." Gözetmen bir elini onun omzuna koydu. "Pleione'un *çok* sadık bir hizmetkârı. Son birkaç haftada çalışmalarında olağanüstü bir başarı gösterdi."

"Anlıyorum." Gardiyan'ın bakışları çocuğa döndü ve aurasını inceledi. "Bir kâhin misin, çocuk?"

"Evet, Gardiyan." 12 eğildi.

"Kan hükümdarı gelişiminden memnun olmalı. XVI. Kemik Mevsimi'nden beri hiç kâhinimiz olmadı."

"Yakında ona hizmet edenlerin arasında olmak istiyorum, Gardiyan." Aksanı kuzeyli olduğunu düşündürüyordu.

"Ve olacaksın da, 12. Sanırım Emitlere karşı başarılı olacaksın. 12 ikinci sınavına girmek üzere," dedi Gözetmen. "Biz de müfrezenin geri kalanına katılması için Merton'a dönüyorduk. Pleione ve Alsafi onlara komuta edecek."

"Sualocin yaralanan kırmızı ceketliyle ilgileniyor mu?" diye sordu Gardiyan.

"Evet. Onu ısıran Emit'i de avladılar."

Gardiyan'ın yüz ifadesi titreşti.

"Sana çalışmalarında iyi şanslar, 12," dedi.

12 tekrar eğildi.

"Ama gitmeden önce, rahatsız etmemin bir nedeni daha var," diye ekledi Gözetmen. "Buraya rüyagezere bir teklif yapmaya geldim, eğer iznim varsa."

Gardiyan ona döndü. Gözetmen onun sessizliğini devam etmesi için bir izin olarak algıladı.

"Bu Kemik Mevsimi'nin onuruna çok özel bir kutlama düzenliyoruz, XX-40. *Yirminci* Kemik Mevsimi." Elini Varoş'a doğru salladı. "En iyi göstericilerimiz. Duyular için bir ziyafet. Bütün erkek ve kızlarımızı sergilemek için muhteşem bir müzik ve dans şöleni."

"İkinci Asır Töreni'nden söz ediyorsun," dedi Gardiyan.

Bu kelimeyi ilk kez duyuyordum.

"Aynen öyle." Gözetmen gülümsedi. "Büyük Bölge Yasası'nın imzalanacağı tören."

Bu kulağa hoş gelmiyordu. Ben daha fazlasını duyamadan zihnimde bir imgelem belirdi.

Bir kâhin olarak Nick etere sessiz görüntüler gönderirdi. Onlara Yunanca *khrēsmoi* derdi. Ben hiç telaffuz edememiştim, dolayısıyla sadece "enstantane" diyordum. 12 de aynı yeteneğe sahipti. İki kolu da on ikiyi gösteren bir saat gördüm; arkasında dört tane sütun ve basamaklar vardı. Bir an sonra gözlerimi kırpıştırdım ve görüntü gitti. Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm.

Hepsi bir saniyede olmuştu. "Yasa'yı biliyorum," diyordu Gardiyan. "Konuya gel, Gözetmen. 40 çok yorgun."

Gözetmen, Gardiyan'ın ses tonundan rahatsız olmadı. Böyle küçümsenmeye alışkın olmalıydı. Bunun yerine bana yumuşak bir tavırla gülümsedi.

"Tören günü 40'ı bizimle birlikte gösteri yapmaya davet ediyorum. Onu yakaladığım gece çevikliğinden ve gücünden çok etkilen-

dim. XIX-49-1 ve XIX-49-8'le birlikte baş göstericim olmasından büyük mutluluk duyarım."

Ciddi bir cezayı hak etmeme neden olacak şekilde reddetmek üzereydim ki Gardiyan benden önce konuştu.

"Bekçisi olarak," dedi, "bunu yasaklıyorum."

Ona baktım.

"O bir gösterici değil ve Tören'den önce sınavlarında başarısız olmazsa, benim himayemde kalmaya devam edecek." Gardiyan, Gözetmen'in gözlerinin içine baktı. "40 bir rüyagezer. Bu koloniye getirmekle görevlendirildiğin rüyagezer. Sıradan bir falcı gibi Sion elçilerinin seyrine sunulmasına izin vermem. Bu senin insanlarına uygun bir görev. Benimkine değil."

Gözetmen artık gülümsemiyordu.

"Pekâlâ." Bana bakmadan eğildi. "Gel, 12. Çalışmaların bekliyor."

12 soran bir tavırla bir kaşını kaldırarak bana gizlice bir bakış attı. Başımla onayladım. Döndü ve Gözetmen'le birlikte Varoş'a doğru rahat bir tavırla yürüdü. Yüzleşmek üzere olduğu şeyden korkuyor gibi görünmüyordu.

Gardiyan'ın bakışları yüzümü dağladı. "Kâhini tanıyor musun?"

"Hayır."

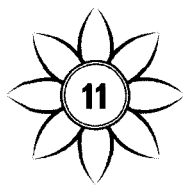
"Gözünü senden hiç ayırmadı."

"Bağışlayın, *efendim*," dedim, "ancak diğer insanlarla konuşmama izin yok mu?"

O da gözünü benden ayırmıyordu. Reflerin alaycılığı anlayıp anlamadığını merak ettim.

"Evet," dedi. "İznin var."

Tek kelime daha etmeden yanımdan geçip gitti.

Sızlanmaya Dair

İyi uyuyamamıştım. Başım çok ağrıyor, sol şakağım şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Örtülerin arasında yatarak mumun yanıp bitişini izledim.

Gardiyan beni hemen odama göndermemişti. Bana biraz yiyecek ve içecek vermiş, ben de sadece susuz kaldığım için kabul etmiştim. Sonra ateşin başına oturarak alevleri izlemişti. Odama çekilmek için izin isteyecek cesareti bulmam on dakikamı almıştı ve kısaca başıyla onaylayarak izin vermişti.

Üst kat soğuktu. Pencereler kâğıt gibiydi ve sızdırıyordu. Titreyerek ince örtülere sarınmıştım. Bir süre sonra uyuyakalmıştım. Gardiyan'ın sözleri kulaklarımda çınlıyordu; bakışlarımın ölüm ve buz gibi olduğu. XX-12'nin hâlâ rüya âlemime kazınmış görüntüleri her birkaç dakikada bir zihnimde beliriyordu. Daha önce birkaç kâhin görüntüsü görmüştüm. Nick bir defasında beni alçak bir çatıdan düşerek ayak bileğimi kırarken göstermişti ve ertesi hafta bu olmuştu. Sonrasında hava tahminlerini bir daha hiç sorgulamamıştım.

XX-12 o gece yarısı beni buluşmaya davet etmişti. Gitmemek için bir neden göremiyordum.

Uyandığımda saat on biri vuruyordu. Yıkanıp giyindikten sonra Gardiyan'ın odasına indim. Sessizdi. Perdeler açık bırakılmıştı ve içeri ay ışığı süzülüyordu. Günlerdir ilk kez notlarından birini masasının üzerinde buldum.

Emim hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren.

Tüylerim ürperdi. Vızıldayanları araştıracaksam, bu onlarla karşılaşacağım anlamına geliyordu. Aynı zamanda 12'yi rahatça görebileceğim anlamına da geliyordu. Bir açıdan emirlere uyuyor olacaktım. 12 ikinci sınavını yeni geçmişti. Bu gece neler gördüğünü merak ediyordum. Sonunda Emim hakkında bazı somut bilgiler bulabilecektim; tabii 12 yenilmemişse.

Gece yarısından hemen önce merdivenden inerek kapıyı arkamdan kapadım. Şimdi ev ödevimi yapma zamanıydı.

Gece kapıcısının yanından geçtim. Bana selam vermedi. Daha fazla numa istediğimde ters bir tavırla onları verdi. Siren olayından beri hâlâ öfkeliydi.

Dışarısı soğuktu ve havada yağmur kokusu vardı. Varoş'a giderek kahvaltımı aldım; kâğıt bardak içinde sıcak çorba. Karşılığında birkaç iğne ve yüzük verdim. Bir-iki yudum almak için kendimi zorladıktan sonra süprüntülerin adına Şahintepesi dediği, kütüphane ve avlusundan oluşan büyük taş binaya yöneldim.

12 üzerinde temiz bir kırmızı tunikle beni sütunlardan birinin arkasında bekliyordu. Yanağında bir kesik vardı. Bardağımı görünce bir kaşını kaldırdı.

"Onu *yiyor* musun?"

Kahvaltımı yudumladım. "Neden, sen ne yiyorsun?"

"Bakıcımın bana verdiklerini."

"Hepimiz kemik sökücü değiliz. Bu arada tebrikler."

Bir elini uzattı ve tokalaştık. "David."

"Paige."

"Paige." Koyu renk gözünü yüzüme odakladı. Diğer gözü o kadar odaklı değil gibiydi. "Yapacak daha iyi bir işin yoksa, seni küçük bir yürüyüşe çıkarabileceğimi düşündüm."

"Köpek gezdirir gibi mi?"

Dudaklarını kıpırdatmadan güldü.

"Buradan," dedi. "Soran olursa, seni bir olayla ilgili sorguya götürüyorum."

Dar bir caddeden geçerek Hükümran Konağı'na yöneldik. David benden beş santim uzundu. Kolları uzun, göğsü genişti. Süprüntüler gibi aç görünmüyordu.

"Biraz riskli, değil mi?" dedim.

"Ne?"

"Benimle konuşman. Artık bir kırmızı ceketlisin."

Gülümsedi. "Kolay lokma olacağını sanmıyordum. Ama çoktan tuzaklarına düşmeye başladın bile, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ayrımcılık, 40. Bir kırmızı ceketli olduğumu görüyorsun ve seninle konuşmamam gerektiğini düşünüyorsun. Sana bunu bekçin mi söyledi?"

"Hayır. Sadece işler böyle yürüyor."

"İşte. Buranın bütün amacı bu: Beyinlerimizi yıkamak. Bize kendimizi aşağılık hissettirmek. Neden insanları yıllarca Kule'de tuttuklarını sanıyorsun?" Ben cevap vermeyince başını iki yana salladı. "Haydi, 40. Su işkenceleri, hücre hapisleri, günler boyunca aç bırakmalar. Sonrasında böyle bir yer bile cennet gibi geliyor." Haklı sayılırdı. "Gözetmen'i duymalısın. Reflerin bizi yönetmesi, yeni hükümdarlarımız olmaları gerektiğini düşünüyor."

"Bunu neden düşünüyor ki?"

"Çünkü beyni yıkanmış."

"Ne zamandır burada?"

"Anlayabildiğim kadarıyla sadece XIX. Kemik Mevsimi'nden beri ama bir köpek kadar sadık. Karteldeki iyi durugörücülerin kökünü kazımaya çalışıyor."

"Yani bir tedarikçi."

"O kadar iyi değil ama. Nashira yeni birini istiyor. Eteri daha yüksek seviyede hissedebilen birini."

Daha fazlasını soracakken durdum. Hafif gri sisin içinde devasa bir kubbesi olan yuvarlak bir bina görmüştüm. Boş bir meydanda, Hükümran Konağı'nın karşısında, devasa ve hantal boyutlarla çömelmiş gibi görünüyordu. Pencerelerinden kehribar rengi loş ışık süzülüyordu.

"Nedir şu?" diye sordum ona dönerek.

"Süprüntüler oraya Oda diyor. Ne işe yaradığını öğrenmeye çalıştım fakat kimse orası hakkında konuşmak istemiyor. İnsanların girmesine izin verilmiyor."

Oraya bir bakış bile atmadan yürümeye devam etti. Ona yetişmek için koşturdum. "Kartelden durugörücüleri toplamaya çalıştığını söyledin," dedim. "Neden?"

"Çok fazla soru sorma, 40."

"Buluşmamızın amacının bu olduğunu sanıyordum."

"Olabilir. Belki de sadece görünüşünden hoşlanmışımdır. İşte geldik."

Geldiğimiz yer eski bir kiliseydi. Bir zamanlar muhteşem olmalıydı ama şimdi neredeyse yıkılmak üzere gibi görünüyordu. Pencerelerinde cam yoktu, kulesi iskelet gibiydi ve güney verandası kalaslarla kapatılmıştı. Bir kaşımı kaldırdım.

"Bu iyi bir fikir mi?"

"Daha önce yaptım. Ayrıca," bir kalasın altından geçti, "Gözetmen'in bana söylediklerine bakılırsa, güvensiz yapılara alışkınmışsın." Omzumun üzerinden baktı. "Çabuk. Gri Bekçi geliyor."

Tahtaların arasından geçtim. Tam zamanında: Graffias peşinde açlıktan bir deri bir kemik kalmış üç amarotikle girişin önünden geçti. David'le birlikte kilisenin içlerine ilerledim. Tavanın büyük bölümü şapelin içine yıkılmıştı. Ahşap kirişler ve beton sıraları dümdüz etmişti ve yerde cam parçaları vardı. Molozların arasından yürüdüm. "Buraya ne olmuş böyle?"

David soruya cevap vermedi. "Yüz yirmi dört basamak çıkacağız," dedi. "Yapabilir misin?"

Ben cevap veremeden harekete geçmişti bile. Onun peşinden basamaklardan çıktım.

Tırmanmaya alışkındım. I. Birlik'te yüzlerce binaya tırmanmıştım. Basamakların çoğu hâlâ sağlamdı ve tepeye ulaşmak fazla zaman almadı. Güçlü bir rüzgâr saçlarımı yüzümden uzağa savuruyordu. Ateş kokusu güçlü ve yoğundu. David kollarını taş bir tırabzanın üzerine dayadı.

"Burayı seviyorum." Tuniğinin kolundan beyaz bir kâğıt rulosu çıkarıp bir kibritle yaktı. "Yüksekten bakıyorsun."

Yıkılmak üzere gibi görünen kulenin hemen altındaki bir balkonda duruyorduk. Tırabzanın bir bölümü yoktu ve diğer tarafı da zayıf görünüyordu. Yıldızlara baktım. "İkinci sınavını geçtin," dedim. "Konuşmak istiyorsan bana Emim'den söz et."

Gözlerini kapayarak dumanını üfledi. Parmakları sararmıştı. "Tam olarak bilmek istediğin nedir?"

"Ne oldukları."

"Hiçbir fikrim yok."

"Birini görmüş olmalısın."

"Pek sayılmaz. Orman karanlık. İnsan gibi göründüğünü biliyorum –bir başı, kolları, bacakları vardı– ama bir hayvan gibi

hareket ediyordu. Ayrıca foseptik çukuru gibi kokuyordu. Sesi de öyleydi."

"Foseptik çukuru gibi ses nasıl oluyor?"

"Sinekler gibi, 40. Vzzzzz."

Vızıldayan.

"Ya aurası?" diye sordum. "Var mıydı?"

"Görebildiğim kadarıyla yoktu. Eteri çöküyormuş gibi hissettiriyordu," dedi. "Sanki rüya âleminin etrafında bir kara delik varmış gibi."

Bu kesinlikle karşılaşmak isteyeceğim türden bir şeye benzemiyordu. Şehre baktım. "Onu öldürdün mü?"

"Denedim." Yüzümü görünce külünü silkeledi. "Bizden iki grubu oraya götürdüler; hepimiz pembe ceketliydik. İki grup. Yanımızda iki kırmızı ceketli de geldi; 30 ve 25. Bize birer bıçak verdiler ve bulabildiğimiz işaretlerle Vızıldayanların izini sürmemizi söylediler. 30 bıçakların sadece bize kendimizi daha iyi hissettirmek için olduğunu açıkça söyledi. Vızıldayanların izini sürmenin en iyi yolu eteri kullanmaktı.

"Pembelerden biri bir sopa okuyucuydu, bu yüzden küçük dal topladık. 30 bize eli ısırılmış bir adamın kanından bir şişe verdi ve onu sorgucu olarak kullanabileceğimizi söyledi. Kanı dallara sürdük ve sopa okuyucu dalları savurdu. Batıyı işaret ettiler. Okuma yapmayı ve yön değiştirmeyi sürdürdük. Elbette ki Vızıldayanlar da yer değiştiriyordu ve dolayısıyla bir yere varamıyorduk. 21 onları üzerimize çekmeyi önerdi. Bir ateş yakarak seans yaptık ve ormanın ruhlarını çağırdık."

"Çok var mıydı?"

"Evet. Kırmızıların dediğine bakılırsa, mayın tarlasından kaçmaya çalışan bütün o aptallar."

İçten içe ürperdim.

"Birkaç dakika orada oturduk. Ruhlar ortadan kayboldu. Sesler duyduk. Ormandan sinekler çıkıyor, kollarıma konuyordu. Sonra ne olduğunu anlayamadan bu şey ortaya çıktı; dev gibi, *şişkin* şey. İki saniye sonra 19'un saçlarını ağzına aldı. Neredeyse derisini de beraberinde götürüyordu," diye ekledi. "19 çığlık atınca yaratık şaşırdı. Saçlardan birazını kopardıktan sonra 1'in peşine düştü."

"Carl'ın mı?"

"Adlarını bilmiyorum. Her neyse, çocuk domuz gibi çığlık atarak onu bıçaklamaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı." Rulosunun yanan ucunu inceledi. "Ateş sönmek üzereydi ama onu yine de görebiliyordum. Üzerinde bir görüntü kullanmayı denedim. Beyaz ışığı düşündüm ve Vızıldayan'ı kör etmek için onu rüya âlemine saplamayı denedim. Bir an sonra başım eziliyormuş gibi hissettim ve sanki eterde bir yağ sızıntısı olmuş gibiydi. Her şey karanlık ve ölüydü. Bölgedeki bütün ruhlar oradan kaçmaya çalışıyordu. 20 ve 14 kaçtı. 30 peşlerinden bağırarak sarı ceketli olduklarını söyledi ama geri dönemeyecek kadar korkmuşlardı. 10 bir bıçak fırlatarak 5'i vurdu. 5 düştü. Vızıldayan iki saniye içinde üzerine çullandı. Ateş söndü. Ortalık zifiri karanlıktı. 5 bağırarak yardım istemeye başladı.

"O an herkes kör olmuştu. Yaratığın yerini tespit edebilmek için eteri kullandım. 5'i yiyordu. Çoktan ölmüştü. Yaratığın boynunu yakalayarak 5'in cesedinin üzerinden çektim. Islak ölü derisi ellerimde kaldı. Bana döndü. Karanlıkta bana bakan beyaz gözlerini görebiliyordum. Bir an sonra kendimi havada buldum ve domuz gibi kanım akıyordu."

Tuniğinin yakasını aşağı çekti ve bir sargıyı kaldırdı. Altında dört derin yara vardı. Etraflarındaki deri kandan grileşerek parlamıştı. "Kötü ruh yaralarına benziyor," dedim.

"Bilmiyorum." Sargıyı tekrar yarasının üzerine örttü. "Kıpırdayamıyordum. Yaratık üzerime geliyor, üzerime kan damla-

tıyordu. 10, 5'e yardım etmeye çalışıyordu ama vazgeçip ayağa kalktı. Bir koruyucu meleği vardı; oradan kaçmayan tek ruh oydu. Onu Vızıldayan'a fırlattı. Aynı anda ben de rüya âlemine başka bir görüntü gönderdim. Çığlık attı. Gerçekten çığlık attı. Korkunç bir ses çıkararak ve sendeleyerek uzaklaşmaya çalışırken 5'i de beraberinde sürüklüyordu. O sırada 21 bir dalı tutuşturdu ve Vızıldayan'ın peşinden fırlattı. Burnuma yanık et kokusu geldi. Sonrasında bayıldım. Oriel'de uyandığımda sargılar içindeydim."

"Ve hepinize kırmızı tunikler verdiler."

"20 ve 14'e değil. Onlar sarı aldı. Ve 5'in kalıntılarını toplamaları gerekti."

Birkaç dakika sessizce durduk. Düşünebildiğim tek şey, ormanda canlı canlı yenen 5'ti. Gerçek adını bilmiyordum fakat birinin mersiye okuduğunu umuyordum. Korkunç bir ölüm şekliydi.

Aşağıya, ilerilere baktım. Uzakta bir ışık noktası gördüm; buradan bakınca neredeyse bir mum alevi kadar görünüyordu.

"Şu ne?"

"Ateş."

"Ne için?"

"Vızıldayan cesetleri için. Ya da insan cesetleri. Kim kazandıysa." Rulosunu fırlatıp attı. "Kemikleri müneccimlik için kullandıklarını düşünüyorum."

Bunu söylerken gözlerimin önünden küller süzüldü. Parmağımın ucuyla bir zerresini yakaladım. Müneccimler doğal dünyadaki işaretlerle etere dokunurdu; vahşi yaşam, fiziksel beden, elementler. Jaxon'a göre düşük hanedendiler. "Belki de ateş onları çekiyordur," dedim. "Bu şehrin bir işaret feneri gibi olduğunu söylediler."

"Bir *eterik* işaret feneri, 40. Durugörücüler, ruhlar ve Refler. Eterin nasıl işlediğini düşün."

"Sen bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Ona döndüm. "Kartelden değilsin. Kimsin sen?"

"Bir belirsiz. Tıpkı senin gibi."

Dişlerimi sıkarak sustum.

"Başka soruların da var," dedi kısa bir sessizlikten sonra. "Sormak istediğinden emin misin?"

"Başlama."

"Neye başlamayayım?"

"Bana neyi bilmek istediğimi söylemeye. Ben cevaplar istiyorum." Kelimeler ağzımdan hızla ve öfkeyle dökülüyordu. "Hayatımın geri kalanı boyunca yaşayacağım bu yerle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Bunu anlayamıyor musun?"

Tırabzandan aşağı, Oda'ya baktık. Dokunuşumla yıkılabileceğinden korktuğumdan, ağırlığımı taşa çok fazla vermemeye çalışıyordum.

"Eh," dedim. "O soruları sorabilir miyim?"

"Bu bir salon oyunu değil, 40. Buraya Yirmi Soru oynamaya gelmedim. Seni buraya gerçekten bir rüyagezer olup olmadığını görmek için getirdim."

"Etten kemikten," dedim.

"Her zaman değil. Bazen o etten dışarı sıçrıyorsun." Beni baştan aşağı süzdü. "Seni merkez bölgeden getirmişler. Kartelin iç kısmından. Dikkatsiz davranmış olmalısın."

"Dikkatsiz değil. Şanssızdım." Ona baktım. "Kartelle dertleri ne?"

"İyi durugörücülerin hepsini kendisine saklıyor. Bütün bağlayıcıları, rüyagezerleri ve kahinleri gizliyor; Nashira'nın kolonisinde istediği bütün yüksek hanelerdekileri. Kartelle dertleri bu, 40. Bu yeni Yasa'yı bu yüzden imzalayacaklar."

"Yasa ne diyor ki?"

"Nashira kaliteli durugörücüleri ele geçirmeye çalışıyor. Onların da hepsi çeteler tarafından korunuyor. Londra'daki mim patronlarını dağıtmanın bir yolunu bulana kadar, daha iyilerini bulmak için

genişlemekten başka seçenekleri yok. Yasa'ya göre iki yıl içinde II. Kabir kurulacak ve toplama bölgesi Sion Paris olacak." Göğsündeki yara izlerine dokundu. "Ve bizi öldürecek Emim varken onları kim durdurmaya çalışır ki?"

Tuhaf, soğuk bir duygu beni etkisi altına aldı.

Nashira karteli tehdit olarak görüyordu. Bu benim için yeni bir haber değildi. Mim patronlarının arkadan bıçaklayan, sadece kendi çıkarının peşinde koşan benciller olduklarını biliyordum; en azından merkezdekiler öyleydi. Doğadışı Meclis yıllardır toplanmamıştı; mim patronları kendi bölgelerinde istediklerini yapacak şekilde özgür kalmışlardı çünkü Hector fuhuşla ve kumarla fazla meşgul olduğu için onları yönetmeye zaman ayıramıyordu. Oysa I. Kabir'de Refaimlerin kan hükümdarı kanunsuz ayaktakımından korkuyordu.

"Artık sen de onun sadık hizmetkârlarından birisin." Kırmızı tuniğine baktım. "Onlara yardım edecek misin?"

"Ben sadık değilim, 40. Bu sadece onlara söylediğim şey." Bana baktı. "Bir Ref'in kanının aktığını hiç gördün mü?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Kanlarına ektoplazma deniyor. Duckett'ın en büyük takıntısı. Refler, eterin ete bürünmüş hali gibi. Kanları sıvılaşmış eter. Ektoplazma görürsen eteri görürsün. Onu içersen eter olursun. Onlar gibi."

"Bu amarotiklerin de eteri kullanabileceği anlamına gelmez mi? Yapmaları gereken tek şey bir ektoplazma parçasına dokunmak."

"Doğru. Çürümüşler için –en azından teoride– ektoplazma bir tür aura gibi çalışıyor. Elbette ki kısa süreli. Yan etkileri sadece on beş dakika kadar sürüyor. Yine de, biraz bilimsel yaklaşır ve sert köşeleri yontarsak, birkaç yıl içinde bir "anında durugörü" hapı satmaya başlayabileceğimize bahse girerim." Şehre baktı. "Bu bir

gün olacak, 40. Bu alçaklar üzerinde biz deney yapacağız, tersi olmayacak."

Refler bu adamı kırmızı ceketli yaptıkları için aptaldılar. Onlardan nefret ettiği açıktı.

"Bir soru daha," dedi David.

"Tamam." Duraksadım ve Liss'i düşündüm. "XVIII. Kemik Mevsimi hakkında ne biliyorsun?"

"Bunu sorup sormayacağını merak ediyordum." Başka bir kalası kenara çekerek kırık bir pencereyi ortaya çıkardı. "Gel. Sana göstereyim." Onun arkasından pencereden geçtim.

Bu odada ruhlar vardı. Keşke kaç tane olduklarını görebilseydim; sekiz-dokuz tane olduğunu tahmin ettim. Hava küflüydü ve kuruyan çiçeklerin mide bulandırıcı kokusu vardı. Köşede bir sunak kurulmuştu. Metalden oval şekilde kabaca kesilmiş ve mütevazı sunularla sarılmıştı: Yanıp sönmüş mumlar, kırık tütsüler, kuru bir kekik dalı, isimler yazılmış etiketler. Hepsinin ortasında küçük bir düğünçiçeği ve zambak buketi vardı. Koku zambaklardan yayılıyordu. Tazeydiler. David cebinden bir fener çıkardı.

"Umut kalıntılarına bir bak."

Yakından baktım. Metale bazı kelimeler kazınmıştı.

DÜŞENLER İÇİN
28 KASIM 2039

"2039," dedim. "XVIII. Kemik Mevsimi."

Benim doğumumdan bir yıl önceydi.

"O gün Kasım Bayramı'nda bir isyan olmuş." David feneri sunağa doğru tuttu. "Bir grup Ref, Sargas'lara karşı ayaklanmış. İnsanların çoğunu kendi taraflarına almışlar. Nashira'yı öldürüp insanları Londra'ya göndermeye çalışmışlar."

"Hangi Refler?"

"Kimse bilmiyor."

"Ne olmuş peki?"

"Bir insan onlara ihanet etmiş. XVIII-39-7. Temelde tek bir zayıf halka olunca, her şey yıkılıvermiş. Nashira, Ref isyancılara işkence yapmış. Onları yaralamış. İnsanların hepsi Emim tarafından katledilmiş. Söylentilere göre Duckett dışında sadece iki kişi kurtulmuş: Hain ve çocuk."

"Çocuk mu?"

"Duckett bana her şeyi anlattı. İsyan edemeyecek kadar sarı ceketli olduğu için onu bağışlamışlar. Diz çökerek kendisini bağışlamaları için yalvarmış. Bana o yıl buraya getirilen bir çocuk olduğunu söyledi; dört-beş yaşlarında. XVIII-39-0."

"Buraya ne diye bir çocuk getirmişler ki?" İçim ürperdi. "Çocuklar Vızıldayanlarla savaşamaz."

"Hiçbir fikrim yok. Duckett onun hayatta kalıp kalmayacağını görmek istediklerini düşünüyor."

"Elbette ki hayatta kalamazdı. Dört yaşında bir çocuk bu ortamda yaşayamaz."

"Aynen."

İçim burkuldu. "Öldü."

"Duckett cesedinin bulunamadığına yemin etti. Cesetleri o toplamış," dedi David. "Hayatta kalışının bir bedeli olarak. Kızı hiç bulamamış ama bu, aksini gösteriyor."

Feneri sunulardan birine çevirdi. Düğme gözlü kirli bir oyuncak ayı. Boynunda bir not vardı. Notu David'in ışığına doğru kaldırdım.

XVIII-39-0
Yaşanan hiçbir hayat kaybedilmemiştir

Ortama çöken sessizliği sadece uzaktan gelen bir çan sesi bozdu. Oyuncak ayıyı çiçeklerin arasına bıraktım.

"Bütün bunları kim yapmış?" Sesim zor çıkıyordu. "Bu sunağı kim hazırlamış?"

"Süprüntüler. Ve yaralılar. Nashira'ya karşı ayaklanan gizemli Refler."

"Hâlâ yaşıyorlar mı?"

"Kimse bilmiyor. Ama yaşamadıklarına bahse girerim. Hain olduklarını bilirken Nashira onların şehirde dolaşmasına neden izin versin ki?"

Parmaklarım titriyordu. Onları tuniğimin kollarına gizledim.

"Yeterince şey gördüm," dedim.

David beni Magdalen'e geri götürdü. Şafağa daha birkaç saat vardı ama başka kimseyi görmek istemiyordum. Bu gece değil.

Kule göründüğünde David'e döndüm. "Benimle neden konuştuğunu bilmiyorum," dedim, "ama teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana sunağı gösterdiğin için."

"Rica ederim." Yüzü karanlıktaydı. "Sana bir soru hakkı daha vereceğim. Bir dakikadan kısa sürede cevaplayabileceğim bir şey olursa."

Bunu düşündüm. Hâlâ bir sürü sorum vardı ama biri birkaç gündür kafamı kurcalıyordu.

"Neden Kemik Mevsimi diyorlar?"

Gülümsedi.

"Biliyor musun bilmiyorum ama *kemik* eskiden 'iyi' veya 'zengin' anlamına geliyormuş. Fransızca karşılığı *bonne*. Sokaklarda hâlâ duyabilirsin. Bu yüzden böyle isimlendirmişler: İyi Mevsim, Zenginlik Mevsimi. Bunu ödüllerini almak, Sion'la anlaşmalarının karşılığını görmek olarak kabul ediyorlar. Elbette ki insanlar farklı görüyor. Onlara göre *kemik* sadece kelime anlamını taşıyor: Ke-

mik. Ölüm. Açlık. Bu yüzden bize *kemik sökücü* diyorlar. Çünkü insanları ölümlerine gütmelerine yardım ediyoruz."

Artık bütün vücudum buz kesmişti. İçimden bir parça burada kalmak istemişti ama şimdi gitmek istiyordum.

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. "Sana Refler anlatmış olamaz."

"Korkarım daha fazla soru yok. Zaten çok fazla konuştum."

"Yalan söylüyor olabilirsin."

"Söylemiyorum."

"Reflere seni ihbar edebilirim." Zorlamaya devam ettim. "Onlara bildiklerini anlatabilirim."

"O zaman kendin de bildiğini açıklamak zorunda kalırsın." Bana gülümsediği anda yenildiğimi anladım. "Bilgi karşılığında bana bir iyilik borcun olabilir. Tabii hemen ödemek istemiyorsan."

"Nasıl?"

Yüzüme dokunmasıyla cevabımı aldım. Elini kalçama koydu. Gerildim.

"O olmaz," dedim.

"Haydi." Elini belimden yukarı aşağı kaydırarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Hapını aldın mı?"

"Ne, bir ödeme mi istiyorsun?" Onu sertçe iterek uzaklaştırdım. "Cehenneme git, kırmızı ceketli."

David bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu.

"Bana bir iyilik yap," dedi. "Bunu Merton'da buldum. Bakalım sen bir şey anlayabilecek misin? Sandığımdan daha akıllısın." Elime bir şey tutuşturdu. Bir zarf. "Tatlı rüyalar, 40."

Uzaklaştı. Kaskatı ve üşümüş bir halde orada bir an durdum ve sonra duvara yaslandım. Onunla oraya gitmemeliydim. Yabancılarla karanlık sokaklarda dolaşmamam gerektiğini biliyordum. Güdülerim nereye gitmişti?

Bir gecede çok şey öğrenmiştim. Liss XVIII. Kemik Mevsimi'ndeki ayaklanmadan kısmen Reflerin *–Reflerin–* sorumlu olduğunu bana söylememişti. Belki de bilmiyordu.

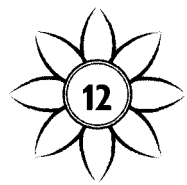
Yaralılar. Onları aramalıydım çünkü bize yardım edenler onlardı. Belki de başımı eğik tutmalı ve yeni hayatıma alışmalıydım. Bu güvenliydi. Kolaydı.

Nick'i istiyordum. Jax'i istiyordum. Eski hayatımı geri istiyordum. Evet, bir kanun kaçağıydım fakat aynı zamanda da dostlarımla birlikteydim. Onlarla birlikte olmayı ben seçmiştim. Pozisyonum beni David gibi insanlardan korumuştu. Kendi bölgemde kimse bana dokunmaya cesaret edemezdi.

Ama burası benim bölgem değildi. Burada hiçbir gücüm yoktu. İlk kez Magdalen'in taş duvarları arasındaki güvenliği istiyordum. Nefret etsem bile, Gardiyan'ın varlığının sağladığı korunmayı istiyordum. Kâğıdı cebime atarak kapıya yöneldim.

Kurucular Kulesi'ne geri döndüğümde boş bir oda bulmayı bekliyordum. Ama bulduğum şey kandı.

Ref kanı.

Ateş

Oda darmadağınıktı. Cam parçalanmış, aletler kırılmış, bir perde kornişinden çekilmişti. Zemin taşlarının üzerinde parlak yeşil noktalar vardı ve halının liflerine kadar işlemişti. Camların üzerine bastım. Masadaki mum söndürülmüştü; yağ lambaları da öyle. Ölümcül bir soğuk vardı. Her yerde eteri hissediyordum. Savunmamı hazırlayarak ruhumu olası bir saldırgana fırlatmaya hazırlandım.

Yatağın etrafındaki perdeler çekilmişti. Arkasında başka bir rüya âlemi vardı. *Ref,* diye düşündüm.

Yatağa yaklaştım. Perdelere ulaşabileceğim bir mesafeye geldiğimde, yapmak üzere olduğum şeyi mantıklı bir şekilde düşündüm. Perdelerin arkasındakinin Gardiyan olduğunu biliyordum fakat ne durumda olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yaralı, uyuyor veya ölü olabilirdi. Hangisi olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

Kendimi hazırladım. Kalın kumaşı tutmadan önce parmaklarımı esnettim. Perdeyi kenara çektim.

Bir ceset gibi hiç kıpırdamadan yatakta yatıyordu. Örtülerin üzerine uzanarak onu sarstım. "Gardiyan?"

Tepki yoktu.

Yatağın üzerine oturdum. Böyle bir şey olduğu takdirde ona dokunmamam, ona yardım etmemem gerektiğini söylemişti fakat bu kez hasar çok ama çok daha kötü görünüyordu. Tuniği sırılsıklamdı. Onu çevirmeye çalıştıysam da ölü gibi ağırdı. Tam nefesini kontrol ederken eli uzanıp bileğimi yakaladı.

"Sen." Sesi sert ve boğuktu. "Burada ne işin var?"

"Ben..."

"İçeri girdiğini kim gördü?"

Donup kaldım. "Gece kapıcısı."

"Başka?"

"Kimse."

Gardiyan dirseğinin üzerinde yükseldi. Hâlâ parlayan eli doğruca omzuna gitti. "Burada olduğuna göre," dedi, "kalıp ölmemi izleyebilirsin. Bu hoşuna gider."

Bütün vücudu titriyordu. Söyleyecek nefret dolu bir şey düşünmeye çalıştım fakat dudaklarımdan bambaşka kelimeler döküldü. "Sana ne oldu?"

Cevap vermedi. Yavaşça tuniğine uzandım. Bileğimi daha sert tuttu. "Yaraları havalandırman gerek," dedim.

"Bunun farkındayım."

"O zaman yap."

"Bana ne yapacağımı *söyleme*. Ölüyor olabilirim ama senden emir alacak değilim. Sen benden emir alıyorsun."

"Ne emrediyorsun peki?"

"Huzur içinde ölmeme izin vermeni."

Ama emri yeterince güçlü değildi. Eldivenli elini omzundan iterek çiğnenmiş eti ortaya çıkardım.

Vızıldayanlar.

İçlerinde tuhaf ve patlayıcı kimyasallar tepki veriyormuş gibi gözleri iri iri açıldı. Bir an beni öldüreceğini sandım. Ruhum onun zihnini zorluyor, saldırmaya çalışıyordu.

O anda bileğimi tutan parmakları gevşedi. Yüzünü inceledim. "Bana su getir." Sesi zor duyuluyordu. "Ve... ve tuz. Dolaba bak."

Söylediğini yapmaktan başka pek seçeneğim yoktu. Beni izlediğini hissederek biblo dolabının kilidini açıp kapıları çektim. Özodunundan bir tuzluk, bir altın kâse ve bir su şişesiyle birlikte bir tomar kumaş çıkardım. Gardiyan tuniğinin boyun kısmındaki bağları çözdü. Göğsü terden sırılsıklamdı.

"Çekmecede bir çift eldiven var," dedi yazı masasını işaret ederek. "Onları giy."

"Neden?"

"Dediğimi yap."

Dişlerimi sıktım ama dediğini yaptım.

Çekmecede, eldivenlerin yanında siyah kabzalı bıçağı tertemiz bir şekilde kılıfında duruyordu. Onu görünce duraksadım. Sırtımı Gardiyan'a dönerek eldivenleri giydim. Tek bir parmak izi bile bırakmayacaktım. Bıçağı kılıfından başparmağımla ittim.

"Yerinde olsam buna kalkışmazdım."

Sesi beni durdurdu.

"Soğuk çelik bir Refaim'i öldüremez," dedi yumuşak bir sesle. "O bıçağı kalbime saplarsan atmaya devam eder."

Sessizlik yoğunlaştı. "Sana inanmıyorum," dedim. "Bağırsaklarını deşebilirim. Kaçamayacak kadar zayıfsın."

"Riske girmek istiyorsan sen bilirsin. Ama önce kendine şunu sor: Kırmızı ceketlilerin silah taşımasına neden izin veriyoruz? Silahlarınız bizi öldürebilse, neden mahkûmları silahlandıracak kadar aptal olalım?" Bakışlarını sırtımdan ayırmadığını hissedebiliyordum. "Birçokları denedi. Artık burada değiller."

Kolumun arkasından soğuk bir karıncalanma yayıldı. Bıçağı çekmeceye geri bıraktım. "Sana neden yardım etmem gerektiğini anlamıyorum," dedim. "Geçen sefer hiç de minnettar kalmamıştın."

"Beni öldürmek istediğini unuturum."

Saat nabzımla paralel tıkırdıyordu. Sonunda omzumun üzerinden baktım. Işık saçan gözleriyle o da bana baktı.

Yavaşça ona yaklaştım ve malzemeleri komodinin üzerine bıraktım. "Bunu yapan neydi?" diye sordum.

"Biliyorsun." Gardiyan dişlerini sıkarak sırtını yatağın başucu tahtasına dayadı. "Araştırmanı yaptın."

"Emitler."

"Evet."

Bunu doğrulaması kanımı dondurdu. Ses çıkarmadan tuz ile suyu kâsenin içinde karıştırdım. Gardiyan beni izliyordu. Bir keten parçasını karıştırdığım suyun içine sokup sıktıktan sonra sağ omzunun üzerine eğildim. Yaranın görüntüsü ve kokusu irkilerek geri çekilmeme neden oldu.

"Kangrenlenmiş," dedim.

Yara çürük grisine dönüşmüştü. Derisi kömür kadar sıcaktı. Vücut sıcaklığının insanlarda olanın iki katı filan olması gerektiğini tahmin ettim; o kadar sıcaktı ki eldivenle bile hissedebiliyordum. Isırığın etrafındaki et ölmeye başlamıştı. Bir ateş düşürücüye ihtiyacım vardı. Nick ateşimizi düşürmek için genellikle kinin kullanırdı ama elimde hiç yoktu. Oksijen barlarından aşırmak zor değildi –floresanlarda kullanıyorlardı– ama burada bulabileceğimi sanmıyordum. Tuz ve şansla idare etmemiz gerekecekti.

Yaranın içine biraz su sıktım. Kolundaki kaslar ve elindeki bağlar gerildi.

"Üzgünüm," dedim ama sonra bunu söylediğime pişman oldum. Damgalanışımı veya Seb'in ölümünü izlerken o hiç de üzgün değildi. Hiçbir şey için üzgün değildi.

"Konuş," dedi.

Ona baktım. "Ne?"

"Acı çekiyorum. Biraz dikkatimi dağıtmanın yardımı olur."

"Sanki söyleyebileceğim şeylerle ilgilenirmişsin gibi." Sözler ağzımdan kendiliğinden dökülmüştü.

"İlgileniyorum," dedi. Durumu düşünülürse inanılmayacak kadar sakindi. "Evimi paylaştığım insanı tanımak ilgimi çeker. Bir katil olduğunu biliyorum," gerildim, "ama bundan daha fazlası olmalı. Yoksa, seni almakla çok kötü bir karar vermişim demektir."

"Beni almanı senden ben istemedim."

"Ama aldım."

Biraz fazla bastırarak yarayı temizlemeye devam ettim. Ona nazik davranmak için hiçbir neden göremiyordum.

"İrlanda'da doğdum," dedim, "Clonmel adında bir kasabada. Annem İngiliz'di. Sion'dan kaçmıştı."

Belli belirsiz bir hareketle başıyla onayladı. Devam ettim: "Güneyde sütçülükle uğraşılan Golden Vale'de babam, büyükannem ve büyükbabamla birlikte yaşıyordum. Orası çok güzeldi. Sion hisarlarına benzemiyordu." Keten parçasını sıkıp tekrar ıslattım. "Ama sonra Abel Mayfield açgözlü oldu. Dublin'i istiyordu. O zaman Molly İsyanları başladı. Mayfield Katliamı oldu."

"Mayfield," dedi Gardiyan pencereye bakarak. "Evet, onu hatırlıyorum. Sevimsiz biriydi."

"Onunla karşılaştın mı?"

"1859'dan beri bütün Sion liderleriyle tanıştım."

"Ama bu seni en azından iki yüz yaşında yapar."

"Evet."

İşimde tereddüt etmemeye çalıştım.

"Güvende olduğumuzu sanıyorduk," dedim, "ama sonuçta şiddet güneye yayıldı. Oradan ayrılmak zorunda kaldık."

"Annene ne oldu?" Gardiyan bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. "Onu geride mi bıraktınız?"

"Öldü. Plasenta kopması." Arkama yaslandım. "Diğer ısırık nerede?"

Tuniğini çekip açtı. Yara göğsüne yayılmıştı. Yarayı açanın dişler mi, pençeler mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım. Yırtılmış etine su damlattığımda kasları gerildi. "Devam et," dedi.

Demek can sıkıcı bir insan değildim. "Sekiz yaşıma geldiğimde Londra'ya taşındık," dedim.

"Kendi seçiminizle mi?"

"Hayır. Babam o yıl SiBAT'a katıldı." Sessiz kaldığını görünce kısaltmaları bilmediğini anladım. "Sion: Bilim ve Araştırma Teşkilatı."

"Onu biliyorum. Neden katıldı?"

"Bir adli patoloji uzmanıydı. Gardai için bir sürü iş yapardı. Sion insanların durugörücü olmasının ve ruhların ölümden sonra gitmemesinin nedenlerini araştırmasını istedi." Sesim kendi kulaklarıma bile öfkeli geliyordu. "Bunun bir hastalık olduğunu düşünüyor. Tedavi edilebileceğini düşünüyor."

"Yani senin durugörücü olduğunu bilmiyor."

"O bir amarotik. Nasıl bilecek ki?"

Yorum yapmadı. "Yeteneğin doğuştan mı?"

"Tam olarak değil. Kendimi bildim bileli ruhları ve auraları hissedebiliyordum. Sonra bir kötü ruhun saldırısına uğradım." Arkama yaslanarak alnımı sildim. "Ne kadar zamanın var?"

"Bundan emin değilim. Tuz kaçınılmaz olanı geciktiriyor ama uzun sürmez." Bu konuda bir hayli deneyimli gibiydi. "Ruhunu bedeninden çıkarma yeteneğini ne zaman kazandın?"

Konuşmak beni sakinleştirmişti. Sadece hakkımda muhtemelen her şeyi zaten biliyor olduğunu düşünerek dürüst davranmaya karar verdim. Nashira, İrlandalı olduğumu biliyordu; kayıt tutuyor

olmalıydılar. Ona yalan söyleyip söylemeyeceğimi görmek için beni sınıyor olabilirdi.

"Kötü ruhun saldırısına uğradıktan sonra aynı rüyayı görmeye başladım; en azından bir rüya olduğunu sanıyordum." Omzuna biraz su döktüm. "Bir çiçek tarlası görüyordum. Tarlada koştukça kararıyordu. Her gece biraz daha ileri gidiyordum. Sonunda bir gün en kenarına ulaşıp atladım ve düşmeye başladım." Yarayla ilgilenmeye devam ettim. "Etere düşüyordum; bedenimin dışına. Ambulansta uyandım. Babam uyurgezer halde salona girdiğimi ve nefesimin durduğunu söyledi. Komaya girmiş olmam gerektiğini düşünüyorlardı."

"Ama hayatta kalmışsın."

"Evet. Ve beyin hasarı da oluşmadı. Benim... durumumun riski beyinde oksijen yetmezliği," dedim. Ona kendimden söz etmekten hoşlanmıyordum fakat bilmesinin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Beni yaşam desteği olmadan eterde çok uzun süre zorlarsa, beynim onarılamayacak bir hasar görebilirdi. "Şanslıydım."

Gardiyan omzundaki yarayı temizleyişimi izledi. "Bu da güvenlik nedenleriyle etere pek sık girmediğini düşündürüyor," dedi, "ama eteri tanıyor gibi görünüyorsun."

"İçgüdüler." Gözlerimi kaçırdım. "Ateşin ilaç olmadan düşmez."

Bir açıdan yalan söylemiyordum. Yeteneğim gerçekten içgüdüselди ama beni yaşam desteğine bağlayan bir mim patronu tarafından eğitilip güçlendirildiğimi söylemeyecektim.

"Kötü ruh," dedi, "yara izi bıraktı mı?"

Giydiğim eldivenlerden birini çıkararak sol elimi uzattım. İzlere baktı. İzin verdim. Henüz gelişmekte olan bir durugörücünün etere bu kadar şiddetli bir şekilde maruz kalması sıradışı bir durumdu.

"Sanırım içimde zaten bir yarık vardı ve eter içeri giriyordu," dedim. "Kötü ruh sadece... yarığı büyüttü."

"Sen böyle mi görüyorsun?" diye sordu. "Eterin seni istila ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Sen nasıl görüyorsun?"

"Ben kendi görüşümle ilgili yorum yapmıyorum. Ama birçok durugörücü kendilerinin eteri istila ettiğini düşünür, tersini değil. Ölüleri rahatsız ettiklerine inanırlar." Bir cevap beklemedi. "Bunu daha önce de gördüm. Çocuklar durugörü yeteneklerindeki ani değişikliklere karşı savunmasızdır. Auraları olması gerektiği şekilde gelişmeden etere maruz kalırlarsa dengesizleşebilir."

Elimi geri çektim. "Ben dengesiz değilim."

"Yeteneğin öyle."

İtiraz edemezdim. Ruhumla birini öldürmüştüm bile. Bu da dengesizlik değilse, başka neyin dengesizlik olarak tanımlanabileceğini bilmiyordum.

"Yaralarımda belli türde bir nekroz var," dedi Gardiyan "ama bu sadece Refaimleri etkiliyor. İnsan vücudu ona karşı koyabiliyor." Açıklamasını bekledim. "Refaimlerin nekrozu insan kanıyla giderilebilir. Kanları zehirlenmediği sürece bir insan ısırıkla ölmez." Bileğimi inceledi. "Kanından yarım litresi hayatımı kurtarır."

Boğazım düğümlendi. "Kanımı içmek istiyorsun."

"Evet."

"Nesin sen, vampir mi?"

"Bir Sion sakininin vampirleri bileceğini hiç tahmin etmezdim."

Gerildim. Tuşe. Ancak yüksek pozisyondaki bir kartel üyesi vampirlerle –veya diğer türde doğaüstü varlıklarla– ilgili bir şeyler okumuş olabilirdi. Benim durumumda Grub Caddesi'nden isimsiz bir medyumun yazdığı *Vauxhall Vampirleri* adlı berbat ucuz romandı. Dış dünyadan efsanevi hikâyeleri kullanarak Sion'daki ilginç edebiyat boşluğunu doldurmaya çalışıyordu. Hikâyelerine *Falcıyla Görüşme* ve *Perili Ev Fiyaskosu* gibi isimler veriyordu. Aynı

yazar, *Jacob's Adası'nın Gizemleri* gibi durugörücülerle ilgili birkaç saygın kitap da yazmıştı. Şimdi onları okumamış olmayı diliyordum.

Gardiyan sessizliğimi huzursuzluk belirtisi olarak algıladı. "Ben vampir değilim; hakkında bir şeyler okumuş olabileceğin bir yaratık da değilim," dedi. "Ben etle veya kanla beslenmem. İstemek de bana zevk vermez. Ama ölüyorum ve senin kanın –bu durumda, yaralarımın doğasından dolayı– beni kurtarabilir."

"Ölüyormuş gibi görünmüyorsun."

"İnan bana, ölüyorum."

İnsan kanının bu enfeksiyona karşı koyabildiğini nasıl keşfettiklerini bilmek istemiyordum. Doğru olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Sana neden güveneyim?" dedim.

"Çünkü seni Gözetmen'in soytarılar kumpanyasında gösteri yaparak aşağılanmaktan kurtardım. Eğer bir neden istiyorsan."

"Ya iki istiyorsam?"

"Sana bir iyilik borcum olur."

"Herhangi bir iyilik mi?"

"Özgürlüğün dışında her şey."

Kelime dudaklarımda donup kalmıştı çünkü ne isteyeceğimi anlamıştı. Özgürlüğümü istememin çok fazla olacağını tahmin etmeliydim ama bana bir iyilik borçlu olması gerçekten çok değerli olabilirdi.

Yerden bir şişeden düşmüş cam parçası aldım ve bileğimi kestim. Bileğimi ona uzattığımda gözlerini kıstı.

"Al," dedim. "Fikrimi değiştirmeden."

Gardiyan uzun süre bana bakarak yüzümü tarttı. Sonra bileğimi tutarak ağzına doğru çekti.

Dili açık yaraya değdi. Dudakları yaranın üzerine kapanırken ve kanı akıtmak için kolumu sıkarken hafif bir basınç hissettim. İçerken boğazı zonkluyordu. Ritmik bir hareketle içiyordu. Ani

bir kana susamışlık veya delilik yoktu. Bunu tıbbi bir prosedür olarak görüyordu: Klinik, duygusuz, olduğu gibi.

Bileğimi bırakınca tekrar yatağa oturdum. Çok hızlı hareket etmiştim. Gardiyan beni yastıklara yönlendirdi. "Yavaş."

Şimdiden gücünü kazanmış gibi banyoya yürüdü. Geri döndüğünde elinde bir bardak soğuk su vardı. Bir kolunu sırtımın altından geçirerek beni kaldırıp oturttu ve destekledi. Suyu içtim. İçine tatlandırıcı atılmıştı.

"Nashira bunu biliyor mu?" diye sordum.

Yüzü asıldı.

"Benim gidişlerimle ilgili seni sorgulayabilir. Ve yaralarımla ilgili," dedi.

"Yani bilmiyor."

Cevap vermedi. Beni kalın kadife minderlere dayayarak başımı destekledi. Mide bulantım geçiyordu ama bileğimden hâlâ kan damlıyordu. Gardiyan bunu görünce komodine uzandı ve bir sargı bezi rulosu çıkardı. Benim sargı bezim. Onu tutturduğum bandı tanımıştım. Sırt çantamdan almış olmalıydı. Bezi onun ellerinde düşünmek kanımı dondurdu. Kayıp broşürü hatırladım. O mu almıştı? Bileğimi tuttu. Yarayı steril beyaz bezle sararken eldivenli iri elleri nazikti. Sanırım bana bu şekilde teşekkür ediyordu. Kan bezden sızmayı kesince sargıyı iğneyle sabitledi ve kolumu göğsüme koydu. Bakışlarımı yüzünden ayırmıyordum.

"Görünüşe bakılırsa yenişemiyoruz," dedi. "Beni hassas durumlarda bulmak konusunda bir yeteneğin var. Zayıf olduğum zamanlardan zevk almanı bekliyorum ama sen bana kanını veriyorsun. Yaralarımı temizliyorsun. Amacın ne?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım olabilir. Ve canlıların ölümünü izlemekten hoşlanmam. Ben senin gibi değilim."

"Çok kolay yargılıyorsun."

"Nashira onu öldürürken izledin." Bu sözleri söylemeye korkmam gerekirdi ama umurumda bile değildi. "*İzledin*. Ne yapacağını biliyordun muhtemelen."

Gardiyan tepki vermedi. Ona sırtımı döndüm.

"Belki de gündüz külahlı, gece silahlıyımdır," diye başladı.

"Ne?"

"Bir ikiyüzlü. Diğer ifadeyi tercih ederim," dedi. "Belki benim kötü olduğumu düşünüyorsun ama ben sözümü tutuyorum. Sen tutuyor musun?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bu gece olanlar bu odadan asla çıkmamalı. Bunu sır olarak saklayıp saklamayacağını bilmek istiyorum."

"Neden saklayayım?"

"Çünkü birine anlatmak hiçbir işine yaramaz."

"Senden kurtulmamı sağlar."

Bakışlarının değiştiğini düşündüm.

"Evet. Benden kurtulmanı sağlar," dedi "ama hayatın kolaylaşmaz. Sokaklara atılmasan bile, seni başka bir bekçiye verirler ve hepsi benim kadar liberal değildir. Son birkaç gündür bana söylediğin şeyler yüzünden seni öldüresiye dövmem gerekirdi. Ama ben senin değerini takdir edebiliyorum. Diğerleri etmez."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Söyledikleri doğruydu; başka bir bekçi istemezdim. Özellikle de diğerlerinin hepsi Thuban gibiyse.

"Yani sırrını korumamı istiyorsun." Bileğimi ovaladım. "Karşılığı ne?"

"Ben de seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım. Burada seni öldürecek sonsuz sayıda seçenek var ve onlardan kaçınmak için kendine yardım etmiyorsun."

"Sonunda ölmem gerekecek. Nashira'nın benden ne istediğini biliyorum. Sen beni koruyamazsın."

"Belki nihayetinde koruyamam ama sınavlarını geçmek istediğini tahmin ediyorum."

"Amacı ne ki?"

"Ona ne kadar güçlü olduğunu kanıtlayabilirsin. Sen sarı ceketli değilsin. Savaşmayı öğrenebilirsin."

"Ben savaşmak istemiyorum."

"Evet, istiyorsun. Savaşmak doğanda var."

Köşedeki saat çaldı.

Bir Ref müttefike sahip olmak yanlıştı. Aynı zamanda hayatta kalma şansımı belirgin ölçüde artırırdı. Malzeme bulmama, hayatta kalmama yardım edebilirdi. Hem de belki buradan kaçmamı sağlayacak kadar uzun süre.

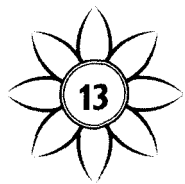
"Tamam," dedim. "Kimseye söylemeyeceğim. Ama hâlâ bana bir iyilik borcun var." Bileğimi gösterdim. "Kan için."

Bunu söylediğim anda kapı ardına kadar açıldı. Bir Ref kadın içeri daldı: Pleione Sualocin. Önce odanın haline, sonra bana ve sonunda da Gardiyan'a baktı. Tek kelime etmeden Gardiyan'a bir deney tüpü attı. Gardiyan tüpü tek eliyle yakaladı. Tüpe baktım.

Kan. İnsan kanı. Üzerinde üçgen biçiminde küçük gri bir etiket ve bir numara vardı: AXIV. Amarotik 14.

Seb.

Gardiyan'a baktım. Küçük bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi başını eğdi. Bütün benliğim tiksintiyle sarsıldı. Yerimden kalkarken kan kaybı yüzünden hâlâ zayıftım. Üst kattaki hapishaneme yöneldim.

Onun Görüntüsü

Nick Nygård'la dokuz yaşımdayken tanışmıştım. Onu sonraki görüşümde on altı yaşındaydım.

2056 yılının yaz mevsimiydi ve III-5 Nitelikli Kızlar Okulu'nda biz On Birinci Sınıflar hayatlarımızın en önemli dönemine girmiştik. İki yıl daha okulda kalabilir, bu arada Üniversite hazırlığımızı yapabilirdik veya gidip bir iş bulabilirdik. Kararsız olanları okula çekme çabasıyla, müdire motivasyon konuşmacılarıyla bir dizi konferans düzenlemişti: Basın ünlüleri, Sion yetkilileri... hatta bir Hükümdarlık politikacısı, Göçmen Bakanı. O gün tıp bilimine odaklanılmıştı. İki yüz öğrenci, üzerimizde siyah takımlarımız, kırmızı kurdelelerimiz ve beyaz bluzlarımızla konferans salonuna sokulmuştuk. Kimya bölümü başkanı Bayan Briskin kürsüye çıkmıştı.

"Günaydın, kızlar," demişti. "Hepinizi bu kadar erken saatte ve neşeli görmek çok güzel. Birçoğunuz kariyer olarak bilimsel araştırmalara ilgi duyduğunuzu ifade ettiniz," ben etmemiştim, "dolayısıyla bu en düşündürücü konferanslarımızdan biri olmalı." Robot gibi alkışlar yükselmişti. "Konuşmacımız son derece he-

yecan verici bir kariyere sahip." İkna olmamıştım. "2046 yılında Sion Stockholm Üniversitesi'nden nakloldu, eğitimini Londra'da tamamladı ve şimdi merkez birlikteki en büyük araştırma tesislerinde SiBAT için çalışıyor. Bugün bize katılmasından büyük onur duyuyoruz." Ön taraftan bir heyecan dalgası yayılmıştı. "Lütfen konuşmacımızı alkışlayalım: Dr. Nicklas Nygård."

Başım aniden dönmüştü. Oydu.

Nick.

Hiç değişmemişti. Tıpkı hatırladığım gibiydi: Uzun boylu, yumuşak yüzlü, yakışıklı. Hâlâ gençti ama gözlerinde yoğun bir yetişkin hayatının yükünün izleri vardı. Bütün Sion yetkilileri gibi siyah bir takım elbise giyip kırmızı kravat takmıştı. Saçlarını briyantinle arkaya yatırmıştı; bu Stockholm'de modaydı. Gülümsediğinde öndekiler oturdukları yerde dikleşmişti.

"Günaydın, hanımlar."

"Günaydın, Dr. Nygård."

"Bugün beni buraya davet ettiğiniz için teşekkürler." Dokuz yaşındayken yaralı kolumu diken elleriyle kâğıtlarını karıştırmıştı. Doğruca bana bakarak gülümsemişti. Kalbimin hopladığını hissetmiştim. "Bu konuşmanın aydınlatıcı olmasını umuyorum ama uyursanız alınmam."

Kahkahalar. Çoğu yetkili bu kadar şakacı değildi. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Yedi yıl boyunca nerede olabileceğini merak ettikten sonra, onu okulumda karşımda bulmuştum. Anılarımdan bir resim. Doğadışılığın nedenleriyle ilgili araştırmasından ve iki farklı Sion hisarında öğrenci olarak yaşadığı deneyimlerinden söz etmişti. Şakalar yapmış, izleyiciyi katılmaya teşvik etmiş ve hem sorular sormuş hem de soruları cevaplamıştı. Hatta müdireyi bile gülümsetmişti. Zil çaldığında konferans salonundan ilk çıkan bendim; koridordan doğruca konferans salonunun arkasına yönelmiştim.

Onu bulmam gerekiyordu. Yedi yıl boyunca o gelincik tarlasında ne olduğunu anlamaya çalışmıştım. Ortalıkta köpek filan yoktu. Elimde o soğuk izleri neyin bıraktığını bana ancak o söyleyebilirdi. Bana cevaplar sunabilecek tek kişi oydu.

Koridordan geçip gevezelik eden Sekizinci Sınıflar'ın yanından geçmiştim. Orada, personel odasının önündeydi ve müdirenin elini sıkıyordu. Beni görünce gözleri parlamıştı.

"Merhaba," demişti.

"Dr. Nygård..." Kelimeler ağzımdan zor çıkıyordu. "Konuşmanız... çok ilham vericiydi."

"Teşekkür ederim." Tekrar gülümserken bakışlarını gözlerime dikmişti. Biliyordu. Hatırlıyordu. "Adın ne?"

Evet, biliyordu. Avuçlarım karıncalanmıştı.

"Bu Paige Mahoney," dedi müdire, soyadıma vurgu yaparak. Çok İrlandalı olan soyadıma. Beni baştan aşağı süzerek gevşek kurdeleme ve düğmeleri iliklenmemiş ceketime bakmıştı. "Sınıfına gitmen gerek, Paige. Bayan Anville son zamanlarda devamsızlığından şikâyetçi."

Yanaklarımın kızardığını hissetmiştim.

"Bayan Anville'in Paige'e birkaç dakika izin verebileceğinden eminim." Nick muzaffer bir tavırla gülümsemişti. "Onunla biraz zaman geçirmeyi çok isterim."

"Çok naziksiniz, Dr. Nygård, ancak Paige son zamanlarda hemşireyle çok zaman geçirdi. *Bütün* derslerine katılması gerekiyor." Nick'e dönerek kısık sesle konuşmuştu. "İrlandalı kız. Bu kaba kızlar ne kadar çalışmaları gerektiğine sık sık kendileri karar veriyor."

Görüşüm odaklanmıştı. Kafatasımın içinden bir baskı oluşmuştu ve sanki patlayacakmış gibi hissetmiştim. Müdirenin burnundan bir kan damlası süzülmüştü.

"Burnunuz kanıyor, hanımefendi," demiştim.

"Ne?" Aşağı bakınca kan gömleğine damlamıştı. "Ah, inanamıyorum." Elini burnuna bastırmıştı. "Orada öyle şaşkın şaşkın bakıp durma, Paige. Bana bir mendil getir."

Başım zonkluyordu. Gözlerimin önüne gri bir ağ inerek görüşümü daraltmıştı. Müdireye bir paket kâğıt mendil uzatırken, Nick bana bakıyordu. "Belki de otursanız iyi olur, müdire hanım." Bir elini kadının sırtına koymuştu. "Ben birazdan yanınıza gelirim."

Müdire gider gitmez Nick bana dönmüştü.

"Etrafında insanların sık sık burnu kanıyor mu?"

Sesi sakindi. Bir an sonra başımla onaylamıştım.

"Fark ediyorlar mı?"

"Henüz doğadışı olduğumu söyleyen olmadı." Gözlerine bakmaya çalışmıştım. "Bunun neden olduğunu biliyor musun?"

Omzunun üzerinden arkaya bir bakış atmıştı. "Olabilir," demişti.

"Söyle bana. Lütfen."

"Dr. Nygård?" Bayan Briskin personel odasının kapısından başını uzatmıştı. "Yöneticiler sizinle konuşmak istiyor."

"Hemen geliyorum." Kadın gider gitmez Nick kulağıma eğilmişti. "Birkaç gün sonra tekrar geleceğim. Sakın Üniversite'ye *yazılma*, Paige. Henüz değil. Bana güven."

Elimi sıkmıştı. Sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde gitmişti. Kitaplarımı deli gibi atan kalbime bastırırken ellerim terliydi ve yanaklarım alev alev yanıyordu. Nick'i düşünmediğim tek bir günüm bile olmamıştı ve şimdi geri dönmüştü. Kendimi toparlayarak sınıfıma yöneldiğimde görmeye veya düşünmeye çalışıyordum. Adımı hatırlamıştı. Kurtardığı o küçük kız olduğumu biliyordu.

Geri döneceğini sanmıyordum. Şimdi muhteşem bir kariyeri varken artık onun için o kadar önemli olmayabilirdim. Ama iki gün sonra beni okul kapılarının önünde bekliyordu. O sabah tuhaf bir şey olmuştu: Rüyamda gümüş renkli bir araba görmüştüm. Görüntü

Fransızca dersi sırasında zihnimde belirmişti ve midem bulanmıştı. Şimdi aynı araba dışarıdaydı ve Nick güneş gözlüğüyle sürücü koltuğundaydı. Uyurgezer gibi yürüyerek diğer kızlardan uzaklaşıp arabanın penceresine yaklaşmıştım. Nick dışarı uzanmıştı.

"Paige?"

"Geri döneceğini sanmıyordum," demiştim.

"Burun kanaması yüzünden."

"Evet."

"Bu yüzden geldim." Gözlüğünü burnunun ucuna iterek yorgun gözlerini göstermişti. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan sana anlatabilirim ama burada olmaz. Benimle gelir misin?"

Omzumun üzerinden arkama bakmıştım. Öğrencilerin hiçbiri bizimle ilgilenmiyordu. "Tamam," demiştim.

"Teşekkür ederim."

Nick beni okuldan uzaklaştırmıştı. Arabayı merkez birliğe sürerken bana küçük bakışlar atıyordu. Ben sessizdim. Dikiz aynasından onunla göz göze geldiğimde kızardığımı fark etmiştim. Onunla konuşmayı çok istiyordum fakat ağzımdan mantıklı bir cümle çıkaramıyordum. Birkaç dakika sonra sessizliği bozan o olmuştu: "Tarlada olanları babana hiç anlattın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bana anlatmamamı söylemiştin."

"Güzel. Bu bir başlangıç." Direksiyonu daha sıkı tutmuştu. "Sana anlamayacağın bir sürü şey anlatacağım, Paige. O günden önceki gibi değilsin ve bunun nedenini bilmen gerekiyor."

Gözlerimi yoldan ayırmıyordum. Bana söylemesine gerek yoktu. Gelincik tarlasından çok önce bile farklı olduğumu biliyordum; çocukken bile insanlara karşı duyarlıydım. Bazen yanımdan geçerlerken titreşimler hissederdim; sanki parmaklarım açık elektrik kablosuna dokunmuş gibi. Ne var ki o günden beri işler değişmişti.

Artık insanları hissetmekten kendimi alamıyordum; onları incitebiliyordum. İnsanların kanını akıtabiliyor, başlarını ağrıtabiliyor, görüşlerini bulandırabiliyordum. Bazen sınıfta uyuyakalıyordum ve uyandığımda bütün vücudum ter içinde oluyordu. Hemşire beni okuldaki diğer herkesten daha iyi tanıyordu.

İçimden bir şey dışarı çıkıyor, dünyaya uzanıyordu. Dünya er ya da geç bunu anlayacaktı.

"Bunu kontrol etmene yardımcı olabilirim," demişti. "Güvenliğini sağlayabilirim."

Bir defasında güvenliğimi sağlamıştı. "Sana hâlâ güvenebilir miyim?" Yüzünü incelemiştim. Hiç unutmadığım o yüzü. Nick bana bakmıştı.

"Daima," demişti.

Silk Sokağı'ndaki bir lokantaya gidip kahve almıştık. İlk kez kahve içiyordum ve içimden tadının çamur gibi olduğunu düşünmüştüm. Bir süre hayatımla ilgili konuşmuştuk. Ona okulu, babamın işini anlatmıştım ama orada olmamızın nedeni bu değildi ve ikimiz de biliyorduk.

"Paige," demişti, "doğadışılığı duymuşsundur. Seni korkutmak istemiyorum fakat bu yönde işaretler gösteriyorsun."

Zorlukla yutkunmuştum. Nick, Sion için çalışıyordu.

"Endişelenme." Elini elimin üzerine koymuştu. Nabzım hızlanmıştı. "Seni ihbar etmeyeceğim. Sana yardım edeceğim."

"Nasıl?"

"Gelip bir dostumla konuşmanı istiyorum."

"Kim o?"

"Güvendiğim biri. Seninle çok ilgilenen biri."

"O..."

"Evet. Ben de öyleyim." Elimi sıkmıştı. "Daha önce bir gündüz düşü gördün. Arabamı gördün." Şaşkın gözlerle ona bakmıştım.

"Benim yeteneğim bu, Paige. Görüntüler gönderebiliyorum. İnsanlara bir şeyleri gösterebiliyorum."

"Ben..." Ağzım kurumuştu. "Onunla görüşeceğim."

Babamın sekreterine bir mesaj bırakarak eve geç döneceğimi bildirmiştim. Nick beni Vauxhall'daki küçük bir Fransız restoranına götürmüştü. Orada otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünen, uzun boylu, zarif yapılı bir adam bizi bekliyordu. Gözleri huzursuz bir zekânın pırıltılarıyla bakıyordu. Mum gibi beyaz teni, gür siyah saçları, solgun ve hırçın görünüşlü dudakları vardı. Altın sarısı bir kravat, süslü siyah bir yelek giymişti ve cep saati taşıyordu.

Derin, keyifli sesiyle, "Sen Paige olmalısın," demişti. "Jaxon Hall."

Kemikli elini uzatmıştı. Tokalaşmıştık.

"Merhaba," demiştim.

Tutuşu soğuk ve güçlüydü. Oturmuştum. Nick de yanıma oturmuştu.

Garson geldiğinde Jaxon Hall yemek istemedi; sadece bir kadeh alkolsüz şarap aldı. Pahalı bir şeydi. Ve bu adam zevk sahibiydi.

"Sana bir teklifim var, Bayan Mahoney." Jaxon Hall şarabını kadehinin içinde çevirdikten sonra yudumladı. "Dr. Nygård dün benimle konuşmaya geldi. Bana senin... başka insanlar üzerinde birtakım... tıbbi anomaliler yaratabildiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Nick'e bakmıştım.

"Devam et." Bana gülümsemişti. "O Sion'dan değil."

"Beni aşağılama." Jaxon şarabını tekrar yudumlamıştı. "Benim Hükümdarlık'a uzaklığım, beşiğin mezara uzaklığından fazladır. Şey, pek uygun bir örnek olmayabilir ama ne demek istediğimi anladın."

Anladığımdan emin değildim. Kesinlikle bir Sion yetkilisi gibi davranmıyordu.

"Burun kanamalarını kastediyorsunuz," demiştim.

"Evet, burun kanamaları. Nefes kesici." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Başka bir şey var mı?"

"Baş ağrıları. Bazen migrenler."

"Bu olduğunda *sen* kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Hasta."

"Anlıyorum." Bakışları yüzümde dolaşmıştı. Gözleri soğuk, analitik bakıyordu ve sanki içimi görüyordu. "Kaç yaşındasın?"

"On altı," demiştim.

"Neredeyse okuldan ayrılma zamanın gelmiş. Tabii," diye eklemişti, "Üniversite'ye kaydolman istenmediyse."

"Pek olası değil."

"Mükemmel. Ama genç insanlar hisarda iş bulmakta zorlanır." Parmaklarını masanın üzerine vurmuştu. "Sana ömür boyu sürecek bir iş önermek istiyorum."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ne tür bir iş bu?"

"İyi kazandıran türden. Seni koruyacak türden." Jaxon beni inceliyordu. "Durugörücü kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Durugörücü. Yasak kelime. Restorana bakındım ama kimse bize bakmıyordu. Hatta dinlemiyorlardı da.

"Doğadışı," demiştim.

Jaxon hafifçe gülümsemişti. "Hükümdarlık öyle diyor. Ama *kelimenin* ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Net görüş. Durugörü. Bir tür duyu ötesi algı. Gizli şeyleri bilmek."

"Peki, nerede gizleniyorlar?"

Tereddüt etmiştim. "Bilinçaltında mı?"

"Bazen, evet. Bazense," masanın ortasındaki mumu üflemişti, "eterde."

Dumana bakarken ona çekildiğimi ve göğsümün ürperdiğini hissetmiştim. "Eter nedir?"

"Sonsuzluk. Ondan geliriz, onun içinde yaşarız ve öldüğümüzde tekrar ona döneriz. Ama hepimiz fiziksel dünyadan ayrılmak istemeyiz."

"Jax," demişti Nick kısık sesle, "bunun bir tanışma olması gerekiyor, bir konferans serisi değil. Kız daha on altı yaşında."

"Öğrenmek istiyorum," demiştim.

"Paige..."

"Lütfen." Öğrenmek *zorundaydım.*

Yüzü yumuşamıştı. Arkasına yaslanarak suyunu yudumladı. "Sen bilirsin."

Kaşlarını kaldırmış halde bize bakan Jaxon devam etmeden önce dudaklarını büzdü. "Eter daha yüksek bir varlık seviyesidir," dedi. "Fiziksel dünyayla paraleldir. Durugörücüler –bizim gibi insanlar– eterden çekme yetisine sahiptir."

İki doğadışıyla birlikte bir restoranda oturuyordum. "Nasıl?" diye sormuştum.

"Ah, bunun sayısız yolları var. Onları sınıflandırmak için on beş yıldır çalışıyorum."

"Ama 'eterden çekmek' ne anlama geliyor?" Durugörü konusunda sorular sormak bana günahkâr bir heyecan veriyordu.

"Ruhlarla iletişim kurabildiğin anlamına geliyor," diye açıklamıştı Nick. "Ölülerle. Çeşitli durugörücüler bunu çeşitli şekillerde yapıyor."

"Yani eter öbür dünya gibi bir şey mi?"

"Araf," dedi Jaxon.

"Öbür dünya," dedi Nick.

"Dr. Nygârd'a aldırma, zarif davranmaya çalışıyor." Jaxon şarabını yudumlamıştı. "Ne yazık ki ölüm zarif değil. Seni gerçekte durugörücülüğün ne olduğu konusunda eğitmek istiyorum; Sion'un üzücü şekilde çarpıtılmış bakış açısına alternatif olarak. Bu

bir mucize, bir sapkınlık değil. Bunu anlamak zorundasın, hayatım. Yoksa o güzel parıltıyı söndürürler."

Garson salatamı getirdiğinde ikisi de susmuştu. Jax'e bakmıştım.

"Daha fazlasını anlatın."

Jaxon gülümsemişti.

"Eter, Sion'un arada bir değinmeye tenezzül ettiği 'kaynak'tır," demişti. "Huzursuz ölülerin diyarı. Kanlı Kral'ın güya bir seans sırasında iletişim kurduğu, dolayısıyla beş iğrenç cinayet işlediği ve dünyaya durugörücülük salgınını getirdiği söylenen âlem. Elbette hepsi saçmalıktan ibaret. Eter sadece ruhsal âlemdir ve durugörücüler de o âlemle iletişim kurabilenlerdir. Salgın filan yok. Biz hep vardık. Bazılarımız iyi, bazılarımız kötü, tabii kötülük diye bir şey varsa. Ama ne olursak olalım, bir hastalık değiliz."

"Yani Sion yalan söylüyor."

"Evet. Kendini bu fikre alıştırsan iyi edersin." Jaxon bir puro yakmıştı. "Edward, Karındeşen Jack olabilir ama bir durugörücü olduğuna hiç inanmıyorum. Bunun için fazla hantaldı."

"Neden her şeyi durugörücülüğe bağladıkları konusunda hiçbir fikrimiz yok," dedi Nick. "Bu sadece Hükümdarlık'ın anladığı bir muamma."

"Nasıl işliyor?" Tenim alev alevdi ve karıncalanıyordu. Doğadışı olabilirdim. *Onlardan* biri olabilirdim.

"Bütün ruhlar, bir tür nihai ölümün olduğunu düşündüğümüz eterin kalbine huzurlu bir şekilde gitmez," diye açıklamıştı Jaxon. Bunları anlatmaktan zevk aldığını ve konudan heyecan duyduğunu görebiliyordum. "Bunun yerine fiziksel ve ruhsal âlemler arasında gidip gelirler. Bu durumdayken onlara sürüklenenler deriz. Hâlâ kişilikleri vardır ve çoğuyla iletişim kurulabilir. Belli ölçüde özgürlükleri vardır ve genellikle durugörücülere yardımcı olmaktan mutluluk duyarlar."

"Gerçek, ölmüş *insanlardan* söz ediyorsunuz," dedim. "Yani iplerini çektiğinizde dans mı ediyorlar?"

"Aynen öyle."

"Bunu neden istesinler ki?"

"Çünkü bu hâlâ sevdikleriyle birlikte kalabildikleri anlamına geliyor." Bu kavramı pek anlamıyormuş gibi burnunu çekti. "Ya da başına bela olmak istedikleri insanlarla. Bir tür ölümsüzlük karşılığında özgür iradelerinden vazgeçiyorlar."

Salatamdan bir lokma alarak çiğnemiştim. Bir tomar ıslak pamuk çiğnemek gibiydi.

"Elbette işe ruh olarak başlamıyorlar." Jaxon elinin üzerine vurmuştu. "Etten bir bedenin var. Fiziksel dünyada yürüyebiliyorsun. Ama aynı zamanda eterle de kişisel bir bağlantın var. Biz buna rüya âlemi diyoruz. İnsan zihninin ortamı."

"Bir dakika, bir dakika. 'Biz' deyip duruyorsunuz," demiştim. "Bu 'biz' tam olarak kim oluyor? Durugörücüler mi?"

"Evet. Bir hayli hareketli bir topluluktur." Nick bana sıcak bir tavırla gülümsemişti. "Ama çok gizlidir."

"Durugörücüleri auralarından tanıyabilirsin. Nick seni böyle tanıdı," demişti Jaxon. Giderek artan ilgim onu heyecanlandırmış gibiydi. "Bak, herkesin bir rüya âlemi vardır. Bir güvenlik illüzyonu, bir tür *locus amoenus*. Anlıyor musun?" Anladığımdan emin değildim. "Durugörücülerin renkli rüya âlemleri vardır. Geri kalanlarınki siyah-beyazdır. Rüya âlemlerini sadece rüyadayken görürler. Dolayısıyla amarotikler monokrom rüya görürler. Buna karşılık durugörücüler..."

"... renkli mi rüya görürler?"

"Durugörücüler rüya *görmez*, sevgili kızım. Amarotiklerin yaptığı gibi değil. O zevk sadece amarotiklere aittir. Ama bir durugörücünün rüya âleminin renkleri onun fiziksel bedeninde yansıyarak

bir aura yaratır. Aynı türde durugörücü olan insanların auraları da birbirine benzer. Onları gruplandırmayı öğreneceksin."

"Aura görebilir miyim yani?"

Birbirlerine bakmışlardı. Nick uzanıp gözlerindeki iki lensi çıkarmıştı. Tüylerim ürpermişti.

"Gözlerime bak, Paige."

Tekrarlaması gerekmemişti. O gözleri dün görmüşüm gibi hatırlıyordum. O zarif gri-yeşil renk, irislerinden yansıyan o zarif ışık. Fark etmediğim şey, sağ gözbebeğindeki küçük, anahtar deliği biçimli kusurdu.

"Bazı durugörücülerin bir tür üçüncü gözü vardır." Arkasına yaslanmıştı. "Auraları görebilirler; sürüklenenleri de görürler. Benim gibi yarı görülü –tek kolobomlu– veya Jax gibi tam görülü olabilirsin."

Jaxon gözkapaklarını benim için iyice açmıştı. İki gözünde de kusur vardı.

"Bende yok," demiştim. "Yani durugörücüyüm ama üçüncü gözüm yok mu?"

"Görü sahibi olmamak, yüksek hanelerdekilerin arasında bir hayli yaygındır. Senin yeteneğin ruhları görmeni gerektirmiyor." Jaxon bana keyifli bir tavırla bakmıştı. "Sen auraları ve sürüklenenleri hissedebilirsin ama onları görsel olarak algılamazsın."

"Bu aslında bir dezavantaj değil." Nick elimi okşamıştı. "Görsel yardım olmadan altıncı hissin çok daha iyi gelişir."

Restoranın içi sıcak olmasına rağmen bütün vücudum buz kesmişti. İki adama ve farklı yüzlerine bakmıştım. "Ben ne tür durugörücüyüm?"

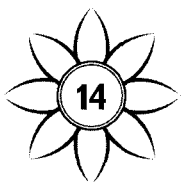
"Bizim öğrenmek istediğimiz de bu. Yıllar boyunca yedi durugörücü hanesi sınıflandırdım. Bana kalırsa, sevgili kızım, sen en yüksek hanedekilerden birisin ve bu da seni modern dünyadaki en nadir durugörücülerden biri yapıyor. Eğer haklı çıkarsam," pahalı

deri çantasından bir dosya çıkarmıştı, "bir iş sözleşmesini imzalamanı istiyorum." Gözlerini gözlerime dikmişti. "Bu çeke istediğin rakamı yazabilirim, Paige. Seni kendime bağlamam için ne gerekecek?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. "Başlangıç olarak bir içki."

Jaxon arkasına yaslanmıştı.

"Nick," demişti, "bu genç hanıma bir şarap söyle. En iyisini hak ediyor."

Güneş Doğuyor

Sonraki birkaç gece Gardiyan'la hiç konuşmadık; eğitim de yapmadık. Her gece çan çalar çalmaz çıkıyor, yanından geçerken ona bakmıyordum bile. İzliyordu ama beni durdurmaya kalkışmıyordu. Öfkemi kusabilmek için neredeyse durdurmasını dileyecektim.

Bir gece Liss'i ziyarete gitmeyi denedim. Dışarıda yağmur yağıyordu ve ocağının sıcaklığını özlemiştim. Ama yapamazdım. Gardiyan'la olanlardan sonra mümkün değildi. Düşmana yine yardım ettikten sonra onun gözlerine bakamazdım.

Çok geçmeden yeni bir sığınak buldum; kendime ait bir yer: Şahintepesi'nin basamaklarındaki kuytu bir kemer. Bir zamanlar görkemli bir yapı olmalıydı fakat şimdi görkemi onu trajik gösteriyordu: Soğuk ve ağır bir şekilde, ufalanan köşeleriyle, bir daha asla gelmeyecek bir çağı bekliyordu. Orası benim sığınağım olmuştu. Her gece oraya gidiyordum. Bazen görevde kemik sökücüler olmadığında terk edilmiş kütüphaneye giriyor ve bir yığın kitap alarak kemere geri dönüyordum. Orada o kadar çok yasadışı roman vardı

ki Sion'un hepsini gönderdiği yerin burası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Jax onlara elini sürebilmek için ruhunu satardı. Tabii satacak bir ruhu olsaydı.

Gardiyan'la yaşadığımız olayın üzerinden dört gece geçmişti. Ona neden yardım ettiğimi hâlâ anlamıyordum. Ne tür bir kirli oyun oynuyordu? Kanımın içinde dolaştığını düşünmek midemi altüst ediyordu. Yaptığım şeyi düşünmeye dayanamıyordum.

Pencere aralıktı. Beni almaya gelirlerse duyardım. I-5'te yaptıkları gibi gizlice yaklaşmalarına izin vermeyecektim. Kitap raflarının arasında *Yürek Burgusu* adında bir kitap keşfetmiştim. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu; kapalı bir yerde, kütüphanede kalmayı seçmiştim. Bir masanın altına gizlendim ve sayfaları görmek için küçük bir yağ lambası yaktım.

Dışarıda Geniş sessizdi. Süprüntülerin çoğu İkinci Asır Töreni'ne hazırlanıyordu. Söylentilere göre Büyük Engizitör de katılacaktı. Yeni hayatlarımızı geçirme şeklimizden etkilenmeliydi, yoksa *özel anlaşmanın* devam etmesine izin vermeyebilirdi. Sanki seçeneği varmış gibi. Yine de, sadece eğlence amacıyla olsa bile işe yaradığımızı göstermek zorundaydık. Bize verilebilecek Nitfen'den biraz daha değerli olduğumuzu.

David'in bana verdiği zarfı çıkardım. İçinde bir defterden alınmış, yırtık ve sararmış bir parça vardı. Defalarca inceledim. Üzerine bir mum devrilmiş gibi görünüyordu: Köşelerinde sertleşmiş balmumu vardı ve tam ortasında büyük bir yanık deliği açılmıştı. Sayfanın köşesine bulanık bir şeyler karalanmıştı: Daha önce bir yüz olmalıydı fakat şimdi solmuş ve bozulmuştu. Sadece ara ara kelimeleri seçebiliyordum.

Refaimler... yaratıklardır. ... isimleri... sınırları dahilinde... yapabilirler... sınırsız bir zaman diliminde ama... yenisi oluşur, böylece...

açlık, kontrol edilemez ve... bahsi geçen şeyi çevreleyen enerji... kırmızı çiçek... tek yöntem... doğası... ve bir tek onlar...

Bir anlam çıkarabilmek için kelimeleri birbirine bağlamayı tekrar tekrar denedim. Açlık ve enerjiyle ilgili kısımları birleştirmek zor değildi fakat *kırmızı çiçek* ifadesinin ne anlama gelebileceğini çözemiyordum.

Zarfta bir şey daha vardı: Solmuş bir dagerotip. Köşeye karalanmış tarih 1842'ydi. Uzun süre ona baktım ama siyah üzerinde beyaz lekeler dışında hiçbir şey seçemedim. Zarfı tekrar tuniğimin altına tıktım ve biraz bayat ekmek kemirdim. Gözlerim yorulunca yağ lambasını söndürüp cenin pozisyonunda büzüldüm.

Zihnimde bir sürü cevapsız soru vardı. Gardiyan ve yaraları. Pleione'un ona Seb'in kanını getirmesi. David ve iyiliğimle ilgili endişesi. Ve her şeyi gören gözleriyle Nashira.

Kendimi sadece Gardiyan'ı düşünmeye zorladım. Seb'in şişelenip etiketlenmiş, tüketime hazırlanmış kanını düşününce hâlâ midem bulanıyordu. Onu cesedinden değil, henüz canlıyken almış olmalarını umuyordum. Bir de Pleione vardı. Gardiyan'a kanı o getirmişti; nekroz kapacağını ya da en azından *kapabileceğini* biliyor olmalıydı. İş işten geçmeden ona insan kanı getirmek için gerekli hazırlıkları yapmıştı. O gecikince, Gardiyan benim kanımı içmişti. Her ne yapıyorsa, Pleione'la sırdaş oldukları belliydi.

Gardiyan'ın bir sırrı vardı. Benim de öyle. Yeraltı dünyasıyla olan bağlantımı gizliyordum çünkü Nashira'nın onların kökünü kazımak isteyeceği kesindi. Gardiyan benim sessizliğimle yaşayabiliyorsa, ben de onun sessizliğiyle yaşayabilirdim.

Sargılı koluma dokundum. Yaram hâlâ iyileşmiyordu. Benim gözümde o da damgam kadar çirkindi. İz bırakırsa, onu yaptığımda hissettiğim utancı ve korkuyu asla unutmayacaktım. Tıpkı ruhlar

âlemiyle ilk kez karşılaştığımda hissettiğim korku gibi. Olduğum şeyden korkmuştum. Olabileceğim şeyden.

Uyuyakalmış olmalıydım. Yanağımdaki sert bir acı beni gerçekliğe döndürdü.

"Paige!"

Liss beni sarsıyordu. Gözlerim şişmişti.

"Paige, sen burada ne halt ediyorsun? Saat şafağı geçti. Kemik sökücüler seni arıyor."

Sersem bir halde başımı kaldırdım. "Neden?"

"Çünkü Gardiyan onlara seni bulmalarını *söylemiş*. Bir saat önce Magdalen'de olman gerekiyordu."

Haklıydı: Gökyüzü altın rengine dönüyordu. Liss beni ayağa kaldırdı. "Seni burada bulmadıkları için şanslısın. Yasaktır."

"Sen beni nasıl buldun?"

"Buraya ben de gelirdim." Beni omuzlarımdan yakalayarak gözlerime baktı. "Gardiyan'dan af dilemek zorundasın. Yalvarırsan seni cezalandırmayabilir."

Neredeyse gülecektim. "Yalvarmak mı?"

"Tek yolu bu."

"Ona hiçbir şey için yalvaracak değilim."

"Seni döver."

"Yine de yalvarmayacağım. Beni ona götürmeleri gerekecek." Pencereden dışarı baktım. "Beni senin yerinde bulurlarsa başın derde girer mi?"

"Seni burada bulmalarından iyidir." Bileğimi yakaladı. "Haydi. Seni yakında burada da ararlar."

Yağ lambasını ve kitabı bir rafın altına tekmeleyerek kanıtları gizledim. Karanlık taş merdivenden aşağı koşarak dışarı çıktık. Havada yağmur kokusu vardı.

Ortalıkta kimse görünmeyene kadar Liss beni geride tuttu. Avludan, ıslak kemerin altından geçerek Geniş'e geri döndük. Binaların üzerinde güneş parıldıyordu. Liss gevşek duran iki kontrplak paneli zorladı ve Varoş'a daldık. Beni göstericilerin arasından geçirdi. Oradan buradan topladıkları eşyaları, kulübeleri altüst edilmiş gibi geçitlere saçılmıştı. Bir çocuk duvara dayanmıştı ve gözlerinden kan süzülüyordu. Peşimizden fısıldıyorlardı.

Liss'in yerine daldım. Julian dizine koyduğu bir çorba kâsesiyle bekliyordu. Kulübeye girdiğimizde başını kaldırıp bize baktı.

"Günaydın."

Oturdum. "Beni gördüğüne sevindin mi?"

"Sanırım." Hafifçe gülümsedi. "Bana en kısa sürede bir alarmlı saat bulmam gerektiğini hatırlatsan bile."

"*Senin* içeride olman gerekmiyor mu?"

"Ben de tam gitmek üzereydim ama şimdi sen geldiğine göre, partiyi kaçırmak zorunda kalırdım diye düşünüyorum."

"Siz ikiniz!" Liss bize öfkeyle baktı. "Konağa dönüş zamanını çok ciddiye alırlar, Jules. İkiniz de ciddi bir ceza alacaksınız."

Parmaklarımı ıslak saçlarımın arasına daldırdım. "Bizi bulmaları ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez. Yakında kulübeleri yine kontrol ederler." Liss oturdu. "Neden gitmiyorsunuz?"

Vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. "Sorun yok, Liss," dedim. "Başıma geleceklere razıyım."

"Kemik sökücüler zalimdir. Hiçbir şey dinlemezler. Ve sana söylüyorum, Gardiyan seni öldürür, eğer sen..."

"O umurumda bile değil." Liss başını eline dayadı. Julian'a baktım. Acemi üniforması gitmiş, yerine pembe tunik gelmişti. "Ne yapman gerekti?"

"Nashira bana ne olduğumu sordu," dedi Julian. "Ben de bir el falcısı olduğumu söyledim fakat ellerden hiçbir şey anlamadığım

ortadaydı. Odaya bir amarotik getirdi, bir kız. Onu bir sandalyeye bağladı. Seb'i hatırladım ve etere ulaşmak için su kullanmak istedim."

"Sen su okuyucu musun?"

"Hayır ama ne olduğumu onun bilmesini istemiyorum. Aklıma gelen ilk şey o oldu." Başını ovaladı. "Altın bir kâseye su koydurttu ve benden Antoinette Carter adında birini aramamı istedi."

Kaşlarımı çattım. Antoinette Carter, kırkların başlarında yaşamış ünlü bir İrlandalı yıldızdı. Onu orta yaşlı, zayıf ve gizemli biri olarak hatırlıyordum. Her perşembe gecesi yayınlanan *Toni'nin Gerçekleri* adında bir televizyon programı vardı. İnsanların ellerine dokunur ve geleceklerini gördüğünü iddia eder, derin ve ölçülü bir sesle onlarla konuşurdu. 2046 yılındaki Baskın'dan, Sion'un İrlanda'yı ele geçirmesinden sonra program yayından kaldırılmıştı ve Carter gizlenmişti. Hâlâ *Cimri Jack* adında yasadışı bir broşür yayımlıyor, Sion'un ikiyüzlülüklerine karşı sesini yükseltiyordu.

Bilmediğimiz bir nedenden dolayı Jaxon, Leon adında bir sokak ressamından –Sion dışına mesajlar göndermek konusunda uzmandı– onunla bağlantı kurmasını istemişti. Sonucu hiç öğrenememiştim. Leon iyi bir ressamdı ama Sion'un güvenlik sistemlerini aşmak zaman alıyordu.

"O bir kaçak," dedim. "İrlanda'da yaşıyordu."

"Eh, artık İrlanda'da değil."

"Sen ne gördün?" Yüz ifadesinden hoşlanmamıştım. "Ona ne söyledin?"

"Mutlu olmayacaksın." Yüz ifademi görünce iç çekti. "Ona güneş saatleri gördüğümü söyledim. Carl'ın onları gördüğünü söylediğini hatırladım ve söylediklerini tekrarlarsam inanılır olacağını düşündüm."

Başımı çevirdim. Nashira, Jaxon'ı arıyordu. İbre'nin yerini er ya da geç öğrenecekti.

"Üzgünüm. Kendimi tekmeleyebilirim." Julian alnını ovaladı. "Güneş saatleri neden bu kadar önemli?"

"Sana söyleyemem. Üzgünüm. Ama ne olursa olsun," kulübenin girişine baktım, "Nashira o güneş saatlerini bir daha asla duymamalı. Bu bazı arkadaşlarımı tehlikeye atar."

Liss omuzlarına bir battaniye çekti. "Paige," dedi, "bence arkadaşların seninle bağlantı kurmaya çalışıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gomeisa bir süreliğine beni Şato'ya götürdü." Yüz ifadesi gerildi. "Hücremde fal bakmak için destemi düzenlerken Asılmış Adam'a bir çekim hissettim. Onu aldığımda tersti. Eteri gördüm. Bir adamın yüzünü. Bana karı hatırlattı."

Nick. Falcılar Nick'i gördüklerinde onun için daima bunu söylerlerdi; kar gibi olduğunu. "Ne gönderdi?"

"Bir telefon görüntüsü. Sanırım nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyor."

Bir telefon. Elbette. Nerede olduğumu bilmiyordu. Çete Sion'un beni ele geçirdiğini bilmiyordu ama şimdiye kadar ters giden bir şeylerin kokusunu almış olmalıydılar. Nick onu aramamı, iyi olduğumu söylememi istiyordu.

Eterde doğru yolu bulması günlerini almış olmalıydı. Bir seansla tekrar denerse bana bir mesaj gönderebilirdi. Ancak neden Liss'e gönderdiğini anlayamıyordum. Auramı tanıyordu; beni bulması daha kolay olurdu. Belki de nedeni haplar veya Reflerin farklı türde bir müdahalesiydi ama fark etmezdi. Bana ulaşmaya çalışmıştı. Vazgeçmemişti.

Julian'ın sesi düşüncelerimi böldü: "Tanıdığın başka sıçrayıcılar var, değil mi Paige?" Ben ona bakınca omuz silkti. "Yedinci hanenin en nadir olanı olduğunu sanıyordum."

Sıçrayıcılar. Bu yüklü bir kelimeydi. Falcılar ve müneccimler gibi bir durugörücü hanesiydi. Benim girdiğim sınıflandırma buydu:

Eteri etkileyebilen veya içine girebilen durugörücüler. Jax durugörücüleri sınıflandırma çalışmasına otuzlu yıllarda, benim yaşlarımdayken başlamıştı. *Doğadışılığın Yararları Üzerine* ile başlamış, durugörücü çevrelerinde bir salgın gibi yayılmıştı. O çalışmasında yedi durugörü hanesi tanımlamıştı: Falcılar, müneccimler, medyumlar, algıcılar, gardiyanlar, furialar ve sıçrayıcılar. Son üçünün diğerlerinden ciddi ölçüde üstün olduğunu yazmıştı. Bu, daha önce hiç sınıflandırılmamış ve durugörücülük konusunda yeni bir bakış açısıydı ama "alt" hanedekiler buna pek hoş tepki vermemişti. Sonucunda çıkan çete savaşları kan dolu iki yıl sürmüştü. Jax'in yayıncıları sonunda broşürü geri çekmişti ama kin devam etmişti.

"Evet," dedim. "Sadece bir tane. Bir kâhin."

"Kartelde bir hayli yükseklerde olmalısın."

"Oldukça."

Liss bana bir kâse çorba verdi. Broşürle ilgili bir fikri varsa bile dile getirmedi. "Jules," dedi, "Paige'le biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Elbette," dedi Julian. "Ben kırmızılara dikkat ederim."

Kulübeden çıktı. Liss ocağa baktı. "Sorun nedir?" diye sordum. Battaniyeye daha sıkı sarındı.

"Paige," dedi, "senin için korkuyorum."

"Neden?"

"Kutlamayla ilgili içimde kötü bir his var; biliyorsun, İkinci Asır Töreni. Bir kâhin olmayabilirim ama bir şeyleri görürüm." Destesini çıkardı. "Sana fal bakmama izin verir misin? Bazı insanlarla ilgili fal bakma dürtüsü hissederim."

Tereddüt ettim. Tarot kartlarıyla sadece oyun oynardım. "Eğer istiyorsan."

"Teşekkürler." Desteyi aramıza koydu. "Daha önce işaretlerini hiç okuttun mu? Bir falcıya ya da müneccime?"

"Hayır." Bana okunmak isteyip istemediğimi birçok kez sormuşlardı fakat geleceğe bakmanın iyi bir fikir olduğuna asla inanmamıştım. Nick bazen bana tüyolar verirdi ama genellikle detaylara girmesine izin vermezdim.

"Tamam. Bana elini ver."

Sağ elimi uzattım. Liss elimi tuttu. Parmakları desteye dalarken yüzünde yoğun bir odaklanma ifadesi belirdi. Yedi kart çekip onları kapalı şekilde yere dizdi.

"Elips açılımı kullanırım. Auranı okurum, yedi kart seçerim ve onları yorumlarım. Hiçbir kâğıtçı sana belli bir kartla ilgili aynı yorumu yapmaz, dolayısıyla hoşuna gitmeyen bir şeyler duyarsan kızma." Elimi bıraktı. "İlki geçmişini gösterir. Anılarına bakacağım."

"Anıları mı *görüyorsun*?"

Liss hafifçe gülümsedi. Bu gurur duyduğu bir şeydi. "Kart falcıları eşya kullanabilir ama aslında herhangi bir sınıflandırmaya girmeyiz. *Yararlar* bile bunu kabul ediyor. Bunu iyi bir şey olarak görüyorum."

İlk kartı açtı. "Kupa Beşlisi," dedi. Gözlerini kapadı. "Çok küçükken bir şey kaybetmişsin. Kızıl saçlı bir adam var. Dökülenler onun kadehleri."

"Babam," dedim.

"Evet. Onun arkasında duruyor ve onunla konuşuyorsun. Cevap vermiyor. Bir resme bakıyor." Liss gözlerini açmadan diğer kartı açtı. Baş aşağı duruyordu. "Bu şimdiki zaman," dedi. "Asa Kralı, ters." Kırmızı dudaklarını büzdü. "Seni kontrol ediyor. Şimdi bile onun hâkimiyetinden kaçamıyorsun."

"Gardiyan mı?"

"Sanmıyorum. Yine de gücü var. Senden beklentileri çok yüksek. Ondan korkuyorsun."

Jaxon.

"Üçüncüsü geleceğin." Liss kartı çevirdi. Keskin bir nefes aldı. "Şeytan. Bu kart bir umutsuzluğu, sınırlanmayı, korkuyu temsil eder ama sen kendin ona teslim olmuşsun. Şeytan'ın temsil ettiği bir gölge var fakat yüzünü göremiyorum. Bu kişinin senin üzerindeki gücü her neyse ondan *kaçabileceksin*. Sana sonsuza dek kendilerine bağlı olduklarını düşündürecekler ama aslında olmayacaksın. Sadece olduğunu sanacaksın."

"Bir ortaktan mı söz ediyorsun?" Göğsüm ürperdi. "Bir erkek arkadaş mı? Yoksa Gardiyan mı?"

"Olabilir. Bilmiyorum." Zorlukla gülümsedi. "Endişelenme. Sıradaki kart zamanı geldiğinde ne yapman gerektiğini söyleyecek."

Dördüncü karta baktım.

"Âşıklar mı?"

"Evet." Şimdi monoton bir sesle konuşuyordu. "Pek göremiyorum. Ruh ile et arasında bir gerilim var. Çok fazla." Parmakları sıradaki karta doğru kaydı. "Dış etkenler."

Daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim. Şimdiye kadar sadece tek bir şey olumlu çıkmıştı ve o bile acı verici olacaktı. Âşıklar'ı kesinlikle beklememiştim.

"Ölüm, ters. Ölüm durugörücüler için normal bir karttır. Genellikle geçmiş veya şimdide görünür ama burada tersine dönmüş; emin değilim." Kapalı gözleri titreşti. "Bu bir hayli uzakta, görüşüm bulanıyor. Belirsiz. Etrafındaki dünyanın değişeceğini ve buna direnmek için elinden geleni yapacağını biliyorum. Ölümün kendisi farklı şekillerde işler. Değişimi geciktirmekle kendi acını uzatacaksın.

"Altıncı kart. Umutların ve korkuların." Kartı aldı ve başparmağını üzerinde gezdirdi. "Kılıç Sekizlisi."

Kartta yukarı dönmüş kılıçların oluşturduğu bir çemberin ortasında duran bir kadın görünüyordu. Gözleri bağlıydı. Liss'in teni terden parlıyordu. "Seni görebiliyorum. Korkuyorsun." Sesi titredi.

"Yüzünü görebiliyorum. Hiçbir yöne gidemiyorsun. Bir yerde kalabiliyorsun; kapana kısılmışsın veya kılıçların acısını hissediyorsun."

Bu şimdiye kadar baktığı en olumsuz fal olmalıydı. Son kartı görmeye dayanamayacaktım.

"Ve sonuç." Liss son karta uzandı. "Diğerlerinin sonucu."

Gözlerimi kapadım. Eter titriyordu.

Kartı hiç görmedim. Üç kişi Liss'i ürküterek içeri daldı. Kemik sökücüler beni bulmuştu.

"Bak, bak, bak! Görünüşe bakılırsa kaçağın kokusunu almışız. Ve suç ortağının da." Biri Liss'i bileğinden yakalayarak ayağa çekti. "Konuğuna kart falı mı bakıyorsun?"

"Ben sadece..."

"Sen *sadece* eteri kullanıyordun. Gizlice." Bu ses bir kadına aitti ve nefret doluydu. "Sadece bekçin için fal bakabilirsin, 1."

Ayağa kalktım. "Sanırım istediğiniz asıl benim."

Üçü de bana döndü. Kız benden biraz büyük görünüyordu. Uzun, dağınık saçları ve çıkık bir alnı vardı. İki genç adam ona kardeşleri olabilecek kadar benziyordu.

"Doğru. İstediğimiz *sensin*." Erkeklerden uzun boylu olanı Liss'i iterek uzaklaştırdı. "Sakince bizimle gelecek misin, 40?"

"Beni götürmek istediğiniz yere bağlı," dedim.

"Magdalen, seni sersem. Saat şafağı geçti."

"Kendim giderim."

"Sana eşlik edeceğiz. Emir böyle." Kız bana iğrenç bir bakış attı. "Kuralları çiğnedin."

"Beni durduracak mısın?"

Liss başını iki yana salladı ama ona aldırmadım. Kıza dik dik baktım. Dişlerini sıkmıştı.

"Bu onuru sana bırakıyorum, 16."

16, iki adamdan kısa olanıydı ama iriyarıydı. Uzanıp bileğimi yakaladı. Yıldırım gibi bir hızla kolumu sağa kıvırdım. Parmak-

ları ve başparmağı ayrıldı. Yumruğumu gırtlağına gömerek onu diğerine ittim.

"Size kendim giderim dedim."

16 boğazını tuttu. Diğer adam bana saldırdı. Kolundan sıyrılarak bacağımı kaldırdım ve savunmasız durumdaki karnını tekmeledim. Çizmem yumuşak yağlarına inerek nefesini kesti. Kız beni gafil avladı: Saçlarımı yakalayarak çekti. Başım metal duvara çarptı. Kardeşi beni yere mıhlarken 16 hırıltılı bir sesle güldü.

"Sanırım biraz saygı göstermeyi öğrenmen gerekecek," dedi. Nefes nefese, elini ağzıma kapadı. "Bekçin sana küçük bir ders vermeme aldırmaz. Zaten burada da değil."

Boştaki eliyle göğsümü yakaladı. Beni çaresiz bir kız, kolay bir av sanıyordu. Ne olduğumu bilmiyordu. Alnımı doğruca burnuna gömdüm. Bir küfür savurdu. Kız kollarımı yakaladı. Bileğini ısırdığımda çığlık attı. "Seni küçük pislik!"

"Bırak onu, Kathryn!" Liss kızı tuniğinden yakalayarak üzerimden çekti. "Ne *oldu* sana? Kraz seni bu kadar zalimleştirdi mi?"

"Büyüdüm. Senin gibi olup kendi pisliğimde yaşamak istemiyorum." Kathryn ona tükürdü. "Sefil durumdasın. Sefil süprüntü pislik."

Bana saldıran adamın burnundan fena halde kan akıyordu ama vazgeçmeye niyeti yoktu. Kanı yüzüme damladı. Tuniğimi çekti. Göğsünü iterken ruhum patlama noktasındaydı. Saldırma güdüme o kadar güçlü bir şekilde karşı koyuyordum ki gözlerim yaşarıyordu.

O anda Julian ortaya çıktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve yanağı yeni kesilmişti. Kulübeye ulaşmak için onu haklamış olmalıydılar. Kolunu adamın boynuna doladı. "Siz sökücüler böyle mi eğleniyorsunuz?" Onu ilk kez öfkeli görüyordum. "Onları sadece karşı koyduklarında mı seviyorsunuz?"

"Senin işin bitti, 26," diye böğürdü saldırganım. "Bekçin bunu bir duysun hele."

"Ona söylesene. Sana meydan okuyorum."

Titreyen ellerimle tuniğimi aşağı çektim. Kırmızı ceketli kendini korumak için kollarını kaldırdı. Julian aparkatını onun çenesine indirdi. Adamın tuniğine saçılan kan koyu bir leke oluşturdu. Ağzından bir diş parçası düştü.

Kathryn saldırdı. Elinin tersini Liss'in yanağına indirerek dudaklarından bir çığlık kopardı. Çığlık beni irkiltmişti. Yine Seb'i duyuyor gibiydim ama bu kez çok geç değildi. Kathryn'i devirme niyetiyle kendimi yerden ittim ama 16 beni belimden yakalayarak yere çekti. Bir medyumdu ama ruhları kullanmıyordu. Kan istiyordu.

"Suhail," diye kükredi.

Kargaşa bir grup süprüntüyü başımıza toplamıştı. Bir beyaz ceketli aralarında duruyordu. Onu tanımıştım: Saçları örgülü çocuktu. "Suhail'i çağır, seni küçük uyuz," diye bağırdı Kathryn. Liss'i saçlarından yakalamıştı. "Onu getir, *hemen*!"

Çocuk yerinden kıpırdamadı. Uzun kirpikli, iri ve koyu renk gözleri vardı. İkisinde de enfeksiyon belirtisi yoktu. Ona bakarak başımı iki yana salladım.

"Hayır," dedi.

16 bağırdı: "Hain!"

Göstericilerden bazıları bu kelimeyi duyunca kaçıştılar. Ben 16'yı iterken tuniğimin altında tenimden ter boşanıyordu. Görüş alanımın kenarları parıldıyordu.

Ocak. Tahtalara doğru uzanan alevleri gördüm.

Liss kendini Kathryn'in elinden kurtarıp 16'yı itti. Julian onu bizden uzaklaştırdı.

Kulübeyi ince bir duman bulutu doldurmuştu. Liss kartlarını çabucak toplamaya başladı. Kathryn onun başını aşağı iterek hareketsiz tutmaya çalışıyordu. Liss boğuk bir çığlık attı.

"Hey, bak." Kathryn bir kartı bana uzattı. "Sanırım bu senin için, 40."

Resimde vücuduna on tane kılıç saplanmış bir adam vardı. Liss kartı kaptı. "Hayır! O..."

"Kapa çeneni!" Kathryn onu yere bastırdı. 16'ya direndim ama başımı kollarının arasına hapsetmişti. "İşe yaramaz bokçu karı. Zor bir hayatın olduğunu mu sanıyordun? Biz burada Vızıldayanlar tarafından canlı canlı yenirken onlar için dans etmek çok mu *zor*, ha?"

"Geri dönmek zorunda değildin, Kathy..."

"Kapa çeneni!" Kathryn, Liss'in başını yere vurdu. Başlayan yangını umursamayacak kadar öfkeliydi. "Her gece ormanda insanların kollarının kopuşunu izliyorum; hepsi Emim'in buraya gelip işe yaramaz gırtlağını sökmesini engellemeye çalışıyor. Sen kıçının üstüne rahatça oturup kartlar ve kurdelelerle oyna diye. Ben bir daha asla senin gibi olmayacağım, duydun mu beni? Refler bende DAHA FAZLASINI gördü!"

Julian, 16'yı dışarı attı. Ben kartlara doğru atıldım ama Kathryn benden hızlıydı. "İyi fikir, 40," dedi, neredeyse isterik bir halde. "Şu sarı ceketli pisliğe bir ders verelim."

Bütün desteyi ateşe attı.

Sonuç hızlıydı. Liss korkunç, iç burkan bir çığlık attı. Bir insanın böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştım. Tüylerim diken diken oldu. Kartlar kuru yapraklar gibi yanıyordu. Birini kapmaya çalıştı ama bileğini yakaladım. "Çok geç, Liss!"

Ama dinlemedi. Boğuk bir sesle tekrar tekrar, "Hayır, hayır," diyerek parmaklarını ateşe soktu.

Etrafa saçılmış parafinden başka yakıt olmadığından, ateş kısa sürede söndü. Liss kızarmış parlak elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş, kavrulmuş kalıntılara bakıyordu. Yüzü sararmış, dudakları morarmıştı. Topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor, hıçkırıklarla sarsılıyordu. Onu kollarıma alıp başını göğsüme dayarken uyuşmuş gözlerle alevlere bakıyordu. Küçük vücudu perişan haldeydi.

Kartları olmadan Liss eterle bağlantı kuramazdı. Şoku atlatmak için güçlü olması gerekiyordu.

Kathryn omzumu yakaladı. "Bizimle gelseydin bu olmazdı." Kanlı burnunu sildi. "Kalk ayağa."

Kathryn'e baktım ve ruhumun küçücük bir bölümünü zihnine doğru ittim. Korkuyla sinerek benden uzaklaştı.

"Geri çekil," dedim.

Duman gözlerimi yakıyordu fakat bakışlarımı kaçırmadım. Kathryn gülmeye çalıştı ama burnu kanamaya başlamıştı. "Sen ucubenin tekisin. Nesin sen, bir tür furia mı?"

"Furialar eteri etkileyemez."

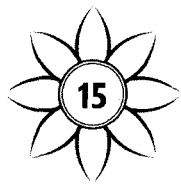
Gülmeyi kesti.

Dışarıdan boğuk bir çığlık duyuldu. Suhail dehşete kapılmış haldeki göstericileri aşarak kulübeye girdi ve ortama baktı: Duman, dağınıklık. Kathryn bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi.

Hiç kıpırdamıyordum. Suhail bir eliyle uzanıp beni saçlarımdan yakaladı ve yüzümü yüzüne çekti. "Sen," dedi, "bugün gebereceksin."

Gözleri kıpkırmızı oldu.

O zaman ciddi olduğunu anladım.

Bir Duvarın Yıkılışı

Suhail beni bileğimden sürükleyerek geçerken gündüz kapıcısı boş boş bakıyordu. Yanaklarımda kan izleri vardı ve boğazım kurumuştu. Beni merdivenden yukarı sürükleyerek Gardiyan'ın kapısını yumrukladı. "Arcturus!"

Boğuk bir zil sesi dikkatimi çekti. Liss şafağı kaçırdığım için Gardiyan'ın beni öldüreceğini söylemişti. Tutuklamaya direndiğim için ne yapardı acaba?

Kapı açıldı. Gardiyan loş odada devasa bir siluet gibi belirdi. Gözleri ışıktan iki iğne gibiydi. Olduğum yere mıhlandım. Auramın tükenmesi bir tür kriz yaratmıştı. Eteri hissedemiyordum. Hiçbir şey yoktu. Şimdi beni öldürmeye kalkışırsa, onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım.

"Onu bulduk." Suhail beni ileri itti. "Varoş'ta saklanıyordu. Asi kaltak yangın çıkarmaya kalktı."

Gardiyan sırayla bize baktı. Kanıt gayet net bir şekilde ortadaydı: Suhail'in gözleri, benim kan lekeli yanaklarım.

"Ondan beslenmişsin," dedi Gardiyan.

"İnsanlardan beslenmek benim *hakkım*."

"Bundan değil. Fazla ileri gitmişsin. Kan hükümdarı bu disiplinsizliğinden memnun kalmayacak."

Suhail'in yüzünü göremiyordum ama dişlerini sıktığını hayal edebiliyordum.

Ardından gelen sessizlikte öksürdüm: Kuru, şiddetli bir öksürüktü. Baştan aşağı titriyordum. Gardiyan'ın bakışları tuniğimdeki yırtığa kaydı.

"Bunu kim yaptı?"

Sessizdim. Gardiyan bana doğru eğildi. "Bunu kim yaptı?" Sesi tüylerimi ürpertti. "Bir kırmızı ceketli mi?"

Belli belirsiz bir hareketle başımla onayladım. Gardiyan tekrar Suhail'e baktı. "Kendi nöbetinde kırmızı ceketlilerin diğer insanları taciz etmesine izin mi veriyorsun?"

"Yöntemleri umurumda değil."

"Onların *üremelerini* istemiyoruz, Suhail. Hamilelikle uğraşacak ne zamanımız ne de yöntemlerimiz var."

"Haplar onları kısırlaştırıyor. Ayrıca, çiftleşmeleri Gözetmen'in sorumluluğu."

"Emirlerimi dinleyeceksin."

"Şüphesiz." Suhail o kan donduran kırmızı gözleriyle bana baktı. "Ama konuya geri dönelim. Efendinden bağışlanmayı dile, 40."

"Hayır," dedim.

Beni kelepçeledi. Yana çekilmeye çalışınca duvara çarptım. Bir mahkûm filmi gözlerimin önünden geçti. "Efendinden *bağışlanmayı* dile, XX-59-40."

"Bana bundan çok daha sert vurman gerekecek."

Bunu yapmak için elini kaldırdı. Ama vuramadan Gardiyan kolunu engelledi. "Bununla ben ilgileneceğim," dedi. "Onu cezalandırmak sana düşmez. Gözetmen'i uyandır ve kargaşayı yatıştır. Bu olaylar yüzünden güneş saatlerinin bozulmasına izin vermeyeceğim."

Birbirlerine baktılar. Suhail hafifçe hırladı ve dönüp gitti. Gardiyan onun arkasından baktı. Bir an sonra beni omzumdan yakalayarak içeri soktu.

Evi her zamanki gibiydi: Perdeler çekiliydi ve şöminede ateş vardı. Gramofonda *Mr. Sandman* çalıyordu. Yatak çok sıcak görünüyordu. Uzanıp yatmak istiyordum ama ayakta kalmak zorundaydım. Gardiyan kapıyı kilitleyip koltuğuna oturdu. Darbenin etkisiyle sallanmaya devam ederek bekledim.

"Buraya gel."

Seçeneğim yoktu. Gardiyan bana baktı; kısa bir mesafeden. Otururken bile neredeyse benim boyumdaydı. Bakışları loş ve berraktı; yeşil bir içki gibi.

"Sen ölmek mi istiyorsun, Paige?"

Cevap vermedim.

"Benimle ilgili ne düşündüğün umurumda değil ama bu şehirde uyman gereken belli kurallar var. Onlardan biri de eve dönüş saatin."

Hâlâ konuşmuyordum. Beni korkutma zevkini ona vermeyecektim.

"Kırmızı ceketli," dedi. "Nasıl biriydi?"

"Koyu sarı saçlı. Yirmili yaşlarında." Sesim boğuktu. "Ona benzeyen bir çocuk daha vardı; 16. Bir de kız, Kathryn."

Konuşurken karnım soğuk bir spazmla kasıldı. Bir Ref'e ihbarda bulunmak ihanet gibi geliyordu. Sonra Liss'in yüzünü, acısını düşündüm ve kararlılığım güçlendi.

"Onları tanıyorum." Gardiyan ateşe baktı. "O iki adam kardeş; ikisi de medyum. XIX-49-16 ve 17. Senden çok daha küçük yaşlarından beri buradalar." Ellerini birleştirdi. "Sana bir daha asla zarar vermemelerini sağlayacağım."

Ona teşekkür etmem gerekirdi ama bunu yapmadım.

"Otur," dedi. "Auran kendini tazeleyecektir."

Karşısındaki koltuğa oturdum. Kaburgalarım ağrımaya başlıyordu ve bacaklarım acıyordu. Gardiyan beni izliyordu.

"Susadın mı?"

"Hayır," dedim.

"Aç mısın?"

"Hayır."

"Aç olmalısın. Göstericilerin hazırladığı bulamaç yarardan çok zarar getirir."

"Aç değilim."

Bu doğru değildi. Liss'in çorbası neredeyse su gibiydi ve midem yoğun, sıcak bir şey için yalvarıyordu. "Çok yazık." Gardiyan komodini işaret etti. "Sana bir şeyler hazırlatmıştım."

Onu içeri girdiğim anda görmüştüm. Tabağın onun için olduğunu sanmıştım ama sonra neyle beslendiğini hatırlamıştım. Elbette yemek onun için değildi.

Ben kıpırdamayınca, Gardiyan kıpırdadı. Tabağı ağır gümüş çatal bıçak takımıyla birlikte kucağıma bıraktı. Yemeğe baktım. Sadece görüntüsü bile başımı döndürmüş ve boğazımı sızlatmıştı. Haşlanmış yumurtalar sarıları akacak şekilde yarılmıştı. Cam bir tabakta öğütülmüş arpa, çam fıstıkları ve oniks gibi parlayan iri taneli fasulyeler vardı. Soyulmuş ve brendide bekletilmiş bir armut. İri kırmızı bir salkım üzüm. Üzerine yağ sürülmüş tam kepekli ekmek.

"Ye."

Yumruklarımı sıktım.

"Yemek zorundasın, Paige."

Ona meydan okumayı, tabağı suratına fırlatmayı çok istiyordum ama başım dönüyordu ve ağzım kavrulmuştu. İstediğim tek şey, lanet olasıca yiyeceklerin hepsini mideme indirmekti. Kaşığı alıp arpadan ağzıma bir lokma attım. Fasulye sıcaktı; fıstıklarsa gevrek ve tatlıydı. Rahatlama hissi bütün benliğimi sardı ve karnımdaki acı yatışmaya başladı.

Gardiyan koltuğuna geri döndü. Ben yemeği yerken o sessizce beni izliyordu. Delici bakışlarının ağırlığını hissediyordum. Yemeği bitirince tabağı yere bıraktım. Brendinin yakıcılığını hâlâ dilimde hissediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Bunu söylemek istememiştim fakat bir şey söylemek zorundaydım. Parmakları koltuğunun kolçağına vuruyordu.

"Yarın gece eğitimine devam etmek istiyorum," dedi. "İtirazın var mı?"

"Seçeneğim yok ki."

"Ya olsaydı?"

"Yok," dedim, "bu yüzden fark etmez."

"Teorik olarak konuşuyorum. Bir seçeneğin olsaydı, kendi yazgını kontrol edebilseydin, sıradaki sınavında başarısız olmaktansa benimle eğitimine devam eder miydin?"

Dudaklarımda hırçın bir cevap biçimlenirken dilimi tuttum. "Bilmiyorum," dedim.

Gardiyan ateşi karıştırdı. "Bu bir ikilem olmalı. Ahlâk değerlerin 'hayır' diyor ama hayatta kalma dürtün 'evet' diyor."

"Dövüşmeyi zaten biliyorum. Göründüğümden güçlüyüm."

"Evet, öylesin. Gözetmen'den kaçışın bunu kanıtlıyor zaten. Ve elbette yeteneğin de önemli bir avantaj; Refaimler bile ikinci bir ruhun rüya âlemlerine girmesini beklemez. Sürpriz unsuru senden yana." Alevlerin yansıması gözlerinde dans ediyordu. "Ama önce sınırlarını aşmalısın. Bedeninden ayrılmakta zorlanmanın bir nedeni var. Her hareketin kontrollü. Kasların sürekli gergin, harekete hazır; sanki soluduğun havada bile bir tehlike seziyormuşsun gibi. Bunu izlemek acı verici; bir geyiğin avlanışını izlemekten bile kötü. Bir geyik en azından sürüsünün yanına kaçabilir." Öne eğildi. "Senin sürün nerede, Paige Mahoney?"

Verebilecek bir cevabım yoktu. Demek istediği şeyi anlıyordum ama sürüm, Jax ve çetenin geri kalanıydı. Ve varlıklarıyla ilgili tek kelime bile edemezdim. "İhtiyacım yok," dedim. "Yalnız kurdum ben."

Kanmamıştı. "Binalara tırmanmayı sana kim öğretti? Ateş etmeyi sana kim öğretti? Eterin derinliklerini görmeyi, ruhunu doğal yerinden çıkarmayı sana kim öğretti?"

"Kendi kendime öğrendim."

"Yalancı."

Koltuğunun altına uzandı. Göğsüm daraldı. Acil durum çantam. Kayışlarından biri sadece birkaç iplikle tutuyordu.

"Gözetmen'den kaçtığın gece ölebilirdin. Ölmemenin tek nedeni şu ki bayıldığında bu çanta bir çamaşır ipine takıldı ve düşmeni engelledi. Bunu duyduğumda seninle özel olarak ilgilendim."

Çantanın fermuarını açtı. Dişlerimi sıktım. Çantanın içindekiler benim eşyalarımdı, onun değil.

"Kinin," diye saymaya başladı, çantanın içindekileri karıştırırken. "Adrenalin, amfetamin ve kafein. Temel tıp malzemeleri. Uyku hapları. Hatta bir ateşli silah." Tabancamı çıkardı. "O gece bir hayli donanımlıymışsın, Paige. Diğerlerinin hiçbiri öyle değildi."

Tüylerim ürperdi. Broşürden iz yoktu. Ya bir yere gizlemişti ya da yanlış ellere geçmişti.

"Kimliğin bir oksijen barında garsonluk yaptığını gösteriyor. Gözetmen'in bana Sion hisarlarıyla ilgili anlattıklarına bakılırsa, o türde bir işin kazancı düşükmüş. Bu da bana malzemelerini kendi paranla almadığını düşündürdü." Duraksadı. "O halde kim aldı?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Onları babandan mı çaldın?"

"Sana başka bir şey söylemeyeceğim. Buradan önceki hayatım sana ait değil."

Gardiyan bakışlarını gözlerime dikmeden önce bunu düşündü.

"Haklısın," dedi, "ama hayatın artık bana ait."

Tırnaklarımı koltuğa gömdüm.

"Genel olarak hayatta kalma kavramına açıksan, yarın eğitimine tekrar başlayacağız. Ama eğitiminin ikinci bir yönü daha olacak." Başıyla koltuğumu işaret etti. "Her gece o koltukta en az bir saat geçireceksin ve benimle konuşacaksın."

Kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü: "Ölmeyi tercih ederim."

"Ah, istersen ölebilirsin. Çok fazla mor yıldızpatı içersen, rüya âlemine hapsolurmuşsun ve vücudun susuzluktan kuruyup kalırmış." Kapıyı işaret etti. "İstiyorsan şimdi gidebilirsin. Ölebilirsin. Bir daha beni görmek zorunda kalmazsın. Acını daha fazla uzatmak için bir neden göremiyorum."

"Kan hükümdarı öfkelenmez mi?"

"Belki."

"Umursamıyor musun?"

"Nashira benim nişanlım, bekçim değil. İnsanlarıma nasıl davranacağıma o karar veremez."

"Ve bana nasıl davranmayı planlıyorsun?"

"Öğrencim gibi. Kölem gibi değil."

Dişlerimi sıkarak başımı çevirdim. Onun öğrencisi olmak istemiyordum. Onun gibi olmak istemiyordum; kendi türüme sırt çevirmek, onun sahasında oynamak istemiyordum.

Yine eteri hissetmeye başlıyordum. Duyularım hafif sinyaller alıyordu. "Bana öğrencin gibi davranacaksan," dedim, "ben de sana efendim gibi değil, ustam gibi davranmak isterim."

"Adil bir anlaşma. Ama ustalara saygı gösterilmesi gerekir. Senden bunu beklerim. Ve her gece bir saat kibar bir şekilde yanımda kalmanı istiyorum."

"Neden?"

"Eter ile fiziksel dünya arasında istediğin gibi gidip gelme potansiyeline sahipsin," dedi. "Ama düşmanlarının yanındayken bile dingin olmayı öğrenmezsen, bunu yapmakta zorlanırsın. Ve bu şehirde pek uzun süre yaşamazsın."

"Ve sen de bunu istemiyorsun."

"Evet. Böylesine eşsiz bir hayatın ziyan olduğunu düşünmek dehşet verici. Muhteşem bir potansiyelin var ama bir usta seni eğitmeli."

Sözleri midemi bulandırdı. Benim bir ustam *vardı* zaten. Jaxon Hall vardı.

"Bunu biraz düşünmek istiyorum," dedim.

"Elbette." Yerinden kalktığında ne kadar uzun boylu olduğunu bir kez daha anladım. Başım omzuna bile gelmiyordu. "Seçeneklerin olduğunu aklından çıkarma. Ama bir usta olarak, sana bunu veren kişiyi düşünmeni öneririm." Bileğinin bir hareketiyle ağır sırt çantamı bana fırlattı. "Senin bir hiç uğruna öldüğünü mü, yoksa savaştığını mı görmek ister?"

Kulenin çatısına dolu yağıyordu. Yağ lambasının üzerinde ellerimi ovalarken dudaklarım ve parmaklarım soğuktan uyuşmuştu.

Gardiyan'ın teklifini düşünmem gerekiyordu. Onunla birlikte çalışmak istemiyordum fakat burada hayatta kalmayı öğrenmek zorundaydım; en azından Londra'ya geri dönmenin bir yolunu bulana kadar. Nick'e ve Jax'e geri dönene kadar. Mim suçlarına geri dönene kadar. Didion Waite'ten ruh kapmaya, Hector ve adamlarının başına bela olmaya dönene kadar. İstediğim buydu. Yeteneğimi geliştirmek buradan çıkmama yardımcı olabilirdi.

Jaxon her zaman bir rüyagezer olmanın güçlü bir altıncı histen fazlası olduğunu söylerdi. Her yere gidebilme, hatta başka rüya âlemlerine girebilme potansiyelim vardı. İki muhafızı öldürerek bunu kanıtlamıştım. Gardiyan bana daha fazlasını öğretebilirdi ama

onu bir usta olarak istemiyordum. O ve ben doğal düşmanlardık; öyle değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Yine de benimle ilgili çok şeyi gözlemlemişti: Tavırlarım, gerginliğim, dikkatim. Jax bana hep kendimi rahat bırakmamı, akışa uymamı söylerdi. Ama bu, beni bu soğuk ve karanlık odada kilitli tutan adama güvenebileceğim anlamına gelmiyordu.

Lambanın loş ışığında sırt çantamı boşalttım. Eşyalarımın çoğu hâlâ oradaydı: Şırıngalar, malzemeler, hatta tabancam bile. Elbette ki mermi yoktu ve şırıngaların hepsi boştu. Telefonuma el konmuştu. Eksik bir şey daha vardı: *Doğadışılığın Yararları Üzerine.*

Bütün kaslarım ürperdi. Nashira'ya verseydi, şimdiye kadar beni sorgulamak için çağırması gerekirdi. Refaimler daha önce de broşüre rastlamış olmalıydı ama bendeki kopyayı hiç görmemişlerdi.

Şiltenin üzerine uzanarak çürüklerimi hissettim ve örtüleri boğazıma kadar çektim. Kırılmış yaylar omuzlarıma batıyordu. Dakikalar içinde başıma üç darbe almıştım ve yorgundum. Parmaklıkların arasından dışarıdaki dünyaya bakarken cevabın orada görünmesini diledim ama elbette hiçbir şey yoktu. Sadece kaçınılmaz alacakaranlık vardı.

Güneş batınca gece çanı çaldı. Artık bir alarm saati gibi normal geliyordu. Giyinene kadar hassas bir karar vermiştim. Midem kaldırırsa, onunla yine eğitimime devam edecektim. Dayanmam gereken bir saatlik sohbetler vardı fakat onunla da başa çıkabilirdim. O saatleri yalanlarla doldurabilirdim.

Gardiyan beni kapıda bekliyordu. Beni baştan aşağı süzdü.

"Bir karar verdin mi?"

Mesafemi korudum. "Evet," dedim. "Seninle çalışacağım. Efendim olmadığın konusunda anlaşırsak."

"Beklediğimden daha akıllısın." Bana kollarında pembe şeritler olan siyah bir ceket verdi. "Bunu giy. Sıradaki sınavın için ihtiyacın olacak."

Ceketi sırtıma geçirip tokalarını ilikledim. Astarı kalın ve sıcaktı. Gardiyan bir elini uzattı. Avcunda üç hap vardı. Onları almadım. "Yeşil olanı ne için?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ne için olduğunu bilmek istiyorum. Başka kimseye verilmiyor."

"Çünkü onlardan farklısın." Elini geri çekmedi. "Haplarını almadığını biliyorum. Seni almaya zorlamaktan çekinmem."

"Denediğini görmek isterim."

Yüzümü inceledi. Yine tüylerim ürperdi. "İşin buna varmasını istemiyorum," dedi.

Bu mücadeleyi kaybedecektim. Suçlulara has bir sezgi de denebilirdi. Yine Didion ve Anne Naylor olayına dönmüştü; karaborsada sıradan bir gün. Gardiyan'ın taviz vereceği şeyler vardı ama bu onlardan biri değildi. Kendime ertesi günkü yeşil hapı Duckett'a götüreceğimi söyledim.

Hapları bir bardak suyla içtim. Gardiyan eldivenli eliyle çenemi tuttu.

"Nedenleri var."

Çenemi elinden kurtardım. Bir an bana baktıktan sonra kapıyı açtı. Merdivenden onu izleyerek revaklara indim. İğrenç taş figürler avluyu izliyordu. Hava soğumuş, üzerleri ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Biraz ısınmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gardiyan beni konaktan çıkardı ama sokağa çıkmadık. Bunun yerine, ferforje bir kapıdan ve puslu yeşil bir derenin üzerindeki bir asma köprüden geçerek Magdalen'in diğer tarafına gittik. Ayın keskin parıltısı derenin yüzeyinden yansıyordu. Dolu kesilmiş, zemin buzla kaplı halde kalmıştı.

Toprak bir patikadan yürürken, Gardiyan tuniğinin kolunu sıvadı. İlk seferden kalan yaradan iltihap akıyordu. Yara kapanmaya yüz tutmuştu ama hâlâ tamamen iyileşmemişti.

"Zehirliler mi?" diye sordum. "Vızıldayanlar."

"Emim yarı itki denen ve tedavi edilmediği takdirde delirerek ölmeye yol açan bir enfeksiyon taşıyor. Her türde eti yiyorlar; taze veya çürümüş olması fark etmez."

Ben izlerken bile yarası iyileşiyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum kendimi merakıma kaptırarak. "İyileşiyor."

"Auranı kullanıyorum."

Gerildim. "Ne?"

"Refaimlerin aurayla beslendiğini artık öğrenmiş olmalısın. Aurasını aldığım kişi farkında olmadığında beslenmem daha kolaydır."

"Az önce benden beslendin mi yani?"

"Evet." Yüzümü inceledi. "Kızgın görünüyorsun."

"Onu istediğin gibi alamazsın." Tiksintiyle ondan uzaklaştım. "Özgürlüğümü zaten aldın. Auram üzerinde hiçbir hakkın yok."

"Yeteneğine zarar verecek kadar almadım. İnsanlardan küçük dozlarda beslenir ve kendilerini yenilemelerine zaman tanırım. Diğerleri o kadar düşünceli değildir. Ve sözlerime inan," tuniğinin kolunu indirdi, "senin yanındayken yarı itkiye yakalanmamı istemezsin."

Yüzüne baktım. İnceleyen bakışlarımı sakin bir şekilde karşıladı.

"Gözlerin." Aynı anda hem büyülenerek hem de tiksinerek gözlerine baktım. "Bu yüzden değişiyorlar."

İnkâr etmedi. Gözleri artık sarı değil, hafifçe parıldayan koyu kırmızıya dönmüştü. Benim auramın rengi."

"Alınma ama," dedi, "böyle olmak zorunda."

"Neden? Sen söylediğin için mi?"

Cevap vermeden yürümeye devam etti. Peşinden gittim. Benden beslenebilmesi midemi bulandırıyordu.

Dakikalarca yürüdükten sonra durdu. Etrafımızda ince ve mavimsi bir sis vardı. Yakamı kaldırdım. "Hissediyorsun," dedi Gardiyan. "Soğuğu. Bahar başında burada neden buz olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Burası İngiltere. Soğuktur."

"Bu kadar değil. Hisset." Elimi tuttu ve eldivenlerimden birini çıkardı. Parmaklarım soğuktan yandı. "Yakınlarda bir soğuk nokta var."

Eldivenimi tekrar giydim. "Soğuk nokta mı?"

"Evet. Bir ruh bir yerde uzun süre kaldığında ve eter ile fiziksel dünya arasında bir yarık açtığında oluşurlar. Ruhlar yaklaştığında havanın ne kadar soğuduğunu hiç fark ettin mi?"

"Sanırım." Ruhlar beni ürpertirdi ama bunu pek düşünmemiştim.

"Ruhların dünyalar arasında barınmaması gerekir. Varlıklarını sürdürebilmek için ısı enerjisini çekerler. I. Kabir soğuk noktalarla sarılı; buradaki eterik faaliyet, hisarda olduğundan çok daha yüksek. Emim bu yüzden Londra'daki amarotik nüfus yerine daha çok bize çekilir." Gardiyan önümüzdeki sert toprak şeridini işaret etti. "Bir soğuk noktanın merkezini nasıl bulabilirsin sence?"

"Çoğu durugörücü ruhları görebiliyor," dedim. "Üçüncü gözleri var."

"Ama senin yok."

"Evet."

"Görüsü olmayanların bunu yapması için çeşitli yollar vardır. Sopa okuyucuları hiç duydun mu?"

"İşe yaramaz olduklarını duydum," dedim. Jax bana bunu defalarca söylemişti. "Sopa okuyucular her yerden geri dönebilirlermiş. Kaybolduklarında numaları yere atarlarmış ve ruhlar onlara doğru yönü işaret edermiş. İşe yaramıyor."

"Bu doğru olabilir ama 'işe yaramaz' değildir. Durugörünün hiçbir türü işe yaramaz değildir."

Yanaklarım kızardı. Sopa okuyucuların işe yaramaz olduğuna gerçekten inanmıyordum fakat Jax hep öyle olduklarını söylerdi. Böyle konularda görüşlerini paylaşmıyorsanız Jaxon Hall'la çalışamazdınız.

"O halde ne işe yarıyor?" diye sordum. Gardiyan bana baktı. "Bana öğretmen gerekiyor. Öğret işte."

"Pekâlâ. Öğrenmek istiyorsan." Gardiyan yürümeye başladı. "Çoğu sopa okuyucu, numaları yere düştüğünde evlerini, gömülü hazineleri, aradıkları şeyi işaret ettiklerine inanır. Sonunda bu da onları delirtir. Çünkü numalarının işaret ettiği şey altın değil, en yakındaki soğuk noktanın merkezidir. Bazen kilometrelerce yürür ve aradıkları şeyi bulamazlar. Bazense bir şey bulurlar: Gizli bir kapı. Bilmedikleri şey, onu nasıl açacaklarıdır."

Durdu. Titriyordum. Hava çok soğuktu. Daha derin nefes almaya başladım. "Bir soğuk noktaya dayanmak canlılar için zordur," dedi. "Al."

Bana vidalı kapağı olan gümüş renkli bir matara verdi. Ona baktım.

"Sadece su, Paige."

İçtim. Reddedemeyecek kadar susamıştım. Matarayı geri alıp ortadan kaldırdı. Su zihnimi netleştirmişti.

Yanında durduğumuz zemin, kışın ortasındaymışız gibi donmuştu. Takırdayan dişlerimi birbirine bastırdım. Soğuk noktanın kaynağı olan ruh yakınlardaydı. O bize yaklaşmayınca, Gardiyan buzun kenarında çömeldi, bir bıçak çıkardı ve koluna doğru tuttu. Ona yaklaştım. "Ne yapıyorsun?"

"Kapıyı açıyorum."

Bileğini kesti. Buza üç ektoplazma damlası düştü. Soğuk nokta ortadan çatladı ve hava beyazlaştı. Etrafımda bir şeyler toplanmaya başladı. Sesler. *Rüyacı. Rüyacı.* Ellerimi kulaklarıma bastırdım ama onları engelleyemedim. *Rüyacı, daha fazla ilerleme. Geri dön.* Başımı kaldırdım ve karanlık yine etrafımı sardı.

"Paige?"

"Ne oldu?" Başım dönüyor ve ağrıyordu.

"Soğuk noktayı açtım."

"Kanınla."

"Evet."

Bileğinin kanaması şimdiden durmuştu. Gözlerinde kırmızılık vardı. Auram hâlâ yaralarının üzerinde işliyordu. "Yani bir soğuk noktayı 'açabiliyor' musun?" diye sordum.

"Sen açamazsın. Ben açabilirim."

"Çünkü soğuk noktalar etere açılır." Duraksadım. "Onları Yeraltı Diyarı'na ulaşmak için kullanabilir misin?"

"Evet. Biz buraya böyle geldik. Eter ile sizin dünyanız –yaşayanların dünyası– arasında iki perde olduğunu düşün. O perdelerin arasında, yaşamla ölüm arasındaki Yeraltı Diyarı var. Sopa okuyucular bir soğuk nokta bulduklarında, perdeler arasında gidip gelme imkânı da bulurlar. Benim evime, Refaimlerin alemine girmek için."

"İnsanlar oraya girebilir mi?"

"Dene."

Ona baktım. Başıyla soğuk noktayı işaret edince, buza doğru bir adım attım. Hiçbir şey olmadı.

"Perdenin diğer tarafında hiçbir fiziksel madde hayatta kalamaz," dedi Gardiyan. "Bedenin kapıdan geçemez."

"Ya sopa okuyucular?"

"Onlar da hâlâ ettir."

"O halde neden açıyorsun?"

Güneş gözden kaybolmuştu. "Çünkü zamanı geldi," dedi, "Yeraltı Diyarı'yla karşılaşmanın. İçeri giremeyeceksin ama görebilirsin."

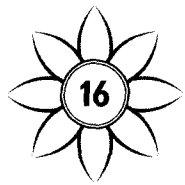
Alnımda ter damlaları birikmeye başladı. Buzdan ayağımı çektim. Her yerde ruhları hissetmeye başlamıştım.

"Gece, ruhların zamanıdır." Gardiyan aya baktı. "Perdeler şimdi en ince haldeler. Soğuk noktaları kumaşın dokusundaki yırtılmalar gibi düşün."

Soğuk noktayı izledim. Ondaki bir şey ruhumu titretiyordu.

"Paige, bu gece iki görevin olacak," dedi bana dönerek. "İkisi de akli dengenin sınırlarını sınayacak. Bunun sana yardımı olacağını söylersem bana inanır mısın?"

"Pek sayılmaz," dedim, "ama işimize bakalım."

Deney

Gardiyan bana nereye gittiğimizi söylemedi. Beni başka bir patikadan Magdalen'in açık alanlarına ulaştırdı. Her yerde ruhları hissediyordum: Havada, suda... Bir zamanlar buralarda dolaşmış ve ölmüş olanların ruhları. Onları duyamıyordum fakat bir kilometrelik mesafede bir soğuk nokta varken, canlılarmış kadar güçlü bir şekilde hissedebiliyordum.

Bunu yapmak istemememe rağmen Gardiyan'a yakın duruyordum. Bu ruhlar arasında kötü niyetli olanlar varsa, onları benden daha etkili şekilde savuşturabileceğinin farkındaydım.

Magdalen'in fenerlerinden uzaklaşarak yolumuza devam ederken karanlık derinleşiyordu. Çimenliklerin, yerini dize kadar yükselen yaban otlarına bıraktığı nemli bir çayırdan geçerken Gardiyan sessizdi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Çizmelerim ve çoraplarım çoktan sırılsıklam olmuştu.

Gardiyan cevap vermedi.

"Öğrencin olduğumu söylemiştin, kölen değil," dedim. "Nereye gittiğimizi bilmek istiyorum."

"Açık alana."

"Neden?"

Yine cevap vermedi.

Hava anormal bir şekilde soğumuştu. Saatler gibi gelen bir süreden sonra Gardiyan durup işaret etti.

"İşte."

Önce göremedim. Gözlerim alışınca bir hayvanın silueti ay ışığında belirdi. Yaratık dört bacaklıydı ve ipek gibi bir kürkü vardı. Boğazı kar beyazı, uzun yüzü dar, gözleri koyu renkti ve küçük siyah bir burnu vardı. Hangimizin daha çok şaşırdığını merak ettim.

Bir geyik. İrlanda'dan ayrıldığımdan beri görmemiştim; büyükannem ve büyükbabam beni Galtees'e götürdüğünden beri. Çocuksu bir heyecan dalgası bütün benliğimi sardı.

"Çok güzel," dedim.

Gardiyan geyiğe doğru adım attı. Hayvan bir direğe bağlanmıştı. "Adı Nuala"

"Bu bir İrlandalı ismi."

"Evet, Fionnuala'nın kısaltması. *Beyaz omuzlar* veya *güzel omuzlar* anlamına gelir."

Yine baktım. Hayvanın boynunun iki tarafında büyük birer beyaz leke vardı. "Adını kim verdi?" Sion'da evcil hayvanlara veya çocuklara İrlandalı adı vermek riskliydi. Molly isyancıların sempatizanı olduğunuz düşünülebilirdi.

"Ben verdim."

Geyiğin boynundaki tasmayı çıkardı. Nuala burnuyla ona vurdu. Dönüp kaçmasını bekledim fakat olduğu yerde durmuş, Gardiyan'a bakıyordu. Gardiyan onunla tuhaf bir dilde konuşarak boynunu okşarken, hayvan gerçekten dinliyormuş gibi görünüyordu. Büyülenmiş gibiydi. "Onu beslemek ister misin?" Gardiyan tuniğinin kolundan kırmızı bir elma çıkardı. "Bunları çok sever."

Elmayı bana attı. Nuala bakışlarını bana çevirdiğinde burnu seğiriyordu. "Nazikçe," dedi Gardiyan. "Yakınlarda bir soğuk nokta açıkken kolayca ürker."

Onu ürkütmek istemiyordum ama Gardiyan ürkütmediyse, ben nasıl ürkütecektim ki? Elimi uzatarak elmayı gösterdim. Geyik meyveyi kokladı. Gardiyan başka bir şey söyledi ve geyik elmayı kaptı.

"Kusuruna bakma. Karnı çok aç." Hayvanın boynunu okşadı ve bir elma daha verdi. "Onu görme fırsatını nadiren bulurum."

"Ama Magdalen'de yaşıyor."

"Evet fakat dikkatli olmam gerek. Şehir sınırları içinde hayvanlara izin yoktur."

"Onu neden tutuyorsun peki?"

"Arkadaş olması için. Ve senin için."

"Benim için mi?"

"Seni bekliyordu." Gardiyan, Nuala'yı ağaçların arasına doğru serbest bırakarak düz bir kayanın üzerine oturdu. "Sen bir rüyagezersin. Bu senin için ne anlama geliyor?"

Beni buraya bir geyik yavrusunu doyurmaya getirmemişti.

"Eteri hissedebiliyorum," dedim.

"Daha fazlasını anlat."

"Uzaktan başka rüya âlemlerini hissedebiliyorum. Genel olarak eterik faaliyetleri de."

"Kesinlikle. Bu senin temel yeteneğin. Asıl fikir şu: Etere karşı yüksek bir duyarlılık, diğer çoğu durugörücünün sahip olmadığı bir farkındalık. Bu senin gümüş kordonundan geliyor ki o da esnektir. Ruhunu rüya âleminin ortasından ayırmana, dünya algını genişletmene izin verir. Bunu yapmak çoğu durugörücüyü delirtir. Ancak çayırda eğitim yaparken seni, ruhunu rüya âlemime savurman için teşvik ettim. Ona saldırman için." Gözleri karanlıkta alev alev par-

lıyordu. "Sadece eteri hissetmekten fazlasını yapacak potansiyelin var. Onu etkileyebilirsin. Başka insanları etkileyebilirsin."

Cevap vermedim.

"Belki daha küçükken insanları incitmiş olabilirsin. Belki rüya âlemlerine baskı yapabiliyordun. Belki de bir şeyleri fark ediyorlardı: Burun kanamaları, görüş bozuklukları..."

"Evet."

Biliyordu. İnkâr etmenin anlamı yoktu.

"Trende bir şey değişti," diye devam etti. "Hayatın tehlikeye girmişti. Tutuklanmaktan korkuyordun. Ve hayatında ilk kez içindeki o güç... o güç ortaya çıktı."

"Sen bunları nasıl öğrendin?"

"Bir altmuhafızın öldürülmesiyle ilgili bir rapor geldi; kansız, silahsız bir şekilde ve vücudunda hiçbir iz olmadan. Nashira bunun bir rüyagezerin işi olduğunu hemen anladı."

"Bir kötü ruh da olabilirdi."

"Kötü ruhlar iz bırakır. Bunu biliyor olmalısın."

Elimdeki yara izleri birkaç derece soğumuş gibiydi.

"Nashira seni canlı istiyordu," dedi Gardiyan. "KNB şiddet ve kaba yöntemlerle insan tutukluyor, kırmızı ceketlilerimizin birçoğunun yaptığı gibi. O tutuklamaların yaklaşık yarısı ölümle sonuçlanıyor. Bu sana olamazdı. Zarar görmemen gerekiyordu. Nashira bu yüzden Gözetmen'i gönderdi; durugörücü toplama uzmanını."

"Neden?"

"Çünkü sırrını öğrenmek istiyor."

"Sır filan yok. Ben buyum sadece."

"Nashira da böyle olmak istiyor. Ender yeteneklere gıpta eder; seninki dahil."

"Neden elimden almıyor o zaman? Seb'i öldürdüğünde beni de öldürebilirdi. Neden bekliyor?"

"Çünkü yeteneklerinin tam boyutlarını anlamak istiyor. Ancak sonsuza kadar beklemeyecektir."

"Senin için gösteri yapmayacağım," dedim. "Ben henüz bir süprüntü değilim."

"Senden benim için gösteri yapmanı istemedim ki. Buna ne gerek var? Yeteneğini şapelde gördüm zaten. Ruhunu Aludra'nın zihnine savurdun. Çayırda benimkine girdiğinde de gördüm. Ama söylesene," karanlıkta parlayan kırmızı gözleriyle bana doğru eğildi, "ikimizden birini *ele geçirebilir* miydin?"

Çöken gergin sessizliği bozan tek şey, bir baykuşun ötüşüydü. Sesi duyunca başımı kaldırdım. Bir bulut kümesinin içindeki aya baktım. Kısa bir an Jax'in ofisine ve ele geçirme konusunun ilk açıldığı zamana döndüm.

"Sevgili kızım," demişti, "sen bir yıldızsın. Bir ışık kaynağı. Kesinlikle ve inkâr edilmez bir şekilde, patlamaya hazır bir Mühür'sün. Ama şimdi sana yeni bir görev vermek istiyorum. Seni sınayacak ve aynı zamanda da *tatmin edecek* bir görev." Benden zihnimi onunkine odaklamamı, vücudunun kontrolünü ele geçirip geçiremeyeceğimi görmemi istemişti. Bu fikir beni sarsmıştı. Biraz isteksizce dediğini yapmıştım fakat zihni hayal edilemeyecek kadar karmaşık gelmişti. "Ah, neyse," demişti purosunun dumanını üfleyerek. "Denemeye değerdi, güzelim. Artık gidebilirsin. Büyütülecek sınırlar, oynanacak oyunlar var."

Belki de yapabilirdim. Belki gerçekten istersem Jax'in vücudunu kontrol altına alabilir ve o lanet olasıca purosunu söndürtebilirdim ama bu ödümü patlatan bir yetenekti. Birini kontrol etmek ciddi bir sorumluluktu; benim için fazla ciddiydi. Bir maaş zammı sözü olsa bile. Bütün Londra'nın zihninde dolaşabilirdim ama asla ele geçirmezdim. Fiyatı önemli değildi.

"Paige?"

Anılarımdan sıyrıldım. "Hayır," dedim. "Aludra'yı ele geçiremezdim. Seni de."

"Neden?"

"İnsanları ele geçiremem. Ve Reflere bunu kesinlikle yapamam."

"Yapmak ister miydin?"

"Hayır. Beni buna zorlayamazsın."

"Seni zorlamak niyetinde değilim. Sadece sana –sizin deyiminizle– 'ufkunu genişletmen' için bir fırsat sunuyorum."

"Acıya neden olarak."

"Ele geçirme iyi uygulanırsa, acı vermesi gerekmez. Bir insanı ele geçirmeni beklemiyorum. Özellikle de bu gece."

"O halde istediğin nedir?"

Arazinin diğer tarafına baktı. Bakışlarını izledim. Geyik toynağını çiçeklere vuruyor, başlarını eğişlerini izliyordu. "Nuala," dedim.

"Evet."

Geyiğin başını eğişini ve bir ot kümesini koklayışını izledim. Hayvanları kontrol etmeyi hiç düşünmemiştim. Hayvan zihinleri insan zihinlerinden çok farklıydı –daha az karmaşık, daha az bilinçliydi– ama bu, işimi daha da zorlaştırabilirdi. İnsan ruhumu bir hayvan bedenine sokmam mümkün olmayabilirdi bile. Bir hayvan rüya âlemim olduğunda insan gibi düşünebilir miydim? Üstelik başka sorunlar da vardı: Geyiğe zarar verir miydim? Girişime direnir miydi yoksa öylece izin mi verirdi?

"Bilmiyorum," dedim. "Çok iri. Onu kontrol edemeyebilirim."

"Daha küçük bir şey bulayım."

"Bundan tam olarak ne elde etmeyi umuyorsun?" Gardiyan bir şey söylemeyince devam ettim: "Bana bir *fırsat* verdiğini iddia eden biri için oldukça zorlayıcısın."

"Bu fırsatı değerlendirmeni istiyorum. İnkâr etmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü hayatta kalmanı istiyorum."

Bir an gözlerine bakarak onu anlamaya çalıştım. Yapamadım. Refaim yüzlerinde duygusal tahminde bulunmayı zorlaştıran bir şey vardı. "Tamam," dedim. "Daha küçük bir hayvan. Bir böcek, bir kemirgen, belki bir kuş. Bilinci sınırlı bir şey."

"Pekâlâ."

Tam dönmek üzereyken durdu. Bana bir bakış atarken cebinden bir şey çıkardı: İnce bir zincire asılmış bir kolye ucu. "Bunu tak," dedi.

"Neden?"

Ama gitmişti bile. Küçük bir kayanın kenarına otururken ürpermemeye çalışıyordum. Jax bu girişimi onaylardı ama Nick'in aynı şekilde düşüneceğinden emin değildim.

Kolyeye baktım. Bir çift kanat şeklinde ve başparmağım uzunluğundaydı. Parmağımı üzerinde gezdirirken eterde minik bir titreşim oldu. Kolye yüceltilmiş olmalıydı. Zinciri başımdan geçirdim.

Nuala bir süre sonra otlamaktan sıkılarak geri döndü. Kayaya sokulmuş, ellerimi ceketimin ceplerine sokmuştum. Artık hava son derece soğumuştu ve nefesim beyaz buhar bulutları halinde çıkıyordu. "Selam," dedim. Nuala ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi saçlarımı kokladı ve bacaklarını bükerek yanıma oturdu. Başını kucağıma koyup keyifli bir şekilde burnundan üfledi. Eldivenlerimi çıkarıp kulaklarını okşadım. Kürkü mis gibi kokuyordu. Güçlü kalp atışlarını hissedebiliyordum. Vahşi bir hayvana hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Bu küçük geyik *olmanın* nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım: Dört bacak üstünde durmak, ormanda vahşi doğada yaşamak.

Ama ben vahşi değildim. On yıldan uzun süredir bir Sion hisarında yaşıyordum. Bütün vahşiliğim silinmişti. Jax'e bu yüzden katılmıştım sanırım. Eski benliğimden kalanlara tutunmak için.

Bir an sonra deneme yapmaya karar verdim. Gözlerimi kapayarak ruhumu serbest bıraktım. Nuala'nın geçirgen bir rüya âlemi vardı; köpük kadar ince ve kırılgandı. İnsanlar yıllar boyunca direnç katmanları oluşturuyordu fakat hayvanların o duygusal zırhı yoktu. Teoride onu kontrol edebilirdim. Rüya âlemini çok hafifçe dürttüm.

Nuala tedirgin bir şekilde burnundan üfledi. Kulaklarını okşayarak onu sakinleştirdim. "Üzgünüm," dedim. "Bir daha yapmam." Bir an sonra başını tekrar kucağıma koydu ama titriyordu. Onu incitenin ben olduğumu bilmiyordu. Parmaklarımı çenesinin altına sokarak nazikçe kaşıdım.

Gardiyan döndüğünde uyukluyordum. Yanağıma hafifçe vurarak beni uyandırdı. Nuala başını kaldırdı fakat Gardiyan tek kelimeyle onu yatıştırdı ve geyik çok geçmeden tekrar daldı.

"Gel," dedi. "Sana yeni bir beden buldum."

Kayanın üzerine oturdu. Ayın altındaki görünüşü dikkatimi çekmişti: Mükemmel biçimli, güçlü bir siluet ve parlak bir ten. "Nedir bu?" diye sordum.

"Kendin gör."

Parmak uçlarını birbirlerine değdirerek elini kafes gibi yapmıştı. Avuçlarının arasındaki zayıf böceğe baktım: Bir kelebek ya da güveydi. Karanlıkta kestirmek zordu.

"Onu bulduğumda sakindi," dedi. "Hâlâ uyuşuk halde. İşini kolaylaştıracağını düşündüm."

Demek bir kelebekle başlayacaktık. Gardiyan'ın ellerinde seğiriyordu.

"Soğuk noktalar hayvanları korkutur." Sesi yumuşak bir gümbürtü gibiydi. "Yeraltı Diyarı'na açılan bir kapıyı hissedebilirler."

"Neden açtın ki?"

"Göreceksin." Bakışlarını gözlerime kaldırdı. "Denemeye hazır mısın?"

"Deneyeceğim," dedim.

Gözleri kor gibi parladı.

"Muhtemelen bunu zaten biliyorsun," dedim, "ama bedenimden çıktığımda yere yığılacağım. Beni yakalarsan sevinirim."

Sözler ağzımdan zorlukla çıkmıştı. Ondan iyilik istemekten nefret ediyordum; çok küçük bir şey olsa bile.

"Elbette," dedi Gardiyan.

Göz temasını ilk kesen ben oldum.

Derin bir nefes alarak ruhumu bedenimden ayırdım. Hemen duyularım bulanıklaştı ve rüya âlemimi gördüm. Eteri şimdiden hissedebiliyordum. Gelincik tarlasının daha karanlık kenarına doğru yürürken güçleniyordu. Eter orada beni bekliyordu.

Sıçradım.

Rüya âlemimden uzanan ve bana dönüş yolunu gösteren gümüş kordonumu gördüm. Gardiyan'ın rüya âlemi de yakındaydı. Kelebek onun yanında sadece küçücük bir nokta, bir mermerin yanındaki kum tanesiydi. Yaratığın zihnine süzüldüm. Kelebek aniden irkilmedi veya paniğe kapılmadı.

Kendimi bir rüyalar dünyasında buldum. Koyu sarı bir ışığa boğulmuş bir renk dünyası. Kelebek günlerini çiçeklerden beslenerek geçiriyordu ve bütün anıları onların renklerinden oluşuyordu. Her yerden mis gibi kokular geliyordu; lavanta, çimen, gül. Çiy kaplı rüya âleminde ilerleyerek en parlak kısma yöneldim. Çiçek açmış ağaçlardan polenler saçılıyor, saçlarıma konuyordu. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Hiçbir direnç yoktu; en küçük bir savunma mekanizması bile hissedilmiyordu. O kadar acısız, o kadar kolay ve güzeldi ki ağır bir prangadan kurtulmuş gibiydim. Çok *doğal* geliyordu. Ruhumun yapmayı özlediği şey buydu; yabancı diyarlarda dolaşmak. Bütün hayatım boyunca tek bir bedene hapsolmaya dayanamamış gibiydi. Yolculuğa susamıştı.

Güneşli bölgesine ulaştığımda gördüm: Bir ruhun en hafif pembe kıvılcımı. Dudaklarımı büzüp üfledim ve daha karanlık kısımlara uçtu.

Şimdi sıra gerçek sınavdaydı. Bunu doğru yaparsam –ve Jax açıkladığında haklıysa– güneşli bölgeye geçmek yeni bedenimin kontrolünü almamı sağlayacaktı.

Çembere girer girmez, bütün rüya âlemi parlak bir ışıkla aydınlandı: Altın sarısı bir ışık gözlerime, tenime ve kanıma doldu. Beni kör etti. Dünya parçalanmış bir elmasa, parlak renkli bir yıldıza dönüştü.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Bedenim yok olmuştu ve hiçbir şey hissedemiyordum. Sonra uyandım.

İlk hissettiğim panik oldu. Kollarım, bacaklarım neredeydi? Neden göremiyordum? Bir dakika, görebiliyordum –az da olsa– ama her şey parlak mora boyanmıştı ve çimenlerin yeşili benim için fazla parlaktı. Zayıf uzuvlarım bir spazmla kasıldı. Beyin vebası gibiydi ama çok daha kötüydü. Eziliyor, boğuluyor, olmayan dudaklarım veya sesimle çığlık atıyordum. Ve şu iki tarafımdaki şeyler de neydi? Kıpırdatmaya çalıştım ve ölüm döşeğindeymişim gibi titrediler.

Ne olduğunu bile anlamadan kendimi kelebekten geri fırlatarak asıl bedenime geri döndüm. Baştan aşağı titriyordum ve nefessiz kalmıştım. Kayanın üzerinden kayarak yere yığılıp dizüstü çöktüm.

"Paige?"

Kustum. Asitli iğrenç bir tat ağzımı doldurdu ama bir şey çıkmadı. "Bunu bi-bir daha asla yapmayacağım," dedim.

"Ne oldu?"

"Hiç. Ço-çok... *kolaydı*... ama so-sonra..." Soluklanmaya çalışarak ceketimin fermuarını açtım. "Yapamam."

Gardiyan sessizdi. Alnımdan süzülen teri silerken ve sakinleşmeye çalışırken beni izledi. "Ama başardın," dedi. "Acı verici olsa bile başardın. Kanatları kıpırdadı."

"Bunu yaptığımda *ölüyorum* sandım."

"Ama başardın."

Kayaya yaslandım. "Ne kadar sürdü?"

"Yarım dakika kadar."

Beklediğimden iyiydi fakat yine de acınası seviyedeydi. Jaxon gülmekten kırılırdı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim. "Belki de diğer rüyagezerler kadar iyi değilimdir."

Yüzü sertleşti. "Hayır," dedi, "iyisin. Ama kendin inanmazsan tam potansiyeline ulaşamazsın."

Elini açtı ve kelebek karanlığın içinde uçup gitti. Hâlâ yaşıyordu. Onu öldürmemiştim.

"Öfkelisin," dedim.

"Hayır."

"O halde neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl?" Gözleri soğuktu.

"Hiç," dedim.

Kayaya dayanmış bir kuru odun yığınını aldı. Odunları çıra olarak kullanıp iki taşı birbirine vurarak küçük bir ateş yakışını izledim. Arkamı döndüm. İstediği kadar öfkelenebilirdi. Ben oraya doğayı kuklaya çevirmeye gelmemiştim.

"Birkaç saat dinleneceğiz." Gardiyan bana bakmıyordu. "Sınavının sıradaki aşamasından önce biraz uyuman gerek."

"Yani bu ilk aşamasını geçtiğim anlamına mı geliyor?"

"Elbette geçtin. Kelebeği ele geçirdin. Senden istediğim buydu." Alevleri izledi. "Daha fazlası değil."

Sırt çantasını açarak siyah basit bir uyku tulumunu yere serdi. "İşte," dedi. "Benim yapmam gereken bir şey var. Burada bir süre güvende olursun."

"Sen şehre geri mi dönüyorsun?"

"Evet."

İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu ama burada açıkta uyuma fikrinden hoşlanmamıştım; özellikle de etrafta bu kadar çok ruh varken. Şimdi daha fazlaydılar ve hava daha da soğuyordu. Islak çizmelerim ile çoraplarımı çıkarıp kurumaları için alevlerin yanına bıraktım ve uyku tulumuna girip fermuarı çektim. Ceketime ve jileme rağmen sıcak değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Gardiyan karanlığa bakarken parmaklarını dizine vuruyordu. Bakışları iki canlı kor gibiydi ve tehlikeye karşı tetikteydi. Dönüp aya baktım. Dünya ne kadar karanlık görünüyordu. Ne kadar karanlık ve ne kadar soğuk.

Vasiyet

"Acele et, Pip. Haydi."

Kuzenim Finn beni kolumdan daha sert çekti. Altı yaşındaydım ve Dublin'in kalabalık merkezinde, bağırıp çağıran insanlarla sarılmış haldeydik. "Finn, yetişemiyorum," dedim ama bana aldırmadı. Kuzenim ilk kez beni dinlemiyordu.

O gün sinemada olmamız gerekiyordu: 2046 yılının Şubat ayında soğuk bir sabahtı ve kış güneşi Liffey üzerinde beyaz bir altın top gibi görünüyordu. Sömestr tatilini Sandra Halamın yanında geçiriyordum. Kendisi işteyken, hiç dersi olmadığı için Finn'den benimle ilgilenmesini istemişti. Bir film izlemek ve Temple Bar'da öğle yemeği yemek istemiştim ama Finn yapmamız gereken başka bir şey olduğunu söylemişti: Molly Malone heykelini görmek. Bunun önemli olduğunu söylemişti. Kaçırılamayacak kadar önemliydi. Çok özel bir gündü. "Tarih yazacağız, Pip," demişti eldivenli küçük elimi sıkarak.

Bunu söylediğinde yüzümü buruşturmuştum. Tarih okul içindi. Finn'i severdim –uzun boylu, komik ve akıllıydı; üstelik fazla harçlığı

olduğunda bana hep şekerleme alırdı– ama Molly'yi yüzlerce kez görmüştüm. Şarkısının sözlerini de ezbere biliyordum.

Biz heykele yaklaşırken herkes o şarkıyı söylüyordu. Kızarmış yüzlü, yarı korkmuş ve yarı heyecanlı insanlara baktım. Finn onlarla birlikte bağıra çağıra şarkıyı söylüyordu ve hepimizin neden şarkı söylediğimizi anlamasam da ben de katıldım. Belki de bir sokak partisiydi.

Finn, Trinity College'dan arkadaşlarıyla konuşurken ben onun elini tutuyordum. Hepsi yeşil giyinmişti ve büyük pankartlar sallıyorlardı. Kelimelerin çoğunu anlayacak kadar okuyabiliyordum ama bilmediğim bir kelime vardı: SİON. Bütün pankartların üzerindeydi. Tepemde yükseliyorlardı ve İrlandaca şeyler de söylüyorlardı. MAYFIELD'IN CANI CEHENNEME! ÉIRE GO BRÁCH! DUBLIN HAYIR DİYOR! Finn'in kolunu çekiştirdim.

"Finn, neler oluyor?"

"Hiçbir şey, Paige, biraz sessiz ol; SİON DIŞARI! SİON AŞAĞI! SİON DUBLIN'DEN DIŞARI!"

Şimdi heykele yaklaşmıştık ve kalabalığın içinde itilip duruyorduk. Molly'yi hep sevmiştim. Nazik bir yüzü olduğunu düşünüyordum. Ama bugün farklı görünüyordu. Biri başına bir çuval geçirmişti ve boynuna bir ip bağlanmıştı. Onu öyle görünce gözlerim doldu.

"Finn, bundan hoşlanmadım."

"SİON DIŞARI! SİON AŞAĞI! SİON DUBLIN'DEN DIŞARI!"

"Eve gitmek istiyorum."

Finn'in kız arkadaşı bana çatık kaşlarla baktı. Kay. Onu severdim. Saçları çok güzeldi; bakır gibi parlak, yay gibi kıvrıktı ve beyaz kolları çilliydi. Finn ona bir Claddagh yüzüğü vermişti ve yüzükteki kalbin ucu vücuduna dönüktü. Baştan aşağı siyah giymiş; yanaklarını yeşil, beyaz ve turuncu renklerde boyamıştı.

"Finn, burası sertleşebilir," dedi. "Onu eve götürmen gerekmez mi?" Finn cevap vermeyince Kay ona vurdu. "Finn!"

"Ne?"

"Paige'i eve geri götür! Tanrı aşkına, Cleary'nin arabasında boru bombaları var..."

"Hayatta olmaz. Bunu kesinlikle kaçıramam. Bu alçaklar içeri girerse, onları asla çıkaramayız."

"Kız daha altı yaşında. Bunu görmemeli." Kay elimi tuttu. "Sen götürmezsen onu ben eve götürürüm. Annen senden utanırdı."

"Hayır. Bunu görmesini istiyorum."

Finn önümde çömelerek kasketini çıkardı. Saçları dağılmıştı. Babama benzerdi ama yüzü sıcak ve açık, gözleri yaz gökyüzü gibi masmaviydi. Ellerini omuzlarıma koydu.

"Paige Eva," dedi çok ciddi bir ses tonuyla, "neler olduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Denizin diğer tarafından kötü insanlar geliyor. Bizi şehrimize hapsedecekler ve gitmemize asla izin vermeyecekler. Burayı kendilerine ait bir hapishane şehrine çevirecekler. Şarkı söylememize veya İrlanda dışındaki insanları ziyaret etmemize izin vermeyecekler. Ve senin gibi insanlar, Pip; sizden hoşlanmıyorlar."

Finn'in gözlerine baktım ve ne demek istediğini anladım. Finn bir şeyleri görebildiğimi biliyordu. Dublin'deki bütün hayaletlerin yerlerini biliyordum. Bu beni kötü biri mi yapıyordu? "Ama neden Molly'nin başına çuval geçirmişler, Finn?" diye sordum.

"Çünkü kötü insanlar başkalarından hoşlanmadıklarında bunu yaparlar. Başlarına çuval geçirip boyunlarına ip bağlarlar."

"Neden?"

"Onları öldürmek için. Senin gibi küçük kızları bile."

Şimdi titriyordum. Gözlerim yanıyordu. Bir baloncuk boğazımı doldurmuştu ama ağlamadım. Cesurdum. Finn gibi ben de cesurdum.

"Finn," dedi Kay, "onları görüyorum!"

"SİON DIŞARI! SİON AŞAĞI!"

Kalp atışlarım çok hızlanmıştı. Finn gözyaşlarımı sildi ve kasketini başıma geçirdi.

"SİON DUBLIN'DEN DIŞARI!"

"Geliyorlar, Paige. Onları durdurmamız gerek!" Omuzlarımı yakaladı. "Onları durdurmama yardım edecek misin?"

Başımla onayladım.

"Finn, Tanrım, Finn, tankları var!"

Ve o anda dünyam patladı. Kötü insanlar silahlarını kaldırdılar ve kalabalığa ateş açtılar.

Kulaklarımda silah sesleriyle uyandım.

Tenim terli ve soğuktu ama içten içe kavruluyordum. Anı bütün bedenime işlemişti. Finn'in nefretle buruşmuş yüzünü hâlâ görebiliyordum; bana Pip diyen Finn.

Uyku tulumundan çıktım. Silah seslerini on üç yıl sonra bile hâlâ duyabiliyordum. Ölümün şokuyla gözlerini iri iri açmış olan Kay'i hâlâ görebiliyordum. Gömleğinde kan vardı. Kalbinden vurulmuştu. Finn bunun üzerine beni geride bırakarak askerlere doğru koşmuş, Molly'nin el arabasının altına çömelmişti. Peş peşe çığlıklar atarak ona seslenmiştim ama geri dönmemişti.

Onu bir daha görmemiştim.

Sonrasını pek hatırlamıyordum. Birinin beni eve götürdüğünü biliyorum. Boğazım yanana kadar Finn için ağladığımı biliyorum. Ve babamın Sandra Halamı bir daha görmeme izin vermediğini biliyorum; ta ki cenaze törenine kadar. Sonrasında hiç ağlamamıştım. Gözyaşları insanları geri getirmiyordu. Tuniğimin koluyla yüzümdeki

teri sildim. Hâlâ Magdalen'de olmalıydım. Yan tarafıma dönerken o kadar üşümüştüm ki ayaklarımı hissetmiyordum. Küçücük bir top gibi büzüldüm.

Ateş sönmüş olmalıydı. Yağmur yağıyordu fakat ıslanmamıştım. Yukarı uzandım. Parmaklarım bir tür brandaya dokundu; hava şartlarına karşı geçici bir barınak. Ceketimin kukuletasını kaldırarak altından dışarı baktım.

"Gardiyan?"

Ondan iz yoktu. Geyikten de. Ateşten de.

Soğuktan titriyordum fakat artık titremem daha da kötüleşmişti. Nereye gitmişti? Hâlâ I. Kabir'de olamazdı. I. Kabir'den ayrılmamıştık bile. Magdalen ve arazisi konak sisteminin bir parçasıydı. Soğuk noktadan en fazla bir kilometre uzaklaşmış olmalıydık.

Rüzgâr hızlanıyordu. Barınağımın altında büzüldüm. Beni yalnız bırakması için hiçbir neden yoktu. Belki de çok uzun süre uyumamıştım. Çoraplarım ile çizmelerimi giyerek uyku tulumumu tekrar kontrol ettim. Birkaç malzeme bulunca şaşırdım: Tulumun astarına bir çift eldiven, bir adrenalin şırıngası ve gümüş rengi ince bir fenerle birlikte bir zarf iliştirilmişti. Ön tarafında adım yazılıydı. Elyazısını tanıyarak açtım.

Sahipsiz Bölge'ye hoş geldin. Sınavın basit: Mümkün olan en kısa süre içinde I. Kabir'e geri dön. Yiyeceğin, suyun ve haritan yok. Yeteneğini kullan. Sezgilerine güven.
Ve benim için şunu yap: Sabaha kadar hayatta kal. Kurtarılmamayı tercih edeceğinden eminim.
İyi şanslar.

Notu bir an elimde tuttuktan sonra yırtarak paramparça ettim.

Ona gösterecektim. Ona hemen gününü gösterecektim. Beni korkutmaya çalışıyordu ve başaramayacaktı. "Sabaha kadar ha-

yatta kalmak" mı? Bu ne anlama geliyordu ki? Biraz rüzgâr ve yağmura dayanamayacağımı düşünüyorsa, benim gerçekten çok zayıf olduğumu sanıyor demekti. SiLo'nun iğrenç sokaklarıyla başa çıkabildiysem, karanlık bir ormanla da başa çıkabilirdim. Yiyecek malzemelerine gelince; onlara neden ihtiyacım olacaktı ki? Beni ıssızlığın ortasına bırakmış filan değildi. Değil mi?

Çadırın dışına baktığımda üzerinde hükümetin askeri kanadı olan Sionit'in sembolünü –darağacı gibi dik açılı iki çizgi ve dikey çizginin üzerinde daha kısa üç çizgi– taşıyan bir kasa buldum. Kasanın içinde başka bir not vardı.

Dartlara dikkat et. Kırılırlarsa, içindeki asit seni kalp krizine sokar. Acil bir durumda işaret fişeğini kullan. Bir kırmızı ceketli birliği yardımına koşar.
Güneye gitme.

El fenerimi kasanın içindekilere tuttum: Uzun namlulu bir tabanca, bir işaret fişeği tabancası, eski bir Zippo çakmak, bir av bıçağı ve üç tane basınçlı gümüş dart. Yan tarafına HİDROFLORİK ASİT (HF) yazısıyla birlikte zehir ve eritici madde amblemleri işlenmişti.

Bir sakinleştirici silahı ve bir avuç asit dartı. Bana neden kendi tabancamı vermemişti ki? Eh, bütün geceyi bu açıklıkta geçirmek istemiyorsam, bir yerden başlamak zorundaydım. Uyku tulumumu rulo yaparak küçük bir çantanın içine koydum ama çadırı olduğu yerde bıraktım. Daire çizip durmadığımdan emin olmak için onu işaret olarak kullanabilirdim.

Kampı saran bir şey vardı. Minik beyaz kristallerden bir halka. Çömeldim ve parmaklarımı içine soktum. Sonra tatmak için dilimin ucunu değdirdim.

Tuz.

Kamp tuzla çember içine alınmıştı.

Donup kaldım. Durugörücüler arasında tuzun ruhları püskürttüğü konusunda söylentiler vardı –buna tuz büyüsü diyorlardı– ama doğru değildi. Kötü ruhları kesinlikle durdurmuyordu. Her yere tuz dökerek sadece beni korkutmaya mı çalışıyordu?

Kukuletamı başıma geçirip ceketimin fermuarını çeneme kadar çekerek, sınırlı miktardaki malzemelerimi topladım. Dartları ve tabancayı çantaya koydum, uyku tulumumu ekledim ve işaret fişeği tabancasını kemerime sıkıştırdım. Bıçağı çizmeme, şıringayı da ceketimin içine yerleştirdim. Eldivenlerimi giydim.

Geri dönüp karşısına dikilmek için sabırsızlanıyordum. Onu saate bakarken ve ben geri dönene kadar dakikaları sayarken hayal edebiliyordum. Güzel, sıcak ateşinin başında otururak.

Ona gösterecektim. Beni böyle küçük göremezdi. Ben Solgun Rüyacı'ydım ve nedenini anlayacaktı. Jax'in neden beni seçtiğini anlayacaktı: Çünkü her şeye rağmen *ben hayatta kalırdım*.

Gözlerimi kapayarak eterik faaliyetleri hissetmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Hiç rüya âlemi yoktu. Yalnızdım. Gözlerimi açtığımda gökyüzü dikkatimi çekti. Zamanında uyandığım için şanslıydım: Yıldızlar bulutların arkasına gizlenmek üzereydi ve güneş yokken, yönümü başka türlü bulmam mümkün değildi. Sirius'u göremediğim için Avcı Takımyıldızı'nın kemerini aradım. Nick'in astronomi hakkındaki tutkulu konuşmalarından kemer neredeyse, kuzeyin kabaca diğer tarafta olduğunu biliyordum. Ayrıca I. Kabir'e açısını da biliyordum. Üç yıldızı buldum ve izleyeceğim yöne yavaşça döndüm. Önümde yoğun bir ormanlık alan uzanıyordu ve yoğun olduğu kadar karanlıktı da.

Kalbim deli gibi atıyordu. Karanlıktan asla korkmamıştım ama beni herhangi bir tehdidi hissetmek için altıncı hissime dayanmak zorunda bırakacaktı. Muhtemelen amaç da buydu. Beni sınamak.

Omzumun üzerinden baktım. Açıklığın diğer tarafında da orman kapkaranlık bir şekilde uzanıyordu. O patika beni güneye, koloniden uzağa götürürdü.

Güneye gitme.

Onun oyununu biliyordum. Uslu bir insan gibi itaat edeceğime inanıyordu. Kuzey beni tekrar köleliğe götürecekken neden kuzeye gidecektim ki? Beni buraya bırakmış olan Gardiyan'a? Ona kendimi kanıtlamaya ihtiyacım yoktu. Yüzümü kemere döndüm. Güneye gidiyordum. Bu cehennemi geride bırakıyordum.

Yaprakların arasından rüzgâr esiyor, ıslak tenimi donduruyordu. Ya şimdi yapacaktım ya da asla. Orada beni nelerin beklediğini düşünmeyi bitirdiğimde, kıpırdayacak cesaretim kalmayacaktı. Dişlerimi sıkarak ormana yöneldim.

Zifiri karanlıktı. Kör gibiydim. Yağmur toprağı yumuşatmış, yapış yapış hale getirmişti. Meşe ağaçlarının arasından hızlı adımlarla yürürken hiç ses çıkarmıyordum. Bazen dalları hissetmek için ellerimi kullanarak koşuyordum. El fenerimin ince ışığında, ağaç gövdelerini saran ve yerden biraz yüksekte ince bir battaniye oluşturarak çizmelerimi gizleyen sisi görüyordum. Doğal bir ışık yoktu. El fenerimin enerjisinin tükenmemesini umuyordum. Üzerindeki Sion amblemine bakılırsa, KNB'den ödünç alınmış olmalıydı. Bu beni biraz rahatlatmıştı: Sion yapımı eşyalar pek bozulmazdı.

I. Kabir'in normal sınırlarının dışında olmam gerektiğini düşündüm. Buraya Sahipsiz Bölge denmesinin bir nedeni vardı: Kimseye ait değildi. Belki sahibi Sion'du; belki de değildi. Bu yolun beni nereye götüreceği konusunda hiçbir fikrim yoktu fakat Oxford'un Londra'nın kuzeyinde olduğunu biliyordum. Doğru yönde ilerliyordum. Ceketim ve pantolonum beni dikkatli gözlerden gizleyecek kadar koyu renkti ve altıncı hissim de her zamanki gibi mükemmel bir şekilde çalışıyordu. Ref muhafızların arasından rahatlıkla geçebilirdim. Bir çitin üzerinden aşabilir, aynı kolaylıkla altından

da geçebilirdim. Bana saldıran olursa yeteneğimi kullanabilirdim. Onları önceden hissederdim.

Ama sonra ilk geldiğimde Liss'in burayla ilgili söylediklerini hatırladım: "*Boş kırsal bölge. Biz oraya Sahipsiz Bölge diyoruz.*" Ardından söylediği şey olmasa, bu beni cesaretlendirebilirdi. Güney yolundan kaçmayı deneyen kimse olup olmadığını sorduğumda, "Evet," demişti. Sadece *evet*. Bu yolun tehlikeli olduğunun kanıtı. Diğer durugörücüler bu yoldan geçmeye çalışmış ve ölmüşlerdi. Belki onlar da böyle sınanmışlardı. Sınav sadece kaçma dürtüsüne karşı koymak mıydı? Bu düşünceyle terledim. Mayınlar, bubi tuzakları, hepsi vardı. Ağaçlarda kameralar olduğunu, her hareketimi izlediklerini, bir mayına basmamı beklediklerini hayal ettim. Bu düşünce beni yavaşlattı.

Hayır, hayır. Devam etmeliydim. Buradan kurtulabilirdim. Böyle düşünmeme, riski göze alamamama güveniyorlardı. Neredeyse kuzeye dönecektim ama kararlılık devam etmemi sağladı. İradem dışında, Gardiyan'ı, David'i ve Gözetmen'i ateşin başında bir mayına basışımı izlerken ve kadeh tokuştururlarken hayal ettim. "Eh, baylar, rüyagezere içelim," derdi Gözetmen. "I. Kabir'e gelmiş en büyük aptal." Mezar taşıma ne yazarlardı? PAIGE MAHONEY mi yazarlardı, yoksa sadece XX-59-40 mı? Tabii mezara koyacak kadar parçamı toplayabilirlerse.

Durup bir ağaca yaslandım. Bu delilikti. Bu şeyleri neden hayal ediyordum? Gardiyan, Gözetmen'e tahammül edemiyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve başka bir grubu hayal ettim: Jaxon, Nick ve Eliza. Hisarda beni bekliyor, beni arıyorlardı. Bu ormandan çıkmayı başarabilirsem, onlara geri dönebilirdim.

Bir an sonra gözlerimi açtım ve yerdeki şeylere baktım.

Kemikler. İnsan kemikleri. Beyaz tunikli bir iskeletin bacaklarının dizden aşağısı yoktu. Sendeleyerek geri çekilirken neredeyse

kendi ayağıma takılıyordum. Ayağımın altında bir şey çıtırdadı. Bir kafatası.

Kalıntıların yanında bir çanta vardı. Bir el hâlâ kayışı tutuyordu. Kurumuş kemiğin çatırtısıyla çantayı aldım. Kalan etin üzerinde sinekler sürünüyordu: Ölü dokularla şişmiş, siyah tüylü, dev gibi sinekler. Çantayı cesedin elinden aldığımda havalandılar. Fenerim çantanın içindekileri gösterdi: Bir parça çürümüş ekmek ve kuru bir şişe.

Ter içinde kaldım ve buz kestim. Feneri sağıma çevirdim. Birkaç metre ötedeki yaprakların arasında yarı yarıya yağmur suyuyla dolmuş bir krater açılmıştı. Etrafa kemik ve mayın mahfazası parçaları saçılmıştı.

Gerçekten bir mayın tarlası vardı.

Sırtımı bir meşenin gövdesine yasladım. Karanlıkta bir mayın tarlasını geçemezdim. Ağaçtan uzaklaşarak iskeletin üzerinden ayağımı attım. *Sorun yok, Paige*. Bacaklarım titriyordu. Kuzeye döndüm ve patikadan devam ettim. Açıklıktan çok uzaklaşmamıştım. Başarabilirdim. Kemiklerden birkaç adım uzaklaştıktan sonra bir köke takılarak yere yuvarlandım. Kaskatı kesilirken kalbim duracak gibi oldu ama herhangi bir patlama olmadı.

Ağırlığımı dirseklerime vererek elimi ceketimin içine attım, Zippo'yu çıkardım ve başparmağımla çaktım. Net bir alev yükseldi. Etere bir yol. Bir müneccim değildim –ateş dostum değildi– ama ufak çaplı bir seans yapmak için onu kullanabilirdim. "Bir rehbere ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Orada biri varsa aleve gelsin."

Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Alev titreşti. Sonra altıncı hissim hareketlendi ve ağaçların arasından genç bir ruh çıktı. Ayağa kalktım. "Kampıma ulaşmam gerek." Çakmağı oraya doğru tuttum. "Beni oraya götürür müsün?"

Konuştuğunu duyamıyordum fakat geldiğim yöne doğru yürümeye başladı. Onun ölen beyaz ceketlinin ruhu olduğunu hissederek

peşinden koşmaya başladım. Beni yanlış yere yönlendirmesi için bir neden yoktu.

Çok geçmeden tuz çemberini gördüm. Yağmur çakmağı söndürdü fakat ruh yakınımdan ayrılmadı. Kendimi toparlamak için birkaç dakika oyalandım. Kabullenmek zordu fakat kuzeye gitmekten başka seçeneğim yoktu. Eşyalarımın hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettikten sonra yine ağaçların arasından yürümeye başladım. Fener bir elimde, Zippo diğer elimdeydi ve ruh da hemen arkamdan geliyordu.

Omuzlarıma bir ip gibi dolanan ruhla yaklaşık yarım saat kadar yürüdükten sonra durup kontrol ederek Orion Takımyıldızı'nı arkama aldığımdan emin oldum. Yine karanlığa gömülmeden önce yönümü biraz ayarladım. Kulaklarım ve burnum yanıyor, altıncı hissim tüylerimi ürpertiyordu. Ayak parmaklarımı zorlukla hissedebiliyordum. Durup dizlerimi tuttum ve sakinleşmek için derin derin nefes alıp verdim. Nefes alır almaz burnuma bir koku geldi. O kokuyu tanımıştım: Ölüm.

Fenerimin ışığı titrekti. Çürümüş et kokusu da giderek güçleniyordu. Bir dakika daha yürüdükten sonra kaynağını buldum: Başka bir ceset.

Bir tilkiye ait gibi görünüyordu. Kandan matlaşmış kızıl tüyler ve kurtçuklarla dolmuş göz boşlukları. Burnumu ve ağzımı tuniğimin koluna gömdüm. Koku iğrençti.

Bunu yapan her neyse, burada, ormanda benimle birlikteydi.

Yürü, Paige. Yürü. Fener titreşiyordu. Tam gitmek üzereyken bir dal çıtırtısı duydum.

Ben mi hayal etmiştim? Hayır, elbette etmemiştim. Kulaklarım gayet iyiydi. Kendi nabzımı duyabiliyordum. Sırtımı bir ağaca dayarken fazla gürültülü nefes alıp vermemeye çalışıyordum.

Bir muhafız. Gece devriyesine çıkmış bir kırmızı ceketli. Sonra ağır ayak sesleri duydum; bir insan için fazla ağırdı. Feneri kapa-

yarak cebime attım. Elimde taşımamın anlamı yoktu: Onu açmak yerimi ele verirdi.

Sessizlik kulaklarımda uğulduyordu. Hiçbir şey göremiyordum fakat yakından gelen başka bir ayak sesini duyabiliyordum. Sonra bir leşi kemiren dişlerin seslerini duydum. Bir şey tilkiyi bulmuştu.

Ya da onun için geri dönmüştü.

Çakmağı sımsıkı tuttum. Kalbim tuhaflaşmıştı. Daha mı hızlı atıyordu, yoksa artık atmıyor muydu, bilmiyordum. Arkamdaki ruh titredi.

Dakikalar geçti. Bekliyordum. Kıpırdamam gerekecekti fakat yakınlarda bir şey olduğunu biliyordum. *Biliyordum.*

Gırtlaktan gelen üç tıkırtı.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Burnumdan nefes alıyor, dudaklarımı birbirine bastırıyordum. O sesin ne olduğunu bilmiyordum fakat bir insandan çıkması mümkün değildi. Reflerin tuhaf sesler çıkardığını duymuştum ama hiç bu kadar çirkin, ilkel sesler değildi.

Ani bir esinti çakmağı söndürdü. Ruh rehberim kaçtı.

Bir an korkudan donakaldım. Sonra sırt çantamdaki tabancayı hatırladım. Peşimdekini vurmak aptalca olurdu ama dikkatini dağıtabilirdim. Hareket etmek için kendime biraz zaman kazandırabilirdim. Bir ağaca tırmanmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Ağaçlar konusunda iyi olduğum söylenemezdi. Gizlenecek yeni bir yer bulmam daha iyi olurdu. Yine de, yüksek bir yer bulmak mantıklı bir fikir gibi görünüyordu. Güvenli bir yere geçebilirsem, fenerimi bu yaratığa tutup ne olduğunu görebilirdim. Çakmağı cebime atarak çantama daldım.

Tabancayı elime alınca bir dart çıkarmaya koyuldum. Her hareketim ses çıkarıyordu: Her nefesim, ceketin her hışırtısı. Sonunda bir dartın soğuk, pürüzsüz silindirini parmaklarımın arasında hissettim. Sıradan bir silahı nasıl dolduracağımı biliyordum fakat tanımadı-

ğım silahı karanlıkta, terli ellerle ve olabildiğince ses çıkarmamaya çalışarak hazırlamam birkaç dakikamı aldı. Hazır olunca kollarımı kaldırıp nişan aldım ve ateş ettim.

Dart hedefine saplandığında, tavadaki sıcak yağ gibi cızırdadı. Yaratık sesin kaynağına doğru koştu. Kendisi de bir ses çıkarıyordu. Vızıltı. Sinekler gibi.

Bu bir hayvan değildi.

Bütün benliğim mide bulantısıyla sarsıldı. Emim hakkında çok şey duymuştum ama onlardan biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Konuşmada duyduklarımdan ve kırmızı ceketli elini kaybettikten sonra bile, neredeyse var olmadıklarına inanmaya başlayacaktım. Şimdiye kadar.

Yapabildiğim tek şey ayakta durmaktı. Ellerim ve dudaklarım titriyordu. Nefes alamıyor, düşünemiyordum. Nabzımı duyabilir miydi? Korkumun kokusunu alabilir miydi? Etimin kokusunu almış mıydı, yoksa beni fark etmesi için daha fazla mı yaklaşması gerekiyordu?

Silaha bir dart daha sürdüm. Vızıldayan ateş ettiğim yöne dönerek kokladı. Gözlerimi kapayarak etere uzandım.

Bir terslik vardı. Büyük bir terslik. Civardaki bütün ruhlar korkuyormuş gibi kaçmışlardı fakat ruhlar fiziksel dünyaya ait bir yaratıktan neden korkacaklardı ki? Tekrar ölemezlerdi ya. Nedeni ne olursa olsun, kendime çekebileceğim bir şey yoktu.

Vızıldayan'ı artık duyamadığımı fark ettim. Ellerim terden sırılsıklamdı. Silahı zor tutuyordum. Her an ölebilirdim.

Hepsi bir tuzak olmalıydı. Nashira renklerimi hak etmemi asla istememişti. Sadece ölmemi istiyordu.

Bugün değil, diye düşündüm. *Bugün olmaz, Nashira.*

Ağacın arkasından koşarak çıktım. Çizmelerim gürültüyle yere vuruyor, kalbim göğsümü parçalıyordu. Neredeydi bu? Beni görmüş müydü?

Bir şey kürekkemiklerimin arasına vurdu. Bir an ağırlığımı kaybederek karanlıkta asılı kaldım. Bir an sonra yere yuvarlandım. Bileğim ters dönerek kırıldı. Çığlığımı bastırmakta yarım saniye geciktim.

Silah gitmişti. Artık onu bulmam mümkün değildi. Yaratığı duyabiliyordum; yakınımdaydı, *üzerime* geliyordu. Sağlam elimi çizmemin içine atarak av bıçağımı çektim.

Ruhumu unutmuştum. Yumuşak lapa gibi bir şeye bıçağı sapladım. Bileğimden aşağı bir şey aktı. Vız. Bir kez daha sapladım. Bir daha. Vız. Vız. Bir şeyler yüzüme vurup duruyordu: Küçük, yuvarlak şeyler. Gözlerimi kırpıştırarak ve öksürerek gözlerimden, ağzımdan atmaya çalışıyordum. Parmaklar boynumu yakalamıştı ve leş kokulu sıcak nefes yanağıma vuruyordu. Bıçağı tekrar tekrar saplamaya devam ediyordum. Vız. Dişler kulağıma yakın bir yerde kapandı. Bıçağı tekrar ete saplayıp aşağı doğru çektim. Kas ve kıkırdaklar parçalandı.

Ve gitti. Kurtulmuştum. Ellerim bileğime kadar leş kokulu, şurup gibi bir sıvıyla kaplanmıştı. Kusmuğum ağzıma gelerek ağzımı ve burnumu yaktı.

Fener birkaç metre ötede, yerdeydi. Kırılan bileğimi göğsüme yapıştırarak ona doğru süründüm. Daha önce de kırılmıştı: Korkunç bir şekilde zonkluyordu. Bıçağı dişlerimin arasında tutarak ve tek kolumla kendimi çekerek sürünürken ter içindeydim. Cesedin kokusu midemi bulandırmıştı, boğazıma acı verici spazmlar gönderiyordu.

Feneri kaparak hızla arkama çevirdim. Ağaçların arasında karanlık şekiller görüyordum. Yine ayak sesleri. Başka Vızıldayanlar. *Hayır.*

Başım zonkluyordu. Gözlerim kararıyordu. *Ölmek istemiyorum.* Kelebeği ele geçirmek beni sandığımdan çok zayıflatmıştı. *Koş.* Elimi ceketimin içine atarak şırıngayı çıkardım. Son çaremdi. İşaret feneri tabancası çare değildi. Ateş etmeyecektim. Bu oyunda yenilmeyecektim.

SionYapımı Oto-Enjektörlü Adrenalin. Jax'in beni uyanık tutmak için kullandığı sulandırılmış karışımdan çok daha güçlüydü. İğneyi pantolonumun üzerinden doğruca bacağıma sapladım.

Keskin bir acı. Bir küfür savurdum ama iğneyi çıkarmadım. Adrenalin güçlü bir basınçla kaslarıma boşaldı. Sion adrenalini bütün vücudu uyanık tutmak için tasarlanmıştı; sadece fonksiyonlarını sürdürmesine yardımcı olmuyor, aynı zamanda acıyı ortadan kaldırarak insanı daha güçlü yapıyordu. Keşler hemen ürünün bağımlısı haline gelmişti. Kaslarım sertleşti. Bacaklarım güçlendi. Yerden fırlayarak hızlı bir koşu tutturdum. Adrenalin altıncı hissimi etkilemiyordu fakat etere odaklanmamı kolaylaştırmıştı.

Vızıldayan'ın karanlık, mağaramsı bir rüya âlemi vardı; eterde bir kara delik gibi. İçine dalmaya kalkışırsam fazla uzağa gitmezdim. Yine de vücudumdan pek ayrılmadan denedim.

Siyah bir bulut etrafımı sardı. Rüya âlemim kardı ve görüş alanımın kenarları büzüldü. Onu püskürtmem gerekiyordu. Hızlı bir sıçrayış işe yaramalıydı. Ruhum bedenimden uçarak rüya âleminin kenarlarını parçaladı. Yaratık korkunç bir çığlık attı. Ayak sesleri kesildi. Aynı anda kör edici bir acı beni rüya âlemime geri savurdu. Avuçlarım yere çarptı. Nefes nefese tekrar doğruldum.

Orman yerini geniş bir çayıra bırakmıştı. Ev'in kulelerini görebiliyordum. Şehir. *Şehir!*

Adrenalin damarlarımda, kaslarımda dolaşıyor, beni daha da hızlandırıyordu. Tövbekâr bir günahkâr gibi hapishaneme koşarken bileğim yanımda sallanıyordu. Postu dinlendirmektense bir kafes kuşu olmak daha iyiydi.

Vızıldayan çığlık atıyor, çığlığı vücudumdaki bütün hücrelerden yankılanıyordu. Bir tel örgünün üzerinden atladım ve yere indiğim anda koşmaya devam ettim.

Ev'in tepesinde bir gözcü kulesi vardı. Orada silahlı bir kırmızı ceketli olacaktı. Vızıldayan'ı öldürebilirdi. Giysilerim terden sırıl-

sıklamdı. Yaklaşmıştım. Henüz acı duymuyordum ama bir kasımı yırttığımı biliyordum. ÖLÜMCÜL GÜÇ KULLANIMI SERBESTTİR yazılı paslı tabelanın yanından geçtim. Güzel. Ölümcül güce bundan daha çok ihtiyacım olduğunu hatırlamıyordum. Artık kuleyi görebiliyordum. Bağırarak yardım isteyip işaret fişeği tabancasını çekecekken aniden olduğum yere mıhlandım.

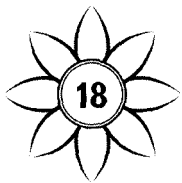
Bir ağ. Bütün vücudumu sarmıştı: Kalın bir tel ağ. Avazım çıktığı kadar, "Hayır, hayır, onu öldürün," diye bağırdım. Oltanın ucundaki bir yem gibi kıvranıyordum. Beni neden yakalamışlardı ki? Ben düşman değildim! *Elbette düşmansın*, dedi zihnimdeki bir ses ama artık dinlemiyordum. Bu ağdan kurtulmak zorundaydım. Vızıldayan geliyordu. Beni paramparça edecekti; tıpkı tilkiyi ettiği gibi.

Bir yırtılma sesi. Biri adımı söyledi: "Paige, sakin ol, her şey yolunda, artık güvendesin!" Ama o sese güvenmedim. O korktuğum sesti. Ağdan kendimi kurtararak tekrar koşmaya çalıştım. O sırada biri beni yakalayarak geri çekti. "Paige, konsantre ol! Korkunu kullan, *kullan* onu!" Odaklanamıyordum. Korkudan çılgına dönmüştüm. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yetişemiyordum. Gözlerim kararıp duruyordu. Ağzım kupkuruydu. Hâlâ ayakta mıydım?

"Paige, sağında! Saldır!"

Sağıma baktım. Ne olduğunu göremiyordum fakat insan değildi. Korkum zirve noktasına ulaştı. Etere uçtum. Hiçliğe. Ve sonra bir şeye çarptım.

Gördüğüm son şey, yere yığılan bedenimdi. Ama kendi gözlerimle görmüyordum. Bir geyiğin gözleriyle görüyordum.

Güzel Yarın

Hayatta asla unutmadığınız şeyler vardır. Derinlere inen, hadal bölgesinde kalan şeyler. Beynimin ormandaki dehşeti engellemesini bekleyerek ölü gibi uyudum.

Gerçek uyku, uyanıklık ile yürüyüş arasındaki sessiz kurtuluşumdu. Jax ve diğerleri uyumayı neden o kadar çok sevdiğimi hiç anlamamışlardı. Mesai sonrasında eterde dinlenmek istediğimde, Nadine her seferinde gülerdi. "*Sen delirmişsin, Mahoney,*" derdi. "*Saatlerce uyuyorsun ve şimdi yine uyumak mı istiyorsun? Hayatta olmaz. Bu kadar para alırken mümkün değil.*"

Nadine Arnett, anlayış abidesi. Çetede özlemediğim tek kişi oydu.

Uyandığımda geceydi. Bileğim örümcek gibi bir metal çerçeveye alınmıştı. Tepemde kadife bir sayvan vardı.

Gardiyan'ın yatağında yatıyordum. Neden onun yatağındaydım ki?

Düşüncelerim oradan oraya sürükleniyordu. Bundan önce neler olduğunu pek hatırlayamıyordum. Jaxon'ın bana gerçek şarabı

tattırdığında olduğu gibi hissediyordum. Elime baktım. Çerçeve bileğimi oynatmamı engelliyordu. Kalkmak istiyordum –bu yataktan çıkmalıydım– ama kıpırdayamayacak kadar sıcak ve ağırdım. *Yatıştırıcı*, diye düşündüm. Ve sorun değildi. Her şey yolundaydı.

Gözlerimi tekrar açtığımda daha uyanıktım. Tanıdık bir ses duydum. Gardiyan geri dönmüştü... ve yanında biri vardı. Perdelere doğru yaklaşarak araladım.

Şöminede bir ateş yanıyordu. Gardiyan'ın sırtı bana dönüktü ve bilmediğim bir dilde konuşuyordu. Sözleri kısık sesle akıyor, bir salondaki müzik gibi yankılanıyordu. Karşısında Terebell Sheratan vardı. Elinde bir kadeh tutuyordu. Yatağı işaret edip duruyordu; beni. Gardiyan başını iki yana sallıyordu.

Hangi dilde konuşuyorlardı?

En yakındaki ruhlara, bir zamanlar burada yaşamış olanların hayaletlerine odaklandım. Gardiyan ve Terebell'in sohbetiyle neredeyse dans ediyorlardı. Nadine piyano çalarken veya biri sokaklarda şarkı söylediğinde de bu olurdu. Çok dilliler, sadece ruhların bildiği bir dili anlayıp konuşabilirdi ama Gardiyan ve Terebell çok dilli değildi. İkisinin de çok dilli aurası yoktu.

Kafa kafaya vermiş, bir şeyi inceliyorlardı. Yakından bakınca donup kaldım.

Telefonum.

Terebell onu elinde evirip çeviriyor, parmaklarını tuşların üzerinde gezdiriyordu. Pili uzun zaman önce bitmişti.

Telefonum ve sırt çantam onlardaysa, broşürü de ele geçirmiş olmalıydılar. Rehberimdeki numaraları mı görmeye çalışıyorlardı? Broşürün yazarını tanıdığımdan şüpheleniyor olmalıydılar. Jaxon'ın numarasını bulurlarsa, Yedi İbre'yi de bulurlardı ve Carl'ın görüntüsü aniden anlam kazanırdı.

O telefonu geri almak zorundaydım.

Terebell telefonu tuniğine tıktı. Gardiyan ona bir şey söyledi. Terebell odadan çıkıp ağır kapıyı arkasından kilitlemeden önce alnını Gardiyan'ınkine değdirdi. Gardiyan bir an olduğu yerde kalarak pencereye baktı, sonra dikkatini yatağa, bana çevirdi.

Perdeleri çekerek örtülerin kenarına oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Siktir git!"

Gözleri parladı. "Demek daha iyisin."

"Telefonum Terebell'de ne arıyor?"

"Nashira'nın bulmasını engellemek için. Kırmızı ceketlileri karteldeki arkadaşlarının bağlantı bilgilerine ulaşabilir."

"Benim kartelde arkadaşlarım yok."

"Bana yalan söylememeye çalış, Paige."

"Yalan söylemiyorum."

"Bir yalan daha."

"Sanki sen dürüstmüşsün gibi." Dik dik gözlerine baktım. "Beni o şeyle baş başa bıraktın. Beni karanlıkta bir Vızıldayan'la baş başa bıraktın."

"Bunun olacağını biliyordun. Bir Emit'le karşılaşmak zorunda kalacağını biliyordun. Ayrıca seni uyardım."

"Beni nasıl uyardın ki?"

"Soğuk noktalar, Paige. Onları kullanarak gidip geliyorlar."

"Yani birini dışarı mı çıkardın?"

"Tehlikede değildin. Korktuğunu biliyorum ama o geyiği ele geçirmen gerekiyordu."

Bakışlarını gözlerime dikti. Ağzım kurudu.

"Yani hepsini Nuala'yı ele geçirebilmem için yaptın." Dudaklarımı ıslattım. "Soğuk noktayı açtığında her şeyi sen ayarladın." Başıyla onayladı. "Vızıldayan'ı sen serbest bıraktın." Yine başıyla onayladı. "Ve beni o kadar korkuttun ki..."

"Evet." Bundan pişman filan değildi. "Yeteneğinin güçlü duygularla harekete geçtiğini tahmin ediyordum: Öfke, nefret, üzüntü... ve korku. Senin gerçek tetikleyicin korku. Seni zihinsel dehşetin sınırlarına kadar zorlayarak ve ormanda peşinden gelenin bir Vızıldayan olduğunu düşündürerek Nuala'yı ele geçirmeni sağladım. Ama hayatını asla tehlikeye atmam."

"Beni öldürebilirdi."

"Gerekli önlemleri almıştım. Tekrarlıyorum: Asla tehlikede değildin."

"Bu saçmalık. Bir *tuz* çemberinin önlem olduğunu sanıyorsan keçileri kaçırmışsın demektir." Sokak dili konuşuyordum ama umurumda bile değildi. "Buna bayılmış olmalısın... dans edişimi izlerken..."

"Hayır, Paige. Ben sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Canın cehenneme!"

"Zaten cehennemin katlarından birindeyim."

"Benimkine yakın olmayan bir katında yaşamayı dene o zaman."

"Hayır. Seninle bir anlaşma yaptık ve ben anlaşmalarıma sadık kalırım." Gözlerime baktı. "Seni on dakika içinde yanımda istiyorum. Bana bir saatlik keyifli bir sohbet borçlusun."

Suratına tükürebilirdim ama çizgi çekilmişti. Yanından ayrılıp üst kata çıktım.

Ona kendimle ilgili hiçbir şey anlatmayacaktım. Özel hayatımla ilgili zaten çok şey biliyordu ve Jax'le bağlantım konusunda bir şey keşfetmesine izin veremezdim. Nashira çetenin peşine düşmüştü bile. Jax'in en yakın kurmaylarından biri olduğumu öğrenirse, muhtemelen onu bana tutuklatırdı. Vızıldayan yüzünden travmaya uğramış, zorlukla konuşabiliyormuş gibi yapacaktım.

Sesi tekrar duydum; boğazını testere kesiyormuş gibi nefes sesi. Gözlerimi kapadım. Anı kayboldu.

Kirli giysilerimin üzerinde ince bir sabahlık vardı. Ter ve ölüm kokuyorlardı. Banyoya gidip onları çıkardım. Beni bekleyen temiz bir pembe üniforma vardı. Sabun ve sıcak suyla tenimi ovaladım. O kokunun en küçük anısını bile silip atmak istiyordum.

Aynaya baktığımda kolyeyi hâlâ taktığımı fark ettim. Çekip çıkardım. Bana hiç de yararı olduğu söylenemezdi.

Dairesine geri döndüğümde, Gardiyan en sevdiği koltukta oturuyordu. Karşısındaki koltuğu işaret etti. "Lütfen."

Oturdum. Koltuk dev gibiydi. "Beni yatıştırdın mı?"

"Ele geçirme olayından sonra bir tür kriz geçirdin." Beni izliyordu. "Emit'i ele geçirmeyi mi denedin?"

"Rüya âlemini görmek istedim."

"Anlıyorum." Kadehine uzandı. "İçki?"

Yasadışı bir şey isteme eğilimindeydim –belki gerçek şarap– fakat onu zorlamaya devam edecek enerjim yoktu. "Kahve," dedim.

Kırmızı bir püskülü çekti. Eski tarzda bir zile bağlıydı. "Biri birazdan getirir," dedi.

"Bir amarotik mi?"

"Evet."

"Yani onlara uşak muamelesi yapıyorsun."

"Köle, Paige. Kibarlık etmemize gerek yok."

"Ama kanları değerli."

Kadehinden bir yudum aldı. Otururken kollarımı göğsümde kavuşturarak sohbeti onun başlatmasını bekledim.

Gramofon yine çalıyordu. Şarkıyı tanımıştım: *I Don't Stand a Ghost of a Chance (With You)*. Sinatra versiyonu. Sadece adında hayalet kelimesi geçtiği için Sion'un kara listesine girmişti; oysa hayaletlerle hiç ilgisi yoktu. Ah, o Yaşlı Mavi Gözlü'yü nasıl özlemiştim.

"Kara listedeki bütün plaklar sana mı geliyor?" diye sordum, doğal görünmek için büyük bir çaba harcayarak.

"Hayır, Ev'e gidiyorlar. Ben arada bir oraya uğrayıp gramofonum için bir-iki tane alıyorum."

"Müziğimizi seviyor musun?"

"Bazılarını. Çoğunlukla yirminci yüzyıldan kalanları. Dillerinizi ilginç buluyorum ama modern müzik yapımlarının çoğundan hoşlanmıyorum."

"Sansürleyenleri suçla. Siz olmasanız o da olmazdı."

Kadehini kaldırdı. "Tuşe."

"Nedir o?" diye sordum.

"Horozibiği çiçeğinin özü; kırmızı şarapla karıştırılmış."

"Horozibiğini hiç duymamıştım."

"Bu çeşidi Dünya'da yetişmez. Ruhsal yaralanmaların çoğunu iyileştirir. Kötü ruhla karşılaşmandan sonra horozibiği alsaydın, yaran bu kadar derin iz bırakmazdı. Ruhunu yaşam desteği olmadan çok sık kullanman gerekirse, beyninde bıraktığı hasarı da kısmen giderir."

Bak, bak. Beynim için bir ilaç. Horozibiğinin sırlarını keşfetse, Jaxon bir daha uyumama asla izin vermezdi. "Sen neden içiyorsun?"

"Eski yaralar. Horozibiği acıyı hafifletir."

Kısa bir sessizlik oldu. Konuşma sırası bendeydi. "Bu senin." Kolyeyi uzattım.

"Sende kalsın."

"İstemiyorum."

"Israr ediyorum. Emimleri uzaklaştırmayabilir ama bir kötü ruha karşı hayatını kurtarabilir."

Kolyeyi koltuğun kolçağına koydum. Gardiyan ona baktı, sonra bakışlarını gözlerime çevirdi.

Kapı hafifçe vuruldu. Benim yaşlarımda, belki biraz daha büyük bir çocuk içeri girdi. Gri bir tunik giymişti ve gözleri kan çanağıydı. Buna rağmen güzeldi; bir tablodan fırlamış gibi görünüyordu. Saçları sarıydı ve güzel yüzünü sarıyordu. Dudakları ve yanakları

çiçek yaprakları gibi pembeydi. Kızarmış olması dışında gözleri masmaviydi. Etrafındaki titrek aura izlerini seçebildiğimi düşündüm.

"Kahve, lütfen, Michael," dedi Gardiyan. "Şeker alır mısın, Paige?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. Michael eğilerek çekildi. "Demek *kişisel* kölen, ha?"

"Michael, kan hükümdarının bir hediyesiydi."

"Ne romantik."

"Pek sayılmaz." Gardiyan pencerelere baktı. "Nashira bir şeyi istediğinde yapılacak çok az şey vardır. Ya da birini."

"Hayal edebiliyorum."

"Öyle mi dersin?"

"Beş tane meleği olduğunu biliyorum."

"Evet, var. Ama bu onun gücü olmakla birlikte, zaafı da." İçkisini yudumladı. "Kan hükümdarı sözde meleklerinin etkisi altında acı çekiyor."

"Meleklerin buna üzüldüğünden eminim."

"Ondan nefret ediyorlar."

"Deme."

"Diyorum." Tiksintimden zevk aldığı belliydi. "Sadece iki dakikadır konuşuyoruz, Paige. Bütün alaycılığını tek nefeste tüketmemeye çalış."

Onu öldürmek istiyordum. Ancak yapamıyordum.

Çocuk bir kahve sürahisiyle geri döndü. Tepsiyi tepeleme doldurulmuş, üzerine tarçın ekilmiş bir kestane tabağıyla birlikte masaya bıraktı. Tatlı kokuları hemen ağzımı sulandırmıştı. Soğuk kış aylarında Blackfriars Köprüsü'ne yakın bir yerde bir sokak satıcısı onlardan satardı. Çatlamış kahverengi kabukları ve kadife gibi beyaz içleriyle bunlar onunkilerden bile iyi görünüyordu. Meyve de vardı: Armut parçaları, parlak vişneler, kırmızı elma dilimleri.

Michael bir işaret yaptı ve Gardiyan başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim, Michael. Hepsi bu kadar."

Michael çıkmadan önce yine eğildi. İçimden ona bağırmak geldi. Ne kadar *uysaldı*!

"'Sözde' melekler dediğinde," dedim kendimi sakin olmaya zorlayarak, "tam olarak ne demek istedin?"

Gardiyan duraksadı.

"Ye," dedi. "Lütfen."

Fırından yeni çıkmış kestanelerden bir tane aldım. Sıcaktı ve tadı kış gibiydi.

"Bir meleğin ne olduğunu bildiğinden eminim: Kurtarırken öldüğü kişiyi korumak için bu boyuta geri dönen bir ruh," dedi. "Melekleri ve başmelekleri biliriz. Sokaktaki durugörücülerin de bildiğini sanıyorum." Başımla onayladım. "Nashira üçüncü seviyede bir meleği kontrol edebiliyor."

"Öyle mi?"

"Belli türde ruhları kontrolüne alabiliyor."

"Yani bir bağlayıcı."

"Basit bir bağlayıcıdan fazlası, Paige. Bir durugörücüyü öldürmeye karar verirse sadece ruhunu kendine bağlamakla kalmaz, aynı zamanda onu kullanır da. O ruh ona bağlı olduğu sürece, varlığı aurasını etkiler. Aynı anda birden fazla yeteneğe sahip olmasının nedeni de bu bozulma."

Kahvem kucağıma sıçradı. "Onları kendisinin mi öldürmesi gerekiyor?"

"Evet. Onlara 'düşmüş melekler' diyoruz." Beni izledi. "Ve sonsuza dek katillerine bağlanıyorlar."

Ayağa kalktım.

"Sen kötüsün." Fincan ayağımın dibine düştü. "Nişanlın öyle bir şey yapabilirken seninle konuşmamı, sana bir insanmışsın gibi

davranmamı nasıl bekliyorsun? Bütün bunlara rağmen sen hâlâ onun yüzüne bakabilirken?"

"Kendim bir düşmüş melek çağırdığımı söyledim mi?"

"Ama insanları öldürdün."

"Sen de öldürdün."

"Konu bu değil."

Gardiyan'ın yüz ifadesi değişmişti. Şimdi alaycılıktan hiç iz kalmamıştı.

"Bu dünya için ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedi, "fakat sana bir zarar gelmesine izin vermem."

"Beni korumana gerek yok. Sadece kurtul benden. Beni başka birine ver. Artık öğrencin olmak istemiyorum. Bekçimin değişmesini istiyorum. Thuban'la birlikte olmak istiyorum. Beni Thuban'a gönder."

"Bir Sargas bekçi istemezsin, Paige."

"Bana ne istediğimi söyleme. Ben..."

"Kendini yine güvende hissetmek istiyorsun." Sehpayı aramızda tutarak yerinden kalktı. "Sana, Thuban'ın ve diğerlerinin insanlarına davrandığı gibi davranmamı istiyorsun çünkü o zaman Refaimlerden nefret etmek için her türlü hakkın olduğunu hissedeceksin. Ama sana hiç zarar vermediğim ve seni anlamaya çalıştığım için benden kaçıyorsun. Nedenini elbette biliyorum. Nedenlerimi anlamıyorsun. Sana neden yardım etmek istediğimi kendine tekrar tekrar soruyorsun ve hiçbir sonuca ulaşamıyorsun. Ama bu hiçbir sonuç *olmadığı* anlamına gelmez, Paige. Senin henüz keşfetmediğin anlamına gelir."

Koltuğa tekrar çöktüm. Kaynar kahve doğruca pantolonuma işlemişti. "Sana başka bir şey bulayım," dedi pantolonumu görünce.

Gardıroba yürüdü. Gözlerim öfkeden alev alev yanıyordu. Jax'in beni azarladığını neredeyse duyabiliyordum. *Sen gerçekten aptalın tekisin. Kendine bir bak, gözlerinde damlalar var. Kaldır ba-*

şını, güzelim! Ne istiyorsun? Anlayış mı? Acıma mı? Ondan bunları göremezsin; benden göremediğin gibi. Dünya bir mezbahadır, sevgilim. Silahlarını hemen kaldır. Ona haddini bildirişini göreyim.

Gardiyan bana uzun siyah bir tunik gösterdi. "Umarım bu uyar." Tuniği bana uzattı. "Biraz büyük görünüyor ama seni sıcak tutacağından eminim."

Başımla onayladım. Gardiyan sırtını döndü. Tuniği başımın üzerinden geçirdim. Haklıydı: Dizlerime iniyordu. "Oldu," dedim.

"Oturur musun?"

"Sanki seçeneğim varmış gibi."

"Sana seçenek veriyorum."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"İdeal olarak, geçmişte sana kimin bu kadar zalim davrandığını ve başkalarına güvenini sarstığını söylemeni isterdim." Gardiyan koltuğuna geri döndü. "Ama bana bunu söylemeyeceğini biliyorum. Dostlarını korumak istiyorsun."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Elbette bilmiyorsun."

Sonunda çatladım. "Tamam, evet, durugörücü dostlarım var. Her durugörücünün durugörücü dostları yok mudur?"

"Hayır. Londra karteli yıllar içinde güçlendi. Yakaladıklarımızın çoğu yabancı; güçlerini kontrol edemedikleri için yalnız veya sokakta yaşayanlar. Aileleri tarafından evden atılanlar da var. Birçoğunun bize hizmet etmeye hevesli olmalarının nedeni de bu: Kendi türleri onlara kötü davranmış. Ve Refaimler onlara alt sınıf gibi davranırken, aslında etere istedikleri kadar ulaşma şansı da veriyor. Onları gruplandırıyor ve yine bir sosyal yapıya ait olduklarını hissettiriyoruz." Kapıyı işaret etti. "Michael çok dilliydi; sanırım siz onlara 'geveze' diyorsunuz. Ailesi dil becerisinden o kadar korkmuş ki şeytan çıkarma seansı düzenlemişler. Rüya âlemi çökmüş. Sonrasında zorlukla konuşabilir hale gelmiş."

Sesim kesilmişti. Rüya âlemlerinin çöktüğünü duymuştum; çetedeki çocuklardan birine –Zeke'ye– bu olmuştu. O zaman okunmaz oluyordunuz. Rüya âlemi tabaka tabaka zırh gibi tekrar oluşuyor, her türlü ruhsal saldırıyı engelliyordu.

"Kırmızı ceketliler onu iki yıl önce getirdi. Southwark sokaklarında yaşıyordu; hiç parası veya yiyeceği olmayan bir okunmaz. Şüpheli bir doğadışı olarak onu Kule'ye koymuşlardı ama ben onu buraya biraz erken getirdim. Amarotik muamelesi görmesine rağmen hâlâ bir aurası var. Ona konuşmayı tekrar öğrettim. Umarım bir gün eterin yolunu bulur ve bir zamanlar yaptığı gibi şakıyabilir. Ölülerin sesleriyle."

"Bir dakika," dedim. "Ona öğrettin mi?"

"Evet."

"Neden?"

Sessizlik odanın bütün kuytularını doldurdu. Gardiyan kadehine uzandı.

"Kimsin sen?" diye sordum. Bana baktı. "Bir Sargas hükümdarın kan refakatçisisin. 1859'dan beri hükümeti siz yönetiyorsunuz. Durugörücü köleciliğini desteklemişsin ve oluşan bütün sistemi izlemişsin. Yalanlar, nefret ve korku yaymalarına yardım etmişsin. Neden insanlara yardım ediyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem. Senin bana dostlarının kimliğini açıklamayacağın gibi, ben de sana gizli nedenlerimi açıklamayacağım."

"Dostlarımın kim olduğunu öğrensen söyler miydin?"

"Belki."

"Michael'a söyledin mi?"

"Biraz. Michael'ın bana derin bir sadakati var fakat zihni bu kadar kırılgan durumdayken ona tamamen güvenemem."

"Benim için de mi aynı şekilde düşünüyorsun?"

"Seni sana güvenebilecek kadar tanımıyorum, Paige. Ama bu, güvenimi *kazanamayacağın* anlamına gelmiyor. Aslında," arkasına yaslandı, "bugün bu fırsat karşına çıkacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Göreceksin."

"Tahmin edeyim. Bir falcıyı öldürüp gücünü çaldın ve şimdi de geleceğimi görebildiğini düşünüyorsun."

"Ben yetenek hırsızı değilim. Ama Nashira'yı çok iyi tanıyorum; hamlelerini tahmin edebilecek kadar. Ne zaman saldırmayı sevdiğini de biliyorum."

Sarkaçlı saat bir kez çaldı. Gardiyan saate baktı. "Eh, bir saat doldu," dedi. "Gitmekte özgürsün. Belki de arkadaşını, kart okuyucuyu ziyaret etsen iyi olur."

"Liss ruh şoku geçiriyor," dedim.

Bana baktı.

"Kırmızı ceketliler kartlarını ateşe attı." Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "O zamandan beri onu görmedim."

Yardımını iste. Kendimle boğuşuyordum. *Ona yeni kart destesi bulup bulamayacağını sor. Yapacaktır. Michael'a yardım etmiş.*

"Çok yazık," dedi. "Yetenekli bir gösterici."

Konuşmak için kendimi zorladım: "Ona yardım eder misin?"

"Elimde hiç kart destesi yok. Eterle bağlantısını sürdürmeli." Gözlerime baktı. "Horozibiği de gerekecek."

Gardiyan sehpanın üzerindeki küçük bir kutuya uzanırken oturduğum yerden izledim. Eski moda bir enfiye kutusuna benziyordu. Sedef ve altın zerrelerinden yapılmıştı. Şişe kutusundaki gibi, kapağın ortasında sekiz yapraklı bir çiçek vardı. Kapağı açarak mavi tonda minik bir yağ şişesi çıkardı.

"Bu yıldızpatı özü," dedim.

"Çok iyi."

"Sende neden var?"

"Michael'a yardım etmek için yıldızçiçeğinden küçük dozlarda kullanıyorum. Rüya âlemini hatırlamasına yardımcı oluyor."

"Yıldızçiçeği mi?"

"Refaimler böyle der. Dilimizden tam bir tercüme; glosolali."

"Gevezelerin konuştuğu dil bu mu?"

"Evet. Eterin kadim dili. Michael artık konuşamıyor ama anlıyor. Fısıldayıcılar da öyle."

Gevezeler Refaimleri dinleyebiliyordu. İlginç. "Ona yıldızpatı vermeyi mi düşünüyorsun... şimdi mi?"

"Hayır. Elde ettiğim madde koleksiyonumu düzenlemeyi diliyordum," dedi. Şaka yapıp yapmadığından emin değildim. Muhtemelen yapmıyordu. "Bazıları, örneğin taçlı dağ lalesi bize zarar vermek için kullanılabilir." Kutudan tek bir kırmızı çiçek aldı. "Belli zehirlerin insanların elinden uzak tutulması gerekir." Bakışlarını gözlerime odakladı. "Örneğin Ev'e sızmak için kullanılmalarını istemeyiz. Bu çoğu gizli malzemelerimizi tehlikeye atar."

Kırmızı çiçek. David'in mesajını hatırladım. *Tek yöntem.*

Refaimleri öldürmenin tek yöntemi mi?

"Hayır," dedim. "Bunu istemeyiz."

Varoş sessizdi. Suhail beni Magdalen'e götürdüğünden beri Liss'i görmemiştim; onu kontrol etmek, destesini kaybettikten sonra iyi olup olmadığını görmek için fırsatım olmamıştı.

Kendindeydi ama orada değildi. Dudakları solgundu ve dalgın gözleri görmeden bakıyor gibiydi. Ruh şoku sancıları çekiyordu.

Julian ve ilk günkü gözlüklü gösterici –Cyril– onunla ilgilenme sorumluluğunu üstlenmişlerdi. Onun karnını doyurmuş, saçlarını taramış, yanmış ellerini tedavi etmiş ve onunla konuşmuşlardı. Kaskatı bir halde ve ter içinde orada yatıyor, eterle ilgili mırıldanıp duruyordu. Artık onunla bağlantı kuramadığından, doğal dürtüsü

bedenini bırakıp ona katılmaktı. O dürtüyü bastırmak bize bağlıydı. Onu yanımızda tutmalıydık.

Duckett'ın dermeci dükkânında iki hap vererek karşılığında bir jel yakıt, birkaç kibrit ve bir kutu fasulye konservesi aldım. Tezgâhında hiç kart destesi yoktu. Liss'in acı çekmesini sağlamak için bir kırmızı ceketli hepsine el koymuştu: Kathryn. Gardiyan onun beni görmesini engellediği için şanslıydı.

Kulübeye geri döndüğümde Julian başını kaldırıp bana baktı; gözleri yorgunluktan kızarmıştı. Pembe tuniği gitmiş, yerine hırpani bir gömlek ve kumaş pantolon gelmişti.

"Paige, bir süredir yoktun?"

"Uzaktaydım. Sonra açıklarım." Liss'in yanına çömeldim. "Bir şeyler yiyor mu?"

"Dün biraz çorba içirdim ama sonra hepsini kustu."

"Yanıkları?"

"Kötü. Yanık merhemi gerekiyor."

"Karnını tekrar doyurmayı deneyelim." Liss'in ıslak saçlarını okşayarak yanağından bir makas aldım. "Liss?"

Gözleri açıktı ama tepki vermiyordu. Jel yakıtı yaktım. Cyril parmaklarını dizine vuruyordu. "*Haydi*, Rymore," dedi ona, sinirlenerek. "Bu kadar uzun süre ipeklerden uzak kalamazsın."

"Biraz anlayış fena olmaz," dedi Julian.

"Anlayışa zaman yok. Suhail yakında peşine düşer. Benimle gösteri yapması gerekiyor."

"Henüz öğrenmediler mi?"

"Nell onun yerini aldı. Kostümle ve maskeyle birbirlerine benziyorlar; boyları ve saç renkleri aynı. Ama Nell onun kadar iyi değil. Düşüyor." Cyril, Liss'e baktı. "Rymore hiç düşmez."

Julian fasulyeleri jel yakıtın üzerine koydu. Bir kaşık bulup kolumu Liss'e doladım. Başını iki yana salladı.

"Hayır."

"Bir şeyler yemen gerek, Liss." Julian onun soğuk bileğini tuttu ama yine tepki yoktu.

Fasulyeler ısınınca Julian onun başını arkaya yatırdı. Ben kaşıkla ağzına soktum ama zorlukla yutabiliyordu. Fasulyeler çenesinden akıyordu. Cyril kutuyu kaptı ve kalanları elleriyle silip süpürdü. Liss yatağa geri çökerken topuklarımın üzerine yaslanıp izledim.

"Bu böyle devam edemez."

"Ama bir şey yapamayız ki." Julian yumruğunu sıktı. "Bir deste bulsak bile işe yarayacağının garantisi yok. Ona yeni bir kol vermek gibi olur. Reddedebilir."

"Denemek zorundayız." Cyril'e baktım. "Buralarda başka kart okuyucu yok mu?"

"Öldüler."

"Yanılıyor olsa bile başka birinin destesini alamayız," dedi Julian çok sessizce. "Bu cinayetten daha kötü bir şey."

"O zaman Refaimlerden çalarız," dedim. Suç benim güçlü yönümdü. "Ev'e gireceğim. Orada malzemeleri olmalı."

"Ölürsün," dedi Cyril, kayıtsız bir tavırla.

"Bir Vızıldayan'dan kurtuldum. Bunu da başarırım."

Julian bana baktı. "Onlardan mı gördün?"

"Ormanda yaşıyorlar. Gardiyan beni onlardan biriyle bıraktı."

"Yani sınavlarını geçtin mi?" Yüzünde şüphe vardı. "Artık bir kırmızı ceketli misin?"

"Bilmiyorum. Olduğumu sanıyordum ama," tuniğimi çekiştirdim, "bu, kırmızıya benzemiyor."

"Çok rahatlatıcı." Julian duraksadı. "Nasıldı? Şu Vızıldayan?"

"Hızlı. Saldırgan. Pek net göremedim." Julian'ın yeni giysilerine baktım. "Sen gördün mü?"

Hafifçe gülümsedi. "Aludra geri dönüş zamanımı kaçırdığım için beni kovdu. Artık sıradan bir süprüntüyüm, korkarım."

Cyril titredi. "Isırıkları ölümdür," diye fısıldadı. "Oraya bir daha gitmemelisin."

"Başka seçeneğim olmayabilir," dedim. Cyril başını kollarının arasına aldı. "Jules, bir çarşaf ver."

Verdi. Liss'i onunla sardım. Titremesi kesilmedi. Buz gibi kollarını ovalayarak onu ısıtmaya çalıştım. Parmakları su toplamıştı.

"Paige," dedi Julian, "sen ciddi misin? Ev'e girmek konusunda?"

"Gardiyan orada malzemeleri olduğunu söyledi. Gizli stoklar; görmememiz gereken türden şeyler. Belki yanık merhemi de vardır."

"Oranın iyi korunuyor olabileceği aklına gelmedi mi? Ya da Gardiyan'ın yalan söylüyor olabileceği?"

"Riske gireceğim."

İç çekti. "Seni durdurabileceğimi sanmıyorum. Ya içeri girersen?"

"Elimden geldiğince çok şey çalacağım –kendimi savunmak için kullanabileceğim her şeyi– ve sonra da çıkacağım. Bana katılmak isteyen gelebilir. Yoksa yalnız gideceğim. Ne olursa olsun, hayatımın geri kalanını burada çürüyerek geçirmeyeceğim."

"Bunu yapma," dedi Cyril. "Ölürsün. Senden öncekiler gibi. Vızıldayanlar da onları yedi. Seni de yerler."

"Lütfen, Cyril, yeter." Julian bakışlarını benden ayırmıyordu. "Sen Ev'e git, Paige. Ben gidip yardım toplamaya çalışacağım."

"Yardım mı?"

"Haydi." Gözleri parladı. "Savaşmadan gitmeyeceksin, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Savaşmak mı?"

"Oraya gidip bu olmamış gibi yapmayacaksın. Sion bunu iki asırdır yapıyor, Paige. Sona ermeyecek. SiLo'ya ulaştığında seni tekrar buraya sürüklemelerini ne engelleyecek?"

Haklıydı. "Sen ne öneriyorsun?"

"Hapisten kaçmayı. Herkesi çıkarmayı. Onlara beslenecek durugörücü bırakmayabiliriz."

"Burada iki yüz insan var. Öylece çıkıp gidemeyiz. Ayrıca, ormanda mayınlar da var." Dizlerimi çeneme çektim. "XVIII. Kemik Mevsimi'nde olanları biliyorsun. Bütün o ölümlerin sorumluluğunu taşıyamam."

"Senin sorumluluğun olmayacak ki. İnsanlar gitmek *istiyor*, Paige. Sadece henüz bunu denemek için yeterince cesur değiller. Dikkatleri yeterince dağıtabilirsek, onları ormandan geçirebiliriz." Bir elini koluma koydu. "Sen karteldensin. İrlanda'dan. Reflere efendilerimiz olmadıklarını gösterme zamanı sence de gelmedi mi? Bizi köleleştirmeye devam edemeyeceklerini?" Ben cevap vermeyince kolumu sıktı. "Onlara gösterelim. İki yüz yıldan sonra bile hâlâ korkacakları şeyler var."

Artık onun yüzünü görmüyordum. Dublin'de bana savaşmamı söyleyen Finn'i görüyordum.

"Belki de haklısın," dedim.

"Haklı olduğumu biliyorum." Yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Sence kaç kişiye ihtiyacımız var?"

"Refaimlerden nefret etmek için sağlam nedenleri olan insanlarla başla. Süprüntülerle. Sarı ceketlilerle. Amarotiklerle. Ella, Felix ve Ivy. Sonra beyaz ceketlilere geç."

"Onlara ne diyeyim?"

"Henüz hiçbir şey. Sadece sorular sor. Kaçma girişiminde bulunup bulunamayacaklarını öğren."

Julian, Cyril'e baktı.

"Hayır." Cyril başını iki yana salladı. Gözlüğünün mahvolmuş camlarının arkasında gözleri korkuyla parlıyordu. "Ben değil. Hayatta olmaz, kardeşim. Bizi öldürürler. Onlar ölümsüz."

"Ölümsüz değiller." Jel yakıtın küçük alevini izledim. "Canları yanabilir. Bunu bana Gardiyan söyledi."

"*Yalan* söylüyor olabilir," diye ısrar etti Julian. "Sözünü ettiğimiz kişi Nashira'nın nişanlısı. Kan refakatçisi. Sağ kolu. Neden söylediklerine güveneceksin ki?"

"Çünkü daha önce bir kez ona karşı ayaklandığını düşünüyorum. Sanırım yaralılardan biri o."

"Ne?"

"XVIII. Kemik Mevsimi'nde bir grup Ref isyan başlatmış. İşkence görmüşler. Yaralanmışlar."

"Sen bunu nereden duydun?"

"Bir kemik sökücüden. XX-12."

"Bir kemik sökücüye mi güveniyorsun?"

"Hayır. Ancak bana kurbanlar için yapılmış bir sunağı gösterdi."

"Ve sen de Gardiyan'ın şu 'yaralı olanlar'dan biri olduğunu düşünüyorsun," dedi. Başımla onayladım. "Yara izlerini gördün mü yani?"

"Hayır. Sanırım onları gizliyor."

"*Sanıyorsun*, Paige. Bu yetmez."

Ben cevap veremeden biri kulübeye daldı. Donup kaldım.

Gözetmen.

"Bak, bak, bak." Boyalı kaşları kalktı. "Görünüşe bakılırsa aramızda bir sahtekâr var. XIX-1 bütün süre boyunca burada kaldıysa, ipekleri kuşanan kimdi?"

Ayağa kalktım. Julian da kalktı. "Ruh şoku geçiriyor," dedim. Gözetmen'in gözlerinin içine baktım. "Bu halde gösteri yapamaz."

Gözetmen, Liss'in yanına çömelerek alnını yokladı. Liss onun dokunuşundan uzaklaşmaya çalışarak kıvrandı. "Ah canım, ah canım." Parmaklarını kızın saçlarına değdirdi. "Bu korkunç. Çok korkunç. 1'i kaybedemem. Benim özel 1'im."

Liss çığlık atmaya başladı. Sesler ağır, sarsıntılı spazmlar halinde vücudundan yayılıyordu. "Git buradan," diye inledi. "Git buradan!" Julian, Gözetmen'i omzundan yakalayarak sertçe itti.

"Ona dokunma!"

Julian'ın yanında durdum. Cyril topuklarının üzerinde sallandı. Gözetmen önce afallamış gibi baktı; sonra gülmeye başladı. Ayağa kalkarak ellerini çırptı. Eldivenli ellerinden birini cebine soktu. "Burada bir isyan kıvılcımı mı görüyorum, çocuklar? Sürüme iki aç kurt mu almışım?"

Bileğinin bir hareketiyle kırbacını çıkardı. Canlı hayvanları gütmek için kullanılan bir aletti.

"1'i yoldan çıkarmanıza izin vermem. Ya da sürümden herhangi birini." Kırbacı bana doğru şaklattı. "Henüz gösterici olmayabilirsin, 40. Ama olacaksın. Bekçinin yanına geri dön."

"Hayır."

"İkimiz de gitmiyoruz." Julian'ın yüzünde güçlü bir kararlılık vardı. "Liss'i yalnız bırakmıyoruz.

Gözetmen kırbacını savurdu. Julian sendeledi. Yanağındaki yeni bir yaradan kan süzüldü. "Sen artık benimkilerden birisin, evlat. Bunu hatırlasan iyi olur." Ayaklarımı omuz genişliğinde açtım. Bana bakarak sırıttı. "Buna gerçekten hiç gerek yok, 40. 1'le ben ilgilenirim."

"Beni gitmeye zorlayamazsın. Ben Arcturus'un himayesindeyim." Geri çekilmedim. "Bana neden vurduğunu ona açıklayışını izlemek isterdim."

"Sana vurmaya niyetim yok, gezer. Seni *gütmek* niyetindeyim."

Kırbaç yine bana doğru şakladı. Julian ona bir yumruk atarak geri savurdu. Yine kemik sökücüleri yaşıyorduk. Bu kez biz kazanacaktık.

İçimde tarifsiz bir vahşilik yükseldi. Gözetmen'in üzerine koştum. Yumruğum çenesine çarpınca başı arkaya savruldu. Julian bir süpürme hareketiyle ayaklarını yerden kesti. Kırbacı tutan eli gevşedi. Elinden almaya çalıştım ama bırakmadı. Bana dişlerini gösterdi: Yarı hırlıyor, yarı sırıtıyordu. Julian kolunu onun boynuna doladı.

Kırbacı elinden alarak vurmak için kaldırdım ama kırbaç benim elimden de alındı. Bir çizme karnıma inerek beni duvara çarptı.

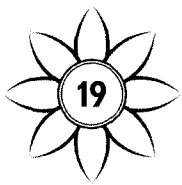
Suhail. Tahmin etmeliydim. Gözetmen nereye gitse, o da pek uzakta olmazdı. Tıpkı sokaklardaki gibi: Fedai ve patron. "Seni burada bulabileceğimi tahmin etmiştim, ufaklık." Beni saçlarımdan yakaladı. "Yine sorun yaratıyoruz, ha?"

Ona tükürdüm. Bana o kadar sert vurdu ki gözlerimde yıldızlar uçuştu. "Bekçinin kim olduğu umurumda bile değil, seni küçük kancık. Metres beni korkutamaz. Şu anda gırtlağını kesmememin tek nedeni, kan hükümdarının seni çağırtmış olması."

"Eminim Gardiyan'dan 'metres' diye söz ettiğini duymak hoşuna gidecektir, Suhail," diye homurdandım zorlukla. "Ona söyleyeyim mi?"

"İstediğini söyle. Bir insanın sözleri, bir köpeğin salya saçışından önemsizdir."

Beni omzuna attı. Çığlık atarak çırpındım fakat ruhumu kullanma riskine girmek istemiyordum. Gözetmen elinin tersiyle Julian'ın başına vurarak onu yere devirdi. Gördüğüm son şey Julian ve Liss'ti; ikisi de artık karşı koyamayacağım bir adamın merhametine kalmıştı.

Açan Çiçek

Hükümran Konağı konuşmada olduğundan çok daha soğuk ve karanlık görünüyordu. Suhail'le yalnızdım ve muhtemelen Nashira'yla da yalnız olacaktım. Bacaklarımda küçük spazmlar dolaşıyordu.

Suhail beni konuşma odasına veya şapele götürmemişti. Onun yerine koridorlardan sürüklenip yuvarlak tepeli pencereleri olan, yüksek tavanlı bir salona atılmıştım. Mumlar sıralanmış demir bir avizeyle ve devasa bir şömineyle aydınlanıyordu. Tavanda ışık oyunlar oynuyor, kirişlere gölgeler vurduruyordu.

Salonun ortasında uzun bir yemek masası vardı. Masanın başındaysa, kırmızı döşemeli bir sandalyede Nashira Sargas oturuyordu. Yüksek yakalı siyah bir elbise giymişti: Geometrik bir tasarımı vardı.

"İyi akşamlar, 40."

Konuşmadım. Eliyle bir hareket yaptı.

"Suhail, bizi yalnız bırakabilirsin."

"Emredersiniz, kan hükümdarı." Suhail beni ona doğru itti. "Görüşürüz," diye fısıldadı kulağıma, "kancık."

Kapıya doğru geriledi. Kasvetli salonda, beni öldürmek isteyen kadınla baş başa kalmıştım.

"Otur," dedi.

Masanın diğer ucundaki sandalyeye oturmayı düşündüm –arada en azından üç-dört metre vardı– ama sol tarafında kendisine en yakın ve şömineden en uzak olanı işaret etti. Masanın etrafından dolaşıp sandalyeye otururken başım her hareketimde zonkluyordu. Suhail o son yumruğu atarken gücünü hiç esirgememişti.

Nashira gözünü benden ayırmıyordu. Apsent yeşiliydi. Bu gece kimden beslendiğini merak ettim.

"Kanın akıyor."

Çatal bıçak takımının yanında ağır bir altın halkayla tutturulmuş bir peçete vardı. Onunla şişmiş dudağımı sildim ve fildişi peçete kanla lekelendi. Katlayarak lekeyi gizledim ve kucağıma koydum.

"Korkuyor olmalısın," dedi Nashira.

"Hayır."

Korkmam gerekirdi. Korkuyordum. Bu kadın her şeyi kontrol ediyordu. Gölgelerin arasında onun adı fısıldanıyor, bir emri hayatları sona erdiriyordu. Düşmüş melekleri yakınlarda dolaşıyor, aurasından asla pek fazla uzaklaşmıyorlardı.

Sessizlik derinleşti. Ona bakmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Gözucuyla alevlerin yansıdığı bir şeyi gördüm; bir cam fanus. Masanın tam ortasında duruyordu. Camın altında kurumuş, yaprakları kararıp büzülmüş bir çiçek bir tel ayakla destekleniyordu. O çiçek solmadan önce her neyse, kuru halinde tanınmıyordu. Yemek masasının ortasında kurumuş bir çiçeğin ne aradığını bilmiyordum ama sonuçta bu Nashira'ydı. Etrafında bir sürü ölü şey vardı.

İlgimi fark etti.

"Bazı şeyler ölüyken daha iyidir," dedi. "Sen ne dersin?"

Bakışlarımı çiçekten ayıramıyordum. Emin değildim fakat altıncı hissimin titreştiğini hissettim.

"Evet," dedim.

Nashira bana baktı. Pencerelerin üzerinde sıra sıra sıva yüzler vardı; uzun duvarlarda en azından elli tane olmalıydı. En yakındakine çekim duyarak biraz daha dikkatli inceledim. Hafifçe gülümseyen, rahat bir kadın yüzüydü. Kadın uyuyormuş gibi huzurlu görünüyordu.

Midemde yoğun bir bulantı hissettim. Bu ünlü Fransız ölüm maskesiydi; *L'Inconnue de la Seine*. Jax'in ininde de bir kopyası vardı. Kadının güzel ve on dokuzuncu yüzyılın bohem bir saplantısı olduğunu söylemişti. Jax memnun olmasa da, Eliza onun üstünü bir çarşafla örtmüştü. Kendisini ürperttiğini söylemişti.

Çok yavaşça etrafa bakındım. Bütün yüzler –insanlar– *ölüm maskeleriydi*. Ağzımın hayretle açılmasını zorlukla engelleyebildim. Nashira sadece durugörücü ruhlarını toplamıyordu; yüzlerini de topluyordu.

Seb. Ya Seb de buradaysa? Kendimi bakışlarımı indirmeye zorladım ama midem berbat durumdaydı.

"İyi görünmüyorsun," dedi Nashira.

"İyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. I. Kabir'de geçirdiğin sürenin bu kritik aşamasında hastalandığını duymaktan nefret ederim." Yemek bıçağını eldivenli parmaklarından birinde dolaştırırken hâlâ bana bakıyordu. "Birkaç dakika sonra kırmızı ceketlilerim bize katılacak ama önce seninle konuşmak istedim. 'Kalpten kalbe.'"

Bir kalbi olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Kan refakatçim senin gelişiminle ilgili beni bilgilendirdi. Yeteneğini ortaya çıkarmak için elinden geleni yaptığını söyledi," dedi, "ama bir rüya âlemini tamamen ele geçirememişsin; hatta bir hayvanınkini bile. Bu doğru mu?"

Bilmiyordu. "Doğru," dedim.

"Çok yazık. Yine de bir Emim'le karşılaştın ve hayatta kaldın; hatta yaratığı yaraladın. Bu nedenle, Arcturus senin kırmızı ceket alman gerektiğini düşünüyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Nedeni her neyse, Gardiyan ona kelebekten söz etmemişti. Geyikten de. Demek ki yeteneklerimi Nashira'nın bilmesini istemiyordu. Ama bir kırmızı ceketli olmamı istiyordu. Bu kez nasıl bir oyun oynuyordu?

"Ne kadar sessizsin," dedi Nashira. Gözleri cam gibiydi. "Konuşmada o kadar çekingen değildin."

"Sadece gerektiğinde konuşmam söylendi."

"Şimdi gerekiyor."

Ona gereklerini bir tarafına sokmasını söylemek istiyordum. Gardiyan'a karşı küstahlık etmiştim; aynısını ona da yapmaktan hiç çekinmezdim. Ancak eli hâlâ bıçağı tutuyordu ve bakışlarında vicdan yoktu. Sonunda, uygun şekilde aşağılanmış gibi görünmek için konuştum: "Kan refakatçisinin kırmızı ceketi hak ettiğimi düşünmesi beni mutlu etti. Sınavlarımda elimden geleni yaptım."

"Hiç şüphesiz. Ama kibirlenmeyelim." Arkasına yaslandı. "Sana bazı sorularım var. Açılış ziyafetinden önce."

"Açılış?"

"Evet. Tebrikler, 40. Artık bir kırmızı ceketli oldun. Yeni meslektaşlarınla tanışmalısın; hepsi bana sadıktır. Hatta kendi bekçilerinden bile fazla."

Kulaklarım uğulduyordu. Kırmızı ceketli. Kemik sökücü. I. Kabir hiyerarşisinde en yüksek seviyeye ulaşmış, Nashira Sargas'ın yakın çevresine girmiştim.

"Seninle Arcturus hakkında konuşmak istiyorum." Nashira ateşe baktı. "Onunla kalıyordun."

"Kendi odam var. Üst katta."

"Oradan çıkmanı hiç istiyor mu?"

"Sadece eğitim için."

"Başka bir şey yok mu? Belki hafif bir sohbet?"

"Benimle konuşmakla ilgilenmiyor," dedim. "Kan refakatçisini ilgilendirebilecek ne diyebilirim ki?"

"Çok doğru."

Dilimi ısırdım. Onun ilgisini ne kadar çektiğim, burnunun dibinde bana ne kadar çok şey öğrettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Odasını incelediğini tahmin ediyorum. Kurucular Kulesi'nde seni rahatsız eden bir şey var mı? Sıradan görünmeyen bir şey?"

"Bilmediğim bazı bitki özleri var."

"Çiçekler."

Başımla onayladığımda masadan bir şey aldı. Yıllar boyunca kararmış bir broş. Gardiyan'ın enfiye kutusunun üzerindeki çiçeğin şeklindeydi. "Kurucular Kulesi'nde bu sembolü hiç gördün mü?"

"Hayır."

"Çok emin görünüyorsun."

"Eminim. Hiç görmedim."

Doğruca bana, gözlerimin içine baktı. Bakışlarına karşılık vermeye çalıştım.

Uzakta bir kapı kapandı. Bir kırmızı ceketli grubu içeri girdi. Başlarında tanımadığım bir Ref erkeği vardı. "Hoş geldiniz, dostlarım," dedi Nashira onları yanına çağırarak. "Lütfen, oturun."

Ref bir yumruğunu göğsüne bastırdıktan sonra salondan çıktı. İnsanların yüzlerine baktım. Her biri iyi beslenmiş ve pırıl pırıl temizlenmiş yirmi kemik sökücü. Gruplar halinde dolaşıyor olmalıydılar. XIX. Kemik Mevsimi'nden kalanlar öndeydi. Kathryn oradaydı; 16 ve 17 de öyle. Sıranın arkasında kırmızı tuniği ve ortadan ayrılarak taranmış saçlarıyla Carl vardı. İri iri açılmış azarlayan gözlerle bana baktı. Kan hükümdarının masasında bir pembe ceketliyi hiç görmemiş olmalıydı.

Hepsi yerlerine oturdu. Carl boş kalan tek sandalyeye oturmak zorunda kaldı; tam karşıma. David birkaç sandalye ötedeydi.

Başında bir sıra bant yapıştırılmış yeni bir kesik vardı. Kaşlarını kaldırarak ölüm maskelerine baktı.

"Bu gece hepiniz bana katıldığınız için memnun oldum. Çabalarınız sayesinde bu hafta önemli bir Emit saldırısı olmadı." Nashira hepsine sırayla baktı. "Bunu söylemişken, yaratıkların sürekli tehdidini de unutmamalıyız. Zalimliklerinin tedavisi yok ve –eşik çöktüğü için– onları öbür tarafa hapsetmek de mümkün değil. Avcılar ile avları arasında duran sadece sizsiniz."

Başlarıyla onayladılar. Buna hepsi inanıyordu. Eh, belki David dışında. Maskelerden birine hafifçe gülümseyerek bakıyordu.

Masanın diğer ucundaki Kathryn'le göz göze geldim. Yüzünün bir tarafında koyu bir çürük vardı. 16 ve 17 bana bakmıyorlardı bile. Güzel. Bana bakarlarsa, bir yemek bıçağını onlara saplamaktan kendimi alamayabilirdim. Liss hâlâ dışarıda ölüyordu; onların yüzünden.

"22..." Nashira sağındaki sökücüye döndü. "11 nasıl? Oriel'de hâlâ hasta olduğunu duydum."

Genç adam boğazını temizledi. "Biraz daha iyi, kan hükümdarı. Enfeksiyon belirtisi yok."

"Cesareti gözden kaçmadı."

"Bunu duymak onu onurlandıracaktır, kan hükümdarı."

Evet, kan hükümdarı. Hayır, kan hükümdarı. Refler egolarının okşanmasına bayılıyordu.

Nashira yine ellerini birbirine vurdu. Küçük bir kapıdan dört amarotik girdi. Her birinin elinde bir tabak vardı ve baharatların yoğun kokusu yayılıyordu. Michael da aralarındaydı ama gözüme bakmıyordu. Hızlı bir şekilde, cam fanusun etrafına muhteşem bir sofra kurdular. Biri kadehlerimize soğutulmuş beyaz şarap doldurdu. Boğazımda bir şey düğümlendi. Tabaklar yemek doluydu. Güzel kesilmiş, kızarmış derili, lezzetli ve yumuşak tavuk; soğan ve adaçayı doldurulmuştu; yoğun, tatlı kokulu et suyu çorbası;

kızılcık şerbeti; buharı tüten sebze, fırınlanmış patates, jambona sarılmış şişkin sosisler. Engizitöre layık bir ziyafet. Nashira başıyla onayladığında, kemik sökücüler yiyeceklere daldı. Hızlı yiyorlardı ama açlıktan ölüyormuş gibi bir halleri yoktu.

İçim sızladı. Yemek istiyordum. Ama köhne barınaklarında yağ ve sert ekmekle hayatta kalmaya çalışan süprüntüleri düşündüm. Burada bu kadar yemek varken, onlar açlıktan ölüyordu. Nashira tereddüdümü fark etti.

"Ye."

Bu bir emirdi. Tabağıma birkaç dilim tavuk ve biraz sebze koydum. Carl şarabını su gibi götürüyordu. "Dikkat et, 1," dedi kızlardan biri. "Yine hastalanmak istemezsin."

Diğerleri güldü. Carl sırıttı. "Haydi, o sadece bir kez oldu. Daha pembeydim."

"Evet, haydi, 1'i rahat bırakın. Şarabı hak ediyor." 22 dostça bir tavırla kolunu yumrukladı. "O daha acemi. Ayrıca, hepimiz ilk Vızıldayanımızla zor zaman geçirdik."

Onaylayan mırıltılar yükseldi. "Ben bayılmıştım," diye itiraf etti aynı kız, bencillikten uzak bir dayanışma havasıyla. "Birini ilk kez gördüğümde yani."

Carl gülümsedi. "Ama ruhlar konusunda çok iyisin, 6."

"Teşekkürler."

Dostça kaynaşmalarını sessizce izliyordum. Mide bulandırıcıydı fakat rol yapmıyorlardı. Carl sadece kırmızı ceketli olmaktan hoşlanmıyordu; daha fazlası vardı. Kendini bu tuhaf yeni dünyaya ait hissediyordu. Bir açıdan onu anlayabilirdim. Jaxon'la çalışmaya ilk başladığımda ben de öyle hissetmiştim. Belki de Carl kartelde kendine yer bulamamıştı.

Nashira onları izliyordu. Bu haftalık saçmalıktan zevk alıyor olmalıydı. Beyni yıkanmış aptal insanlar, onun kendilerini ittiği zorluklarla ilgili gülüşüyorlardı; hepsi elinin altında, onun yeme-

ğini yiyordu. Kendini çok güçlü hissediyor olmalıydı. Kendinden çok emin.

"Sen hâlâ bir pembesin." Tiz bir ses dikkatimi çekti. "Bir Vızıldayan'la savaştın mı?"

Başımı kaldırdım. Hepsi bana bakıyorlardı.

"Dün gece," dedim.

"Seni daha önce görmemiştim." 22 kalın kaşlarını kaldırdı. "Kimin müfrezesindesin?"

"Bir müfrezede değilim." Bundan zevk alıyordum.

"Olmalısın," dedi başka biri. "Bir pembesin. Konağında başka kimler var? Bekçin kim?"

"Bekçimin sadece bir insanı var." 22'ye gülümsedim. "Onu ortalıklarda görmüşsündür. Kan refakatçisi."

Sessizlik saatler gibi geldi. Şarabımı yudumladım. Bilmediğim alkol dilime sert geldi.

"Kan refakatçisinin 40 gibi değerli bir insanı yanına almayı seçmesi çok iyi," dedi Nashira sahte bir gülüşle. Kahkahası huzursuz ediciydi; yanlış nota vuran bir müzik aleti gibi. "Vızıldayan'la tek başına, bekçisi olmadan savaştı."

Sessizlik daha da uzadı. Bir Vızıldayan'la tek başına savaşmak bir yana, hiçbirinin bir Ref yardımcı olmadan ormana girdiğini bile sanmıyordum. 30 düşüncelerimi dile döktü. "Yani *onun* Emimlerle savaşmadığını mı söylüyorsunuz, kan hükümdarı?"

"Kan refakatçisinin Emimlerle savaşması yasaktır. Gelecekteki eşim olarak, kırmızı ceketlilerin işini yapması uygun olmaz."

"Elbette, kan hükümdarı."

Nashira'nın bana baktığını hissedebiliyordum. Patateslerimi yemeye devam ettim.

Gardiyan, Emimlerle *savaşıyordu.* Yaralarını kendim temizlemiştim. Nashira'ya karşı gelmişti ve onun hiçbir fikri yoktu. Varsa da, sadece şüpheydi.

Birkaç dakika boyunca sessizliği bozan tek şey yemek takımlarının gürültüsü oldu. Sebzelerimi yiyip çorbamı içerken, Gardiyan'ın Emimlerle gizli karşılaşmalarını düşünüyordum. Hayatını asla riske atmazdı ama oraya gidip onlarla savaşmayı seçmişti. Bunun bir nedeni olmalıydı.

Kırmızı ceketliler kısık sesle konuşuyorlardı. Birbirlerine konaklarını soruyor, eski binaların güzelliğini övüyorlardı. Bazen süprüntüleri aşağılıyorlardı ("Korkaklar, gerçekten, en iyi olanları bile.") Kathryn yemeğiyle oynuyor, Varoş'tan söz edildiğinde yüzünü buruşturuyordu. 30'un yüzü hâlâ pembeydi. Carl aşırı bir güçle çiğniyor, ağzına tıktığı lokmalarının arasında ikinci şarap kadehini yudumluyordu. Ancak bütün tabaklar boşaldıktan sonra amarotikler sofrayı toplamak için geri döndüler ve bize üç tatlı tabağı bıraktılar. Nashira tekrar konuşmadan önce kırmızı ceketlilerin kendilerine servis yapmasını bekledi.

"Artık doyduğunuza göre, dostlarım, şimdi biraz eğlenelim."

Carl peçetesiyle ağzından süzülen et suyunu sildi. Bir grup süprüntü salona girdi. Aralarında bir fısıldayıcı da vardı. Nashira başıyla onaylayınca kemanını omzuna kaldırdı ve yumuşak, hareketli bir melodi çaldı. Diğerleri zarif akrobasi gösterilerine başladılar.

"O halde işe koyulalım," dedi Nashira. Gösteriye bakmıyordu bile. "Aranızda Gözetmen'le konuşmuş olan varsa, pozisyonunu kazanmak için ne yaptığını biliyorsunuzdur. Kemik Mevsimleri için bana kaynak buluyor. Son birkaç onyıldır, Sion Londra'nın suç kartelinden değerli durugörücüleri kapmaya çalışıyorum. Birçoğunuzun onu bildiğinden eminim; bazılarınız katılmış bile olabilirsiniz."

30 ve 18 sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandılar. Kartelden ikisini de hatırlamıyordum ama benim işim I-4'le sınırlıydı ve bazen I-1 ve I-5'e de geçiyordum. Gelmiş olabilecekleri daha otuz üç başka bölüm vardı. Carl'ın ağzı açık kalmıştı.

Kimse göstericilerle ilgilenmiyordu. Sanatlarını mükemmellik seviyesine ulaştırmışlardı ama bir kişi bile umursamıyordu.

"I. Kabir sadece nicelik değil, *nitelik* de arıyor." Nashira kırmızı ceketlilerin başlarını indirmesine aldırmadı. "Son birkaç onyıldır, yakaladığımız durugörücülerin çeşitliliğinde sürekli bir düşüş fark ettim. Refaimler hepinizin yeteneklerine saygı duyuyor ve değer veriyor fakat hâlâ bu koloniyi zenginleştirmek için aradığımız birçok yetenek var. Hepimiz birbirimizden öğrenmeliyiz. Sadece kart ve el falcılarını almak istemiyorum.

"XX-59-40, şimdi aradığımız türde bir durugörücü. İlk rüyagezerimiz. Aynı zamanda vahiyciler, berserkler, bağlayıcılar ve çağırıcılar da arıyoruz. Ve bir-iki kâhin daha. Bize yeni açılar kazandırabilecek her türde durugörücü."

Kathryn morarmış gözleriyle bana baktı. Bir furia olmadığımı artık kesin olarak biliyordu.

"Bence hepimizin 40'tan öğreneceği şeyler var," dedi David kadehini kaldırarak. "Ben buna istekliyim."

"Mükemmel bir tutum, 12. Ve biz de 40'tan çok şey öğrenmek niyetindeyiz," dedi Nashira bakışlarını bana çevirerek. "Bu yüzden, onu yarın harici bir göreve göndereceğim."

Deneyimli olanlar birbirlerine baktılar. Carl çilekli pasta gibi kızardı. "Yanında XX-59-1'i de göndereceğim. Ve seni, 12," diye devam etti Nashira. Carl şimdi keyiflenmiş gibiydi. David kadehine bakarak gülümsedi. "XIX. Kemik Mevsimi'nden üstlerinizden biriyle gideceksiniz ve o kişi performansınızı izleyecek. 30, bu konuda sana güvenebileceğimizi düşünüyorum."

30 başıyla onayladı. "Onur duyarım, kan hükümdarı."

"Güzel."

Carl sandalyesinin ucundaydı. "Görev ne olacak, kan hükümdarı?"

"Çözmemiz gereken hassas bir durum var. 1 ve 12'nin bildiği gibi, Yedi Mühür denen bir grubun yerini öğrenmek için beyaz ceketlilerin çoğunu sorguladım. Durugörücü suç kartelinin bir grubu."

Başımı kaldırmaya cesaret edemedim.

"Yedi Mühür'ün ender türde çeşitli durugörücülere sahip olduğu biliniyor; aralarında bir bağlayıcı ve bir kâhin de var. Aslında, sözde 'Beyaz Bağlayıcı' grubun kilit oyuncusu. Yakın zamandaki araştırmalarımızdan, öbür gün Londra'da buluşacaklarını öğrendik. I. Birlik'teki Trafalgar Meydanı'nda buluşacaklar; sabah saat birde."

Topladıkları detaylar inanılmazdı. Ancak aynı anda çok sayıda durugörücü kullanıldığı ve hepsi enerjilerini eterin bir bölümüne odakladıkları için, bunun beni şaşırtmaması gerekirdi. Bir seansta da benzer bir etki oluşurdu.

"Aranızda Yedi Mühür'le ilgili bilgisi olan var mı?" Kimse cevap vermeyince Nashira bana baktı. "40. Sen kartelden olmalısın. Olmasaydın, Londra'da bu kadar uzun süre gizli kalamazdın." Gözleri oyun oynamıyordu. "Bana bildiklerini anlat."

Boğazımı temizledim.

"Çeteler çok gizlidir," dedim. "Dedikodular var ama..."

"Dedikodular," diye tekrarladı.

"Söylentiler," diye açıkladım. "Duyumlar."

"Açıkla."

"Sahte isimlerini hepimiz biliyoruz."

"Nedir onlar?"

"Beyaz Bağlayıcı, Kırmızı Görü, Siyah Elmas, Solgun Rüyacı, Şehit İlham, Zincirli Furia ve Sessiz Çan."

"Çoğunun adını biliyordum. Solgun Rüyacı'yı bilmiyordum." Harika. "Bu da bana bir rüyagezer daha olduğunu düşündürüyor. Bir tesadüf değil mi?" Parmaklarını masaya vurdu. "Üslerinin yerini biliyor musun?"

İnkâr edemezdim. Kimlik kartımı görmüştü.

"Evet," dedim. "I-4'te. Ben orada çalışıyordum."

"İki rüyagezerin birbirine bu kadar yakın yaşaması tuhaf değil mi? Hiç şüphesiz seni de işe alırlardı."

"Bilmiyorlardı. Kendimi belli etmiyordum," dedim. "Rüyacı, I-4'ün metresi; Bağlayıcı'nın himayesinde. Bir rakibi olduğunu bilseydi beni öldürtürdü. Baskın çeteler rekabetten hoşlanmaz."

Benimle oynadığından emindim. Nashira aptal değildi. Parçaları birleştirmiş olmalıydı: Broşür, Solgun Rüyacı, I-4'te çalışan Yedi Mühür. Kim olduğumu gayet iyi biliyordu.

"Solgun Rüyacı bir rüyagezerse, o zaman Beyaz Bağlayıcı da hisarda en değerli durugörücülerden bazılarını gizliyor olabilir," dedi. "Tacımıza böylesine ender mücevherleri ekleme fırsatını nadiren yakalıyoruz. Bu görevdeki becerikliliğin hayati önem taşıyor, 40. Yedi Mühür'ün rüyagezerini tanıyabilecek biri varsa, o da başka bir rüyagezerdir."

"Evet, kan hükümdarı," dedim boğuk bir sesle, "ama... Yedi Mühür neden o saatte toplanıyor?"

"Dediğim gibi, 40, bu hassas bir durum. Görünüşe bakılırsa İrlanda'daki birkaç durugörücü, Londra karteliyle bağlantı kurmaya çalışıyormuş. Liderleri Antoinette Carter adındaki İrlandalı bir kaçak. Yedi Mühür onunla buluşacak."

Demek Jax başarmıştı. Antoinette'in hisara nasıl girdiğini bilmiyordum. İrlanda Denizi'ni geçmek neredeyse imkânsızdı. Durugörücüler daha önce de ülkeden ayrılmaya çalışmış, çoğu Amerika'ya yönelmişti ama çok azı başarabilmişti. Bir filikayla okyanusu geçemezdiniz. Başaran olduysa bile, Sion bunu bize asla duyurmamıştı.

"Dublin'de benzeri bir suç kartelinin oluşmaması çok önemli. Dolayısıyla, bu görüşme engellenmeli. Amacınız Antoinette Carter'ı ele geçirmek. Onun da ender türde bir durugörücü olduğuna inanıyorum ve ne türde bir gücü gizlediğini öğrenmek niyetindeyim.

İkinci hedefiniz, Yedi Mühür üyelerini tutuklamak. Beyaz Bağlayıcı kritik hedef."

Jaxon. Mim patronum.

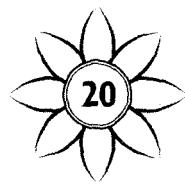
"Kan refakatçisi ve kuzeni size liderlik edecek. Sonuç istiyorum. Carter'ın İrlanda'ya dönmesine izin verilirse hepinizi sorumlu tutacağım." Nashira bize baktı: 30, David, Carl ve ben. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, kan hükümdarı," dedi 30 ve Carl. David şarabını kadehinin içinde çevirdi.

Ben sessiz kaldım.

"Hayatın değişmek üzere, 40. Bu görevde yeteneğini kullanabileceksin; hem de iyi kullanacaksın. Arcturus'un, eğitimine harcadığı uzun saatler için minnetini göstermeni bekliyorum." Nashira başını ateşten çevirerek gözlerime baktı. "Büyük bir potansiyelin var. O potansiyele ulaşmak için çabalamazsan, Magdalen'in korunaklı duvarları arasında bir daha yürümemeni sağlarım. Aptalların geri kalanıyla birlikte dışarıda çürürsün."

Bakışlarında duygu yoktu ama açlık vardı. Nashira Sargas'ın sabrı taşıyordu.

Küçük Bir Dünya

Grubumuzun beşinci ve altıncı üyeleri ben katıldıktan bir yıl sonra, 2057'de bulunmuşlardı.

Geldiklerinde yoğun bir sıcak dalgası vardı. Jaxon'ın kuryelerinden biri I-4'te iki yeni durugörücü bildirmişti. Çift, Üniversite'deki yıllık yaz konferansı için –her zaman büyük başarı kazanırdı– gelen bir turist grubundaydılar. Sion'un hâkimiyetinde olmayan ülkelerden yüzlerce kişilik gruplar halinde gelen hevesli genç turistler, durugörücü karşıtı politikaları savunmaya hazır halde ülkelerine geri gönderiliyordu. Böyle programlar, Sion'la ilgili görüşlerin onyıllardır çatıştığı Amerika'nın bazı yerlerinde başarıya ulaşmıştı bile. İyi niyetli kurye iki aura arasında casusluk yapmış ve doğruca mim patronuna koştuğunda yeni gelenlerin I-4'ün kalıcı sakinleri olmadığını öğrenmişti. Kartelin varlığından haberleri bile yoktu. Durugörücü olduklarını bile bilmiyor olabilirlerdi.

Kurye iki turistten birinin –genç bir kadın– neredeyse kesinlikle bir fısıldayıcı olduğunu söylemişti. Jax etkilenmemişti. Bana söylediğine göre fısıldayıcıları bir tür algıcı olarak görüyordu; eterin

işleyişini, ruhların kokularını, seslerini ve ritimlerini algılayabiliyorlardı. Seslerini ve titreşimlerini duyabiliyor, hatta onları müzik aleti çalmak için kullanabiliyorlardı. "Güzel bir yetenek," demişti, "ama kesinlikle devrim yaratacak türden değil." Algıcılar medyumlardan biraz daha enderdi. Dördüncü durugörücü düzeniydi. Yine de hisarda çok fazla değillerdi ve Jaxon değişik şeyleri severdi.

Onu ilgilendiren, çiftin diğer yarısıydı. Kurye, turuncu ile kırmızı arasında, sıradışı bir aura bildirmişti. Bir furianın aurası.

Jax yıllardır sokaklarda bir furia arıyordu ama bu onun ilk umut verici vakasıydı. Şansına inanamıyordu. Bir hayali, bir projesi vardı. Jaxon Hall sadece bir çete istemiyordu; ah, hayır. Bir mücevher kutusu, durugörücü toplumunun *créme de la créme*'ini istiyordu. Doğadışı Meclis'in onu diğer mim patronlarından daha çok kıskanmasını istiyordu.

"Onları kalmaya ikna edeceğim," demişti bastonunu bana doğru sallayarak. "Bekle de gör, sevgilim."

"Ülkelerinde hayatları var, Jax. Aileleri var." İkna olmamıştım. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyaçları olmaz mı sence?"

"Buna zaman yok, hayatım. Giderlerse onları bir daha asla bulamam. Kalmaları *gerek*."

"Rüyanda görürsün."

"Ben rüya görmem. Ama bahse girelim mi?" Bir elini uzattı. "Sen kaybedersen, iki görevi ücretsiz yaparsın. Ve antika aynamı cilalarsın."

"Ya kazanırsam?"

"Sana aynı görevler için iki kat ücret öderim. Antika aynamı cilalamanı da istemem."

Elini sıkmıştım.

Jaxon'ın boş konuşma yeteneği vardı. Babamın onun hakkında ne diyeceğini gayet iyi biliyordum: "İşte hitabet yeteneğine sahip bir adam." Jaxon'da sizi onu memnun etmeye, gözlerindeki çılgınca

parıltıları görmeye zorlayacak bir şey vardı. Çiftin kalmasını sağlayabileceğini biliyordu. Otellerini tespit edip isimlerini öğrenmek için bir sokak sanatçısına para ödedikten sonra, onlara Covent Garden'daki güzel bir restoranda "özel bir organizasyon" davetiyesi göndermişti. Kapı görevlisine üzerinde Bayan Nadine L. Arnett ve Bay Ezekiel Sáenz yazılı zarfı kendim vermiştim.

Detayları bize geri göndermişlerdi. Üvey kardeştiler. İkisi de Massachusetts'in görkemli başkenti Boston'da yaşıyordu. Görüşmeden önceki gün, Jaxon e-postayla bilgimizi güncellemişti.

Muhteşem. Ah, bu muhteşem.

Kız kesinlikle bir fısıldayıcı. Çok akıcı. Olağanüstü de kaba.

Ağabeyi ilgimi çekti. Aurasını tanımlayamıyorum. Sinir bozucu.

Nick, Eliza ve ben bir saat daha bekledikten sonra nihayet altın haber gelmişti:

Kalıyorlar. Paige, aynanın güzelce parlatılması gerekiyor.

Bu, Jaxon Hall'la son iddiaya girişim olmuştu.

İki güç geçmişti. Eliza inde yeni gelenlere yer hazırlarken, Nick'le birlikte onları almak için Gower Caddesi'ne gittik. Fikir, kaçırılmış ya da öldürülmüşler gibi ortalıktan kaybolmalarını sağlamaktı. İpuçları bırakacaktık: Birkaç parça kanlı giysi, bir-iki saç teli. Sion buna bayılırdı. Yeni doğadışı suçlar duyurmak için fırsat olarak görürdü ama en önemlisi, kaybolan kardeşlerin peşine düşmezdi.

"Gerçekten onları kalmaya Jax'in ikna ettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum yürürken.

"Onu tanırsın. Yeterince uzun süre dinlersen, Jax seni bir uçurumdan atlamaya bile ikna edebilir."

"Ama aileleri olmalı. Ve Nadine bir öğrenci."

"Orada işler iyi gitmemiş olabilir, *sötnos*. En azından durugörücüler Sion'da ne olduklarını öğrenebiliyorlar. Orada insanlar sadece onların deli olduğunu düşünmüş olmalı." Güneş gözlüğünü taktı. "Sion bu açıdan bir nimet."

Haklı sayılırdı. Sion dışında durugörücüler için resmi bir politika yoktu; yasal olarak tanınmıyorlardı ve azınlık olarak bile görülmüyorlardı. Sadece hayal olduklarına inanılıyordu. Yine de bu, bizim gibi sistematik bir şekilde avlanıp öldürülmekten daha iyi olmalıydı. Neden kaldıklarını bir türlü anlayamıyordum.

Üniversite'nin önünde bekliyorlardı. Nick yakında durana elini kaldırdı.

"Selam. Zeke?" Yabancı başıyla onayladı. "Adım Nick."

"Paige," dedim.

Zeke'in gözleri ince, gergin yüzünde siyah çay gibi görünüyordu. Yirmili yaşlarında, boyuna göre ince yapılı, ince kemikliydi ve teni güneşe alışkındı.

"Jaxon Hall'la birliktesiniz, değil mi?" Sesinde yabancı bir aksan vardı. Boştaki eliyle alnındaki teri silerken dikey bir yara izi gördüm.

"Evet ama bu adı bir daha söyleme. ANB her yerde olabilir." Nick gülümsedi. "Ve sen de Nadine olmalısın."

Fısıldayıcıya bakıyordu. Ağabeyi gibi o da huzursuzdu ve gözleri onunkilere benziyordu ama benzerlikleri bu kadardı. Saçları kırmızıya boyanmıştı ve cetvelle kesilmiş gibi görünüyordu. Sion hisarlarında kuruldukları dönemin modası ve sokak dili konuşulurdu; SiLo'daki herkes Victoria tarzında doğal giysiler giyerdi ama Nadine'in sarı bluzu, kotu ve yüksek topukluları, "turist" ve "farklı" diye haykırıyordu. "En son öyleydim," dedi.

Nick, Zeke'e kısık gözlerle baktı. Ben de aurasını sınıflandırmakta zorlanıyordum. Bunu görünce, Nadine ona yaklaştı.

"Ne?"

"Hiç. Affedersin," dedi Nick. İkisine de tek tek bakmadan önce başlarının üzerinden Üniversite'yi izledi. "Hızlı olmamız gerek. İkinizin de bunu düşündüğünüze inanıyorum çünkü bu binadan bir kez uzaklaştığınızda, geri dönüşü olmayacak."

Zeke kardeşine baktı. Nadine kollarını göğsünde kavuşturarak bakışlarını ayakkabılarına indirdi. "Eminiz," dedi. "Seçimimizi yaptık."

"O halde gidelim."

Sokağın sonunda dördümüz bir taksiye bindik. Nadine çantasını açarak bir çift kulaklık çıkardı. Tek kelime etmeden onları kulaklarına takarak gözlerini kapadı. Dudakları titriyor gibiydi.

"Monmouth Caddesi, lütfen," dedi Nick, şoföre.

Taksi hareket etti. Neyse ki bu taksiler ruhsatlı değildi. Durugörücü müşterilerinden bolca para kazanıyorlardı.

Jax, Monmouth Caddesi'nde oturuyordu: Küçük bir butiğin üzerindeki üç katlı bir evde. Babama arkadaşlarımda kaldığımı söyleyerek sık sık onda kalırdım. Aslında yalan sayılmazdı. Aylar boyunca durugörücü toplumunun iplerini öğrenmiştim: Çetelerin yapısı, liderlerinin isimleri, bölümler arasındaki düşmanlık ve kurallar. Şimdi Jaxon yeteneğimi sınıyor, bana onlardan biri olmayı öğretiyordu.

Yeni işime başladıktan birkaç hafta sonra, bilinçli bir şekilde ruhumu yerinden çıkarabilmiştim. Hemen nefesim kesilmişti. O zaman Jax ve Eliza paniğe kapılmış, beni öldürdüklerini sanmışlardı. Her zamanki gibi, Nick tıp bilgisiyle beni kurtarmış, kalbime adrenalin enjekte ederek beni hayata döndürmüştü ve göğsüm haftalar boyunca acımasına rağmen büyük gurur duymuştum. Dördümüz

bunu kutlamak için Chateline'e gitmiştik ve Jax bir sonraki girişimimiz için yaşam desteği siparişi vermişti.

Bu insanlara uyum sağlamıştım. Dünyamın tuhaflığını anlıyorlardı ki kendim o dünyayı daha yeni keşfetmeye başlıyordum. Yedi İbre'de suç ve renkten oluşan küçük bir dünya yaratmıştık. Şimdi aramızda bir yabancı vardı. Nadine de ilginçliğini kanıtlarsa, belki de iki.

Rüya âlemlerini hissettim. Nadine'inki sıradışı bir şey değildi fakat Zeke'inki... eh, işte onunki *ilginçti*. Eterde karanlık, ağır bir varlık.

"Eh, Zeke," dedi Nick, "nerelisiniz?"

Zeke ona baktı.

"Ben Meksika'da doğdum," dedi, "ama şimdi Nadine'le birlikte yaşıyorum."

Daha fazla açıklamadı. Omzumun üzerinden baktım. "Daha önce bir Sion hisarına geldin mi?"

"Hayır. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim."

"Ama şimdi geldin."

"Sadece biraz uzaklaşmak istedik. Nadine'in okulu konferans için yer önerdi. Ben de Sion'u merak ediyordum." Ellerine baktı. "Gelmeye karar vermemize sevindim. Yıllardır kendimizi farklı hissediyorduk fakat... şey, Bay Hall bize nedenini anlattı."

Nick meraklanmıştı. "Birleşik Devletler'de durugörücülükle ilgili resmi tutum ne?"

"Adına ESP diyorlar; duyu ötesi algı. Sion kanunlarına göre hastalık olarak görüldüğünü ve Sağlık Bakanlığı'nın bunu araştırdığını söylüyorlar. Herhangi bir yargıda bulunmuyorlar. Bulunacaklarını da sanmıyorum."

Ailelerini sormak istiyordum ama içimden bir ses bunu sonraya saklamamı söylüyordu. "Jaxon bize katıldığınız için çok memnun." Nick gülümsedi. "Umarım burayı seversiniz."

"Alışırsınız," dedim. "İlk geldiğimde nefret etmiştim. Jaxon beni işe aldıktan sonra daha iyi oldu. Kartel sizinle ilgileniyor."

Zeke bana baktı. "İngiliz değil misin?"

"İrlandalıyım."

"Molly İsyanları'ndan kurtulan çok fazla İrlandalı olduğunu sanmıyordum."

"Ben başardım."

"Büyük bir trajediydi. İrlanda müziği çok güzeldir," diye ekledi. "İsyancıların şarkısını biliyor musun?"

"Molly'yle ilgili olan mı?"

"Hayır, diğeri. İsyanların sonunda ölülerin yasını tutarken söyledikleri."

"Kor Bir Sabah'ı diyorsun."

"Evet, o." Bir an duraksadı. "Benim için söyler misin?"

Nick ve ben aynı anda güldük. Zeke kulaklarının uçlarına kadar kızardı. "Pardon, bu tuhaftı," dedi. "Sadece şarkıyı düzgün bir şekilde dinlemek isterdim. Senin için zahmet olmayacaksa. Nadine'in söyleyişini dinlemeyi severdim ama şey, artık çalmıyor."

Nick gözlerime baktı. Müziğe zaman ayırmayan bir fısıldayıcı. Jaxon memnun olmayacaktı. "Paige," dedi nazikçe. Zeke'in hâlâ bana bakarak bir cevap beklediğini anladım.

Şarkıyı söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyordum. İrlanda müziği Sion'da yasaktı; özellikle de İrlanda isyan şarkıları. Çocukken İrlanda müziğine güçlü bir eğilimim vardı ama Sion'da İrlanda müziğiyle ilgilenmekten korktuğumdan, taşındıktan sonra vazgeçmiştim. Daha sekiz yaşındayken bile bir şeyi onlara göre fazla tuhaf telaffuz ettiğimde insanların tuhaf bakışlarını hissedebiliyordum. Saatler boyunca aynanın önünde durur, haber spikerlerinin dilini taklit ederdim; sonunda net bir İngiliz devlet okulu aksanı kazanmıştım. Hâlâ pek sevilmiyordum –bana yıllar boyunca "Molly Mahoney"

demişlerdi– ama sonunda küçük bir kız grubu beni aralarına almıştı; muhtemelen babam okul balosuna sponsor olduğu için.

Belki de şarkıyı hatırlamayı kuzenime borçluydum. Pencereden dışarı bakarken farkında olmadan şarkıyı söylemeye başladım.

Aşkım, bu kor bir sabah
Ekim başlarında.
Bal çayırda ateş yanıyor.
Gel, ey vadinin hayaleti,
Dolaştığın küllerin arasında duruyorum.
Erin seni eve getirmek için bekliyor.

Kalbim, gökyüzünde bir alev gördüm
Ekimin kederi doruktayken.
Duman boğuyordu bal çayırı.
Kulak ver, ey güneyin ruhu,
Yarık ağacın yanında bekliyorum,
İrlanda'nın kalbi kırık şimdi.

Daha sözleri vardı ama aniden sustum. Vale'de gizlice yapılan cenaze töreninde büyükannemin bu şarkıyı Finn için söylediğini hatırlamıştım. Sadece altımız vardık. Gömecek ceset yoktu. O zaman babam işe alındığını, güneyde Sion'da çalışmaya başlayacağı için onlardan ayrılmamız gerekeceğini açıklamıştı. Zeke'in yüzü asılmıştı. Bir an sonra Nick elimi sıktı.

Monmouth Caddesi'ne ulaştığımızda taksi dayanılmayacak kadar sıcaktı. Sürücünün eline birkaç banknot sıkıştırdım. Birini geri verdi.

"Güzel şarkı için," dedi. "Tanrı seni korusun, tatlım."

"Teşekkürler."

Ama koltuğun üzerinde bıraktım. Bir anı için para kabul edemezdim.

Nick'in bavulları indirmesine yardım ettim. Nadine taksiden indi ve kulaklıklarını çıkardı. Binaya ürkek bir bakış attı. New York'lu bir tasarımcının ürünü olan çantası gözüme ilişti. Ondan vazgeçmesi gerekecekti. Amerikan eşyaları Covent Garden'da peynir ekmek gibi satardı. Elinde bir müzik aleti kutusu olmasını bekliyordum ama hiçbir şeyi yoktu. Belki de bir fısıldayıcı değildi. Algıcılar hanesinde en azından üç grup daha vardı.

Anahtarımı kullanarak, üzerinde altın bir levhada LENORMAND AJANSI yazan kırmızı kapıyı açtım. Dış dünyanın gözünde saygın bir sanat galerisiydik. İçeride o kadar da dürüst değildik.

Jax merdivenin tepesinde etkileyici giysiler içinde bekliyordu: İpek yelek, kolalı beyaz bir yaka, parlak cep saati ve yanan purosuyla. Elinde küçük bir kahve fincanı tutuyordu. Puro ve kahvenin birbirine nasıl yakışacağını anlamaya çalıştım ama yapamadım.

"Zeke, Nadine. Sizi tekrar görmek ne güzel."

Zeke onunla tokalaştı. "Sizi de, Bay Hall."

"Yedi İbre'ye hoş geldiniz. Bildiğiniz gibi bu bölgenin mim patronuyum. Ve sizler de artık seçkin grubumun üyelerisiniz." Jax, Zeke'in yüzüne bakıyordu ama aslında aurasını okumaya odaklandığını biliyordum. "Umarım Gower Caddesi'nden dikkat çekmeden ayrılmışsınızdır."

"Kimse bizi görmedi." Zeke gerildi. "Şuradaki... bir hayalet mi?"

Jax arkasına baktı. "Ah, evet, o Pieter Claesz, Hollandalı ressam. Üretken ilham perilerimizden biri. 1660'ta ölmüş. Pieter, gel de yeni dostlarımızla tanış."

"Zeke tanışsın. Ben yorgunluktan ölüyorum." Nadine, emre aldırmayan Pieter'a bakmıyordu. Görüsü yoktu. "Kendi odamı

istiyorum. Odamı paylaşmaktan hoşlanmam," dedi Jax'e sert gözlerle bakarak. "Bu konu şimdiden çözülür umarım."

Jax'in nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Yüzünden pek bir şey yansıtmadı ama burun delikleri genişlemişti. Bu iyi bir işaret değildi.

"Size verilene razı olacaksınız," dedi.

Nadine kaşlarını çattı. Bir kavga sezen Nick, kolunu onun omuzlarına attı. "Elbette kendi odan olacak," dedi, bana Nadine'in başının üzerinden bir bakış atarak. Zeke'i bir kanepede yatırmamız gerekecekti. "Eliza bununla ilgileniyor. Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Evet, edebilirsin." Nadine kaşlarını kaldırarak Jax'e döndü. "*Bazı* Avrupalıların bir hanıma nasıl davranılacağını bildiğini görüyorum."

Jaxon ona tokat yemiş gibi baktı. Nick, Nadine'i mutfağa götürdü.

"Ben," dedi dişlerini sıkarak, "*Avrupalı* değilim."

Gülümsemekten kendimi alamamıştım. "Kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlarım."

"Teşekkür ederim, Paige." Kendini toparladı. "Ofisime gel, Zeke. Konuşalım."

Zeke, en yeni tablosunun karşısında havada süzülen Pieter'a bakmaya devam ederek üst kata çıktı. Ben bir şey söyleyemeden, Jaxon kolumu yakaladı.

"Rüya âlemi," dedi kısık sesle. "Nasıl?"

"Karanlık," dedim "ve..."

"Mükemmel. Daha fazlasını söyleme."

Purosunu ağzının kenarına sıkıştırarak üst kata koşar adım çıktı. Ben üç bavul ve ölmüş bir ressamla kalmıştım. Pieter'ı severdim ama pek konuşkan biri değildi.

Saate baktım. On bir buçuktu. Eliza birkaç dakikaya dönerdi. Kendime kahve hazırlayıp bir John William Waterhouse tablosunun büyük yer kapladığı salona geçtim: Uçuşan kırmızı elbiseli bir kadın, bir kristal küreye bakıyordu. Jax kara listedeki üç Waterhouse tablosu için bir sürü para ödemişti. Kraliyet giysileri içinde VII. Edward'ın bir tablosu da vardı. Pencereyi açarak Jaxon'ın üzerinde çalıştığı yeni broşürü okumak için oturdum: *Gezgin Ölülerin Hileleri*. Şimdiye kadar bana dört tür ruhtan söz etmişti: Koruyucu melekler, hayaletler, ilham perileri ve psikopomp. Kötü ruhları henüz okumamıştım.

Eliza saat on ikide yine ruhlarıyla geldi. Bana Lisle Caddesi'nden aldığı bir kutu makarnayı verdi. "Selam. Pieter'ı *Keman ve Cam Küre*'yi tekrar yapmaya ikna edememişsindir herhalde, değil mi?"

Eliza Renton, Jax'in trans medyumuydu ve benden dört yaş büyüktü. Uzmanlık alanı taklit sanatlardı. Bow Bells'te doğmuştu ve on dokuz yaşına kadar Cut'taki bir yeraltı tiyatrosunda çalışmıştı. Sonra Jaxon'ın broşürüne cevap vermiş ve işe alınmıştı. O zamandan beri Jax'in en önemli gelir kaynağıydı. Esmer teni, elma yeşili gözleri vardı ve altın sarısı saçları kıvırcıktı. Hayranları hiç tükenmezdi –ruhlar bile onu severdi– fakat Jax'in bir "bağ yok" kuralı vardı ve Eliza buna uyardı.

"Henüz değil. Sanırım sanatçı tıkanıklığı yaşıyor." Broşürü bir kenara bıraktım. "Yeni gelenlerle tanıştın mı?"

"Sadece Nadine'le. Doğru dürüst 'merhaba' bile demedi." Eliza yanıma oturdu. "Bir fısıldayıcı olduğundan *emin* miyiz?"

Buharı tüten makarnayı açtım. "Yanında hiç müzik aleti görmedim ama olabilir. Zeke'i gördün mü?"

"Ofise bir göz attım. Aurası koyu turuncu."

"Yani bir furia."

"Furiaya benzemiyor. Bir hayaleti korkutacak birine de benzemiyor." Karides krakerlerini dizine koydu. "Eh, Pieter domuz

kafalılık yaparsa, işimi kolaylaştıracak bir şey olur. Sen dolaşmayı tekrar denemek istiyor musun?"

"Jax yaşam desteğini alana kadar hayır."

"Tabii. Sanırım solunum aleti salı gelecek. O zamana kadar hafiften alırız." Bana bir resim defteri ve kurşunkalem verdi. "Sormak istiyordum... rüya âleminin resmini yapabilir misin?"

Onları aldım. "Resmini yapmak mı?"

"Evet. Çiçekler filan değil; sadece kuşbakışı temel biçim. İnsanların rüya âleminin planını oluşturmaya çalışıyoruz ama hiçbirimiz güneşli bölgemizden çıkamazken bu zor oluyor. En azından üç bölge olduğunu düşünüyoruz fakat teorilerimizin doğru olup olmadığını görmek için resmi bölmeni istiyoruz. Bunu yapabilir misin?"

Bir amaç duygusu benliğimi sardı. Grup içinde gerçekten yararlı olduğumu kanıtlamaya başlıyordum. "Elbette," dedim.

Eliza televizyonu açtı. Resim üzerinde çalışmaya başlayarak üç tane halka çizip tam ortasına bir nokta kondurdum.

Televizyondan SionGözü'nün fon müziği yayıldı. Scarlett Burnish öğle haberlerini sunuyordu. Eliza krakerlerini yerken ekranı işaret etti. "Sence gerçekten Weaver'dan daha yaşlı da, çok fazla estetik yaptırdığı için fiziksel olarak kırışıklıkları olmuyor mu?"

"Bunun için çok fazla gülümsüyor." Çizmeye devam ettim. Artık önümde daha çok bir hedef tahtasına benzeyen beş bölümlü bir şey vardı. "İşte buranın," parmağımı dairenin ortasına vurdum, "güneşli bölge olduğundan eminiz."

"Doğru. Güneşli bölge, ruhların sağlıklı bir zihni korudukları yer. Gümüş kordon bir güvenlik ağı gibi. Çoğu durugörücünün o bölgeden çıkmasını engelliyor."

"Ama beni değil."

"Aynen. Senin kişisel yeteneğin bu. Hepimizin bedenimiz ile ruhumuz arasında iki santim uzunluğunda bir ip olduğunu varsayalım," dedi, parmaklarıyla ölçerek. "Seninki bir kilometre. Rüya

âleminin dış halkasına uzanabiliyorsun ve bu da eteri bize oranla çok daha uzaktan hissedebildiğin anlamına geliyor. Üstelik başka rüya âlemlerini de sezebiliyorsun. Biz sadece ruhları ve aurayı sezebiliyoruz ama o da çok uzaktan olmuyor. Ben şu anda Jaxon ve diğerlerini hissedemiyorum örneğin."

Ben hissedebiliyordum. "Ama benim de bir sınırım var."

"Bu yüzden dikkatli olmak zorundayız. Sınırlarını henüz bilmiyoruz. Bedenini terk ediyor olabilirsin de, olmayabilirsin de. Bunu görmemiz gerekiyor."

Başımla onayladım. Jaxon bana rüyagezer teorisini defalarca anlatmıştı fakat Eliza çok daha iyi bir öğretmendi. "Güneşli bölgeden ayrılmaya çalışırsan ne olur? Teorik olarak?"

"Şey, ikinci bölgenin amarotik 'kâbusların' kaynağı olduğunu düşünüyoruz. Kordon bazen gerildiğinde veya endişelendiğinde o kadar uzağa gitmene izin verir. Orayı geçince, merkeze doğru yoğun bir çekim hissetmeye başlarsın. Alacakaranlık bölgesinin ötesine geçersen delirmeye başlarsın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ben gerçekten bir ucubeyim, değil mi?"

"Hayır, hayır, Paige. Sakın öyle düşünme. Hiçbirimiz ucube filan değiliz. Sen bir mucizesin. Bir sıçrayıcı." Resim defterini elimden aldı. "İşi bitince Jax'e şunu göstereceğim. Bayılacak. Bu gece babanla mı kalacaksın? Cuma günleri onunla kalmayacak mıydın?"

"İşe gitmem gerek. Didion, William Terriss'i bulduğunu düşünüyor."

"Ah, lanet olsun. Daha fazlasını söylemene gerek yok." Bana döndü. "Hey, kartel hakkında ne dediklerini bilirsin. Bir kez girdiğinde bir daha çıkamazsın. Hâlâ mutlu olduğundan emin misin?"

"Hiç daha mutlu olmamıştım."

Eliza bana gülümsedi. Tuhaf, neredeyse özlem dolu bir gülümsemeydi. "Tamam," dedi. "Ben yukarıda olacağım. Pieter'ı sakinleştirmem gerekiyor." Bileziklerini şıngırdatarak odadan çıktı.

Çizimimdeki halkaları gölgelendirmeye, her birini öncekinden koyu yapmaya başlamıştım.

Birkaç saat sonra hâlâ çalışırken Jax üst kattan geldi. Günbatımı yaklaşıyordu. Yakında dışarı çıkıp Didion'la buluşmam gerekiyordu ama çizimimi bilgisayara aktarmak istiyordum. Jax çok heyecanlı görünüyordu.

"Jax?"

"Okunmaz," dedi heyecanla. "Ah, benim güzel, sevgili Paige'im. Sevgili Bay Sáenz'imiz bir *okunmaz*."

Yanmış Bir Gemi

Beni kırmızı tunikle gördüğünde Gardiyan'ın yüzünün aldığı hali asla unutmayacağım. Gözlerinde ilk kez korkuyu gördüm. Sadece bir an sürdü. Ama öyle olsa bile gördüm: Bir güvensizlik belirtisi; mum alevinden daha hafif. Odamın yolunu tutarken beni izliyordu.

"Paige."

Durdum.

"Açılış ziyafetin nasıldı?"

"Aydınlatıcı." Jilemin üzerindeki kırmızı çapaya dokundum. "Haklıymışsın. Bana seninle ilgili sorular sordu."

Kısa, gergin bir sessizlik oldu. Yüzündeki bütün kaslar gerilmişti. "Ve onları cevapladın." Sesi şimdi soğuktu; hiç duymadığım kadar soğuk. "Ona ne anlattın? Bilmem gerek."

Yalvarmayacaktı. Gardiyan gururluydu. Dişlerini sıkmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Aklından neler geçtiğini merak ettim. Kimi uyaracağını, nereye kaçacağını düşünüyor olmalıydı. Şimdi ne yapacağını.

Acı çekmesine ne kadar izin verebilirdim?

"Dikkatimi çeken bir şey söyledi." Çekyata oturdum. "Kan refakatçisinin Emimlerle savaşmasının yasak olduğunu söyledi."

"Öyle. Kesinlikle yasaktır." Parmaklarını koltuğunun kolçağına vuruyordu. "Ona yaralardan söz ettin."

"Ona hiçbir şey anlatmadım."

Yüz ifadesi değişti. Bir an sonra sürahiden bir kadehe horozibiği koydu. "O halde sana hayatımı borçluyum," dedi.

"Çok fazla horozibiği içiyorsun," dedim. "Yaraların için mi?"

Aniden bana baktı. "Yara izleri."

"Evet, yara izleri."

"Horozibiğini kendi nedenlerimle içiyorum."

"Hangi nedenler?"

"Sağlık nedenleri. Sana söyledim. Eski yaralar." Kadehi tekrar masanın üzerine bıraktı. "Nashira'ya itaatsizlik ettiğimi söylememişsin. Nedenini merak ettim."

"İnsanlara ihanet etmek tarzım değildir." Konuyu değiştirmesi dikkatimden kaçmamıştı. Yara izleri ve eski yaralar aynı şeydi.

"Anlıyorum." Gardiyan boş şömineye baktı. "Yani Nashira'dan bilgi gizledin fakat sana bir kırmızı tunik verildi."

"Sen önermişsin."

"Önerdim ama kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Gizli nedenleri olduğunu düşünüyorum."

"Yarın dışarıda bir görevim var."

"Hisar," dedi. "Bu şaşırtıcı."

"Neden?"

"Seni hisardan almak için giriştiği onca zahmetten sonra seni geri göndermesi tuhaf görünüyor."

"Londra'daki çetelerden birini dışarı çekmemi istiyor; Yedi Mühür. Aralarında bir rüyagezer olduğunu ve kendi türümden birini tanıyabileceğimi düşünüyor." Bekledim ama tepki vermedi.

Benden şüpheleniyor muydu? "Yarın gece üç kırmızı ceketli ve bir Refaim'le gidiyoruz."

"Kim?"

"Kuzenin."

"Ah, evet." Parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Situla Mesarthim, Nashira'nın en güvendiği adamdır. Sen ve ben onun yanındayken dikkatli olmalıyız."

"Yani bana yine kölen gibi davranacaksın."

"Zorunluluktan dolayı ama geçici bir durum. Situla arkadaşım değildir. Bana göz kulak olması için atandı."

"Neden?"

"Geçmişteki hatalardan dolayı." Gözlerime baktı. "O konuda bir şey bilmemen senin için daha iyi. Bilmen gereken tek şey şu ki kesinlikle mecbur kalmadıkça öldürmem."

Geçmişteki hatalar. Eski yaralar. Bunun ancak tek bir anlamı olabilirdi ve ne olduğunu ikimiz de biliyorduk... ama yine de ona şimdi güvenebileceğim anlamına gelmezdi. Yaralı olanlardan biri olsa bile.

"Biraz uyumam gerek," dedim. "Yarın hava kararırken konağında buluşacağız."

Gardiyan bana bakmadan başıyla onayladı. Çizmelerimi alıp odama giderek onu içkisiyle baş başa bıraktım.

Günün büyük bölümünde uyumam gerekirken, Londra'ya ulaştığımızda oluşabilecek bütün olası senaryoları zihnimden geçiriyordum. Yemekten sonraki brifinge göre plan, Carter'ın Mühür'ün bir temsilcisiyle buluşacağı Nelson Sütunu'nun dibine ulaşmasını beklemekti. Sonra etraflarını saracak ve bütün gücümüzle saldıracaktık. Nashira oraya elimizi kolumuzu sallayarak gideceğimizi, Carter'ı vuracağımızı, birkaç esir kapacağımızı ve sabah çanı çalmadan I. Kabir'e döneceğimizi sanıyordu.

Ben öyle olmayacağını biliyordum çünkü Jax'i tanıyordum. Yatırımlarını daima korurdu. Antoinette'le buluşmaya asla bir temsilciyi tek başına göndermezdi; bütün çete orada olacaktı. Nöbetçiler gece sokakları kontrol ederdi ve temel ruh savaşını bilirlerdi. Üstelik halkla da uğraşmamız gerekecekti ve sokaklarda durugörücüler varken, kendimizi çok ciddi ve büyük bir çatışmanın içinde bulabilirdik. Ben o çatışmada bir taraf için giyinmişken, diğer tarafın kazanmasını isteyecektim.

Huzursuz bir şekilde dönüp durdum. Bu benim için bir kaçma veya en azından haber ulaştırma şansıydı. Nick'e ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundaydım; tabii önce o beni öldürmezse. Ya da imgelemleriyle kör etmezse. Tek fırsatım oydu.

Sonunda uyumaktan vazgeçtim. Banyoya gidip yüzüme su çarptım ve saçlarımı topuz yaptım. Biraz uzamıştı ve artık omuzlarıma kadar iniyordu. Yağmur pencereleri dövüyordu. Aynı kırmızı hain üniformasını giyerek alt kata indim. Sarkaçlı saat bana saatin yedi olduğunu söylüyordu. Ateşin yanında bir koltuğa oturdum. Saat vurunca Gardiyan sırılsıklam saçları ve giysileriyle kapıda göründü.

"Zamanı geldi."

Başımla onayladım. Beni kapıdan çıkardı, kapıyı kilitledi ve taş basamaklardan benimle birlikte indi.

"Sana teşekkür edemedim," dedi revaklardan geçerken. "Sessizliğin için."

"Henüz teşekkür etme."

Sokaklar sessizdi. Eriyen dolu taneleri çizmelerimin altında çıtırdıyordu. Konağa ulaştığımızda iki Ref bizi Nashira'nın beklediği kütüphaneye götürdü. Gardiyan'la birlikte her zamanki selamlaşma ritüelini tekrarladılar: Gardiyan'ın eli onun karnına, onun dudakları Gardiyan'ın alnına. Bu kez bir şeyleri fark ettim. Gardiyan kaskatı bir şekilde hareket ediyor, Nashira'nın gözlerine hiç bakmıyordu.

Nashira parmaklarını onun saçlarına daldırırken o da Gardiyan'a bakmıyordu. Bana bir köpeği ve sahibesini hatırlatmışlardı.

"Bu gece ikiniz de bize katılabildiğiniz için çok sevindim," dedi. Sanki seçeneğimiz varmış gibi. "40, bu Situla Mesarthim."

Situla neredeyse Gardiyan kadar uzun boyluydu. Aile benzerliği hemen fark ediliyordu: Aynı kül kahverengisi saçlar, aynı bal rengi ten, aynı güçlü yüz hatları ve çukur gözler. Hâlâ dizinin üzerinde duran Gardiyan'a başıyla onaylayarak selam verdi.

"Kuzen." Gardiyan başını eğdi. Situla bakışlarını bana çevirdi. Gözleri maviydi. "XX-59-40, bu gece bana ikinci bekçin gibi davranacaksın. Umarım bu anlaşılmıştır."

Başımla onayladım. Gardiyan ayağa kalkarak nişanlısına baktı. "Diğer insanlar nerede?"

"Hazırlanıyorlar, elbette." Nashira ona sırtını döndü. "Sen de aynı şeyi yapmalısın, sadık sevgilim."

Gardiyan'ın aurası rüya âleminde toplanan bir fırtına gibi bulutlanıyordu. Döndü ve kırmızı renkli kalın perdelere doğru yürüdü. Bir amarotik kız kollarında bir giysi yığınıyla peşinden koşturdu.

"Sen 1'le takım olacaksın," dedi Nashira. "İkiniz Arcturus'la birlikte gideceksiniz. Situla, 30 ve 12'yi alacak."

David üzerinde siyah pantolon, çizmeleri ve hafif bir göğüs zırhlı yelekle perdelerin arkasından çıktı. Görüntüsü beni şaşırttı. Tıpkı Gözetmen'in beni vurduğu geceki hali gibi görünüyordu.

"İyi akşamlar, 40," dedi.

Çenemi kapalı tuttum. David gülümsedi ve eğlenceli bir çocukmuşum gibi başını iki yana salladı. Bir amarotik bana yaklaştı. "Giysileriniz."

"Teşekkür ederim."

David'e bakmadan giysileri alıp perdelerin arkasına geçtim. Diğer tarafta bir çadır, bir tür giyinme odası vardı. Üniformamı çıkarıp yenisini giydim: Önce uzun kollu kırmızı bir bluz, sonra

zırh –jile gibi kırmızı çapa amblemliydi– ve bir kolunda kırmızı bir şeridi olan siyah bir ceket. Sonra eldivenleri ve pantolonu giydim; ikisi de esnek siyah kumaştan yapılmıştı. Son olarak da sağlam deri çizmeleri ayaklarıma geçirdim. Bu giysilerle koşabilir, tırmanabilir ve dövüşebilirdim. Ceketin iç tarafında bir adrenalin şırıngası ve bir akı tabancası vardı. Durugörücüleri avlamak için.

Hazırlandıktan sonra diğer üç insanın beklediği yere döndüm. Carl bana gülümsedi.

"Selam, 40."

"Carl," dedim.

"Yeni tuniğini sevdin mi?"

"Üzerime uydu; demek istediğin buysa."

"Hayır, demek istediğim, kırmızı ceketli olmak hoşuna gitti mi?"

Şimdi üçü de bana bakıyordu. "Harika," dedim bir an durakladıktan sonra.

Carl başıyla onayladı. "Harika. Belki de sana bu kadar çok ayrıcalık tanımakta haklıydılar."

"Belki de yanılmışlardır," dedi 30, gür saçlarını yakasından çekip kurtarırken. Benden uzun boyluydu; kalçaları ve omuzları benimkilerden genişti. "Bunu sokaklarda öğreneceğiz."

30'a bir bakış daha attım. Aurasına bakılırsa bir falcı olmalıydı ama daha ender bulunan bir tip; belki de bir kuracı. O kadar da ender sayılmazdı. Sadece hiyerarşide tırmanmak için çabalamış olmalıydı.

"Evet," dedim. "Öğreneceğiz."

Burnunu çekti.

Gardiyan'ın dönüşü 30'un üzerinde çarpıcı bir etki yaptı. Zarif bir şekilde hafifçe reverans yaparak "kan refakatçisi" diye mırıldandı. Onun yanında duran Carl da eğilerek selam verdi. Ben sadece kollarımı göğsümde kavuşturmuş duruyordum. Gardiyan hayranlarına baktı ama ikisinin de saygısını umursamadı. Onun

yerine odanın diğer ucuna baktı; bana. 30 hayal kırıklığına uğradı. Zavallı 30.

Yeni giysileri bekçimi değiştirmişti. Eski moda Refaim kraliyet giysileri yerine, zengin bir Sion sakininin kıyafetine bürünmüştü; hiçbir akıllı hırsızın yaklaşmayı düşünmeyeceği türden.

"İki toplama aracıyla I. Birlik'e götürüleceksiniz," dedi Nashira. "Yol sizin için açılacak. Sabah çanı çalmadan dönmeniz bekleniyor."

Dört insan, başlarımızla onayladık. Gardiyan ceketini giyerek kapıya yöneldi. "XX-40, XX-1," diye seslendi.

Carl, Kasım Bayramı erken gelmiş gibi görünüyordu. Gardiyan'ın peşinden koştu ve koşarken akı silahını ceketine tıktı. Ben tam onu izleyecekken, Nashira eldivenli eliyle kolumu yakaladı. Kolumu çekip kurtarma dürtüsüne direnerek hiç kıpırdamadan durdum.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi yüzünü yüzüme yaklaştırarak. "Nereden geldiğini biliyorum. Bir rüyagezer getirmezsen, haklı olduğumu ve senin Solgun Rüyacı olduğunu anlayacağım. Bunun hepimiz için sonuçları olacak." Tüylerimi ürperten bir bakışla sırtını dönerek kapılara doğru yürüdü. "İyi yolculuklar, XX-59-40."

Köprüde simsiyah iki araç bekliyordu. Hepimizi araçlara bindirip kapıları kilitlemeden önce gözlerimizi bağladılar. Carl'la birlikte karanlıkta oturarak motorun sesini dinledim. Koloninin yolunu öğrenmemizden korktukları belliydi.

Bize sınırda eşlik etmeleri için bir grup Nöbetçi gönderilmişti ama insanların I. Kabir'den çıkışına izin verme prosedürü karmaşıktı. Şehir bir ceza kolonisiydi ve mahkûmlar şartlı tahliye ediliyormuş gibi çok fazla formalite vardı. Sion'un banliyö alt-istasyonlarından birinde, kaçmaya çalışırsak diye derilerimizin altına izleme cihazları takıldıktan sonra parmak izlerimiz ve auralarımız incelendi. Dirseğimin iç tarafında bir çürük izi bırakarak kanımdan örnek

aldılar. Nihayet son sınırı geçtik ve Sion Londra'ya geri döndük. Gerçek dünyaya.

"Gözlerinizi çözebilirsiniz," dedi Gardiyan.

Kendiminkinden müthiş bir hızla kurtuldum.

Ah, hisarım. Mavi ışıklar gözlerime vururken cama dokundum. Araba II-3'teki Beyaz Şehir'den ilerliyor, devasa alışveriş kompleksinin önünden geçiyordu. Bakır çinko karışımı pis sokakları özleyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama özlemiştim. Ruh müzayedelerine katılmayı, tarot oynamayı ve güneşin batışını izlemek için Nick'le birlikte binalara tırmanmayı özlemiştim. Arabadan inip kendimi Londra'nın zehirli kalbine atmak istiyordum.

Carl yol boyunca huzursuzdu; dizini sektiriyor, akı silahıyla oynayıp duruyordu ama otobanda bundan vazgeçerek uyumuştu. Bana 30'un gerçek adının Amelia ve bekçisinin de Elnath Sarin olduğunu söylemişti. Tahmin ettiğim gibi bir kuracıydı ve özellikle zarlar konusunda yetenekliydi. Doğru terimi hatırlamam biraz zamanımı almıştı: *Zar okuyucu*. Paslanıyordum. Jax bir zamanlar bana her gün durugörücülerin yedi hanesini saydırırdı.

Yine Carl'a baktım. Saçlarının yıkanmaya ihtiyacı vardı. Gözlerinin altındaki halkalara bakılırsa, onun da benim kadar yorgun olduğu anlaşılıyordu ama çürükleri yoktu. Güvenliğini sağlamak için daha fazla ihanet etmiş olmalıydı. Baktığımı hissetmiş gibi gözlerini açtı.

"Sakın kaçmaya kalkışma."

Bunu fısıltıyla söylemişti. Ben cevap vermeyince bana yaklaştı.

"Gitmene izin vermezler. O vermez." Cam panelden Gardiyan'a baktı. "Kabir bizim için güvenli. Neden gitmek *isteyesin* ki?"

"Çünkü oraya ait değiliz."

"Ait olduğumuz tek yer orası. Orada durugörücü olabiliyoruz. Gizlenmemiz gerekmiyor."

"Sen aptal değilsin, Carl. Bir hapishane olduğunu biliyorsun."

"Hisar değil mi yani?"

"Hayır, değil."

Carl silahına baktı. Ben pencereden dışarı baktım.

Ne demek istediğini kısmen biliyordum. Elbette hisar da bir hapishaneydi –Sion bizi orada hayvan gibi kapalı tutuyordu– fakat hisarda, kenarda durup diğer insanların dayak yiyişini veya sokaklarda ölümünü izlemek zorunda kalmıyorduk.

Başımı cama dayadım. Bu doğru değildi. Hector bunu yapıyordu. Jax bunu yapıyordu. Hisardaki bütün mim patron ve patroniçeleri bunu yapıyordu. Sadece işe yarar olanları ödüllendiriyorlardı. Diğerleri çürümeleri için dışarı atılıyordu.

Ancak çete benim ailem gibiydi. Hisarda kimsenin önünde eğilmem gerekmiyordu. I-4'ün ikinci adamıydım. Bir adım vardı.

Çok geçmeden Marylebone'a ulaştık. Gardiyan hisarın yabancı ortamına bakarken, daha önce Londra'ya gelip gelmediğini merak ettim. Eski Engizitörlerle tanıştıysa gelmiş olmalıydı. Reflerin benimle aynı sokaklarda dolaştığını düşününce ürperdim. Hükümdarlık'a da girmişlerdi. Hatta I-4'e bile.

Şoför sessiz, gürbüz bir adamdı. Takım elbise giymiş, tel çerçeveli gözlük, kravat takmış ve göğsüne kırmızı ipekten bir mendil iliştirmişti. Sol kulağında bir Dukafon vardı ve arada bir sinyal veriyordu. Ne kadar organize olduğunu görmek nefes kesiciydi. Sion her şeyi düşünmüştü: Kimse I. Kabir'i öğrenemezdi. Kilitli ve gizli tutulan bir şehirdi.

Gardiyan, şoföre bir caddenin köşesinde durmasını işaret etti. Adam başıyla onaylayarak arabadan indi. Geri döndüğünde kucağında büyük bir kâğıt poşet vardı. Gardiyan panelin aralığından onu bana verdi. "Onu uyandır." Yine uykuya dalmış olan Carl'ı işaret etti.

Poşetin içinde hisarın en sevilen restoranı Brekkabox'tan iki kutu vardı. Carl'ı dürttüm. "Uyan bakalım."

Carl irkilerek uyandı. Kutumu açtım ve içinde bir kahvaltılık dürüm, bir peçete ve bir kâse yulaf lapası buldum. Dikiz aynasından Gardiyan'ın gözlerine baktım ve çok hafifçe başıyla onayladı. Başımı çevirdim.

Araba 4. Bölüm'den geçti. Benim bölümüm. Başımın terlediğini hissettim. Babam buradan sadece yirmi dakika uzaktaydı ve Yedi İbre'ye yaklaşıyorduk; çok yakındık. Her an Nick'ten bir şey almayı bekliyordum ama eterde derin bir sessizlik vardı. Yüzlerce rüya âlemi benimkine dayanıyor, beni fiziksel dünyadan uzaklaştırıyordu. En yakındaki birkaçına odaklandığımda, sıradışı bir şey hissedemedim. Hiç yeni duygu dalgası yoktu. Bu insanların Refaimlerden veya I. Kabir'den haberleri yoktu. Göz önünden kayboldukları sürece doğadışıların nereye gittiğini umursamıyorlardı.

Arabamız bir Nöbetçi'nin bizi beklediği Strand'de durdu. Nöbete gönderdiklerinin hepsi büyük ölçüde aynı görünüyordu: Uzun boylu, geniş omuzlu, tipik medyumlar. Boş kahvaltı kutularını koltuğun altında bırakarak arabadan inerken adamın gözlerine bakmamaya çalıştım.

Dev gibi ve ürkütücü biri olan Gardiyan hiç de gergin değildi. "İyi akşamlar, Nöbetçi."

"Gardiyan." Nöbetçi üç parmağını alnına götürüp birini ortaya, diğerlerini iki gözünün üzerine değdirdi ve sonra elini kaldırarak selam verdi. Bu durugörüsünün, üçüncü gözünün resmi işaretiydi. "Carl Dempsey-Brown ve Paige Mahoney'nin sizin sorumluluğunuzda olduğunu doğrulayabilir miyim?"

"Doğrulandı."

"Kimlik numaraları?"

"XX-59-1 ve 40."

Bunu not etti. Kendi türüne sırt çevirmesinin nedenini merak ettim. Belki de zalim bir mim patronu yüzündendi.

"İkiniz tutuklu olduğunuzu unutmamalısınız. Buraya Refaimlere yardım etmeye geldiniz. Göreviniz tamamlandığında doğruca I. Kabir'e geri gönderileceksiniz. I. Kabir'in yerini duyurmaya kalkışırsanız vurulursunuz. Halkla veya kartelin herhangi bir üyesiyle bağlantıya geçmeye kalkışırsanız vurulursunuz. Bekçinize veya bir Nöbetçi'ye zarar vermeye kalkışırsanız vurulursunuz. Yeterince açık mı?"

Eh, ne yaparsak yapalım vurulacağımızı gayet iyi açıklamıştı. "Anladık," dedim.

Ancak Nöbetçi'nin işi bitmemişti. Malzeme kemerinden gümüş bir tüp ve bir çift lateks eldiven çıkardı. Başka bir iğne daha yoktu. "Önce sen." Bileğimi yakaladı. "Ağzını aç."

"Ne?"

"Ağzını. Aç."

Gardiyan'a bakmak istedim ama sessiz olduğunu görünce bu prosedüre bir itirazı olmadığını anladım. Ben daha söyleneni yapamadan, Nöbetçi yanaklarıma bastırarak ağzımı açtı. İçimden piç kurusunu ısırmak geldi. Plastik bir kalemi dudaklarıma sürerek soğuk ve acı bir şeyle kapladı.

"Kapa."

Başka seçeneğim olmadığı için ağzımı kapadım. Tekrar açmaya çalıştığımda yapamadım. Gözlerim iri iri açıldı. *Lanet olsun!*

"Sadece bir parça deri yapıştırıcısı." Nöbetçi, Carl'ı kendine çekti. "İki-üç saate kadar etkisi geçer. Siz bütün çetecilerin birbirinizi tanıdığınız düşünülürse, işi şansa bırakamayız."

"Ama ben..." diye başladı Carl.

"Kapa çeneni."

Ve sonunda Carl da çenesini kapamaya zorlandı.

"XIX-49-30 yapıştırılmadı. Emirlerinizi ondan alacaksınız," dedi Nöbetçi. "Onun dışında hedeflerinize bağlı kalın."

Dilimle dudaklarımı zorladım ama kıpırdamadılar bile. Bu Nöbetçi eski çete üyelerinden nefret ediyor olmalıydı.

Ağızlarımız mühürlendikten sonra dönüp Gardiyan'a selam verdi ve çıktığı sert görünüşlü gri binaya tekrar girdi. Dışarıda bir levha vardı: SİON LONDRA HİSARI – KNB KOMUTA KARAKOLU – I. BİRLİK 4. BÖLÜM. Yanında bölgenin bir haritası vardı. Covent Garden'daki alışveriş merkezini, altında karaborsanın kaynadığı kazanı gösteren işareti seçebiliyordum. Oraya bir ulaşabilsem. Belki hâlâ ulaşabilirdim.

Carl zorlukla yutkundu. Bu levhaları yıllardır görüyor olmamıza rağmen hâlâ sinir bozucuydu. Gardiyan'a baktım. "Situla ve insanları meydana batı tarafından yaklaşacak," dedi. "Hazır mısınız?"

Nasıl cevap vermemizi beklediğini bilmiyordum. Carl başıyla onayladı. Gardiyan ceketinin içine uzanarak iki maske çıkardı.

"İşte," dedi, ikimize birer tane verirken. "Bunlar kimliklerinizi gizleyecek."

Bunlar sıradan maskeler değildi. Boş, birbirine benzeyen yüz hatları vardı. Küçük göz delikleri ve burnun altında hava almak için şerit delikler açılmıştı. Kendiminkini yüzüme taktığımda derime yapıştı. Meşgul Sion sakinleri dönüp bir kez daha bakmazdı ama aynı zamanda çetemin beni tanımasını engellerdi ve dudaklarım yapıştırılmışken yardım isteyemezdim.

Hepsi ne kadar *akıllıcaydı*.

Gardiyan kendi maskesini takmadan önce bir an bana baktı. Göz deliklerinde ürkütücü bir ışık vardı. İlk kez onun tarafında savaştığım için sevindim.

Nelson Sütunu'na doğru yürüdük. Yedi İbre, Anıt ve diğer çoğu sütun gibi, güvenlik durumuna göre yeşil veya kırmızı oluyordu. Şimdi yeşildi; süs havuzları da öyle. Bir Nöbetçi grubu devriye geziyor, Strand boyunca belli aralıklarla duruyordu; muhtemelen gerektiği takdirde bizi desteklemek için emir almış olmalıydılar.

Yanlarından geçerken bize mesafeli bakışlar attılar ama hiçbiri kıpırdamadı. Hepsi M4 tüfek taşıyordu. KNB şehirdeki gerçek amaçlarını ilan etmiyordu fakat polisten fazlası olduklarını herkes biliyordu. Sıradan bir polisin aksine, şikâyetinizi bildirmek için bir gece avcısına yaklaşamazdınız. Ancak gerçekten gerektiğinde ve durugörücü değilseniz yaklaşırdınız. Amarotikler bile onların yakınında olmaktan hoşlanmıyordu. Sonuçta hepsi doğadışıydı.

Carl ceplerinin içinde parmaklarını açıp kapıyordu. Çetemden birilerini öldürmeden bu durumdan nasıl kurtulacaktım? Onlara kim olduğumu göstermemin bir yolu olmalıydı. Onları uyarmak zorundaydım, yoksa hapishane kolonisinde bana katılacaklardı. Nashira'nın onları ele geçirmesine izin veremezdim.

Trafalgar Meydanı yapay bir şekilde aydınlatılmıştı ama şüphe çekmememizi sağlayacak kadar karanlıktı. Situla, Amelia ve David diğer taraftan yaklaşıyordu. Üçü, Nelson Sütunu'nu koruyan dört bronz aslan heykelinden birinin arkasında gözden kayboldu. Gardiyan bana doğru eğildi.

"Carter yakında gelecek," dedi kısık sesle. "Mühür'le bağlantıya geçene kadar beklememiz gerek. Ne olursa olsun, kesinlikle yakalanmayın." Carl başıyla onayladı. "Bölge temizlendikten sonra KNB bizi araca geri götürecek. Mühür, I. Birlik'in sınırlarından çıkarsa, vazgeçip geri çekileceksiniz."

Terlemeye başlıyordum. Yedi İbre, I. Birlik'in ortalarındaydı. Çete üsse geri dönmeye çalışırsa, oraya kadar izlenebilirlerdi.

Big Ben'in çalmasına iki dakika vardı. Gardiyan, Carl'ı sütunun basamaklarında oturması için gönderdi; bir falcı olarak çok az şüphe çekerdi. O oturduktan sonra, Gardiyan beni süs havuzunun yanından geçirerek heykel kaidelerinden birine götürdü. Yedi taneydiler; her biri Sion'un kurulmasına ve devamına katkıda bulunmuş insanlar içindi: Palmerston, Salisbury, Asquith, MacDonald, Zett-

ler, Mayfield, Weaver. Yedinci kaide daima dönemin Engizitörüne benzetilir, sloganı altına yazılırdı.

Gardiyan bir heykelin arkasında durdu. Maskeli yüzümü inceledi. "Beni bağışla," dedi. "Susturulacağınızı bilmiyordum."

Onu duyduğumu belli eden bir hareket yapmadım. Burnumdan nefes alıp vermeye odaklanmak zorundaydım.

"Henüz bakma. Carter planlandığı gibi sütunun dibinde bekliyor."

Bunu yapmak istemiyordum. Antoinette'i buradan çıkarmak istiyordum. Rüya âlemine dalmak, onu kaçırmak istiyordum.

O anda onları hissettim.

Onlar olduğundan şüphem yoktu. Hepsi farklı yönden yaklaşıyordu. Jax bütün çeteyi harekete geçirmiş olmalıydı; geri kalan altı Mühür'le birlikte. Auramı hemen tanır mıydı yoksa civarda başka bir rüyagezer olduğunu mu –ki bu çok düşük bir olasılıktı– düşünürdü?

"Bir medyum hissediyorum," dedi Gardiyan. "Ve bir fısıldayıcı."

Eliza ve Nadine. Nelson Sütunu'nun dibine baktım. Evet, Antoinette de oradaydı.

Bir frak giymiş, başına geniş kenarlı siyah bir şapka takmıştı. Aklaşmaya başlamış kızıl saçları kulaklarının altına düşüyordu. Yüzünün görebildiğim azıcık kısmında televizyon programında silinen çizgiler vardı. Parmaklarının arasında mor yıldızpatı gibi görünen bir rulo iliştirilmiş gümüş bir ağızlık vardı. Çok cesurdu. Kimse kamuya açık alanlarda eterik madde içmezdi.

Toni Carter'la savaşma fikri sinirlerimi altüst etmeye yetmişti. Programında bir tahminde bulunmadan önce sık sık şiddetli bir kriz geçirir, reytinglere tavan yaptırırdı. Nasıl dövüştüğünü ancak hayal edebiliyordum. Nick onun bir kâhin olduğu fikrine inanmıyordu; kâhinler asla o şekilde kontrollerini kaybetmezdi.

İlk gelen Nadine oldu. Düğmelerini gevşekçe iliklediği çizgili bir blazer ceket giymişti. İçinde bir demir seti sakladığı şüphesizdi.

Diğerleri de tek tek ortaya çıktılar ama birbirlerini tanıdıklarını hiç hissettirmiyorlardı. Onları birbirine bağlayan tek şey auralarıydı. Nick'i gördüğümde gözyaşlarına veya kahkahalara boğulacağımı ya da şarkı söylemeye başlayacağımı sandım. Ciddi ölçüde kılık değiştirmişti. Sion'daki parlak kariyeri düşünülürse, öyle olmak zorundaydı. Saçlarına siyah bir peruk ve bir şapka geçirmiş, renkli camlı gözlük takmıştı. Birkaç adım ötede Jax bastonunu etrafa vurarak yürüyordu. Gardiyan yanımda sessizce duruyordu. Hedeflerinden biri Antoinette'e yaklaştığında bakışları karardı. Öne çıkması için Eliza seçilmişti. Hemen arkasında Dani vardı ve dudaklarını birbirine bastırmıştı. O da kılık değiştirmişti.

Onlarla birlikte olsam, ortamın temiz olduğundan emin olmak adına Antoinette'i "dürtüklemek" için ilk teması ben kurardım ama Eliza'nın böyle bir gücü yoktu. Eter onu kullanıyordu, tersi değil. Sağ elinin dört parmağını ve sol elinin üç parmağını kaldırarak elleriyle düğümleri kontrol ediyormuş gibi saçlarını sıvazladı. Antoinette anladı. Eliza'ya yaklaşarak bir elini uzattı. Eliza onunla tokalaştı.

İlk saldıran Situla oldu. Takip edemeyeceğim kadar hızlı bir hareketle Antoinette'in üzerine atılıp boğazını sıkmaya başladı. Gardiyan, Zeke'e doğru ilerlerken aynı anda Carl yakındaki bir ruhu Eliza'ya fırlattı. Meydandaki en güçlü ruh olan Nelson olmalıydı: Eliza göğsünü tutarak aslanlardan birine doğru çöktü ve boğuk bir sesle bağırdı: "Rüzgâra ve havaya hükmedemem, ölümde kendime de hükmedemem!" Ardından harekete geçen Amelia oldu ama her şeyden önce Eliza'nın acısını gördüğü için öfkeye kapılan Nick ona çelme taktı. David, Jax'e saldırdı; daha doğrusu saldırmaya *çalıştı*. Dani ona yumruğunu savurarak ağzından kan saçtı. On saniyeden kısa süre içinde, henüz çatışmaya katılmayan tek kişi ben kalmıştım.

Bu bana uyardı. Jaxon'a uymadı.

O anda beni gördü; maskeli düşmanlardan biri. Altı ruhluk bir grup toplayarak bana doğru fırlattı. Hızlı bir şekilde yerimi

değiştirmek zorundaydım; Trafalgar'ın ruhları ciddi bir tehditti. Ona bir akı oku attım ama başının bir hayli üzerine nişan aldım. Jax yine de eğilerek grubu her yere saçtı. *Vazgeç*, diye düşündüm. *Beni sana saldırmak zorunda bırakma.*

Ama Jaxon asla vazgeçmezdi. Çok kızgındı. Planlarını altüst etmiştik. Bastonunu savurarak üzerime atıldı. Karnına bir tekme atarak onu itmeye çalıştım fakat bunu yeterince güçlü yapamadım. Ayak bileğimi yakaladı ve kollarının bir hareketiyle beni yere devirdi. Acı. *Kıpırda, kıpırda.*

Yeterince hızlı değildim. Jax çelik kaplamalı çizmesini yan tarafıma vurarak beni sırtüstü devirdi. Dizi göğsüme indi. Yumruğu savruldu –gözle izlenemeyecek kadar hızlı– ve yüzümün korunmasız kısmına sert bir şey çarptı. Muşta. Ve yine, bu kez kaburgalarıma. Bir şey çatladı ve canım yandı. Yine. Dördüncü yumruğunu engellemek için kolumu kaldırdım. Gözleri kan şehvetiyle parlıyordu. Jax beni öldürecekti.

Seçeneğim yoktu. Vücudum orada mıhlanmış haldeyken ruhumu kullandım.

Bunu beklemiyordu. Aurama odaklanmamıştı. Rüya âlemine çarpışımla yere düştü. Bastonu takırdayarak yuvarlanıp gitti. Zorlukla ayağa fırladım. Yüzüm deli gibi zonkluyor, kaburgalarım yanıyordu ve sağ gözüm düzgün görmüyordu. Dizlerimin üzerine çökerek burnumdan soluklanmaya çalıştım. Jax'in bu kadar acımasız olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Bir çığlık dikkatimi çekti. Süs havuzlarından birinin yakınında, Nadine ruh savaşını bırakarak Amelia'yı yere indirmişti. Ceketimdeki şırıngayı çıkardım, kanlı parmaklarımla açtım ve iğneyi bileğime sapladım. Birkaç saniye sonra acım yatışmaya başladı. Hâlâ net göremiyordum ama bu beni engellemiyordu. Sol gözümle hâlâ gayet iyi görebiliyordum.

Bir silahın kırmızı ışığı göğsüme değdi. Binalara keskin nişancılar yerleştirmiş olmalıydılar.

Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Gücümü toplayarak Amelia'nın çaresizce çırpındığı havuza doğru koştum. Nadine'in kazanmasını çok istesem de, başka bir insanın daha ölümüne seyirci kalamazdım. Onu belinden yakalayarak doğruca havuzun içine çektim. Güvenlik ışıkları değiştiği anda su kırmızıya dönüştü. Nadine benden yarım saniye sonra yüzeye çıktı. Dişlerini sıkmıştı ve boynundaki kaslar gerilmişti. Geri çekildim.

"Çıkar o maskeyi, sürtük," diye bağırdı.

Akı silahımı ona doğrulttum.

Nadine etrafımda daire çizmeye başladı. Ceketini açarak bir bıçak çıkardı. Çeliği her zaman ruhlara tercih ederdi.

Kalp atışımı parmak uçlarıma kadar her yerimde hissediyordum. Nadine bıçakla hedefini nadiren ıskalardı ve göğüs zırhım çok az korunma sağlıyordu: Beni göğsümden vurursa işim biterdi. David o anda ortaya çıktı. Nadine tam bıçağını fırlatmak üzereyken, akı okuyla onu tam omuzlarının arasından vurdu. Nadine'in gözleri iri iri açıldı. Sendeledi, sallandı ve havuzun kenarına yığıldı. David onu sudan çıkararak başını ellerinin arasına aldı. Bize öldürmememiz söylenmişti ama anın heyecanıyla bunu unutmuş gibi görünüyordu. Bir fısıldayıcı ne kadar önemli olabilirdi ki?

Düşünmek için duraksamadım bile: Ruhumu fırlattım. Kardeşinin ölmesine izin verirsem Zeke beni asla bağışlamazdı. Hızlı bir sıçrayış yapma zamanıydı.

Fazla ileri gittim. David'in zihnine girdiğim anda ellerini Nadine'den uzaklaştırdım. Bir an sonra bedenime geri dönmüştüm ve ona doğru koşuyordum. Bütün ağırlığımla yan tarafına çarptım ve ikimiz de yere devrildik.

Gözüm kararmıştı. Az önce David'in bedenini ele geçirmiştim. Sadece bir an içindi ama kollarını kıpırdatmıştım.

Nihayet bir insanı ele geçirmiştim.

David ellerini başına götürdü. Nazik davranmamıştım. Parlak yıldızlardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırarak ayağa kalkmaya çalıştım. Hem Antoinette hem de Situla ortadan kaybolmuştu.

Nadine'i David'in yanında bırakıp havuzdan koşarak uzaklaşırken giysilerim sırılsıklamdı. Bir aslanın üzerine tırmanıp ortamı inceledim. İki grup da meydana dağılmıştı. Zeke dövüşçü değildi ve Gardiyan'ın üzerine geldiğini görünce akıllıca davranarak *–lanet olasıca denizci ruhu–* gemiyi terk etmişti. Kar maskesini çıkarmış, Amelia'yla boğuşuyordu. Gardiyan başka bir yerde dikkatini bir ruh grubuyla Carl'ı sersemletmiş olan Nick'e çevirmişti. Onları izlerken kalbimin duracağını sandım. Bekçim ve en iyi arkadaşım. Korkuya kapılarak tekrar yere atladım. Nick'e yardım etmek zorundaydım. Gardiyan onu öldürürdü...

O anda Eliza öfkeden deliye dönmüş bir halde ortaya çıktı. Her yönden üzerime ruhlar geliyordu. Her zaman medyumların tarafını tutarlardı. Üç Fransız denizci rüya âlemime daldı. Anılarıyla kör olarak sendeledim: Yüksek dalgalar, patlayan saçmalar, *Achille*'in güvertesinde gürleyen alevler, çığlıklar ve kargaşa. O anda Eliza beni itti ve düştüm. Saldırganları uzaklaştırmaya çalışarak bütün zihinsel kalkanlarımı kaldırdım.

Bir an hareketsiz kaldım. Eliza dizleriyle beni yere bastırmaya çalışıyordu. "Orada kalın, çocuklar!"

Rüya âlemim dolup taşıyordu. Top patlamaları her yeri sarsıyordu. Gözlerimin önünde, yanan tahta parçaları uçuşuyordu. Eliza'nın elleri maskemi çıkarmak için uzandı.

Hayır, hayır! Beni görmemeliydi. KNB onu vururdu. Muazzam bir gayretle ruhları dışarı attım ve çizmemi çenesine indirerek onu geri savurdum. Acıyla çığlık attı. Derin bir suçluluk duydum. Tam o anda arkamı dönerek Jax'in bastonunu akı silahımla karşıladım.

"Bak, bak. Üniformalı bir gezer," dedi yumuşak bir sesle. "Seni nereden buldular? Nerede gizleniyordun?" Bana doğru eğilerek maskenin göz deliklerinden baktı. "Benim Paige'im olman mümkün değil." Baston kolumu geri itiyordu ve kaslarım gerilmişti. "Kimsin sen?"

Ben bir şey yapamadan, Jax herhangi bir insanın toplayamayacağı kadar büyük bir ruh grubu tarafından geri fırlatıldı. Gardiyan. Silaha uzanarak yerimden fırladım ama Jax bastonunu körlemesine ve vahşice sallıyordu. İçgüdüsel olarak başımı sola çektim. Fazla yavaştım. Kulağım kavruldu: Keskin, net bir acı. *Kılıç.* Silahı sıkıca kavradım ama Jax'in ikinci darbesi onu elimden düşürdü. Bastonun kılıcı koluma savrularak ceketimi kesip etime gömüldü. Boğazımdan boğuk bir çığlık yayıldı. Kolum acıyla sarsıldı.

"Haydi, gezer, ruhunu kullan!" Jaxon gülerek kılıcını bana doğru salladı. "Acıyı kullan. Yaralarını geride bırak."

Amelia başka bir grubu Jax'e savurdu. Ben onu kurtarmıştım; şimdi o da beni kurtarıyordu. Nick ateşe karşılık verince Amelia bir aslanın arkasına çömeldi. Zeke hâlâ yerdeydi. *Sakın ölme,* diye düşündüm. *Seni yenmelerine izin verme.*

Kızıl saçlar görür gibi oldum. Antoinette geri dönmüştü. Şapkası başında değildi ve tahmin edileceği gibi, savaş transına girmişti. Gözleri vahşice bakıyordu. Burun delikleri açılmıştı. Ruhu ortalığı kasıp kavuruyordu. Hisarın zihinleri sakinleştirmek için tasarlanmış mavi sokak lambalarıyla alay ediyordu. Yumruklar, bacaklar ve ruhlar bir dalga halinde Situla'ya uçarken savunma yapmasına izin vermedi. Situla ona bir hayalet fırlattı. Antoinette kıvrak bir hareketle menzil dışına çıktı.

Tam o anda, hiç beklenmedik bir şekilde kaçmaya başladı. Gardiyan onu gördü.

"Durdur şunu!" diye bağırdı.

Bana. Antoinette'in arkasından koştum. Bu benim kaçma şansımdı.

Bir Nöbetçi üniformamı görünce geçmeme izin verdi ama amarotik bir kadını yakaladı. Bir adam ceketimi yakaladı –fısıldayıcı– ama çok hızlı koştuğum için tutamadı. Zihnim saf ışık halindeydi. Antoinette, doğruca Westminster Hükümdarlığı'na yönelmişti. O yöne gittiği için aklını kaçırmış olmalıydı ama nedenleri umurumda değildi: Bana paha biçilmez bir fırsat veriyordu. Hükümdarlık'ın karşısında bir metro istasyonu vardı. Her zaman metro muhafızlarıyla dolu olurdu; tabii toplu taşıma yolcularıyla da. Maskemi ve ceketimi çıkarırsam, bariyerlerden geçip kalabalığın arasında gözden kaybolabilirdim. Dışarıdaki sütunlar beni KNB'den korurdu ve Green Park'a ulaşmak için yapmam gereken tek şey, trenle bir durak gitmek olurdu. Oradan İbre'ye ulaşabilirdim. Bu işe yaramazsa, Thames'e giderdim. Yüzerdim. Kaçmak için gereken her şeyi yapardım.

Yapabilirdim. *Başarabilirdim.*

Hızla koşuyordum. Kolumdaki acı korkunçtu fakat duramazdım. Antoinette'in transı, hızını artırmış gibi görünüyordu. Hiçbir insan ruhlardan destek almadığı takdirde öyle koşamazdı. İnsanların ve arabaların arasından hızla geçerken auralarını gözden kaçırmamaya çalışıyordum.

Bir taksi Antoinette'in önünde korna çaldı. Situla'yla taksinin iki tarafından geçerek doğruca yayaların arasına daldılar. Ben düz yolu seçtim: Doğruca arabanın önüne doğru koşarak üzerine tırmandım ve diğer taraftan aşağı kaydım. Antoinette bir anda gözden kayboldu. Situla birkaç saniye arkasında insan engelleri aşıyordu. Çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Biri öldü. Duramazdım. Bir an duraksarsam, Antoinette ve Situla görüş alanımdan çıkardı. Sonunda, tam ciğerlerimin patlayacağını düşünürken, Whitehall'un sonuna ulaştık.

Haritaya göre burası hisarın merkeziydi: I. Birlik 1. Bölüm. Durugörücüler bu bölgeden vebalıymış gibi uzak dururdu. Parmaklarımdan kan damlarken Westminster Hükümdarlığı'na baktım. Saatin kadranı kırmızı, kolları ve rakamları siyahtı. Frank Weaver'ın kuklalarının dans ettiği yer burasıydı. Hayatım tehlikede olmasa, duvarlarına güzel grafitiler bırakmak için zaman ayırabilirdim.

Starch'a doğru koştum. Situla hemen önümdeydi. Köprüye ulaştığında, Antoinette düşmanıyla yüzleşmek için döndü. Derisi ince bir boya tabakası gibi kemiklerinin üzerine gerilmiş, büzdüğü dudaklarındaki bütün kan çekilmişti.

"Etrafın sarıldı, kâhin." Situla ona doğru bir adım attı. "Teslim ol."

"Bana 'kâhin' deme, yaratık!" Antoinette elini kaldırdı. "Kal da ne olduğumu öğren."

Hava buz gibi oldu.

Situla tehdide aldırmadı; basit bir insandan korkacak bir şeyi yoktu. Antoinette'e doğru ilerledi. Herhangi bir şey deneyemeden ayakları yerden kesildi ve kendini geri doğru uçarken buldu; neredeyse köprüden düşüyordu. Şaşırdım. Ruh. Bir yarıcı. Tanımlamaya çalışarak etere uzandım. Koruyucu meleğe benzer bir şeydi; çok eski ve güçlü bir şey.

Başmelek. Kurtardığı kişi öldükten sonra bile kuşaklar boyunca bir aileyle birlikte kalan bir melek. Kovulmalarının çok zor olduğu bilinirdi. Mersiye onu uzun süre uzak tutamazdı.

Situla tekrar ayağa kalktı. "Kıpırdama." Bir adım daha attı. "Ne olduğunu anlayalım."

Oradan geçen bir ruha uzandı; sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki titreyen bir grup oluşturana kadar. Antoinette elini ileri uzatmıştı ama Situla ondan beslenmeye başladığında yüzü büzüldü. Gözleri korkunç bir şekilde kızıla dönüştü; neredeyse kırmızı olmuştu. Bir an Antoinette'in düşeceğini sandım. Sol gözünden bir

kan damlası süzüldü. Sonra kolunu Situla'ya doğru savurdu ve başmelek, Situla'nın üzerine atıldı. Ruh grubu onu karşılamak için toplandı. Eter patlayarak açılırken koşmaya başladım.

Nöbetçilerin çoğu görülüydü. Ruhlar arasındaki çarpışma onları oyalayacaktı. Beni görmeyeceklerdi. Göremezlerdi. İbre'ye geri dönmek *zorundaydım*. I-1A İstasyonu'na doğru hızla koştum.

Çizmelerimin altında köprünün zemini enerjiyle sarsılıyordu. Durmadım. Caddenin karşı tarafındaki istasyonun üzerinde tabelayı görebiliyordum. Ceketimi ve göğüs zırhımı çıkardım. Bu beni hızlandıracaktı ve lanet olasıca maskeyi de çıkardığımda bir kırmızı ceketliye benzemeyecektim. Sadece kırmızı bluzlu bir kız olacaktım. Binaları tarayarak tutunabileceğim yerler aradım. İstasyona girmeyi başaramazsam tırmanmam gerekecekti. Çatılara ulaşabilirsem güvende olurdum.

O anda başka bir şeyi hissettim.

Acı.

Durmadım ama aniden koşmak zorlaştı. Kötü bir yara olamazdı. Başmelek bana yaklaşmamıştı bile. Onun hedefi Situla'ydı. Bir kasımı incitmiş olmalıydım.

O anda kaburgalarımda yapış yapış bir sıcaklık hissettim. Aşağı baktığımda, kırmızı bluzumun farklı bir ton almaya başladığını gördüm. Kalçamın üzerinde küçük, yuvarlak bir delik vardı.

Beni vurmuşlardı. Beni İrlandalı öğrenciler gibi vurmuşlardı.

Koşmaya devam etmek zorundaydım. Trafiğin hâlâ hızla aktığı caddeye yönelerek ileri atıldım. *Haydi, Paige, haydi. Koş!* Nick beni iyileştirirdi. Yapmam gereken sadece İbre'ye ulaşmaktı. Artık istasyonu görebiliyordum. Bir kez daha ateş edildi ama bu kez ıskaladılar. Menzilden çıkmalıydım. Kendimi devam etmeye zorluyordum ama acım artıyordu ve ağırlığımı sağ tarafıma veremiyordum. Sendeleyişim topallamaya dönüşmüştü. İstasyonun

önünde sütunlar vardı. Onlara ulaşabilirsem kanı durdurup gözden kaybolabilirdim.

Bir otobüsü siper alarak arkasından koştum ve caddenin karşı tarafındaki ilk sütuna ulaştım. Bütün gücüm çekilmişti. Devam etmek için kendimi zorladım fakat kalçamın üzerinde keskin bir acı patladı. Dizlerimin bağı çözüldü.

Ölüm üzerime ne kadar çabuk çöküyordu. Sanki yıllardır bu fırsatı bekliyormuş gibi. Fiziksel dünya sise dönüşüyordu. Işıklar hızla akıp gidiyordu. Çatışmanın gürültüleri hâlâ yakındı ama sokakta değil, eterdeydiler.

Rüyagezerin sonu gelmişti.

Fazla zamanım yoktu. Beni tekrar vurabilirlerdi. Kendimi sütunlardan birinin arkasına çekerek istasyon girişinden uzaklaştım. Orada yolcular onca gürültünün nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. Duvara büzüldüm. Küçük yaramdan kan fışkırıyordu. Titreyen ellerimi yaramın üzerine bastırdım. Dudaklarım yapışkanı zorladı.

İbre'ye ulaşamayacaktım. Bir trene binmeyi başarsam bile, diğer tarafta tutuklanırdım. Ellerimdeki kanı görmemeleri mümkün değildi.

En azından I. Kabir'de ölmüyordum. Öylesine dayanamazdım. En azından burada Nashira bana ulaşamazdı.

Tam o sırada biri yanıma gelerek kolumu yakaladı. Kokusunu algıladım. Kâfur.

Nick.

Beni tanımamıştı. Tanıyamazdı. Çenemi arkaya iterek ince bıçağını boğazıma dayadı. "Seni lanet olasıca hain."

Nick. Yaram yanıyordu. Tuniğimin kolu kandan sırılsıklam olmuştu.

"Yüzünü görelim," dedi Nick. Şimdi daha sakin ve üzgündü. "Her neysen, bir durugörücüsün. Bir sıçrayıcı. Belki son ışığı gördüğünde bunu hatırlarsın."

Maskeyi yüzümden çekti. Beni görünce içinde bir şey kırıldı. "Paige," dedi boğuk bir sesle. "Paige, ah, hayır... *förlåt mig*..." Elleriyle kaburgamın üzerine bastırarak kanı durdurmaya çalıştı. "Özür dilerim, çok özür dilerim, ben sandım ki... Jaxon istedi..." Elbette. Jaxon rüyagezeri istemişti. Beni Nick vurmuştu, Sion değil. "Sana ne yaptılar?" Sesi titriyordu. Onu böylesine yıkılmış görmek kalbimi kırdı. "İyileşeceksin, söz veriyorum. Paige, bana bak. Yüzüme bak!"

Herhangi bir şeye bakmakta zorlanıyordum. Gözkapaklarım çok ağırdı. Parmaklarımı gömleğine doğru kaldırdım. Başımı göğsüne dayadı. "Her şey yolunda, tatlım. Seni nereye götürdüler?"

Başımı iki yana salladım. Nick terli saçlarımı okşadı. Sakinleştiriciydi. Kalmak istiyordum. Beni o yere geri götürmelerini istemiyordum.

"Paige, sakın gözlerini kapama. Bana o alçakların seni nereye götürdüğünü söyle."

Yine başımı iki yana salladım. Söyleyebilmem mümkün değildi; sesimi kullanamıyordum.

"Haydi, *sötnos*. Bana yerini söylemek zorundasın. O zaman seni tekrar bulabilirim, daha önce yaptığım gibi. Hatırlıyor musun?"

Ona söylemek zorundaydım. Bilmeliydi. Ona yerini söylemeden ölemezdim. Diğerlerini, kayıp şehirdeki diğer durugörücüleri kurtarmak zorundaydım. Ama şimdi görebildiğim tek şey bir siluetti. Bir insanın silueti. Bir insan değil.

Refaim.

Parmaklarım kanla kaplıydı. Duvara uzanarak ilk üç harfini yazdım. Nick ona baktı.

"Oxford," dedi. "Seni *Oxford*'a mı götürdüler?"

Elim düştü. Yüzü olmayan adam karanlıkta hareket ediyordu. Nick başını kaldırdı.

"Hayır." Kasları gerildi. "Seni eve götürüyorum," dedi, beni kaldırmaya başlarken. "Onların seni oraya tekrar götürmelerine izin vermeyeceğim."

Ceketinden bir tabanca çıkardı. Kolumu boynuna doladım. Kaçmaya çalışmasını, beni bir gelincik tarlasından daha kurtarmasını istiyordum. Ama buna izin verirsem ölürdü. İkimiz de ölürdük. Gölge, ayak izlerimizi İbre'ye kadar izlerdi. Gömleğini çekiştirerek başımı iki yana salladım ama anlamadı. Gölge önümüze düştü. Nick silahını sımsıkı kavradı ve tetiği çekti. Bir kez. İki kez. Mühürlü dudaklarımın arkasından çığlık attım. *Nick, kaç!* Duyamadı. Bilemezdi. Silah elinden düştü ve yüzündeki bütün kan çekildi. Eldivenli dev bir el boğazını yakaladı. Son gücümle onu itmeye çalıştım.

"O benimle geliyor." Bu Gardiyan'dı ve şeytan gibi görünüyordu. "Kaç, kâhin."

Hayata tutunuşum kayıyordu. Nick'in kalbini kulağımla duydum ve parmaklarının sırtımdan kaydığını hissettim. Işık söndü. Ölüm çöktü.

Üç Kat Aptal

Zaman bir anlar dizisi haline gelmişti ve aralarında karanlık boşluklar vardı. Bazen ışıklar oluyordu. Bazen sesler duyuyordum. Bir süre bir arabanın içinde olduğumu hissettim; sallanma hareketi vardı.

Birinin bluzumu kestiğini fark ettim. Elleri itmeye çalıştım ama vücudum isyan etti. Sakinleştiricilerin yoğun etkisini tanıdım. Sonra kendimi Gardiyan'ın yatağında, sol tarafımın üzerine yatırılmış halde buldum. Saçlarım ıslaktı. Vücudumun her parçası kırılmış gibiydi.

"Paige?"

Ses sualtından geliyor gibiydi. Zayıf bir ses çıkardım: Yarı hıçkırık, yarı hırıltı. Göğsüm alev alev yanıyordu. Kolum da öyle. *Nick.* Körlemesine bir şekilde kolumu uzattım.

"Michael, çabuk." Bir el benimkini yakaladı. "Dayan, Paige."

Yine bayılmış olmalıydım. Uyandığımda kendimi bir kuştüyü yorgan kadar ağır, yünlü ve biçimsiz hissediyordum. Sağ kolumun büyük bölümü uyuşmuştu. Nefes almak canımı yakıyordu ama ağzımı açmaya çalıştım. Göğsüm hızla kalkıp iniyordu.

Dirseğimin üzerinde doğrularak vücudumu sola çektim ve dilimi dişlerimin üzerinde dolaştırdım. Hepsi yerinde ve düzgündü.

Gardiyan koltuğunda oturuyor, gramofonuna bakıyordu. O şeyi parçalamak istiyordum. O seslerin o kadar neşeli olmaya hakkı yoktu. Gardiyan kıpırdadığımı görünce ayağa kalktı.

"Paige."

Onu görünce kalbim deli gibi atmaya başladı. Karanlıkta parlayan korkunç gözlerini hatırlayarak kendimi başucu tahtasına doğru ittim. "Onu öldürdün mü?" Üstdudağımdaki teri sildim. "Onu... kâhini öldürdün mü?"

"Hayır. Hâlâ yaşıyor."

Yavaşça, yüzümü izleyerek beni oturttu. Hareket elimdeki bir serum iğnesini çekiştirdi. "Düzgün göremiyorum." Sesim boğuktu ama en azından konuşabiliyordum.

"Periorbital hematom geçiriyorsun."

"Ne?"

"Gözün morarmış."

Yanağımın üzerindeki yumuşak deriye dokundum. Jax beni gerçekten haklamıştı. Yüzümün sağ yarısı tamamen şişmişti.

"Eh," dedim, "geri döndük."

"Kaçmaya kalkıştın."

"Elbette kaçmaya kalkıştım." Sesimdeki öfkeyi gizleyemiyordum. "Burada ölüp sonsuza dek Nashira'nın esiri olmak *istediğimi* mi sanıyorsun be?" Gardiyan düz düz bana baktı. Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Neden eve dönmeme izin vermedin?"

Gözlerinde hafif yeşil bir leke vardı. Eliza'dan beslenmiş olmalıydı. "Nedenleri var," dedi.

"Bahaneleri."

Uzun bir süre konuşmadı. Konuştuğunda, beni neden bu lağım çukuruna geri sürüklediğini açıklamıyordu. "Çok etkileyici yaraların

var." Beni yastıklara dayadı. "Jaxon Hall, tahmin ettiğimizden çok daha acımasız çıktı."

"Bana listesini ver."

"Morarmış bir göz, çatlamış iki kaburga, yarılmış dudak, yırtılmış bir kulak, çürükler, sağ kolda bir kesik, gövdede mermi yarası. İlk yaralarından sonra köprüye koşabilmene bile şaşırdım."

"Adrenalin." Bakışlarımı yüzüne diktim. "Sen vuruldun mu?"

"Ufak bir sıyrık."

"Yani kum torbası olarak kullanılan bir tek ben olmuşum."

"Son derece güçlü durugörücülerden oluşan bir grupla karşılaştın ve sağ kaldın, Paige. Güçlü olmanın utanılacak bir tarafı yok."

Ama utanç vardı. Eliza beni yere devirmiş, Nick beni vurmuş, Jax de öldüresiye dövmüştü. Bu güç değildi. Gardiyan dudaklarıma bir bardak su dayadı. İsteksizce içtim. "Nashira kaçmaya kalkıştığımı biliyor mu?"

"Ah, evet."

"Bana ne yapacak?"

"Kırmızı tuniğin feshedildi." Bardağı komodinin üzerine koydu. "Artık bir sarı ceketlisin."

Korkakların rengi. Acı bir kahkaha attım ama kaburgalarım acıdı. "Bana ne renk tunik giydirdiği umurumda bile değil. Kırmızı ceketli olayım ya da olmayayım, beni hâlâ öldürmek istiyor." Omuzlarım titredi. "Beni ona götür. Bitirelim şu işi."

"Yorgun ve yaralısın, Paige. İyileştiğinde işler bu kadar kötü görünmeyebilir."

"Ne zaman olacakmış o?"

"İstersen yarın yataktan kalkmış olabilirsin."

Kaşlarımı çattım ama yüzümdeki bütün kaslar itiraz edince vazgeçtim. "Yarın mı?"

"Londra'dan ayrılmadan önce şoförden SiBAT tesisinden simorfin ve anti-inflamatuar ilaçlar almasını istedim. İki gün içinde tamamen iyileşmiş olursun."

Simorfin. O şey aşırı güçlüydü. "SiBAT'ta babamı gördün mü?"

"Tesise kendim girmedim. Varlığımızı sadece bir avuç Hükümdarlık politikacısı biliyor."

Dikkatini elimdeki seruma çevirdi. Her zaman deri eldivenli olan parmaklarıyla bandın hâlâ tutup tutmadığını kontrol etti.

"O eldivenleri neden giyiyorsun?" İçimde bir öfke dalgası kabardı. "İnsanlar dokunulmayacak kadar pis mi?"

"Bu onun kuralı."

Çürüklerin altında yanaklarım kızardı. Ondan ne kadar hoşlanmasam da, beni iyileştirme çabasıyla saatlerini harcamış olmalıydı. "Diğerlerine ne oldu?" diye sordum.

"1 ve 12'ye bir şey olmadı. Situla bayıldı ama toparlandı." Duraksadı. "30 öldü."

"Öldü mü? Nasıl?"

"Boğuldu. Onu havuzda bulduk."

Haber kanımı dondurdu. Amelia'dan hoşlandığım söylenemezdi fakat ölmeyi de hak etmemişti. Bunu çetedekilerden hangisinin yaptığını merak ettim. "Ya Carter?"

"Kaçtı. Biz tutuklayamadan bir araç onu köprüden aldı."

En azından Carter kaçmıştı. Nasıl bir gücü varsa, Nashira'nın onu elde etmesini istemiyordum. "Ya Mühür grubu?"

"Kaçtı. Nashira'yı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim."

Bu beni çok rahatlatmıştı. Hepsi iyiydi. Çetedekiler I-4'ü iyi biliyordu; bütün kuytu köşelerini tanıyorlardı. Nadine ve Zeke yaralanmış olsalar bile, ortadan kaybolmaları zor olmazdı. O bölümdeki bütün durugörücüler Jax'in emrindeydi. Kuryeleri ikisini de taşırdı. Gardiyan'a baktım.

"Beni kurtardın."

Bakışları yüzümde dolaştı. "Evet."

"Kâhinin kılına zarar verdiysen..."

"Ona bir şey yapmadım. Gitmesine izin verdim."

"Neden?"

"Çünkü arkadaşın olduğunu biliyordum." Yatağın kenarına oturdu. "Biliyorum, Paige. Kayıp Mühür'ün sen olduğunu biliyorum. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekir."

Gözlerine baktım. "Nashira'ya söyleyecek misin?"

Uzun, çok uzun bir süre bana baktı. *Hayatımın en uzun saniyeleriydi.*

"Hayır," dedi, "ama o aptal değildir. Kim olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordu. Artık biliyor."

Midem ağzıma geldi. Gardiyan ayağa kalktı ve şömineye yürüdü.

"Bir sorun oldu." Alevlere baktı. "Sen ve ben birbirimizi ilk ölümden kurtardık. Bir yaşam borcuyla birbirimize bağlandık. Böyle bir borcun sonuçları vardır."

"Yaşam borcu mu?" Morfin kalıntılarının etkisi altında düşündüm. "Ben *senin* hayatını ne zaman kurtardım?"

"Üç kez. İlk gece yaralarımı temizlediğinde bana yardım bulacak zamanı kazandırdın. Bana kanını vererek kurtardın. Nashira seni sofrasına çağırdığında da beni korudun. Gerçekleri söyleseydin idam edilirdim. Birçok et suçu işledim ki cezası ölümdür."

Et suçunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve sormadım da. "Ve sen de şimdi benimkini kurtardın."

"Ben de senin hayatını birkaç kez kurtardım."

"Ne zaman?"

"O detayları anlatmamayı tercih ederim. Ama güven bana: Sen bana hayatını üç kereden daha fazla borçlusun. Yani sen ve ben artık sadece bekçi ve öğrenci ya da efendi ve köle değiliz."

Kendimi başımı iki yana sallarken buldum. "Ne?"

Bir kolunu şöminenin mermerine dayayarak alevlere baktı. "Eter ikimizi de işaretledi. Birbirimizi koruma eğilimimizi biliyor ve artık daima birbirimizi korumaya yemin etmiş olduk. Altın bir kordonla birbirimize bağlandık."

İçimden ciddi tavrına gülmek geldi ama dalga geçmediğini hissediyordum. Refler şaka yapmazdı. "Altın kordon."

"Evet."

"Gümüş kordonla bir ilgisi var mı?"

"Elbette. Aklımdan çıkmış. Sanırım bir bağlantısı var, evet. Ancak gümüş kordon kişiseldir ve kişiye aittir. Bir *altın* kordon, iki ruh arasında oluşur."

"Ne ki o?"

"Ben de pek bilmiyorum." Bir şişenin içindeki koyu renk sıvıdan kadehine doldurdu. "Anladığım kadarıyla, altın kordon bir tür yedinci his; iki ruh birbirini en azından üç kez ilk ölümden kurtardığında oluşuyor." Kadehini kaldırıp yudumladı. "Sen ve ben artık daima birbirimizi bileceğiz. Dünyanın neresinde olursan ol, seni bulabilirim. Eter aracılığıyla." Duraksadı. "Daima."

Sözlerini hazmetmem birkaç saniyemi aldı. "Hayır," dedim. "Hayır, bu... bu mümkün olamaz." Horozibiğini yudumladığında sesimi yükselttim. "Kanıtla. Şu 'altın kordon'un varlığını kanıtla."

"Israr ediyorsan." Gardiyan kadehini şöminenin mermerine bıraktı. "Bir an Londra'ya geri döndüğümüzü hayal edelim. Gece ve köprüdeyiz. Ama bu kez vurulan benim. Seni yardıma çağıracağım."

Bekledim. "Bu sadece..." diye başladım ama bir şey hissedince sustum. Kemiklerimde yumuşak bir uğultu, çok hafif bir titreşim hissediyordum. Bütün tüylerimi diken diken ediyordu. Zihnimde iki kelime oluştu: *Köprü, yardım.*

"Köprü, yardım," diye tekrarladım zayıf bir sesle. "Olamaz."

Bu kadarı çok fazlaydı. Dönüp ateşe baktım. Artık beni çağırmak için kendi ruhsal zili vardı. Bir an sonra şaşkınlığım öfkeye

dönüştü. Bütün şişelerini parçalamak, yüzünü yumruklamak istiyordum. Onunla bir bağı paylaşamazdım. Beni eterden izleyebiliyorsa, ondan asla kurtulamazdım.

Ve bu benim hatamdı. Onu kurtarmak benim hatamdı.

"Üzerimizde başka ne tür etkileri olabileceğini ben de bilmiyorum," dedi Gardiyan. "Benden güç alabiliyor da olabilirsin."

"Senin gücünü istemiyorum. Sadece kurtulmak istiyorum. Kordonu koparmak istiyorum."

"Eterin bağlarını koparmak sözlerden fazlasını gerektirir."

"Onunla beni nasıl çağıracağını biliyordun." Sesim titriyordu. "Nasıl koparacağını da biliyor olmalısın."

"Kordon bir muamma, Paige. Hiçbir fikrim yok."

"Bunu bilerek yaptın." Tiksintiyle ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Bu kordonu oluşturmak için hayatımı kurtardın, değil mi?"

"Karşılığında benim hayatımı kurtarıp kurtarmayacağını bilmezken böyle bir şeyi nasıl planlamış olabilirim ki? Refaimlerden nefret ediyorsun. Neden birini kurtarmak isteyesin?"

Bu iyi bir soruydu. "Paranoyak olduğum için beni suçlayamazsın," dedim.

Arkama yaslanarak başımı ellerimin arasına aldım. Yine gelip yanıma oturdu. Bana dokunmamakla akıllıca davranıyordu. "Paige," dedi, "benden korkmuyorsun. Benden nefret ettiğine inanıyorum ama benden korkmuyorsun. Ama kordondan korkuyorsun."

"Sen bir Refaim'sin."

"Ve beni bunun için yargılıyorsun. Nashira'nın nişanlısı olduğum için."

"O kana susamış ve kötü biri. Yine de onu seçmişsin."

"Öyle mi?"

"Öyleyse razı gelmişsin."

"Sargas'lar kendi eşlerini kendileri seçer. Bizler bu ayrıcalığa sahip değiliz." Sesi yumuşak bir hırıltıya dönüştü. "Bilmen gerekiyorsa, ondan nefret ediyorum. Aldığı her nefes midemi bulandırıyor."

Ona bakarak yüzünü inceledim. Üzgünmüş gibi alnı kararmıştı. Bakışlarımı yakalayınca yüzünü yumuşattı.

"Anlıyorum," dedim.

"Anlamıyorsun. Asla da anlamadın."

Başını çevirdi. Bekledim. O kıpırdamayınca sessizliği ben bozdum.

"Anlamak isterim."

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum." Gözlerindeki ışık sönmüştü. "Güvenilir olduğuna inanıyorum. Değer verdiğin insanlara kesinlikle sadıksın. Güvenemeyeceğim ve bana güvenmeyen biriyle bir altın kordonu paylaşmak çok yazık olurdu."

Demek o da bana güvenmek istiyordu. Ve benden ona güvenmemi istiyordu. Bir takas. Bir ateşkes. Şimdi ondan her şeyi ama her şeyi isteyebilirdim ve yapardı.

"Rüya âlemine girmeme izin ver," dedim.

Açıkçası, hiç de şaşırmış gibi görünmedi. "Rüya âlemimi görmek istiyorsun."

"Sadece görmek değil. Orada dolaşmak. Aklından geçenleri bilirsem, sana güvenebilirim. Seni anlayabilirim." Bir Refaim'in rüya âlemini görmeyi çok istiyordum. Bütün o zırhın ardında görmeye değer bir şeyler olmalıydı.

"Bu benim de sana aynı ölçüde güvenmemi gerektirir. Akli dengeme zarar vermeyeceğine güvenmek zorundayım."

"Aynen."

Bunu düşündü. "Pekâlâ," dedi sonunda.

"Ciddi misin?"

"Kendini yeterince güçlü hissediyorsan, evet." Bana döndü. "Morfin yeteneğini etkiler mi?"

"Hayır." Doğrulup oturdum. "Canını yakabilirim."

"Dayanırım."

"Rüyagezer olarak insanları öldürdüm."

"Biliyorum."

"O halde seni öldürmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama riski göze almalıyım."

Yüzüm tamamen ifadesizdi. Bu onu parçalamak, rüya âlemini bir sinek gibi duvara yapıştırmak için fırsatımdı.

Ancak çok ama çok merak ediyordum. Başka bir rüya âlemini hiç gerçekten görmemiştim; sadece eter aracılığıyla anlık görüntü patlamaları almıştım. Ama kelebeğin o yanardöner bahçesi... onu tekrar istiyordum. İçine *dalmak* istiyordum. Ve Gardiyan karşımda oturmuş, kendi zihnini sunuyordu.

Gelişmesi için binlerce yıl geçmiş bir rüya âlemini görmek nefes kesici bir deneyim olurdu. Ve Nashira'yla ilgili ani itirafından sonra, geçmişiyle ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum. Arcturus Mesarthim'in içeriden nasıl göründüğünü bilmek istiyordum.

"Tamam," dedim.

Yanıma oturdu. Aurası benimkine değerek altıncı hissimi uyardı.

Gözlerine baktım. Sarıydı. Bu kadar yakından bakınca hiç kolobomu olmadığını fark ettim. Görüsüz olamazdı herhalde. "Ne kadar kalabilirsin?" diye sordu.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Uzun süre değil," dedim. "Elinde otomatik bir yaşam desteği sistemi yoksa." Gözlerini kıstı. "Oksijen maskesine benzer. Vücudum durduğunda yapay olarak nefes alıp vermemi sağlar."

"Anladım. Bu alet varsa, uzun süre bedeninden ayrı kalabiliyor musun yani?"

"Teoride. Bir rüya âleminde hiç denemedim. Sadece eterde."

"Sana bunu neden yaptırıyorlar?"

Onlar derken kimi kastettiğini ikimiz de biliyorduk. Güdülerim bir şey söylemememi emrediyordu ama Jaxon Hall için çalıştığımı

artık biliyordu. "Çünkü kartel böyledir," dedim. "Mim patronları sağladıkları korumanın karşılığını bekler."

Aurası değişiyordu. "Anlıyorum." Savunmalarını indirerek bana kapılarını açıyordu. "Hazırım."

Yastıklara dayanarak dik oturdum. Sonra gözlerimi kapadım, derin bir nefes alıp rüya âlemime geçtim.

Gelincik tarlası bulanık bir tabloydu. Her şey eriyor, kanımdaki morfinle yumuşuyordu. Çiçeklerin arasından geçerek etere yöneldim. Son sınıra ulaştığımda ellerimi içinden geçirerek bedenimin gözlerimin önünde erimesi illüzyonunu izledim. Rüya âleminizde ancak zihniniz sizi o şekilde algılıyorsa kendinize benzeyebilirdiniz. Ayrıldığım anda ruh halimi aldım. Akışkan, şekilsiz bir şeydim. Yüzü olmayan bir parıltı.

Gardiyan'ın rüya âlemini daha önce dışarıdan görmüştüm ve hâlâ kanımı donduruyordu. Eterin sessiz karanlığında zorlukla algılanan siyah bir mermer gibiydi. Ben yaklaşırken yüzeyi titreşti. Asırlar boyunca kazandığı bütün zırh tabakalarını indiriyordu. Duvarları geçerek hadal bölgesine yöneldim. Eğitimlerimiz sırasında buraya ulaşmıştım ama bunu sadece keskin patlamalar şeklinde yapabilmiştim. Şimdi ötesine geçebilecektim. Karanlığa dalarak zihninin merkezine yöneldim.

Yüzümün etrafında kül zerreleri vardı. Yabancı bölgede ilerlerken ürperdim. Gardiyan'ın zihninde mutlak bir sessizlik vardı. Genellikle dış halkalar seraplarla, kişinin korkularını veya pişmanlıklarını temsil eden halüsinasyonlarla dolu olurdu ama burada hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik.

Gardiyan beni güneşli bölgesinde bekliyordu. Tabii güneşli denebilirse; daha çok ay ışığıyla aydınlanmış gibiydi. Her yeri yara izleriyle doluydu ve teni sanki renksizdi. Kendini böyle görüyordu. Ben nasıl göründüğümü merak ettim. Şimdi onun rüya âlemindeydim ve onun kurallarıyla oynuyordum. Ellerimin aynı olduğunu

görebiliyordum ama hafifçe parıldıyordu. Yeni rüya biçimim. Peki, gerçek yüzümü mü görüyordu? Her şeye benziyor olabilirdim: Teslimiyetçi, deli, saf, zalim... Benimle ilgili ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu ve asla öğrenemezdim. Rüya âleminde aynalar yoktu. Onun kendi zihninde yarattığı Paige'i asla göremezdim.

Boş bir kumula ulaştım. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama bunu beklemediğimi biliyordum. Gardiyan başını eğdi. "Rüya âlemime hoş geldin. Yeterince süslü olmadığı için üzgünüm," dedi öylesine yürüyerek. "Pek sık konuğum olmaz."

"Hiçbir şey yok." Nefesim soğukta buhar oluşturuyordu. "Hiçbir şey."

Bu abartı değildi.

"Rüya âlemlerimiz kendimizi en güvende hissettiğimiz yerlerdir," dedi Gardiyan. "Belki de ben hiçbir şey düşünmediğimde kendimi güvende hissediyorumdur."

"Ama karanlık kısımlarda da bir şey yok."

Cevap vermedi. Sise doğru biraz daha yürüdüm.

"Görebileceğim bir şey yok. Bu da bana içinin boş olduğunu düşündürüyor. Hiçbir düşünce, hiç vicdan yok. Korku yok." Ona döndüm. "Bütün Refaimlerin rüya âlemleri boş mudur?"

"Ben bir rüyagezer değilim, Paige. Diğer rüya âlemlerinin nasıl olduğunu sadece tahmin edebilirim."

"Nesin sen?"

"İnsanların anılarını rüyalarında gösterebilirim. Onları birleştirip aldatmacalar yaratabilirim. Rüya âleminin gözünden ve rüya otuyla eteri görebilirim."

"Bir anı okuyucu." Gözümü ondan ayıramıyordum. "Sen bir uyku tüccarısın."

Jax onların var olması gerektiğini hep söylerdi. Anı okuyucular. Onları yıllar önce, *Yararlar*'dan uzun süre sonra sınıflandırmış ama teorisini kanıtlamak için bir örnek bulamamıştı: Rüya âlem-

lerinde dolaşabilen, anıları toplayabilen ve onları amarotiklerin rüya dediği şekilde örebilen bir durugörücü türü. "Benim rüya görmemi sağladın." Derin bir nefes aldım. "Buraya geldiğimden beri anılarımı izliyordum. Nasıl rüyagezer olduğum, Jaxon'ın beni nasıl bulduğu. O *sendin*. Rüyalarımda bana onları gösterdin. Böyle öğrendin, değil mi?"

Gözlerime baktı.

"Üçüncü hap oydu," dedi. "Adaçayı içeriyordu ve rüyalarında anılarını görmeni sağlıyordu. Etere dokunmamı sağlayan ot odur. Numenim kanında akıyor. Birkaç haptan sonra, istediğim zaman anılarına ulaşabildim."

"Zihnime girmek için," zorlukla konuşabiliyordum, "bana ilaç veriyordun."

"Evet. Tıpkı senin Jaxon Hall için rüya âlemlerini izlediğin gibi."

"O farklı. Ben şöminemin başında oturup anıları... bir film gibi izlemiyordum." Ondan uzaklaştım. "O anılar benim. Kişisel şeyler. Hatta sen... Her şeyi görmüş olmalısın! Hatta benim..."

"Nick'e karşı hissettiklerin. Onu seviyorsun."

"Kapa çeneni. Lanet olasıca çeneni kapa!"

Kapadı.

Rüya biçimim dağılıyordu. Oradan kendim çıkmazsam, rüzgâra savrulmuş yaprak gibi rüya aleminden fırlatılırdım. Kendi bedenimde uyandığımda avuçlarımı göğsüne dayayarak onu ittim.

"Uzak dur benden."

Başım zonkluyordu. Yakınında olmak bir yana, ona bakamıyordum bile. Kalkmaya çalıştığımda serum elimi çekiştirdi.

"Üzgünüm," dedi.

Yanaklarım öfkeden kızardı. Ona birazcık, azıcık güvenmiştim ve elimdeki her şeyi almıştı. Yedi yıllık anılarımı izlemişti. Finn'i almıştı. Nick'i almıştı.

Bir dakika orada kaldı. Belki daha fazlasını söylememi bekliyordu. İçimden ona avaz avaz bağırmak geliyordu fakat yapamıyordum. Sadece gitmesini istiyordum. Ben kıpırdamayınca yatağın etrafındaki kalın perdeleri kapayarak beni küçük bir karanlık kafesin içine hapsetti.

Antikacı

Saatlerce uyuyamadım. Onun masasında yazı yazdığını duyabiliyor, perdeler yüzünden göremiyordum.

Gözlerim ve burnum yanıyor, biri boğazımı sıkıyormuş gibi geliyordu. Yıllardır ilk kez her şeyin yok olmasını istiyordum. Her şeyin normale dönmesini, küçüklüğümde olduğu gibi olmasını istiyordum; eter tarafından yırtılıp açılmamdan önceki gibi.

Sayvana baktım. Bazen ne kadar çok istesem de, *normal* diye bir şey yoktu. Asla da olmamıştı. "Normal" ve "doğal" kavramları, yarattığımız en büyük yalanlardı. Biz küçük zihinli insanlar. Hem belki de normal olmak bana uymazdı.

Ancak Gardiyan gramofonu açtıktan sonra uyku bastırmaya başladı. Rüya âleminde uzun süre kalmamıştım ama bunu yaşam desteği olmadan yapmıştım. Uykuya dalmaya başladım. Çıtırtılı sesler bulanık bir şekilde birleşiyordu.

Bir süre uyumuş olmalıydım. Uyandığımda serum gitmişti. Onun yerinde küçük bir yara bandı vardı.

* * *

Sabah çanı çaldı. I. Kabir gündüzleri uyurdu ama ben uyuyacak gibi görünmüyordum. Kalkıp onunla yüzleşmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Ondan o kadar nefret ediyordum ki canım yanıyordu. Aynayı kırmak, camın yumruğumun altında parçalanışını hissetmek istiyordum. O hapları asla almamalıydım.

Belki de benim yaptığım şeyle aynıydı. Ben de insanları gizlice izliyordum... ama geçmişlerine bakmıyordum. Sadece olmayı hayal ettikleri şeyi görüyordum, eskiden oldukları şeyi değil. İnsanlarla ilgili görüntü patlamaları alıyordum: Kenarlar ve köşeler, uzaktaki bir rüya âleminin hafif parıltısı. Onun gibi değildim. Artık benimle ilgili her şeyi, gizlemeye çalıştığım her küçük noktayı biliyordu. Yedi Mühür'den olduğumu hep biliyordu. Bunu ilk geceden beri biliyordu.

Ama Nashira'ya söylememişti. Kelebeği ve geyiği ondan gizlediği gibi, gerçek kimliğimi de gizlemişti. Nashira kartelin bir üyesi olduğumu tahmin etmiş olabilirdi fakat bunu Gardiyan'dan öğrenmemişti.

Perdeleri çekip açtım. Kuleye altın sarısı güneş ışığı doluyor, aletlerin ve kitapların üzerinden yansıyordu. Michael –amarotik– pencerenin yakınındaki küçük bir masanın üzerinde kahvaltı hazırlıyordu. Başını kaldırarak gülümsedi.

"Selam, Michael."

Başıyla onayladı.

"Gardiyan nerede?"

Michael kapıyı işaret etti.

"Dilini kedi mi yuttu?"

Omuz silkti. Oturdum. Krepleri masanın üzerinden bana doğru itti. "Aç değilim," dedim. "Onun suçluluk kahvaltısını istemiyorum." Michael iç çekerek elime bir çatal tutuşturdu ve kreplerden birine batırdı. "Tamam ama hepsini kusarsam seni suçlarım."

Michael yüzünü buruşturdu. Sadece onu memnun etmek için kreplerin üzerine esmer şeker serptim.

Michael yatak örtülerini ve perdeleri düzelterek odada oyalanırken keskin gözünü üzerimden ayırmıyordu. Krepler acı verici bir açlığı uyandırmıştı. Sonunda hepsini mideme indirdim ve yanında çilek reçelli iki çörek, bir kâse mısır gevreği, dört dilim tereyağlı kızarmış ekmek, bir tabak omlet, bir kırmızı elma yedim ve üç fincan kahveyle buz gibi bir sürahi portakal suyu içtim. Daha fazla yiyip içemeyecek kadar doyduğumda, Michael bana mühürlü bir karton zarf verdi.

"Ona güven."

İlk kez konuştuğunu duymuştum. Sesi bir fısıltıdan biraz daha güçlüydü.

"*Sen* ona güveniyor musun?"

Başıyla onayladı, kahvaltı sofrasını toplayıp gitti. Gündüz olmasına rağmen kapıyı kilitlemedi. Zarfın üzerindeki balmumu mührü açtım ve içindeki kalın kâğıdı çıkardım. Altın yaldızlı süslemelerle çerçevelenmişti. *Paige,* diye başlıyordu:

Seni üzdüğüm için özür dilerim. Ancak bana kırgın olsan bile, sadece seni anlamaya çalıştığımı bilmelisin. Anlaşılmayı reddetmenden dolayı beni suçlayamazsın.

Ne özürdü ama. Yine de okumaya devam ettim:

Henüz gündüz. Ev'e git. Orada benim sağlayamayacağım şeyler bulacaksın.
Hızlı hareket et. Seni durduran olursa, muhafızlara benim için yeni bir parti yıldızpatı aldığını söyle.
Çok çabuk yargılama, küçük rüyacı.

Mektubu elimde buruşturup şöminedeki ateşe attım. Gardiyan sadece onu yazmakla bile bana olan güveniyle gösteriş yapıyordu. Mektubu doğruca Nashira'ya götürebilirdim. Elyazısını hemen tanıyacağından emindim. Ama Nashira'ya hiçbir şekilde yardım etmek istemiyordum. Beni burada tuttuğu için Gardiyan'dan nefret ediyordum fakat Ev'e girmem gerekiyordu.

Üst kata çıkıp yeni üniformamı giydim: Sarı tunik ve sarı çapalı jile. Bir kilometre öteden bile görünen parlak, güneş ışığı sarısı şey. Korkak 40. Vazgeçen 40. Aslında bir açıdan hoşuma gitmişti. Nashira'nın emirlerine karşı geldiğimi gösteriyordu. Kırmızı olmayı asla istememiştim.

Gardiyan'ın odasına geri döndüm; yavaşça, düşünceli bir şekilde. Hapishaneden kaçma planı yapmak isteyip istemediğimi hâlâ bilmiyordum fakat gitmek istiyordum. Eve dönüş yolculuğumda malzemelere ihtiyacım olacaktı. Yiyecek, su. Silahlar. Kırmızı çiçeğin onlara zarar verebildiğini söylememiş miydi?

Enfiye kutusu masanın üzerindeydi ve kapağı açık duruyordu. İçinde çeşitli bitkilerden alınmış örnekler vardı: Defne yaprakları, çınar ve meşe yaprakları, ökseotu meyveleri, mavi ve beyaz yıldızpatı ve üzerinde SALVIA DIVINORUM yazan bir paket kurutulmuş yaprak. Onun numeni. Altında, enfiye kutusunun bir köşesine mavi-siyah toz dolu bir şişe sıkıştırılmıştı. Etiketinde ANEMONE CORONARIA yazıyordu. Mantarını açıp keskin kokusunu kokladım. Kırmızı çiçeğin poleni. Bu küçük taneler beni güvende tutabilirdi. Şişeyi kapayıp jilemin içine attım.

Gündüzleri dışarıda muhafızlar olmalıydı ama onları atlatabilirdim. Kendi yöntemlerim vardı. Ve Nashira Sargas beni nasıl sınıflandırmış olursa olsun, ben sarı ceketli filan değildim. Ben Solgun Rüyacı'ydım.

Şimdi bunu ona da gösterme zamanıydı.

* * *

Bekçim için yıldızpatı alacağıma ve bir sorunu varsa bunu onunla görüşmesi gerektiğine dair bir şeyler uydurdum. Yeni gündüz kapıcısı bu fikirden pek hoşlanmadı: Deftere bakıp bekçimin kim olduğunu öğrendiğinde beni neredeyse sokağa atacaktı. Sırtımdaki çantadan söz etmedi bile. Kimse Arcturus Mesarthim'i kızdırmak istemezdi.

Şehri gün ışığında görmek tuhaftı. Geniş'in boş olacağını tahmin etmiştim –her zamanki sesler ve kokular yoktu– ama Ev'e gitmeden önce yapmam gereken bir şey vardı. Varoş'un geçitlerinden yürüdüm. Bütün çatlaklardan ve yarıklardan su sızıyordu; fırtınanın kalıntıları. Doğru kulübeyi buldum ve perdeleri kenara çektim. Julian, Liss'i ısıtmak için ona sarılmış halde uyuyordu. Liss'in aurası bitmek üzere olan bir mumun alevi gibiydi. Yanlarına çömelerek sırt çantamı boşalttım. Julian'ın boştaki kolunun oyuğuna oradan geçen bir muhafızın göremeyeceği şekilde bir kahvaltı paketi bıraktım ve ikisinin de üzerine temiz beyaz battaniyeler örttüm. Sandığa bir kutu kibrit bıraktım.

Durumlarını görmek doğru şeyi yaptığımdan emin olmamı sağladı. Kurucular Kulesi'nden getirebildiklerimden daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Ev'de olanlara ihtiyaçları vardı.

Ruh şoku yavaş bir süreçti. Bütün süreç boyunca olanca gücünüzle savaşmak, karşı koymak zorundaydınız. Ancak güçlüler sağ kalabilirdi. Birkaç kısa bilinçlilik anı dışında, Liss kartlarını kaybettiğinden beri ayılamamıştı. Yakında iyileşmezse aurasını kaybeder ve amaroza kapılırdı. Tek umudu, tekrar bir deste bulmaktı ve o zaman bile onlarla bağlantı kurabileceğinin garantisi yoktu. Ona yeni bir deste bulana kadar Ev'in altını üstüne getirmeye kararlıydım.

Sokaklarda muhafız görünmüyordu fakat gözcüleri olduğundan emindim. Sadece güvenli oynamak adına, binalardan birine tırmanarak çatıların üzerinden bir yol buldum ve çıkıntıları kullanarak

şehrin üzerinden devam ettim. Adımlarıma elimden geldiğince dikkat ediyordum ama yavaş ilerliyordum: Sağ kolum kaskatıydı ve vücudumun büyük bölümü hâlâ zonkluyordu.

Ev bir kilometre uzaktan görünüyordu. Sisin içinde iki kulesi yükseliyordu. Yaklaştığımda bir ara sokağa indim; yandaki duvar atlayamayacağım kadar uzaktı. O duvarın diğer tarafında, sadece Refaimlerin girmesine izin verilen bir konak vardı.

Uzun süre duvara baktım. Gardiyan artık bana ihanet edemeyecek kadar derinlere batmıştı. Her nedense bana yardım ediyordu. Liss'in hatırına ben de kabul etmek zorundaydım. Ayrıca, başım derde girerse, altın kordon aracılığıyla ona her zaman mesaj gönderebilirdim. Nasıl olduğunu öğrenebilirsem. Tahammül edebilirsem. Duvara tırmanarak bacağımı diğer tarafa attım ve aşırı büyümüş otların üzerine atladım.

Konakların birçoğu gibi burası da bir dizi dörtgen etrafına inşa edilmişti. İlkini geçtiğim sırada Sahipsiz Bölge'yi geçerken ihtiyaç duyacağım şeyleri zihnimde listeledim. Ağaçların arasında nelerin dolaştığı düşünülürse, silahlar en önemlisiydi ama tıbbi malzemeler de olmazsa olmazdı. Mayın tarlasında yanlış bir adım atarsam turnikeye ihtiyacım olurdu. Ve antiseptiğe. Düşünmesi bile korkunçtu ama yüzleşmek zorundaydım. Adrenalin çok değerliydi: Onu sadece enerjimi yükseltmek ve acıyı uyuşturmak için kullanmayacaktım; aynı zamanda vücudumu terk etmem gerekirse beni hayata döndürmek için de kullanılabilirdi. Daha fazla dağ lalesi ve bulabileceğim başka maddeler de işe yarardı: Akı, yıldızpatı, tuz, hatta belki ektoplazma.

Birkaç binayı geçtim ama hiçbiri araştırmaya uygun değildi. Çok fazla oda vardı. Ancak ana avlulardan uzaklaşıp konağın kenarlarına ulaştığım zaman gözüme daha iyi bir hedef ilişti: Büyük pencereleri ve tutunacak bir sürü yeri olan bir bina. Bir kemerden geçtim ve diğer taraftan baktım. Duvarında kırmızı sarmaşıklar

büyümüştü. Bir açık pencere bulmaya çalışarak binanın etrafında yürüdüm. Hiç yoktu. Zorla girmem gerekecekti. Hayır, bir tane vardı; birinci katta hafifçe aralık duran bir pencere. Kendimi alçak bir duvara çekip oradan su borusuna tutundum. Pencere sıkışmıştı fakat tek kolumla itip açtım. Küçük bir odaya girdim; muhtemelen eşya dolabıydı ve kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Kapıyı araladım.

Önümde taş bir koridor vardı. Boştu. Bu Ev ziyareti daha iyi gidemezdi. Kapıları inceleyerek arkalarında ne olabileceği konusunda işaretler ararken gerildim. Altıncı hissim titreşti: İki aura. Tam sağımdaki kapının arkasındaydılar. Olduğum yerde kaldım. "... şey *bilmiyorum*! Lütfen..."

Boğuk bir gürültü vardı. Kulağımı kapıya dayadım.

"Kan hükümdarı yakarışlarını dinlemez." Ses bir erkeğe aitti. "Onları birlikte gördüğünü biliyoruz."

"Onları bir kez gördüm, sadece *bir kez*, çayırda! Eğitim yapıyorlardı. Başka bir şey görmedim, yemin ederim!" Ses dehşetle tizleşmiş olmasına rağmen tanıdım: El falcısı, Ivy. Neredeyse boğulur gibi konuşuyordu. "Lütfen, bir daha olmasın, bir daha olmasın, dayanamam..."

Korkunç bir çığlık.

"Bize gerçeği söylersen daha fazla acı çekmeyeceksin." Ivy hıçkırıyordu. "Haydi, 24. Benim için *bir şeylerin* olmalı. Kıza dokundu mu?"

"O... onu ça-çayırda taşıdı. Kız yorgundu. Ama eldivenleri ellerindeydi..."

"Emin misin?"

Ivy'nin nefesleri hızlandı. "Be-ben... hatırlamıyorum. Üzgünüm. Lütfen... daha fazla..." Ayak sesleri. "Hayır, *hayır*!"

Acıklı çığlıkları içimi burktu. Ona işkence eden kişinin ruhunu bedeninden uzaklaştırmak istiyordum ama yakalanma riski çok faz-

laydı. Hiç malzeme alamazsam kimseyi kurtaramazdım. Öfkeden titreyerek dinlerken dişlerimi sıktım. Kıza ne yapıyordu acaba?

Ivy'nin çığlıkları devam ediyordu. Çığlıklar kesildiğinde yüreğim ağzıma geldi.

"Yeter, *lütfen*." Ivy boğuluyor gibiydi. "Gerçeği söyledim!" İşkencecisi sessizdi. "Ama... ama kızı besliyor. Onu beslediğini biliyorum ve kız... kız hep temiz görünüyor. Ve... insanlar durugörücüleri ele geçirebildiğini ve Gardiyan'ın... bunu ka-kan hükümdarından gizliyor olması gerektiğini söylüyorlar. Yoksa şimdiye kadar ö-ölmüş olurdu."

Sessizlik korkunçtu. Ardından yumuşak ve ağır bir gürültü, ayak sesleri ve bir kapının kapanışı duyuldu.

Uzun süre olduğum yerde kaldım. Bir dakika sonra ağır kapıyı açtım. İçeride tek bir tahta sandalye duruyordu. Oturma yeri ve zeminde kan vardı.

Tenim gerilip ürperdi. Tuniğimin koluyla üstdudağımı sildim. Bir süre duvara yaslanarak başımı ellerimin arasına aldım. Ivy benden söz ediyordu.

Şimdi bunu düşünemezdim. İşkencecisi hâlâ bu binada olmalıydı. Yavaşça ayağa kalkarak en yakındaki odaya döndüm. Anahtar kilitteydi. İçeri baktım. Duvarlara silahlar sıralanmıştı: Kılıçlar, av bıçakları, bir arbalet, çelik cephaneli bir sapan. Kırmızı ceketlilere dağıttıkları silahları tuttukları yer burası olmalıydı. Bir bıçak kaptım. Kabzaya yakın bir yerinde çapa amblemi vardı. Sion yapımı. Weaver, bakanlarıyla birlikte Hükümdarlık'ta, eterik fenerden uzakta otururken buraya silah gönderiyordu.

Julian haklıydı. Öylece gidemezdim. Frank Weaver'ı korkutmak istiyordum. Buraya gönderdiği her durugörücü mahkûmun korkusunu tatmasını istiyordum.

Kapıyı kapayıp kilitledim. Başımı kaldırdığımda sararmış büyük bir harita gördüm. I. KABİR HAPİSHANE KOLONİSİ yazıyordu.

RESMİ HÜKÜMRAN BÖLGESİ. Haritayı inceledim. I. Kabir büyük merkezi konakların etrafında, çayır ve ağaçların bittiği yerde inşa edilmişti. Bütün tanıdık yerler oradaydı: Magdalen, Amarotik Evi, Hükümran Konağı, Şahintepesi ve Liman Çayırı. Haritayı duvardan alarak incelemeye devam ettim. Yanındaki baskılı harfler silinmişti ama seçiliyordu.

Tren.

Haritanın kenarlarını sıkıca kavradım. Tren. Aklıma bile gelmemişti. Hepimiz buraya trenle getirilmiştik; neden onunla gitmiyorduk ki?

Zihnim hızlanmaya başladı. Bunu nasıl, *nasıl* düşünememiştim? Sahipsiz Bölge'yi geçmeme gerek yoktu. Hisara ulaşmak için kilometrelerce yürümeme, Emimlerle karşılaşmama gerek yoktu. Yapmam gereken tek şey treni bulmaktı. Yanımda insanları götürebilirdim; Liss, Julian, herkes. Ortalama bir Sion treni yaklaşık dört yüz kişi alırdı; ayakta dururlarsa daha da fazla. Bu şehirdeki esirlerin hepsini alsam hâlâ yer kalırdı.

Yine de silaha ihtiyacımız olacaktı. Gündüz küçük gruplar halinde hareket ederek hepimiz çayıra kaçsak bile, Refaimler peşimizden gelecekti. Ayrıca giriş de korunuyor olabilirdi. Kılıflı bir bıçağa uzanarak onu sırt çantama attım. Sonra birkaç tane silah buldum. Benimkine benzer bir tabanca işe yarardı: Küçüktü, gizlemesi kolaydı ve nasıl kullanacağımı biliyordum. Bir metal kutunun üzerindeki, okunaksız yazılar yazılmış kâğıtları kenara ittim. Nick hisardayken Gardiyan'ı vurmaya çalışmıştı ama işe yaramamıştı. Mermiler sadık kırmızı ceketlilerin üzerinde işe yarardı ama Refleri alt edebilmek için normal silahlardan fazlasına ihtiyacımız vardı. Bir mermi kutusuna uzanırken kulağıma ayak sesleri geldi.

Hiç duraksamadan raflara yönelerek arkalarına gizlendim. Tam zamanında: Anahtar kilitte döndü ve iki Ref içeri girdi.

Bunu beklemeliydim. Çıkışım kapanmıştı. Pencereye sürünürsem kendimi göstermek zorunda kalırdım ve herkes yüzümü tanıyordu. Rafların arasından baktım.

Thuban.

Glosolali dilinde bir şeyler söyledi. Önümdeki küçük aralığa gözümü dayayarak yanındakini görmeye çalıştım. O anda Terebell Sheratan görüş alanıma girdi.

İkimiz de kıpırdamıyorduk. Kalbimi hissedemiyordum. Thuban'ı çağırmasını veya karnıma bir bıçak saplamasını bekledim. Parmaklarım jilemin içinde gizli duran polenlere doğru gitti fakat sonra vazgeçtim. Terebell'i haklayabilsem bile, Thuban bağırsaklarımı deşerdi.

Ne var ki Terebell beni şaşırttı. Beni ele vermek yerine bakışlarını silahlara çevirdi. "Amarotik silahları ilginç," dedi. "Birbirlerini bu kadar sık yok etmelerine şaşmamak gerek."

"Şimdi de aşağı dilde mi konuşuyoruz?"

"Gomeisa bize bu dili akıcı tutmamızı söyledi. Biraz egzersizin zararı olacağını sanmam."

Thuban duvardan arbaleti aldı. "Onunla dilimizi kirletmek istiyorsan öyle olsun. Benim üstüm olduğun günlerin hatırına bunu yapabiliriz. Ne kadar uzun, uzun zaman önceydi." Eldivenli parmaklarını çarkın üzerinde gezdirdi. "Rüyacı şansı varken Jaxon Hall'u öldürmeliydi. Şimdi karşılaşacağı ölümden daha nazik olurdu."

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Öldürüleceğinden şüpheliyim," dedi Terebell. "Ayrıca, Nashira asıl Carter'la ilgileniyor."

"Situla'yı geri tutması gerekecek."

"Şüphesiz." Terebell parmaklarını bir kılıcın üzerinden kaydırdı. "Bana hatırlatsana: Silahlardan önce bu odada ne vardı?"

"Aşağı dünyayla kâfirlik derecesinde ilgilendiğine göre, bütün kaynakların nerede tutulduğunu tam olarak bileceğini tahmin ederdim."

"Bence 'kâfir' kelimesi biraz melodramatik."

"Hiç de değil." Thuban bir avuç fırlatma yıldızı aldı. "Burada daha önce ne olduğunu mu soruyorsun? Tıbbi malzemeler. Bitki özleri. Adaçayı, yıldızpatı. Diğer leş kokulu yapraklar."

"Onları nereye taşıdılar?"

"Son birkaç dakika içinde *her şeyi* unuttun mu? Sen de metres kadar aptalsın."

Terebell'in hakkını vermek gerekirdi: Ya Thuban'ın tavrına karşı gerçekten kayıtsızdı ya da duygularını gizlemekte gerçekten çok iyiydi. Tabii duyguları varsa.

"Merakımı bağışla," dedi.

"Benim ailem bağışlamaz. Sırtındaki yara izleri bunu sana her gün hatırlatıyor olmalı." Thuban'ın gözleri Ivy'nin aurasıyla doluydu. "Bu yüzden bilmek istiyorsun. Horozibiği çalmak istiyorsun, değil mi Sheratan?"

Yara izleri.

Terebell'in yüzü sertleşti. "Kaynaklar nereye taşınmıştı?"

"İlginden hiç hoşlanmadım. Şüphe duyuyorum. Yine metresle komplo mu kuruyorsunuz?"

"O neredeyse yirmi yıl önceydi, Thuban. İnsan standartlarına göre çok uzun bir süre, ne dersin?"

"İnsan standartları umurumda bile değil."

"Geçmişimi kafama kakmak istiyorsan bilemem ama kan hükümdarının, eşiyle ilgili yorumlarından memnun olacağını hiç sanmıyorum. Ya da konumuyla ilgili sorguya açık tanımlarını."

Terebell'in sesi sertleşmişti. Thuban duvardan bir kılıç alarak ona doğru salladı. Kılıç Terebell'in boynuna iki santim kala durdu. Terebell gözünü bile kırpmadı. "Bir kelime daha edersen," dedi Thuban fısıltıyla, "*onu* çağırırım. Ve bu kez hiç uysal davranmaz."

Terebell bir an sessiz kaldı. Yüzünde bir şey gördüğümü sandım: Acı, korku. Sargas'ların birinden söz ediyor olmalıydılar. Belki de Gomeisa'dan.

"Evet. Malzemelerin nerede olduğunu hatırladım sanırım." Terebell'in sesi kısıktı. "Tom Kulesi'ni nasıl unutabildim ki?"

Thuban bir kahkaha patlattı. Bilgiyi, akıyı sindiren kan gibi hafızama kazıdım. "Kimse unutamaz." Thuban, Terebell'in kulağına tıslar gibi konuştu. "Çanın sesini de. Hâlâ anılarında çınlıyor mu, Sheratan? Nasıl çığlıklar atarak merhamet dilendiğini hatırlıyor musun?"

Kol ve bacaklarım ağrımaya başlamıştı fakat kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Thuban farkında olmadan bana yardım ediyordu. Tom Kulesi girişin üzerinde yükselen olmalıydı; çan kulesi.

"Ben merhamet dilenmedim," dedi Terebell, "adalet istedim."

Boğazından sert bir hırıltı döküldü. "Aptal!" Terebell'e vurmak için bir elini kaldırdı ve o anda donup kaldı. Havayı kokladı.

"Bir aura hissediyorum." Yine kokladı. "Odayı ara, Sheratan. İnsan kokuyor."

"Ben bir şey hissetmiyorum." Terebell yerinden kıpırdamadı. "Biz geldiğimizde oda kilitliydi."

"Bir odaya girmenin başka yolları da vardır."

"İşte şimdi paranoyak gibi konuşuyorsun."

Ama Thuban ikna olmuş gibi görünmüyordu. Burun delikleri iri iri açılmış, dudaklarını gererek dişlerini ortaya çıkarmış halde saklandığım yere doğru yürüyordu. Aklıma mide bulandırıcı bir düşünce geldi: Bir koklayıcı olarak ruhsal faaliyetlerin kokusunu alıyor olabilirdi. Beni kokumdan bulursa ölmekten beter ederdi.

Parmakları, arkasında gizlendiğim kutuya uzandı. Uzakta, başka bir odada bir şey patladı. Thuban aynı anda koşarak koridordan uzaklaştı. Terebell de peşindeydi ama kapıda durup bana döndü.

"Kaç," dedi. "Kuleye ulaş."

Ve gitti.

Şansımı sorgulamak için beklemeden sırt çantamı kaparak pencerenin pervazına çıktım. Sarmaşıklarda kollarımı ve ellerimi çizerek neredeyse düşer gibi aşağı indim.

Kanım damarlarımda hızla dolaşıyordu. Her gölge Thuban gibi görünüyordu. Revaklardan koşarak geçerken ve ana avluya yönelirken, zihnimde bazı mantıklı düşünceler toplamaya çalıştım. Terebell bana yardım etmişti. Beni gizlemişti. Hatta benim için Thuban'ın dikkatini dağıtmış gibi görünüyordu. Geldiğimi, neyin peşinde olduğumu biliyordu ve beni gördükten sonra benim dilimde konuşmaya başlamıştı. O da onlardan biriydi. Yaralı olanlardan. Geçmişleriyle ilgili daha fazla bilgi edinmeli, neler olduğunu anlamalıydım ama önce Tom Kulesi'ne girip malzeme almalı, sonra da Gardiyan'a geri dönmeliydim.

Patlama girişteki bir grup kemik sökücüyü çan kulesinden uzaklaştırmıştı. Karanlık bir kemerde durdum. Tam zamanında; o anda az önce ulaşmak üzere olduğum yerden koşarak revaklara daldılar. Dışarı kaçmak üzereydim. "28, 14, Çayır Binası'nı tutun," diye seslendi biri. "6, sen benimle gel. Diğerleri, avluları tutun. Kraz ve Mirzam'ı çağırın."

Fazla zamanım yoktu. Ayağa fırlayarak ana avluya doğru hızla koştum.

Ev çok büyüktü. Kapalı ve açık geçitlerle birbirine bağlanıyordu. *Labirentteki fare*. Durmaya cesaret edemezdim. Sırt çantamın kayışlarını göğsüme sardım. Tom Kulesi'ne girmenin bir yolu olmalıydı. Ana girişin yanında bir kapı var mıydı? Acele etmek zorundaydım: Kraz ve Mirzam, Ref isimleriydi ve ihtiyacım olan son şey, en azından üçü düşman olan dört Ref'in Ev'e gelip peşime düşmesiydi. Gardiyan'ın Terebell gibi çok fazla dostu olduğunu sanmıyordum.

Avlunun kenarında durdum. Çok genişti ve ortasında bir süs havuzu vardı. Havuzun ortasına bir heykel konmuştu. Kendimi göstermekten başka seçeneğim yoktu. Hız, gizliliğin üzerine çıkmak zorundaydı.

Otların üzerinden hızla fırladım. Kaburgalarım acıyordu. Havuza ulaştığımda sığ sudan koşarak geçtim ve fıskiyenin arkasına gizlendim. Suyu belime kadar yükseltmek için iyice çömeldim. Başımı kaldırdığımda donakaldım. Nashira bana bakıyordu. Taştan bir Nashira.

Avluda kimse yoktu. Bir aura hissedebiliyordum fakat tehdit oluşturamayacak kadar uzaktaydı. Havuzdan fırlayarak çan kulesine koştum. Dar kemeri hemen gördüm. Burası çana çıkıyor olmalıydı. Bir Ref'le karşılaşmamak için dua ederek merdivenden yukarı koştum; geçit o kadar dardı ki hiç şansım olmazdı. Tepeye ulaştığımda ortama baktım.

Bir hazine koleksiyonuydu. Güneşle aydınlanan yüzlerce rafa cam kavanozlar dizilmişti. Bana şekerlemeleri hatırlattılar: Parlak, renkli, yıldız gibi ışıldayan şeyler. Yanardöner sıvılar, parlak renkli tozlar, sıvı içine konmuş egzotik bitkiler vardı; hepsi çok güzel ve yabancıydı. Oda kokularla doluydu: Bazıları keskin, bazıları kötü, bazıları tatlıydı. Tıbbi malzemeleri bulmak için rafları taradım. Şişelerin çoğunun üzerinde Sion sembolü ve İngilizce yazılar vardı ama bazılarının üzerine tuhaf oymalar işlenmişti. Muhtemelen el konmuş numalar da vardı. Gözüme bir gösteri taşı ilişti. Ve bir kart destesi. Onlar Liss içindi. Kartları çabucak gözden geçirerek resimlerini inceledim. Bir Thoth destesiydi –Liss'in daha önce kullandıklarından farklıydı– ama yine de fal için kullanılabilirdi.

Desteyi çantama attım. Silvaden, parafin ve antiseptik aldım. Muhtemelen çana açılan bir kapı daha vardı fakat oradan geçmedim. Bu son malzeme olacaktı: Çanta kaldırılamayacak kadar ağırlaş-

mıştı. Kayışları omuzlarıma geçirerek basamaklara döndüm... ve bir Ref'le göz göze geldim.

Bütün yaşam fonksiyonlarım durmuş gibiydi. Bir kukuletanın altından sarı renkli iki göz bana bakıyordu.

"Bak, bak," dedi. "Kulede bir hain."

Bana yaklaştı. Çantayı bırakarak bir anda en yakındaki raflara tırmandım.

"Sen rüyagezer olmalısın. Ben Kraz Sargas; Refaimlerin kan vârisi." Alaycı bir tavırla eğildi. Yüzünde Nashira'yla benzerliğini görebiliyordum; bakır rengi gür saçları ve iri gözkapaklarıyla. "Seni Arcturus mu gönderdi?"

Tek kelime etmedim.

"Yani kan hükümdarına saygısını böyle gösteriyor. Kan hükümdarı buna hiç memnun olmayacak." Eldivenli ellerinden birini uzattı. "Aşağı in, rüyagezer. Seni Magdalen'e geri götüreceğim."

"Ve bütün bunlar olmamış gibi mi yapacağız?" Yerimden kıpırdamadım. "Beni Nashira'ya götüreceksin."

Sabrı taştı. "Beni seni ezmek zorunda bırakma, sarı ceketli."

"Nashira ölmemi istemiyor."

"Ben Nashira değilim."

Artık başım beladaydı. Beni hemen öldürmezse, doğruca Hükümran Konağı'na götürürdü. İçinde beyaz yıldızpatı olan bir kavanoz gözüme ilişti. Hafızasını silebilirdim.

Böyle bir şansım olmadı. Kolunun tek bir hareketiyle Kraz bütün kitap rafını yere devirdi. Şişeler ve kavanozlar yere çarparak paramparça oldu. Ezilmemek için yerde yuvarlanarak uzaklaşırken cam parçalarından biri yanağımı kesti. Dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Çatlamış kaburgam canımı yaktı.

Yeterince hızlı ayağa kalkamadım. Yaralarım beni yavaşlatıyordu. Burada hiç ruh yoktu; onu püskürtmek için kullanabileceğim bir şey bulamıyordum. Kraz beni jilemden yakalayarak duvara

çarptı. Neredeyse bayılıyordum. Kaburgalarım göğüs kafesimden sökülüyormuş gibi geliyordu. Kraz saçlarımı yakalayarak başımı arkaya attı ve nefes aldı; havadan daha fazlasını emmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefesti. Kan gözlerime hücum ederken ne olduğunu anladım. Tekmeledim, tırmaladım, çırpındım ve etere ulaşmaya çalıştım. Çoktan elimden kaymaya başlamıştı bile.

Kraz çok açtı. Bütün parıltımı söndürecekti.

Sağ kolumu kıpırdatamıyordum ama sol kolum serbestti. Adrenalinin etkisiyle babamın bana öğrettiği şeyi yaptım: Parmağımı Kraz'ın gözüne soktum. Saçlarımı bırakır bırakmaz cebimdeki şişeyi çıkardım. Kırmızı çiçek.

Kraz eliyle boğazımı yakalayarak dişlerini gösterdi. Zihnine saldırmayı denersem, vücudum onarılmayacak şekilde hasar görürdü. Seçeneğim yoktu. Şişeyi yüzüne çarptım.

Koku iğrençti. Çürük kokusu. Tatlı, yakıcı bir çürük kokusu. Kraz insanüstü bir çığlık attı. Polenler doğruca gözlerine kaçmıştı. Kararıp akmaya başlamışlardı ve yüzü çirkin, alacalı bir gri renk almıştı. "Hayır," dedi. "Hayır, sen... *hayır*..."

Sonra glosolali dilinde konuştu. Gözlerim kararırdı. Bu alerjik bir tepki miydi? Kusmuğum ağzıma geldi. Elimi sırt çantama atarak tabancayı aldım ve başına kaldırdım. Kraz dizlerinin üzerine çöktü.

Öldür onu.

Avuçlarım kayganlaşmıştı. Trende altmuhafıza yaptıklarımdan sonra, buraya getirilmeme neden olan suçu işledikten sonra bile bunu yapıp yapamayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Birinin daha canını alabilir miydim? Ama o anda Kraz ellerini yüzünden çekti ve kurtarılamaz halde olduğunu anladım. Gözümü bile kırpmadım.

Tetiği çektim.

Rüya

Güvenliğe dönüş yolculuğu bulanıktı. Çatıların üzerinden koşarak eski kiliseyi geçtim ve Magdalen'e bağlanan uzun yollara indim. Konağa ulaşırken pencerelerin birinden bir kol uzanarak beni içeri çekti.

Gardiyan. Beni beklemişti. Tek kelime etmeden beni bir kapıdan geçirdi. Doğu avlusuna çıktık. Boş geçitlere daldık. Revaklardan geçip merdivenden çıktık. Konuşmaya cesaret edemiyordum. Kuleye ulaşır ulaşmaz, şöminenin yanında yere çöktüm. Parmaklarım halının üzerine siyah polenler bıraktı. İse benziyordu.

Gardiyan hiç duraksamadan kapıyı kilitledi, gramofonu kapadı ve odanın iki tarafındaki perdeleri çekti. Birkaç dakika boyunca doğu tarafındaki pencerede bir aralıktan bakarak dışarıyı izledi. Sırt çantamı yere bıraktım. Kayışlar omuzlarımı kesmişti.

"Onu öldürdüm."

Bana baktı. "Kimi?"

"Kraz. Onu vurdum." Bütün vücudum titriyordu. "Bir Sargas'ı öldürdüm; Nashira beni öldürecek. *Sen* beni öldüreceksin..."

"Hayır."

"Nedenmiş?"

"Bir Sargas benim için bir kayıp değildir." Tekrar pencereden dışarı baktı. "Öldüğünden emin misin?"

"Elbette öldü. Yüzünden vurdum."

"Mermiler bizi öldüremez. Polenleri kullanmış olmalısın."

"Evet." Soluklanmaya çalıştım. "Evet, kullandım."

Uzun süre konuşmadı. Kanıtlarla birlikte orada otururken ciğerlerim patlayacak gibiydi. "Bir Sargas bir *insan tarafından* öldürülürse," dedi sonunda, "Nashira'nın en son isteyeceği şey, haberin şehre yayılmasıdır. Ölümsüzlüğümüzün sorgulanmaması gerekir."

"Yani gerçekten ölümsüz değil misiniz?"

"Zarar görmez değiliz." Önümde eğilerek gözlerimin içine baktı. "Seni gören oldu mu?"

"Hayır. Dur, evet... Terebell."

"Terebell sırrını korur. Seni gören tek kişi oysa, korkacak bir şey yok."

"Thuban da oradaydı. Bir patlama oldu." Başımı kaldırdım. "Sen bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Tehlikede olduğunu hissettim. Ev'e birini yollamıştım. Dikkatleri dağıttı. Nashira sadece bir mumun gaz sızıntısına çok yakın bırakıldığını öğrenecek."

Haber beni pek rahatlatmamıştı. Şimdiye kadar üç kişiyi öldürmüştüm ve kurtarmayı başaramadıklarımı saymıyordum bile.

"Kan kaybediyorsun."

Açık kapıdan görünen banyo aynasına baktım. Yanağımda uzun, sığ bir kesik vardı. Yüzeye kan çıkaracak kadar derindi. "Evet," dedim.

"Seni yaralamış."

"Sadece cam parçasıydı." Kesiğe dokundum. "Olanları öğrenir misin?"

Yanağıma bakmaya devam ederek başıyla onayladı. Gözlerinde dikkatimi çeken bir şey vardı: Bir karanlık, bir gerginlik. Başka bir şey düşünüyordu. Gözlerime bakmıyordu; yara onu hipnotize etmiş gibiydi.

"Tedavi edilmezse bu iz bırakır." Eldivenli parmaklarıyla çenemi tuttu. "Temizlemek için bir şeyler getireceğim."

"Kraz'a olanları da öğreneceksin."

"Evet."

Kısa bir an göz göze geldik. Alnım kırıştı ve dudaklarımda bir soru oluştu.

Sonunda sormamaya karar verdim.

"En kısa sürede dönerim." Kalktı. "Sana temizlenmeni öneririm. Şurada giysiler var."

Gardırobu işaret ediyordu. Üniformama baktım. Jile polenlerle kaplanmıştı: Suçlarımın lanet olasıca kanıtları. "Doğru," dedim.

"Şu yarayı da temiz tut."

Ben karşılık veremeden gitti.

Ayağa kalkarak aynaya yaklaştım. Kesik, tenimde kurşuni bir iz bırakmıştı. Jax'in yaptıklarından sonra bile beni böyle görmek onu rahatsız mı ediyordu? Yüzümü görünce kendi yaralarını mı düşünmüştü; sırtında gizli tuttuklarını?

Saçlarımdan iğrenç bir koku yayılıyordu. Polenler. Banyo kapısını kilitledim, giysilerimi üzerimden attım ve sıcak suyu açtım. Bacaklarım titriyordu. Tırmanırken dizimi sıyırmıştım. Sıcak suyun altında saçlarımı yıkadım. Derimin altında eski çürüklerim zonklarken üzerlerinde yenileri oluşuyordu. Kaskatı kesilmiş kasları ısıtmak için birkaç dakika bekledikten sonra yeni bir kalıp sabun alarak kan, ter ve polenleri ovaladım. Hırpalanmış vücudum berbat görünüyordu. Ancak küvetteki su boşaldıktan sonra sakinleşmeye başladım.

Onunla tren hakkında konuşmalı mıydım? Beni durdurmaya çalışabilirdi. Gitmeme izin verebilecekken beni geri getirmişti. Diğer yandan, trenin korunup korunmadığını ve çayırda girişini nerede bulacağımı öğrenmem gerekiyordu. Eğitim seanslarından hatırladığım bir şey yoktu; bir kapak, bir kapı. Gizli olmalıydı.

Odaya döndüğümde gardıropta temiz bir sarı üniforma buldum. Polenler halıdan süpürülmüştü. Çekyata oturdum. Kraz Sargas'ı, Refaimlerin kan vârisini gözlerinin arasından vurarak öldürmüştüm. O ana kadar öldürülemeyecek kadar güçlü olduklarını sanıyordum. Nedeni polenler olmalıydı; mermi sadece işini bitirmişti. Kuleden ayrılırken ceset gözlerimin önünde çürüyordu. Birkaç polen tanesi onu havaya uçurmuştu.

Kapı açıldığında irkildim. Gardiyan geri dönmüştü. Yüzü odadaki bütün gölgeleri yansıtıyordu.

Gelip yanıma oturdu. Bir pamuk alıp kehribar renkli bir sıvının içine batırdı ve yanağımdaki kanı sildi. Sessizce ona bakarak kararını bekledim. "Kraz ölmüş," dedi hiçbir duygu belirtisi göstermeden. Yanağım yanıyordu. "Kan hükümdarının sıradaki vârisiydi. Öğrenselerdi herkesin önünde işkence görürdün. Malzemelerin eksik olduğunu biliyorlar fakat seni gören olmamış. Gündüz kapıcısının hafızası silindi."

"Benden şüphelenen var mı?"

"İçten içe şüphelenen olabilir ama kanıt yok. Neyse ki onu öldürmek için *ruhunu* kullanmamışsın, yoksa kimliğin açıkça ortaya çıkardı."

Titremem şiddetlendi. Her zamanki ben; önemli birini kim olduğunu bile bilmeden öldüren. Nashira bunu öğrenirse ben de bir ölüm maskesi olurdum. Gardiyan'a baktım.

"Polenler Kraz'a ne yaptı? Gözleri... *yüzü*..."

"Biz göründüğümüz gibi değiliz, Paige." Gözlerime baktı. "Polenlerin uygulanmasıyla ateş edilmesi arasında ne kadar süre geçti?"

Ateş edilmesi. Cinayet değil. *Ateş edilmesi* demişti. Sanki oradan geçen biriymişim gibi. "Belki on saniye."

"O on saniyede ne gördün?"

Düşünmeye çalıştım. Oda buharla doluydu ve başımı çarpmıştım. "Sanki... sanki yüzü... çürüyor gibiydi. Gözleri beyazdı. Bütün renklerini kaybetmiş gibi. Ölü gözleri vardı."

"İşte anladın."

Ne demek istediğini anlayamamıştım. *Ölü gözler.*

Ateş çıtırdayarak odayı ısıttı. Fazla sıcaktı. Gardiyan çenemi kaldırarak yanağımdaki yarayı ışığa doğru tuttu. "Nashira bunu görecek," dedim. "Anlayacak."

"Düzeltilebilir."

"Nasıl?"

Cevap vermedi. *Nasıl* veya *neden* diye sorduğum her seferinde sohbetten sıkılıyor gibi görünüyordu. Masasına gidip bir cebe sığacak kadar küçük metal bir silindir çıkardı. Yan tarafında kırmızı harflerle SİON MALI yazıyordu. Üç yara bandını açtı. Onları yapıştırırken hiç kıpırdamadım.

"Acıyor mu?"

"Hayır."

Elini yüzümden çekti. Şeritlere dokundum. "Ev'de bir harita gördüm," dedim. "Liman Çayırı'nda bir tren olduğunu biliyorum. Tünel girişinin yerini öğrenmem gerek."

"Bunu öğrenmeyi neden istiyorsun?"

"Çünkü gitmek istiyorum. Nashira beni öldürmeden."

"Anlıyorum." Gardiyan koltuğuna geri döndü. "Ve benim de gitmene izin vereceğimi düşünüyorsun."

"Evet, öyle düşünüyorum." Enfiye kutusunu kaldırıp gösterdim. "Yoksa bunun Nashira'ya ulaşacağından emin olabilirsin."

Sembol, ışığı yansıtarak parıldadı. Gardiyan parmaklarını koltuğun kolçağına vuruyordu. Pazarlık etmeye çalışmıyordu; sadece hafifçe yanan gözlerle bana bakıyordu. "Treni kullanamazsın," dedi.

"İzle de gör."

"Beni yanlış anladın. Tren sadece Westminster Hükümdarlığı tarafından kullanılabiliyor. Belli tarihlerde ve belli saatlerde gelip gitmek üzere programlı. O saatler *değiştirilemez*."

"Yiyecek getiriyor olmalı."

"Tren sadece insan nakliyatı için kullanılıyor. Yiyecek kuryeler tarafından getiriliyor."

"Yani bir sonraki tren," gözlerimi kapadım, "Kemik Mevsimi'ne kadar gelmeyecek." 2069'a kadar. Kolay bir kaçış hayalim suya düşmüştü. Sonuçta mayın tarlasından geçmem gerekecekti.

"Sana yaya olarak geçmeye çalışmamanı öneririm," dedi, aklımdan geçeni anlamış gibi. "Emimler ormanı avlanma sahası olarak kullanıyor. Sahip olduğun yetenekle bile uzun süre dayanamazsın. Sürü halinde olursan mümkün değil."

"Bekleyemem." Koltuğun kolçağını kemiklerimin beyazı belirene kadar sıktım. "Gitmek *zorundayım*. Beni öldüreceğini biliyorsun."

"Elbette öldürecek. Artık yeteneğin olgunlaştığına göre, onu elde etmek istiyor. Saldırmak için uzun süre beklemeyecektir."

Gerildim. "Olgunlaşmak mı?"

"Hisarda 12'yi ele geçirdin. Seni gördüm. Tam potansiyeline ulaşmanı bekliyordu."

"Ona söyledin mi?"

"Öğrenecektir ama benden değil. Bu odada konuşulanlar bu odada kalır."

"Neden?"

"Karşılıklı güvenden dolayı."

"Sen anılarımı izledin. Sana neden güveneyim?"

"Sana kendi rüya âlemimi göstermedim mi?"

"Evet," dedim. "Soğuk, boş rüya âlemin. Sen boş bir kabuktan ibaretsin, değil mi?"

Aniden ayağa kalkarak kitap rafına gitti ve devasa boyutlarda eski bir cilt çıkardı. Kaslarım kopacakmış gibi gerildi. Ben daha tek kelime edemeden içinden ince bir kitapçık çıkarıp masanın üzerine attı. Gözümü kitapçıktan ayıramıyordum. *Doğadışılığın Yararları Üzerine*. Benim broşürüm; kartelin kanıtlarıyla. Uzun süredir ondaydı.

"Benim rüya âlemim kendi eski hayatına açlık duyuyor olabilir ama şu broşürün yazarı gibi insanları haneler halinde göremiyorum. Bunda anı okuyucular yok. Refaimler yok. Ben o açıdan bakmıyorum." Doğruca gözlerime baktı. "Birkaç aydır seninle birlikte yaşıyorum. Bunu rızan olmadan yapmış olsam bile geçmişini öğrendim. Niyetim mahremiyetine tecavüz etmek değildi fakat ne olduğunu görmek istedim. Seni *tanımak* istedim. Sana sıradan bir insan gibi davranmak istemedim; değersiz, aşağılık."

Bu beklenmedik bir şeydi. "Neden?" dedim bakışlarımı gözlerinden ayırmadan. "Neden umursuyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir."

Yararlar'ı aldım ve bir çocuğun kaybedip bulduğu oyuncağına yapacağı gibi göğsüme bastırdım. Jaxon'ın hayatını kurtarmışım gibi hissediyordum. Gardiyan beni izliyordu.

"Mim patronuna gerçekten değer veriyorsun," dedi. "O hayata geri dönmek istiyorsun. Kartele."

"Bu broşürde Jaxon'dan fazlası var."

"Tahmin edebiliyorum."

Gelip yanıma oturdu. Birkaç dakika sessizlik oldu. Bir insan ve bir Refaim, gündüz ve gece kadar farklı; kendi fanusumuzun içine sıkışmış haldeydik. O kurumuş çiçek gibi. Enfiye kutusunu

alıp küçük bir horozibiği şişesi çıkardı. "Kendini yalnız hissediyorsun." Bir kadehe boşalttı. "Bunu hissediyorum. Yalnızlığını."

"Yalnızım."

"Nick'i özlüyorsun."

"O benim en iyi arkadaşım. Elbette onu özlüyorum."

"Daha fazlasıydı. Onunla ilgili anıların olağanüstü detaylı; renk ve yaşam dolu. Ona hayransın."

"Gençtim." Sesim zor çıkıyordu. En hassas noktamı dürtüklemeye devam etmekte kararlı görünüyordu.

"Hâlâ gençsin." Konuyu kapatmaya niyeti yoktu. "Bütün anılarını görmedim. Bir şey eksikti."

"Bunları konuşmaya gerek yok."

"Aynı fikirde değilim."

"Herkesin kötü anıları vardır. Neden benimkilerle ilgileniyorsun?"

"Anı benim can damarım. Tıpkı rüya alemlerinin senin için olduğu gibi, o da benim etere uzanan yolum." Eldivenli parmaklarından birini alnıma değdirdi. "Beni rüya âlemim aracılığıyla tanımak istedin. Buna karşılık ben de senin anılarını istiyorum."

Dokunuşu kanımı dondurdu. Geri çekildim. Gardiyan bir süre bana bakarak tepkimi tarttıktan sonra yerinden kalkarak bir zilin ipini çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir şeyler yemen gerek."

Gramofonu açtı ve pencereden dışarı baktı.

Yemek servisi diyemeyeceğim bir sürede Michael geldi. Gardiyan'ın emirlerini dinledi. On dakika sonra bir tepsiyle geri dönüp kucağıma bıraktı. Gücümü toparlamama yetecek kadar yiyecek vardı: Bir fincan çay, bir kâse şeker, domates çorbası ve ılık ekmek. "Teşekkür ederim," dedim.

Bana kısaca gülümsedikten sonra Gardiyan'a dönerek bir dizi karmaşık işaret yaptı ve Gardiyan başıyla onayladı. Michael eğile-

rek çıktı. Gardiyan bana baktı; beni yemeye ikna etmesine gerek olup olmayacağını görmek istiyordu. Çaydan bir yudum aldım. Çok küçükken hastalandığımda büyükannemin bana çay verdiği zamanları hatırladım; çayın gücüne inanırdı. Ekmekten birkaç lokma aldım. Şimdi beni ve duygularımı mı okuyordu? Anılarımın beni sakinleştirdiğini hissedebiliyor muydu? Ona odaklanmaya, altın kordonu kullanmaya çalıştım ama bir şey yoktu.

Yemeğimi bitirince tepsiyi alıp sehpanın üzerine koyduktan sonra tekrar gelip yanıma oturdu. Boğazımı temizledim.

"Michael ne dedi?"

"Nashira'nın diğer Sargas'ları konağına çağırdığını söyledi. Kulakları iyi çalışır," diye ekledi hafifçe keyifli bir sesle. "Bana onun ortamından bir sürü bilgi getirir. Amaroz geçirdiği için Nashira onun geliş gidişlerini izleyemiyor."

Yani Michael gizlice casusluk yapıyordu. Bunu aklımda tutacaktım. "Onlara Kraz'dan söz ediyor." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Onu öldürmek istemedim. Sadece..."

"O seni öldürürdü. Kraz'ın insanlara karşı derin bir nefreti vardı. Varlığımızı açıklayacağımız zaman geldiğinde insan çocukları kontrol şehirlerimize çekmeyi planlıyordu. Küçük, narin kemiklerine meraklıydı. Kuracılık için."

Bütün benliğimin tiksintiyle sarsıldığını hissettim. Kuracılık çok çeşitli *sorte*'ler yani gruplanmış aletler kullanmayı gerektirirdi; ruhlar resimlere toplanır veya belli bir yöne zorlanırdı. Her türde *sorte* kullanılırdı: İğneler, zarlar, anahtarlar. Kemik kullananlar vardı ama ölülere duyulan saygıdan dolayı genellikle çok eski iskeletler kullanılırdı. Kraz kuracılık için çocuk kemikleri çalmışsa, onu öldürdüğüme sevinirdim.

"Öldüğüne şükrediyorum," dedi Gardiyan. "Bu dünyada korkunç bir belaydı."

Cevap vermedim.

"Suçluluk duyuyorsun," dedi.

"Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Yapabildiklerimden. Ben..." Bitkin bir tavırla başımı iki yana salladım. "Sürekli birilerini öldürüyorum. Bir silah olmak istemiyorum."

"Yeteneğin tehlikeli ama seni hayatta tutuyor. Sana kalkan oluyor."

"Bir kalkan değil. Bir silah gibi. Parmağım tetikte yaşıyormuşum gibi." Halının desenlerine baktım. "İnsanlara zarar veriyorum. Yeteneğim bu."

"Kasıtlı olarak değil. Ne yapabileceğini her zaman bilmiyordun."

Neşesiz bir kahkaha attım. "Ah, yapabileceğimi biliyordum. *Nasıl* yapıldığını bilmiyordum fakat insanların kanını akıtanın kim olduğunu biliyordum. İnsanların başını ağrıtanın kim olduğunu biliyordum. İnsanlar benimle alay ettiğinde –Molly İsyanları konusunu açtıklarında– canları yanıyordu. Hepsi sadece onları zihinsel olarak zorladığım içindi. Bir açıdan bundan hoşlanıyordum da," dedim. "Daha on yaşındayken bile hoşuma gidiyordu. İntikam almaktan hoşlanıyordum. Bu benim küçük sırrımdı." Bakışlarını benden ayırmıyordu. "Ben algıcılar veya medyumlar gibi değilim. Arkadaşlık etmek ya da kendimi korumak için sadece ruhları kullanmıyorum. Ben onlardan biriyim. Anlıyor musun? İstediğimde ölebiliyor, istediğimde bir ruha dönüşebiliyorum. İnsanlar benden bu yüzden korkuyor. Ben de onlardan bu yüzden korkuyorum."

"Onlardan farklısın, evet. Ama bu korkman gerektiği anlamına gelmez."

"Evet, gelir. Ruhum tehlikeli."

"Sen tehlikeden korkmuyorsun, Paige. Bence ondan güç alıyorsun. Ömrünü belirgin ölçüde kısaltacağını bilmene rağmen Jaxon Hall'la çalışmayı kabul ettin. Tutuklanma riskini de biliyordun."

"Paraya ihtiyacım vardı."

"Baban Sion'da çalışıyor. Paraya ihtiyacın yoktu. Paraya hiç dokunduğunu bile sanmıyorum. Tehlike seni etere yaklaştırıyor," dedi. "Bu yüzden her fırsatta tehlikeye atılıyorsun."

"Konu bu değildi. Ben bir adrenalin bağımlısı filan değilim. Sadece diğer durugörücülerle birlikte olmak istiyordum." Sesimde yine öfke vardı. "Beyni yıkanmış bir Sion öğrencisi gibi yaşamak istemiyordum. Bir şeyin parçası olmak istiyordum. *Önemim* olmasını istiyordum. Bunu anlayamıyor musun?"

"Nedenler sadece bunlar değildi. Özellikle birini düşünüyordun."

"Yapma." Dudaklarım titredi.

"Nick'i düşünüyordun." Gözlerime bakmaya devam etti. "Onu seviyordun. Onun peşinden her yere giderdin."

"Bunu konuşmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sadece bana ait. Mahrem. Siz anı okuyucular mahremiyet kavramını anlamaz mısınız?"

"Çok uzun süre sır olarak gizledin." Bana dokunmuyordu ama bakışları da aynı ölçüde yakındı. "Uyanıkken anılarına bakamam. Ama uyuduğun anda zihninden geçen görüntüleri görebilirim ve sen de daha önce olduğu gibi rüyanda onları görürsün. Anı okuyucuların yeteneği budur. Ortak bir rüya yaratmak."

"Hiç sıkılmadığından eminim." Sesimde aşağılama vardı. "İnsanların kirli çamaşırlarını görmekten."

Sözlerime aldırmadı.

"Beni uzak tutmayı öğrenebilirsin elbette ama benim ruhumu da kendininki kadar iyi tanıman gerekir. Ve benimki kadar yaşlı

bir ruhu tanımak zordur." Duraksadı. "Ya da kendini bu dertten kurtarıp içini görmeme izin verebilirsin."

"Bunun ne yararı olacak?"

"Bu anı bir engel. İçinde hissettim; rüya âleminin derinliklerine gömülmüş." Bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. "Üstesinden gelirsen ondan kurtulursun. Ruhun ondan kurtulur."

Derin bir nefes aldım. Teklifi bana cazip gelmemeliydi. "Sadece uyumam yetecek mi?"

"Evet. Bunun için sana yardım edebilirim." Enfiye kutusundan bir tutam kahverengi yaprak aldı. "Hapların içindeki buydu. Bir karışım hazırlarsam onu içer misin?"

Omuz silktim. "Bir doz daha ne fark eder ki?"

Gardiyan uzunca bir an bana baktı.

"Pekâlâ," dedi.

Odadan çıktı. Alt katta Michael'ın çalıştığı bir mutfak olduğunu tahmin ediyordum.

Başımı yastıklara dayadım. Göğsüme soğuk, yavaş bir titreme yayılarak kaburgalarımın arkasındaki boşluğu doldurdu. Gardiyan'dan şiddetle nefret etmiştim çünkü ne olduğunu biliyordum ve beni anlıyor gibi görünüyordu. Ondan nefret etmek bana güç vermişti. Şimdiyse ona en özel anımı göstermek üzereydim. Ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama emin olamazdım. Rüyamda görmem gerekiyordu.

Gardiyan geri döndüğünde içimde isyankâr bir kararlılık vardı. Cam bardağı elinden aldım. Ağzına kadar sulandırılmış bal renginde şeffaf bir sıvıyla doluydu. Yüzeyinde üç tane yaprak yüzüyordu. "Tadı acıdır," diye uyardı "ama anılarını daha net görmemi sağlar."

"Daha önce ne gördün?"

"Parçalar. Sessiz süreçler. O anların her birinde ne hissettiğine ve ne kadar güçlü hissettiğine bağlı. Anının o kısmının seni hâlâ ne kadar rahatsız ettiğine."

Çaya baktım. "O halde buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

"İşini kolaylaştırır."

Muhtemelen haklıydı. Sadece böyle bir anıyla yüzleşme düşüncesi bile ellerimin titremesine neden olmuştu. Bir kez daha hayatımı değiştiren bir karar verdiğimi hissederek bardağı dudaklarıma götürdüm.

"Dur."

Duraksadım.

"Paige, bana bu anını göstermek zorunda değilsin. Kendi iyiliğin için göstermeni umarım. Umarım gösterebilirsin. Ama hayır da diyebilirsin. Mahremiyetine saygı duyuyorum."

"O kadar zalim olamam," dedim. "Hiçbir şey sonu olmayan bir hikâyeden daha kötü olamaz." O bir karşılık veremeden karışımı içtim.

Gardiyan yalan söylemişti: Bu sıvı sadece acı değildi. Hayatımda tattığım en iğrenç şeydi; bir ağız dolusu metal parçası gibiydi. Bir daha adaçayına dokunmaktansa çamaşır suyu içmeyi tercih edeceğime karar verdim. Gardiyan yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sakın kusma, Paige. Sakın kusma!"

Denedim. Birazı bardağa geri döndü ama çoğu mideme indi. "Şimdi ne olacak?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Bekle."

Uzun süre beklemem gerekmedi. Mide bulantıları dalgalar halinde beni sarsarken öne eğildim. Tadı o kadar kalıcıydı ki ağzımdan hiç silinmeyeceğini düşündüm.

O anda ışıklar söndü. Yastıkların üzerine devrildim ve uykuya daldım.

Çözülüş

Bir seanstaymış gibi çember halinde duruyorduk. Yedi Mühür'den altısı.

Nadine birini öldürecekti. Bunu yüzünün her santiminde görebiliyordum. Çemberin ortasında Zeke Sáenz kadife kurdelelerle bir sandalyeye bağlanmış halde oturuyordu ve başı kardeşinin ellerinin arasındaydı. Saatlerdir zihnine saldırıyorduk ama ne kadar çırpınıp homurdansa da Jax vazgeçmiyordu. Yeteneği öğrenilebilirse çete için önemli bir kaynak olacaktı: Hem ruhlardan hem de diğer durugörücülerden gelen bütün dış etkilere dayanma gücü. Bu yüzden koltuğunda oturuyor, purosunu tüttürüyor, birimizin Zeke'i kırmasını bekliyordu.

Jax uzun süre Zeke'i incelemişti. Bizi unutmuş, kendi başımıza bırakmıştı. Uzun araştırmalardan sonra bile, saldırdığımızda okunmazımızın bu kadar acı çekeceğini tahmin edememişti. Rüya âlemi esnek ve dayanıklıydı; ruhların geçmesine izin vermiyordu. Üzerine ruh grubu üzerine ruh grubu göndermiştik ve hiçbiri işe

yaramamıştı. Zihni bir mermere çarpan su gibi hepsini odanın dört bir yanına savuruyordu. Yeni adı gibi: Siyah Elmas.

"Haydi, *haydi*, sizi iğrenç beceriksizler," diye bağırdı Jax. Yumruğunu masaya vurdu. "O kadar yüksek sesle üç kez çığlık attığını duymak istiyorum!"

Bütün gün *Danse Macabre*'ı çalıp içki içmişti: Bu kesinlikle iyiye işaret değildi. Çok fazla ruhu kontrol ettiği için yüzü kızarmış olan Eliza ona sert bir bakış attı. "Bugün şezlongunun ters tarafından mı kalktın, Jaxon?"

"Yine!"

"Acı çekiyor," dedi Nadine, öfkeden kızarmış yanaklarla. "Ona bir bak! Buna dayanamaz!"

"Acı çeken *benim*, Nadine. İnatçılığınız yüzünden acı çekiyorum." Jax'in sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Beni yerimden kaldırmayın, çocuklar. Tekrar. Yapın."

Kısa bir sessizlik oldu. Nadine ağabeyinin omuzlarını tutarken saçları önüne düştü. Artık saçları koyu kumraldı ve daha kısaydı. Daha az dikkat çekiyordu ama bu halinden nefret ediyordu. Hisardan nefret ediyordu. En çok da bizden nefret ediyordu.

Kimse kıpırdamayınca Eliza ruh yardımcılarından birini çağırdı; on yedinci yüzyıldan kalma ilham perisi JD. Rüya âleminden etere sıçradığında ışıklar titrerdi. "JD'yi deneyeceğim." Kaşlarını çattı. "Yaşlı bir ruh da işe yaramazsa, neyin yarayacağını bilmiyorum."

"Belki bir kötü ruh?" diye önerdi Jax son derece ciddi bir tavırla.

"Üzerinde bir kötü ruh filan *kullanmıyoruz*!"

Jax purosunu tüttürmeye devam etti. "Çok yazık."

Odanın diğer tarafında Nick perdeleri kapadı. Yaptığımız şey onu afallatmıştı ama durduramazdı.

Zeke heyecanı kaldıramadı. Bakışlarını ruha dikmişti. "Ne yapıyorlar, Dee?"

"Bilmiyorum." Nadine soğuk bakışlarını Jaxon'a çevirdi. "Dinlenmesi gerek. O ruhu üzerine salarsan ben..."

"Sen ne?" Jaxon'ın dudaklarından duman süzüldü. "Bana öfkeli bir melodi mi çalacaksın? Lütfen, çekinme. Ruhtan gelen müziğe bayılırım."

Nadine dişlerini sıktı ama yemi yutmadı. Jaxon'a itaatsizlik etmenin cezasını biliyordu. Gidecek, ağabeyini götürecek başka yeri yoktu.

Zeke titredi. Sanki Nadine'den iki yaş büyük değil de, ondan küçükmüş gibiydi.

Eliza önce Nadine'e, sonra Jaxon'a baktı. Onun sessiz emriyle ilham perisi ileri atıldı. Görmüyor ama hissediyordum; Zeke'in acı çığlığına bakılırsa o da hissetmişti. Başı arkaya savruldu ve boynundaki kaslar gerildi. Nadine yine dişlerini sıkarken kollarını ona sardı. "Üzgünüm." Çenesini ağabeyinin başına dayadı. "Çok üzgünüm, Zeke."

Yaşlı ve kararlı olan JD'nin doğasında inatçılık vardı. Ona Zeke'in Eliza'ya zarar vereceği söylenmişti ve bunu durdurmaya kesinlikle kararlıydı. Zeke'in yüzü terden ve gözyaşlarından parlıyordu. Neredeyse boğuluyor gibiydi.

"Lütfen," dedi. "Yeter..."

"Jaxon, kes şunu," diye çıkıştım. "Sence hâlâ yetmedi mi?"

Jaxon'ın kaşları saç diplerine kadar kalktı. "Sen beni sorguluyor musun, Paige?"

Cesaretim söndü. "Hayır."

"Kartelde yerini hak etmen beklenir. Ben senin mim patronunum. Koruyucun. İşverenin. Lanet olasıca, iğrenç sokak sanatçıları gibi açlıktan ölmeni engelleyen adam!" Havaya bir tomar para savurdu ve Frank Weaver'ın yüzü halının her yerine saçılıp bütün banknotların üzerinden bize baktı. "Ezekiel'e ancak ben söylediğim zaman 'yetecek.' Ben onu bugünlük rahat bırakmaya karar

verdiğim zaman. Sence Hector durur muydu? Jimmy veya Abbess *durur* muydu?"

"Biz onlar için çalışmıyoruz." Eliza sarsılmış gibi görünüyordu. Ruha işaret etti. "Geri dön, JD. Güvendeyim."

Ruh geri çekildi. Zeke başını titreyen ellerinin arasına aldı. "Ben iyiyim," dedi zorlukla. "İyiyim. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var."

"İyi filan *değilsin*." Nadine bir puro daha yakmakla meşgul olan Jaxon'a tekrar döndü. "Bizi kandırdın. Operasyondan haberin vardı ve daha iyi olacakmış gibi davrandın. Onu iyileştireceğini söyledin. Onu iyileştireceğine *söz verdin*!"

"Deneyeceğimi söyledim." Jaxon hiç etkilenmemişti. "Deney yapacağımı."

"Sen bir yalancısın. Sen tıpkı..."

"Burası o kadar korkunçsa, defolup gidin, sevgili kızım. Kapı daima açık." Jaxon kısık sesle konuşuyordu. "Soğuk, karanlık sokakların kapısı ardına kadar açık." Gri dumanını Nadine'in yüzüne üfledi. "KNB'nin sizi... ortadan kaldırması ne kadar sürer acaba?"

Nadine öfkeden titriyordu. "Ben Chat'e gidiyorum." Ceketini kaptı. "Kimse bana katılmasın."

Kulaklıklarını ve çantasını kaparak odadan çıkarken kapıyı arkasından sertçe çarptı. "Dee," dedi Zeke ama Nadine durmadı. Aşağı inerken bir şeyleri tekmelediğini duydum. Pieter rahatsız edildiği için öfkelenerek duvardan içeri girdi ve bir köşede asık yüzle durdu. "Bence artık ara verme zamanı," dedi Eliza kararlı bir tavırla. "Bunu saatlerdir yapıyoruz."

"Durun." Jax uzun parmağıyla beni işaret etti. "Henüz gizli silahımızı denemedik." Ben kaşlarımı çatınca başını yana yatırdı. "Ah, haydi ama, Paige. Aptal rolü yapma. Benim için onun rüya âlemine gir."

"Bunu konuşmuştuk." Başım ağrımaya başlamıştı. "Böyle zorla girmem."

"*Girmiyorsun* demek, anlıyorum. Bir iş tanımın olduğunu bilmiyordum. Ah! Dur, hatırladım, sana bir iş tanımı vermedim ki." Purosunu kül tablasına bastırarak söndürdü. "Bizler durugörücüyüz. Doğadışılar. Babalarınız gibi olacağımızı, saat dokuzdan beşe kadar küçük ofislerimizde oturacağımızı ve kâğıt bardaklardan çayımızı yudumlayacağımızı mı sanıyordunuz?" Aniden amarotik insanlara tahammül edemiyormuş gibi tiksintiyle baktı. "Bazılarımız kâğıt bardak istemez, Paige. Bazılarımız gümüşler, satenler, iğrenç sokaklar ve *ruhlar* ister."

Ona düz düz bakmaktan kendimi alamadım. Bakışlarını pencereden ayırmadan şarabından büyük bir yudum aldı. Eliza başını iki yana salladı. "Tamam, bu artık gülünçleşiyor. Belki de biz sadece..."

"Paranızı kim ödüyor?"

Eliza iç çekti. "Sen ödüyorsun, Jaxon."

"Doğru. Ben öderim, siz itaat edersiniz. Şimdi, uslu bir kız ol, yukarı koş ve bana Danica'yı getir. Onun büyüyü görmesini istiyorum."

Eliza dişlerini sıkarak odadan çıktı. Zeke bana bitkin bir çaresizlikle baktı. Kendimi tekrar konuşmaya zorladım. "Jax, şu anda gerçekten bunu yapacak durumda değilim. Bence hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

"Yarın birkaç saat izin alırsın, balım." Dalgın görünüyordu.

"Rüya âlemlerine giremem. Bunu biliyorsun."

"Sadece hatırım için dene." Jaxon kendine biraz daha şarap koydu. "Bunu *yıllardır* bekliyorum. Bir okunmaza karşı bir rüyagezer. En muhteşem eterik karşılaşma. Bundan daha tehlikeli ve cesaret gerektiren bir şey düşünemiyorum."

"Sen hâlâ bizim dilimizde mi konuşuyorsun?"

"Hayır," dedi Nick. Bütün başlar ona döndü. "Bir delinin dilini konuşuyor."

Jaxon kısa bir sessizlikten sonra kadehini kaldırdı. "Mükemmel bir teşhis, doktor. Şerefe!"

Şarabını içti. Nick başını çevirdi.

O anı izleyen gerginlikte, Eliza elinde bir adrenalin şırıngasıyla geri döndü. Yedi kişilik grubumuzun son üyesi Danica Panić de yanındaydı. Sion Belgrat Hisarı'nda büyümüştü ama bir mühendis olarak Londra'ya atanmıştı. Yeni elemanlar için verilen bir davette aurasını inceleyerek onu keşfeden Nick olmuştu. Adını hiçbirimizin doğru telaffuz edememesinden özel bir gurur duyuyordu. Ya da soyadını. Tuğla kadar sağlam, kızıl saçlı –hep topuz yapardı–, kolları yara ve yanık izleriyle dolu biriydi. Tek yumuşak noktası yeleklerdi.

"Danica, hayatım." Jaxon onu çağırdı. "Gel de şuna bir bak, ha?"

"Neye bakıyorum?" diye sordu Danica.

"Silahıma."

Dani'yle birbirimize baktık. Sadece bir haftadır bizimle birlikteydi ama Jax'in nasıl biri olduğunu şimdiden anlamıştı.

"Görünüşe bakılırsa bir seans yapıyorsunuz," dedi.

"Bugün değil." Jax elini salladı. "Başlayın."

Emrini neresine sokması gerektiğini söylememek için dilimi ısırdım. Yeni gelenlere daima yağ çekerdi. Jax, Dani'nin parlak, hiperaktif aurasını tanımlamayı başaramamıştı ama her zamanki gibi, değerli bir şey olacağına inanıyordu.

Oturdum. Nick kolumu alkollü pamukla silerek şırıngayı batırdı.

"Yap," dedi Jax. "Okunmazı oku."

Kanımın ilaç karışımını sindirmesi için bir dakika bekledikten sonra gözlerimi kapadım ve eteri hissettim. Zeke kendini hazırladı. Onu işgal edemezdim –sadece rüya âlemine dokunabilir, yüzeyi-

nin hafif nüanslarını hissedebilirdim– fakat zihni o kadar hassastı ki küçücük bir dürtme bile ona zarar verebilirdi. Dikkatli olmak zorundaydım.

Ruhum hareket etti. Rüzgâr çanı gibi titreşerek öten beş rüya âlemini hissettim. Zeke'inki farklıydı. Daha koyu, minör bir tonda çalıyordu. Ondan bir görüntü yakalamaya çalıştım: Bir anı, bir korku... Ama hiçbir şey yoktu. Normalde bozulmuş eski bir film gibi titrek görüntüler aldığım yer simsiyahtı. Anıları mühürlenmişti.

Bir el omzumu yakalayınca eterden geri sektim. Zeke titriyordu ve ellerini kulaklarına bastırmıştı. "Yeter!" Nick arkamdaydı ve beni ayağa kaldırıyordu. "Bu kadar yeter. Bunu yapmayacak, Jaxon. Bana ne ödediğin umurumda bile değil; bana kanlı pırlantalarla ödeme yapıyorsun resmen." Bir pencereyi açtı. "Gel, Paige. Ara veriyorsun."

İliklerime kadar yorulmuştum ama Nick'i asla reddedemezdim. Jaxon'ın öfkeli bakışları sırtıma dikilmişti. Yarın bütün şarabını bitirdiğinde düzelirdi. Kendimi pencereden dışarı, su borusuna attım ve gözlerim karardı.

Ayakları çatıya değer değmez Nick koşmaya başladı. Bugün hızlı koşuyordu. Neyse ki damarlarımda hâlâ adrenalin vardı, yoksa ona asla yetişemezdim.

Bunu sık sık yapardık. Şehirde bir *dérive* turu atardık. Teoride, Londra nefret ettiğim her şeydi: Devasa, gri, ciddi ve on günden dokuzunda yağmurlu. Bir insan kalbi gibi atıyor, kükrüyordu. Ama Nick'le iki yıl boyunca eğitim yaptıktan, çatılarda dolaşmayı öğrendikten sonra, hisar yeni cennetim haline gelmişti. Trafiğin ve KNB'nin başlarının üzerinden uçabiliyordum. Sokakların ve caddelerin arasından kan gibi akabiliyordum. Ağzıma kadar dolmuştum ve yaşam fışkırıyordum. Başka bir yerde olmasa bile, burada özgürdüm.

Nick sokağa indi. Leicester Meydanı'nın köşesine ulaşana kadar kalabalık yol boyunca koştuk. Nick soluklanmak için durmadan en yakındaki binaya, Hipodrom Kumarhanesi'nin hemen yanındakine tırmanmaya başladı. Tutunacak bir sürü yer, çıkıntı, pervaz ve kiriş vardı ama yetişebileceğimden şüpheliydim. Adrenalin bile yorgunluğumu dağıtamıyordu.

"Ne yapıyorsun, Nick?"

"Zihnimi boşaltmam gerek." O da yorgun görünüyordu.

"Bir kumarhanede mi?"

"Üzerinde." Elini uzattı. "Haydi, *sötnos*. Uykuya dalacak gibi görünüyorsun."

"Evet, şey, bugün ruhumu *ve* kaslarımı sınırına kadar zorlayacağımı bilmiyordum." Beni ilk pencere pervazına çekmesine izin verdim ve sigara içen bir kız bana baktı. "Ne kadar yükseğe tırmanacağız?"

"Binanın tepesine kadar. Yapabilirsen," diye ekledi.

"Ya yapamazsam?"

"Sorun değil. Sırtıma atla." Kollarımı boynuna çekti. "Altın kuralımız ne?"

"Aşağı bakma."

"Doğru," dedi Jax'i taklit ederek. Güldüm.

Herhangi bir olay yaşamadan ya da yaralanmadan tepeye ulaştık. Nick neredeyse bebekliğinden beri binalara tırmanıyordu; kimsenin göremediği yerlerde tutunacak şeyler buluyordu. Çok geçmeden çatılara geri dönmüştük ve sokaklar çok altımızda kalmıştı. Ayaklarımın altında yapay çimen vardı. Solumda küçük bir havuz –suyu yoktu– ve sağımda kurumuş bir çiçek tarhı gördüm. "Burası nedir böyle?"

"Teras bahçesi. Birkaç hafta önce keşfettim. Kullanıldığını hiç görmedim, bu yüzden yeni sığınağım olarak seçtim." Nick korku-

luklara dayandı. "Seni öyle kaçırdığım için üzgünüm, *sötnos*. İbre bazen klostrofobi etkisi yaratabiliyor."

"Biraz."

Olanlarla ilgili konuşmadık. Nick, Jaxon'ın taktiklerine çok kızmıştı. Bana bir paket gevrekli gofret attı. Pembe tonlardaki ufuk çizgisine, gelecek bir gemiyi bekliyormuş gibi baktık.

"Paige," dedi, "hiç âşık oldun mu?"

Elim titredi. Ağzımdaki lokmayı yutmak çok zor geldi: Boğazım tıkanmıştı.

"Sanırım." Yan taraflarım ürperdi. Sırtımı korkuluğa dayadım. "Yani, belki. Neden sordun?"

"Çünkü sana nasıl bir şey olduğunu sormak istiyorum. Kendim âşık olup olmadığımı anlamak için."

Sakinmişim gibi görünmeye çalışarak başımla onayladım. Aslında vücudumda yavaş ve huzursuz edici bir şeyler oluyordu: Başım dönüyordu, siyah noktalar görüyordum, avuçlarım terlemişti ve kalbim deli gibi atıyordu. "Anlat," dedim.

Bakışlarını günbatımına dikti. "Birine âşık olduğunda," dedi, "onu korumak ister misin?"

Bu iki nedenle tuhaftı. Birincisi, Nick'e âşıktım. Bu konuda hiçbir şey yapmış olmasam da, uzun süredir farkındaydım. İkincisi, Nick yirmi yedi yaşındaydı ve ben daha on sekiz yaşındaydım. Doğal rollerimiz tersine dönmüş gibiydi. "Evet." Yere baktım. "En azından, öyle olduğunu sanıyorum. Ben hissettim. Yani, onu korumak istiyorum."

"Sadece... sadece ona dokunmak istediğin oldu mu hiç?"

"Daima," diye itiraf ettim mahcup bir tavırla. "Ya da... daha çok... *onun bana* dokunmasını istiyorum. Sadece..."

"... sana sarılmasını mı?"

Ona bakmadan başımla onayladım.

"Çünkü bu kişiyi anladığımı ve onun mutlu olmasını istediğimi hissediyorum. Ama onu *nasıl* mutlu edeceğimi bilmiyorum. Aslında, sadece onu sevmekle korkunç şekilde mutsuz edeceğimi biliyorum." Alnı bir kâğıt gibi kırıştı. "Ona her şeyi anlatma riskini göze alıp almamak konusunda kararsızım çünkü ne kadar mutsuzluk yaratacağını biliyorum. Ya da bildiğimi *sanıyorum*. Bu önemli mi, Paige? Mutlu olmak?"

"Önemli olmadığını nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü dürüstlüğün mutluluktan önemli olup olmadığını bilmiyorum. Mutlu olmak için dürüstlükten fedakârlık eder miyiz?"

"Bazen. Ama sanırım dürüst olmak daha iyi. Yoksa bir yalanı yaşıyor olursun." Onu açılmaya yönlendirmeye çalışarak sözlerimi tartarken, başımdaki zonklamaya aldırmamaya çalışıyordum.

"Çünkü ona güvenmek zorundasın."

"Evet."

Gözlerim yanıyordu. Yavaş nefes alıp vermeye çalıştım ama zihnimde korkunç bir gerçek şekilleniyordu. Nick benden söz etmiyordu.

Elbette ki hislerime karşılık verdiğini düşündürecek bir şeyi asla söylememişti. Tek kelime bile. Ama ya bütün o doğal dokunuşlar, ilgi dolu o saatler... birlikte koştuğumuz bütün o zamanlar? Neredeyse her günümü ve gecemi onun yanında geçirdiğim hayatımın son iki yılı?

Nick gökyüzüne bakıyordu.

"Hey, bak," dedi.

"Ne?"

Bir yıldızı işaret etti. "Arcturus. Bu kadar parladığını hiç görmemiştim."

Yıldız turuncu tonda, dev gibi ve parlaktı. Kendimi gözden kaybolacak kadar küçük hissettim. "Eee," dedim normal görünmeye çalışarak, "kim o? Kime âşık olduğunu düşünüyorsun?"

Nick elini başına götürdü.

"Zeke."

İlk anda doğru duyduğumdan emin olamadım. "Zeke." Ona bakmak için başımı çevirdim. "Zeke Sáenz mi?"

Nick başıyla onayladı. "Sence gerçekten umutsuz mu?" diye sordu kısık sesle. "Beni sevebilmesi?"

Yüzümün uyuşmaya başladığını hissettim.

"Bana bir şey söylememiştin," diye başladım. Göğsüm sıkışıyordu. "Ben bilmiyordum..."

"Bilemezdin ki." Bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Elimde değil, Paige. Başka birini bulabileceğimi biliyorum fakat başkalarına bakamıyorum bile. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sanırım o hayatımda gördüğüm en güzel insan. Başlangıçta hayal ettiğimi sandım fakat şimdi bir yıldır bizimle birlikte ve" gözlerini kapadı, "inkâr edemiyorum. Ona gerçekten değer veriyorum."

Bana değil. Biri damarlarıma yatıştırıcı veriyormuş gibi hissederek orada sessizce oturdum. Sevdiği ben değildim.

"Sanırım ona yardım edebilirim." Sesinde gerçek bir tutku vardı. "Geçmişiyle yüzleşmesine yardım edebilirim. Bir şeyleri hatırlamasına yardım edebilirim. Eskiden bir fısıldayıcıymış; sesleri tekrar duymasına yardım edebilirim."

Keşke sesleri ben de duyabilseydim. Keşke ruhları görebilseydim. O zaman bunu değil, onları dinleyebilirdim. Ağlamamak için dikkatimi toplamam gerekmişti. Bu gece ne olursa olsun ağlayamazdım, ağlamayacaktım. Ağlamamaya kararlıydım. Nick'in başka birini sevmeye elbette ki hakkı vardı. Neden olmayacaktı ki? Ona duygularımla ilgili tek kelime bile etmemiştim. Onun adına mutlu olmam gerekirdi. Ama benliğimin küçük, gizli bir kısmı, duygularıma karşılık verebileceği umudunu hep taşımıştı; bana açılmak için doğru zamanı bekliyor olabileceği umudunu. Böyle bir anda.

"Rüya âleminde ne gördün?" Nick bir cevap bekleyerek bana bakıyordu. "Herhangi bir şey var mı?"

"Sadece karanlık."

"Belki de ben deneyebilirim. Belki ona bir görüntü gönderebilirim." Hafifçe gülümsedi. "Ya da normal biri gibi onunla sadece konuşabilirim."

"Dinler," dedim. "Ona anlatırsan. Duygularının karşılıksız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bence başında yeterince sorun var. Ayrıca, kuralları biliyorsun. İlişki yok. Jaxon bunu öğrenirse bir damarı çatlar."

"Jaxon'ın canı cehenneme. Bunu tek başına taşıman adil değil."

"Bir yıl dayandım, *sötnos*. Daha uzun süre dayanabilirim."

Boğazım sıkılıyormuş gibiydi. Elbette haklıydı. Jaxon ilişki yaşamamıza izin vermiyordu. İlişkilerden hoşlanmıyordu. Nick beni seviyor olsa bile birlikte olamazdık. Ama şimdi gerçek yüzümde patlamışken –hayallerim paramparça olmuşken– zorlukla nefes alabiliyordum. Bu adam bana ait değildi. Asla benim olmamıştı. Ve onu ne kadar seversem seveyim, asla benim *olmayacaktı*.

"Bana neden söylemedin?" diye sordum korkuluğu sıkıca tutarken. "Yani... beni ilgilendirmediğini biliyorum ama..."

"Seni endişelendirmek istemedim. Senin de kendi sorunların vardı. Jax'in seninle ilgileneceğini biliyordum ama seni cehenneme götürüp getirdi. Sana hâlâ parlak ve yeni bir oyuncak gibi davranıyor. Seni bu işin içine çektiğim için pişmanlık duyuyorum."

"Hayır. Hayır, böyle düşünme." Ona dönerek elini tuttum ve biraz fazla sıktım. "Sen beni kurtardın, Nick. Er ya da geç aklımı kaçıracaktım. Bilmeliydim, yoksa kendimi daima bir yabancı gibi hissedecektim. Aslında sen bana bir şeyin parçası olduğumu, birçok şeyin parçası olduğumu hissettirdin. Sana bunun karşılığını asla ödeyemem."

Yüzündeki şaşkınlığı gördüm. "Ağlayacakmış gibi görünüyorsun."

"Hayır, ağlayacak değilim." Elini bıraktım. "Gitmem gerek. Biriyle buluşacağım."

Öyle bir şey yoktu.

"Paige, dur. Gitme." Bileğimi yakalayarak beni geri çekti. "Seni üzdüm, değil mi? Sorun nedir?"

"Üzgün filan değilim."

"Üzgünsün. Lütfen, bir saniye bekle."

"Gerçekten gitmem gerek, Nick."

"Sana *ihtiyacım olduğunda* asla gitmen gerekmezdi."

"Özür dilerim." Ceketime daha sıkı sarındım. "Tavsiyemi istersen, bence üsse geri dönüp Zeke'e duygularını açıklamalısın. Birazcık aklı kaldıysa sana evet diyecektir." Hüzünlü bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Ben derdim."

Ve gördüm. Şaşkınlık, hayret ve dehşet.

Anlamıştı.

"Paige," diye başladı.

"Geç oldu." Titreyen ellerimle kendimi korkuluğun diğer tarafına attım. "Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

"Hayır. Paige, dur. *Bekle*!"

"Nick. Lütfen."

Ağzını kapadı ama gözleri hâlâ iri iri bakıyordu. Onu ayın altında tek başına bırakarak binadan aşağı indim. Ancak aşağı ulaştığım zaman ilk ve tek gözyaşım yanağımdan süzüldü. Gözlerimi kapayarak gece havasını içime çektim.

I-5'e nasıl ulaştığımı pek hatırlamıyordum. Belki metroya binmiştim. Belki de yürümüştüm. Babam hâlâ işteydi; beni beklemiyordu. Boş dairede durarak tavandaki pencereye baktım. Çocukluğumdan beri ilk kez bir annem, bir kız kardeşim ya da hatta bir arkadaşım olmasını diliyordum; Mühür grubu dışında bir arkadaş. Ne yazık

ki bunların hiçbirine sahip değildim. Ne yapmam, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bir amarotik kız benim durumumda ne yapardı? En büyük olasılıkla bir haftasını yatakta geçirirdi. Ancak ben amarotik bir kız değildim ve birinden ayrılmış filan da değildim. Benimki sadece bir hayaldi. Çocukça bir hayal.

Amarotiklerin arasındaki tek durugörücü olduğum okul yıllarımı düşündüm. Az sayıdaki arkadaşlarımdan biri olan Suzette son sınıftayken erkek arkadaşından ayrılmıştı. Ne yaptığını hatırlamaya çalıştım. Hatırladığım kadarıyla bir haftasını yatakta geçirmemişti. Ne yapmıştı? Bir saniye. Hatırlıyordum. Bana bir mesaj atarak birlikte bir bara gitmek istemişti. *Dans edip rahatlamak istiyorum*, demişti. Ben her zaman yaptığım gibi bir bahane uydurmuştum.

Bu, benim gecem olacaktı. Dans edip rahatlayacaktım. Olanları unutacaktım. Bu acıdan kurtulacaktım.

Giysilerimi çıkarıp duş aldıktan sonra kurulandım ve saçlarımı düzelttim. Ruj ve maskara sürüp gözlerime sürme çektim. Biraz parfüm sıktım. Kızartmak için yanaklarımı çimdikledim. İşim bitince üzerime siyah bir dantelli elbise geçirdim, bir topuklu ayakkabı giydim ve evden çıktım.

Kapı görevlisi, yanından geçerken bana tuhaf tuhaf baktı.

Bir taksiye bindim. Doğu Yakası'nda Nadine'in sık sık gittiği bir yer vardı; hafta içi ucuz yapay içki (hatta bezen gerçek, yasadışı alkol) servis ediyordu. Durugörücülerin rahatça takılabildiği ender yerlerden biri olmakla ün yapmış bir bölge olan II-6'nın kötü bir yerindeydi: Nöbetçiler bile oraya pek gitmezdi.

Kapıda çam yarması bir fedai, üzerinde takım elbisesi ve başında şapkasıyla duruyordu. Geçmemi işaret etti.

İçerisi karanlık ve sıcaktı. Ortam küçük, tıkış tıkıştı ve terli bedenlerle doluydu. Bar bir duvar boyunca uzanıyor, çeşitli yerlerinden oksijen ve yapay içki servisi yapılıyordu. Barın sağ tarafında bir dans pisti vardı. İnsanların çoğu amarotikti, tüvit pantolon giyip

minik şapkalar ve parlak renkli kravatlar takmış yenilikçi tiplerdi. Orada amarotiklerin sağır edici müzikle zıplayışını izleyerek ne halt ettiğimi bilmiyordum ama istediğim buydu: Doğaçlama davranmak, gerçek dünyayı unutmak.

Dokuz yılımı Nick'e hayranlık duyarak geçirmiştim. Buna temiz bir şekilde son verecektim. Kendime durup düşünme fırsatı vermeyecektim.

Oksijen barına giderek bir tabureye tünedim. Barmen bana baktı ama yanıma gelmedi. Bir durugörücü, bir falcıydı; konuşmak istemezdi. Ancak başka birinin beni fark etmesi uzun sürmedi.

Barın diğer ucunda bir grup genç adam vardı; muhtemelen USL öğrencileri olmalıydı. Elbette ki hepsi amarotikti. Çok az durugörücü Üniversite seviyesine ulaşırdı. Tam bir kadeh Floxy isteyecekken biri yanıma geldi. On dokuz-yirmi yaşlarında, tıraşlı ve biraz bronz tenliydi. Yurtdışında geçirilen yılında başka bir hisara gitmiş olmalıydı. Belki de Sion Atina. Siyah saçlarının tepesine bir bere geçirmişti.

"Selam," dedi, müziğin arasında. "Tek başına mısın?"

Başımla onayladım. Yanımdaki tabureye oturdu. "Reuben," dedi kendini tanıtarak. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Yapay," dedim. "Sakıncası yoksa."

"Kesinlikle yok." Kendisini tanıdığı belli olan barmene işaret etti. "İki kanlı yapay, Gresham."

Barmenin alnı kırıştı fakat kanlı yapayları hazırlarken sessizliğini korudu. En pahalı yapay alkoldü; vişne, siyah üzüm ve erikten yapılırdı. Reuben kulağıma doğru eğildi. "Eee," dedi, "neden buradasın?"

"Gerçek bir nedeni yok."

"Bir erkek arkadaşın yok mu?"

"Olabilir." *Yok.*

"Kız arkadaşımdan yeni ayrıldım. Ve sen içeri girdiğinde düşünüyordum da... eh, güzel bir kız bir bara girdiğinde muhtemelen düşünmemem gereken şeyler düşünüyordum. Ama senin kadar güzel bir kızın muhtemelen yanında erkek arkadaşı olması gerektiğini düşündüm. Haklı mıyım?"

"Evet," dedim. "Tek başımayım."

Gresham barın üzerinden içkimi bana doğru kaydırdı. "İki papel," dedi. Reuben ona iki altın para verdi. "On sekiz yaşında olduğunu düşünebilir miyim, küçükhanım?"

Ona kimliğimi gösterdim ve kadehleri temizleme işine geri döndü ama içkimi yudumlarken bir gözünü benden ayırmıyordu. Onu rahatsız edenin ne olduğunu merak ettim: Yaşım mı, görünüşüm mü, auram mı? Muhtemelen hepsi.

Reuben bana doğru yaklaştığında aniden gerçekliğe geri döndüm. Nefesi elma kokuyordu. "Üniversite'den misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Oksijen barı."

İçkisini yudumlayarak başıyla onayladı.

Nasıl yapmam gerektiğinden emin değildim. Bir işaret vermeliydim. Bir işaret var mıydı? Gözlerinin içine bakarak ayakkabımın ucunu bacağında dolaştırdım. İşe yaramış gibiydi. İçki oyunlarına geri dönmüş arkadaşlarına baktı. "Bir yere gitmek ister misin?" Sesi kısık ve hırıltılıydı. Ya şimdi ya da asla. Başımla onayladım.

Reuben parmaklarını benimkilere kenetleyerek beni kalabalığın arasından geçirdi. Gresham beni izliyordu. Muhtemelen ne kadar fingirdek olduğumu düşünüyordu.

Reuben'in beni hayal ettiğim gibi karanlık bir köşeye sürüklemediğini fark ettim. Beni tuvaletlere götürüyordu. En azından, beni başka bir kapıdan geçirip personele ait otoparka çıkarana kadar öyle sandım. Ancak altı arabanın park edebileceği genişlikte

dikdörtgen bir alandı. Tamam, yalnız kalmak istiyordu. Bu iyiydi. Değil mi? En azından, sadece arkadaşlarına hava atmak derdinde olmadığını gösterirdi.

Ben daha soluklanamadan Reuben beni kirli tuğla duvara itti. Burnuma ter ve sigara kokusu geldi. Hiç beklemediğim bir şekilde hemen kemerini çözmeye başladı. "Dur," dedim. "Benim demek istediğim..."

"Hey, haydi. Sadece biraz eğlence. Hem," kemerini aşağı itti, "kimseyi aldatıyor filan değiliz."

Beni öptü. Dudakları sertti. Islak bir dil ağzıma girdi ve yapay tatlandırıcı algıladım. Daha önce hiç öpüşmemiştim. Hoşuma gittiğinden emin değildim.

Haklıydı. Sadece biraz eğlenceydi. Elbette öyleydi. Ne terslik olabilirdi ki? Normal insanlar bunu yapardı, değil mi? İçki içer, aptalca şeyler yapar ve sevişirlerdi. İhtiyacım olan şey buydu. Jax bunu yapmamıza izin veriyordu; sadece sürekli ilişkimiz olması yasaktı. Benim için böyle bir durum yoktu. Kimseye bağlı değildim. Eliza da yapıyordu.

Zihnim bana durmamı söylüyordu. Bunu neden yapıyordum? Kendimi burada, karanlıkta, bir yabancıyla birlikte nasıl bulmuştum? Hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Acıyı dindirmezdi. Sadece her şeyi daha da kötüleştirirdi. Ama şimdi Reuben dizlerinin üzerine çökmüş, elbisemi belime sıyırıyordu. Çıplak karnıma bir öpücük kondurdu.

"Çok güzelsin."

Ben hiç öyle hissetmiyordum.

"Bana adını söylemedin." Külotumu okşadı. Ürperdim.

"Eva," dedim.

Onunla seks yapma düşüncesi midemi bulandırıyordu. Onu tanımıyordum. Onu istemiyordum. Ama hâlâ Nick'i sevdiğim için böyle hissettiğimi ve onu sevmekten vazgeçmem gerektiğini dü-

şündüm. Reuben'in saçlarını yakalayarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Hafifçe hırıldayarak bacaklarımı beline doğru çekti.

Vücudum hafifçe ürperdi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. İlk seferin özel olması gerekmez miydi? Ama duramıyordum. Bunu yapmak zorundaydım.

Sokak lambası huzursuz bir şekilde parlayarak gözlerimi kamaştırıyordu. Reuben ellerini tuğla duvara koydu. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Çok heyecan vericiydi.

Sonra acı duydum. Patlayıcı, şok edici acı. Karnıma zalim bir yumruk inmiş gibi hissettim.

Reuben az önce neler olduğunu bilmiyordu. Geçmesini bekledim ama geçmedi. Gerginliğimi fark etti.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldadım.

"İlk kez mi yapıyorsun?"

"Hayır, elbette hayır."

Başını boynuma eğerek omzumdan kulağıma kadar öptü. O daha kıpırdayamadan acı geri döndü; bu kez daha kötü, sarsıcı bir acıydı. Reuben geri çekildi. "İlk seferin," dedi.

"Önemi yok."

"Bak, ben sadece..."

"Tamam." Onu ittim. "O halde beni rahat bırak. Seni istemiyorum. Kimseyi istemiyorum."

Duvardan çekildim ve giysilerimi toplayarak bara yöneldim. Tuvalete ulaştığım anda kustum. Bacaklarım ve karnım ağrıyordu. Hıçkırıklara ve öksürüklere boğularak klozetin üzerine tünedim. Hayatımda kendimi hiç o kadar aptal hissetmemiştim.

Nick'i düşündüm. Bana geri dönüp dönmeyeceğini merak ederek, onu düşünmekle geçirdiğim yılları düşündüm. Gülümseyişini ve benimle ilgilenişini hayal ettim ama işe yaramıyordu: Ben sadece onu istiyordum. Başımı kollarımın arasına alarak ağladım.

Değişim

Anının yoğunluğu beni uzun süre sersemletti. O gecenin her detayını en hafif ürpertisine kadar yeniden yaşamıştım. Uyandığımda zifiri karanlıktı ve gece mi, gündüz mü olduğunu bilmiyordum. Gramofonda *It's a Sin to Tell a Lie* çalıyordu.

Ona gösterebileceğim bir sürü anım vardı. Molly İsyanları, babamın kederi, Sion öğrencilerinin ellerinden çektiğim zulümle dolu yıllar vardı... Oysa ben ona sevdiğim erkek tarafından reddedildiğim geceyi göstermiştim. Çok küçük ve önemsiz gibi görünüyordu ama en normal, *insanca* anım buydu. Kendimi bir yabancıya verdiğim tek zaman. Kalbimin kırıldığı tek sefer.

Ben kalbe inanmazdım. Rüya âlemlerine ve ruhlara inanırdım. Önemli olan onlardı. Onlar para kazandırırdı. Ama o gün kalbim incinmişti. Hayatımda ilk kez kalbimin varlığını ve kırılganlığını kabullenmek zorunda kalmıştım. Kırılabildiğini. Beni küçük düşürebildiğini.

Artık büyümüştüm. Belki de değişmiştim. Belki büyümüş ve güçlenmiştim. Olgunluğun eşiğindeki, birileriyle bağlantı kurmaya

aç, dayanacak birini bulmak isteyen kız değildim. O uzun zaman önce yok olmuştu. Artık bir silah, başkalarının planlarında bir kuklaydım. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum.

Alevler hâlâ şöminedeki korları yalıyordu. Pencerenin yanındaki bir silueti aydınlatıyordu.

"Hoş geldin."

Cevap vermedim. Gardiyan omzunun üzerinden baktı.

"Haydi," dedim. "Söyleyecek bir şeylerin olmalı."

"Yok, Paige."

Bir an sessizce geçti.

"Aptal olduğumu düşünüyorsun. Haklısın." Ellerime baktım. "Ben sadece... istedim ki..."

"Görülmek." Ateşe baktı. "Sanırım o anının seni neden böylesine derinden etkilediğini anlıyorum. En büyük korkunun özü o: Yeteneğin dışında hiçbir şeyin olmamasından korkuyorsun. Sadece rüyagezerden ibaret olmaktan. Gerçekten değerli bulduğun tek yönün o: Geçim kaynağın. Diğer parçalarını İrlanda'da kaybetmişsin. Şimdi de sana malı gibi davranan Jaxon Hall'a güveniyorsun. Onun için bir ruha yapışık bir et parçasından başka bir şey değilsin; insan bedeninde paha biçilmez bir hediye. Ama Nick Nygård sana bundan fazlasını göstermiş."

Şimdi ona bakıyordum.

"O gece gözlerini açmış. Nick'in başka birini sevdiğini öğrendiğinde, en büyük korkunla yüzleşmişsin. Asla bir insan, bütün parçalarının bir toplamı olarak görülmeyeceğin korkusuyla. Sadece ilginç bir şey olduğun. Kendine aksini kanıtlamaktan başka çaren yokmuş. Karşılaşacağın ilk kişiyi, rüyagezer olduğunu bilmeyen birini bulmak. Elinde kalan tek şey buymuş."

"Bana acımayı aklından bile geçirme," dedim.

"Sana acımıyorum. Ama neler hissettiğini biliyorum. Sadece olduğun şey için istenmenin."

"Bir daha asla olmayacak."

"Ama yalnızlığın seni güvende tutmadı, değil mi?"

Bakışlarımı kaçırdım. Bilmesinden nefret ediyordum. Beni çözmesine izin vermiş olmaktan nefret ediyordum. Gardiyan gelip yanıma oturdu.

"Amarotiklerin zihni su gibidir. Boş, gri, şeffaf. Yaşamı sürdürmeye yeter ama o kadar. Oysa bir durugörücünün zihni her açıdan daha zengin olan petrol gibidir. Dolayısıyla petrol ve suda olduğu gibi, onlar da asla gerçekten karışamaz."

"Yani o amarotik olduğu için..."

"Evet."

En azından bende bir terslik yoktu. O gece bir doktora gitmeye cesaret edememiştim. Sion doktorları böyle konularda soğuk ve acımasızdı.

Aklıma bir şey geldi. "Durugörücü zihinleri petrol gibiyse," doğru kelimeleri bulmaya çalıştım, "sizin zihinleriniz nasıl?"

Bir an cevap vereceğinden emin olamadım. Sonunda, kadife gibi bir sesle tek kelime söyledi:

"Ateş."

O tek kelime bütün benliğimi ürpertti. Petrol ve ateşin birlikte ne yapacağını düşündüm: Patlardı.

Hayır. Onu öyle düşünemezdim. Bir insan değildi. Beni anlayıp anlamaması önemli değildi. Hâlâ benim bekçimdi. Hâlâ bir Refaim'di. Başından beri olduğu her şeydi.

Gardiyan bana döndü. "Paige," dedi, "bir anı daha gördüm. Sen bayılmadan hemen önce."

"Ne anısı?"

"Kan. Hem de çok."

Üzerinde düşünemeyecek kadar yorgun bir şekilde başımı iki yana salladım. "Muhtemelen durugörü yeteneğim ilk ortaya çıktığı zamandandır. Kötü ruhun anılarında çok fazla kan vardı."

"Hayır. O anıyı görmüştüm. Bunda çok daha fazla kan vardı. Etrafını sarmıştı ve seni boğuyordu."

"Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok." Gerçekten yoktu. Öyle bir şey hatırlamıyordum.

Gardiyan bir süre bana baktı.

"Biraz daha uyu," dedi sonunda. "Yarın uyandığında aklını daha iyi şeylere ver."

"Örneğin?"

"Örneğin bu şehirden kaçmak gibi. Zamanı geldiğinde hazır olmalısın."

"Yani bana yardım edeceksin." Gardiyan cevap vermeyince sabrım taştı. "Sana her şeyimi gösterdim; hayatımı, anılarımı. Hâlâ amacın konusunda hiçbir fikrim yok. Ne istiyorsun?"

"Nashira ikimizi de avcunda tutarken, mümkün olduğunca az şey bilmen en iyisi. Bu şekilde, seni bir daha sorgularsa, konuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini rahatlıkla söyleyebilirsin."

"Hangi 'konu'?"

"Çok inatçısın."

"Neden hâlâ hayatta olduğumu sanıyorsun?"

"Tehlikeye alışkın olduğun için." Ellerini dizlerinde birleştirdi. "Sana amacımı açıklayamam ama istersen sana kırmızı çiçekten biraz daha söz edebilirim."

Bu teklif beni hazırlıksız yakalamıştı. "Anlat."

"Adonis'in hikâyesini biliyor musun?"

"Sion okullarında klasikleri öğretmiyorlar."

"Elbette. Affedersin."

"Dur." Jax'in çalıntı kitaplarını düşündüm. Jax mitolojiye bayılırdı. *Nefis yasaklar* derdi. "Bir tanrı mıydı?"

"Afrodit'in gözdesi. Genç, güzel, ölümlü bir avcıymış. Afrodit onun güzelliğine kendini öyle kaptırmış ki diğer tanrılardansa onun yanında olmayı tercih edermiş. Efsaneye göre, sevgilisi savaş

tanrısı Ares çifti o kadar kıskanmış ki bir yabandomuzu kılığına girerek Adonis'i öldürmüş. Adonis, Afrodit'in kollarında ölmüş ve kanı toprağa akmış.

"Afrodit sevgilisinin vücuduna sarılmışken, kanının üzerine nektar serpmiş. Ve Adonis'in kanından dağ lalesi doğmuş: Kısa ömürlü, zarif çiçek de kan kırmızısıymış ve Adonis'in ruhu bütün ruhlar gibi yeraltına gönderilmiş. Zeus, Afrodit'in aşkından ağlayışını duymuş ve tanrıçaya acıyarak Adonis'in yılın yarısını yaşayarak yarısını da ölü olarak geçirmesine izin vermiş." Gardiyan bana baktı. "Bunu bir düşün, Paige. Canavar diye bir şey olmayabilir ama mitolojinizde hâlâ gerçek payı var."

"Bana *tanrı* olduğunuzu söyleme sakın. Nashira'nın kutsal olması düşüncesine dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Birçok şeyiz ama 'kutsal' kesinlikle onlardan biri değil." Duraksadı. "Çok fazla konuştum. Dinlenmen gerek."

"Yorgun değilim."

"Öyle olsa bile uyuman gerek. Yarın gece sana bir şey göstereceğim."

Yastıklara uzandım. Aslında kendimi yorgun hissediyordum.

"Bu sana güvendiğim anlamına gelmez," dedim. "Sadece güvenmeye çalıştığım anlamına gelir."

"O halde daha fazlasını isteyemem." Yatak örtülerini sıvazladı. "İyi uyu, küçük rüyacı."

Daha fazla dayanamadım. Kırmızı çiçekleri ve tanrıları düşünmeye devam ederek dönüp gözlerimi kapadım.

Bir tıkırtıyla uyandım. Dışarıdaki gökyüzü kan kızılı gibiydi. Gardiyan bir elini mermere dayamış halde şöminenin yanında duruyordu. Bakışları kapıya döndü.

"Paige," dedi, "saklan. Çabuk."

Yataktan fırlayıp doğruca perdelerin arkasındaki kapıdan geçtim. Kapıyı hafifçe aralık bırakarak kırmızı kadifeyi boşluğun üzerine çektim ve dinledim. Şömineyi hâlâ görebiliyordum.

Odanın kapısının kilidi döndü ve kapı açıldı. Nashira içeri girdi. Kulenin anahtarından onda da olmalıydı. Gardiyan diz çöktü ama ritüeli tamamlamadı. Nashira parmaklarını yatağın üzerinde dolaştırdı.

"Nerede o?"

"Uyuyor," dedi Gardiyan.

"Kendi odasında mı?"

"Evet."

"Yalancı. Burada uyuyor. Çarşaflarda onun kokusu var." Çıplak parmaklarıyla Gardiyan'ın çenesini kavradı. "Bu yolda devam etmek istediğinden emin misin?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum. Senden başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi düşünmüyorum."

"Belki." Nashira'nın parmakları gerildi. "Zincir hâlâ asılı. Seni Ev'e geri göndermekten tereddüt edeceğimi bir an bile aklından geçirme. XVIII. Kemik Mevsimi'nin tekrarlanacağını bir an bile aklından geçirme. Olursa, tek kişinin bile canını bağışlamam. Seninkini bile. Bu kez olmaz. Anladın mı?" Gardiyan cevap vermeyince Nashira onun suratına sert bir tokat indirdi. Yüzümü buruşturdum. "Cevap ver bana."

"Hatamı düşünecek yirmi yılım oldu. Haklıydın. İnsanlara güvenilemez."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bunu duyduğuma sevindim." Nashira'nın sesi yumuşadı. "Her şey yoluna girecek. Yakında bu kule tamamen bize ait olacak. Bana ettiğin yemini yerine getirebileceksin."

Nashira deliydi. Ona tokat attıktan hemen sonra nasıl cilveleşmeye geçebiliyordu?

"Anladığım kadarıyla," dedi Gardiyan, "40'ın süresi doldu, öyle mi?"

Hiç kıpırdamadan dinliyordum.

"O hazır. Hisardayken 12'yi ele geçirdiğini biliyorum. Kuzenin bana anlattı." Nashira parmağını Gardiyan'ın çenesinin altında gezdirdi. "Yeteneğini iyi bilemişsin."

"Senin için, hükümdarım." Gardiyan ona baktı. "Onu gölgelerde mi alacaksın? Yoksa büyük gücünü bütün Sion'a mı göstereceksin?"

"İkisi de uygun. *Nihayet* rüyalarda dolaşabileceğim. Nihayet istediğim gibi girip ele geçirme gücüne sahip olacağım. Hepsi senin sayende, sevgili Arcturus'um." Nashira şöminenin üzerine küçük bir şişe bıraktı ve sesi yine buz gibi oldu. "Bu, İkinci Asır sonuna kadar son horozibiğin. Yara izlerin üzerinde düşünecek zaman bulduğuna inanıyorum. Neden geleceğe bakman gerektiğini hatırlaman için. Geçmişe değil."

"Benden istediğin şeyden acı çekeceğim."

"Uzun süre acı çekmen gerekmeyecek. Yakında mutluluğumuz tamamlanacak." Nashira kapıya döndü. "Onu hallet, Arcturus."

Kapı kapandı.

Gardiyan ayağa kalktı. Bir an ne yapacağından emin olamadım. Sonra bir yumruğunu savurarak şöminenin üzerindeki cam şişeyi paramparça etti. Yatağıma gidip sessizliği dinledim.

O düşmanım değildi. Olduğunu sandığım düşman değildi.

Nashira onu Ev'e geri göndereceğini söylemişti. Bu, XVIII. Kemik Mevsimi'ne katıldığının kanıtıydı. İhanetinin kanıtı. Thuban, Terebell'i tehdit ettiğinde bunu kastetmişti. Bize yardım etmek istemişlerdi ve bunun için cezalandırılmışlardı. Yanlış tarafı seçmişlerdi. Yenilen tarafı.

Saatler boyunca yatağımda dönüp durdum. Konuşmalarını düşünmekten kendimi alamıyordum. Gardiyan'a nasıl vurduğunu.

Ona nasıl diz çöktürdüğünü. Ve yakında, çok yakında, benden kurtulmaya niyetli olduğunu. Örtüleri tekmeleyip üzerimden atarak karanlıkta gözlerim açık halde yattım. Bunu anlamam uzun zaman almıştı ama artık anlamıştım. Gardiyan benim tarafımdaydı.

Terebell'in sırtındaki, Thuban Sargas'ın acımasızca ima ettiği yaraları düşündüm. O ve ailesi Terebell'i yaralamışlardı. Terebell ve Gardiyan yaralı olanlardandı. O günden, 2039 Kasım Bayramı'ndan sonra Ev'de korkunç bir şey olmuştu. Terebell'i tanımıyordum ama hayatımı kurtarmıştı; ona borçluydum. Ve şimdi benimle ilgilendiği için Gardiyan'a da borçluydum.

Dayanamadığım bir şey varsa, o da birine borçlu olmaktı. Bir daha benimle konuştuğunda dinleyecektim. Onu dinleyecektim. Doğrulup oturdum. Hayır, benimle bir daha konuştuğunda *değil*; şimdi. Onunla konuşmalıydım. Ona güvenmek tek şansımdı. Burada ölmeyecektim. Arcturus Mesarthim'in ne istediğini hemen öğrenmeliydim. Bana yardım edip etmeyeceğini bilmeliydim.

Yataktan çıkıp alt kata indim. Boştu. Dışarıda kara bulutlar toplanmıştı, gök gürlüyordu. Sarkaçlı saat sabahın dördünü vuruyordu. Çalışma masasındaki mesajı aldım.

Şapele gittim. Şafaktan önce döneceğim.

Uykunun canı cehennemeydi. Onunla yeterince oyun oynamıştık. Çizmelerimi ayaklarıma geçirerek kuleden çıktım.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Revaklarda bir muhafız vardı. Koşmaya başlamadan önce geçmesini bekledim. Gök gürültüsü ve karanlık beni gizlediğinden, fark edilmeden kolayca geçtim. Ama yağmurun üzerinde yeni bir ses vardı: Müzik. Sesi izleyerek başka bir geçide girdim ve aralık duran büyük bir kapı gördüm. Arkasında küçük bir şapel vardı ve süslü bir taş paravanla binanın geri kalanından ayrılıyordu. Karanlıkta mum ışığı titreşiyordu.

Orada biri vardı ve org çalıyordu. Ses kulaklarımda yankılanıyor, göğsümü titretiyordu.

Paravanda küçük bir kapı açık duruyordu. Kapıdan geçip merdivenden çıktım. Org merdivenin tepesindeydi. Gardiyan sırtı bana dönük halde orgun taburesinde oturuyordu. Borulardan müzik yayılıyor, tavana kadar yükseliyordu: Şapelden yükselen bir ses. Korkunç bir pişmanlık hissettiren bir ses. Birazcık duygusu olmayan hiç kimse böyle çalamazdı.

Müzik kesildi. Gardiyan başını çevirdi. O bir şey söylemeyince taburede yanına oturdum. Karanlıkta birlikte otururken tek ışık onun gözlerinden ve mumdan geliyordu.

"Uyuyor olmalıydın."

"Yeterince uyudum." Parmaklarımla tuşlara dokundum. "Refaimlerin çalabildiğini bilmiyordum."

"Yıllar içinde taklit sanatında ustalaştık."

"Bu taklit değildi. Sendin."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Özgürlüğünü istemeye geldin," dedi. "İstediğin bu."

"Evet."

"Elbette öyle. İnanmayabilirsin ama benim de en çok istediğim şey bu. Burası beni korkunç bir özgürlük hırsıyla doldurdu. Ateşini, gördüğün yerleri kıskanıyorum. Oysa buradayım; gelişimden iki yüz yıl sonra hâlâ buradayım. Hâlâ bir mahkûmum ama bir kralmışım gibi görünüyorum."

Hiçbir şeyi olmasa bile, özgürlük hırsını anlayabiliyordum.

"Bir defasında ihanete uğradım. Kasım Bayramı'nın arifesinde, XVIII. Kemik Mevsimi'ndeki ayaklanma başlamak üzereyken, bir insan hepimize ihanet etmeyi seçti. Özgürlüğü karşılığında, hain bu şehirdeki herkesi feda etti." Bana döndü. "Nashira'nın ikinci bir isyan olasılığıyla neden tehdit edilemeyeceğini anlıyorsun. Sizlerin bir araya gelemeyecek kadar bencil olduğunuzu düşünüyor."

Anlıyordum. İnsanların özgürlüğü için bunca plan yaptıktan sonra, biz adımıza savaşan eli ısırmıştık; bana güvenmemesine şaşmamak gerekirdi. Bu kadar soğuk olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Ama sen, Paige, sen onu tehdit ediyorsun. Yedi Mühür'den biri, Solgun Rüyacı olduğunu biliyor. Sen bu şehre kartelin ruhunu getirme gücüne sahipsin. Nashira o ruhtan korkuyor."

"Korkacak bir şey yok. Kartel de bencil suçlular ve hainlerle dolu."

"Bu liderlerine bağlı. Çok daha büyük bir şeye dönüşme potansiyeli var."

"Kartelin var oluş nedeni Sion. Sion da Refaimlerden dolayı var," dedim. "Kendi düşmanınızı kendiniz yaratmışsınız."

"İroniyi görebiliyorum. Nashira da öyle." Yüzüme baktı. "XVIII. Kemik Mevsimi, mahkûmlar organize olmaya alışkın olduğu için gerçekleşebildi. Aralarında bir dayanışma ve güç vardı. O gücü tekrar diriltmeliyiz. Ve bu kez başarısız olamayız." Pencereye baktı. "Başarısız olamam."

Konuşmadım. Tuşların üzerinde benimkinden birkaç santim ötede duran eline uzanmayı düşündüm.

Sonunda riske girmemeye karar verdim.

"Ben gitmek istiyorum," dedim. "İstediğim tek şey bu. Elimden geldiğince çok kişiyle birlikte hisara geri dönmek."

"O halde amaçlarımız farklı. Birbirimize yardım edeceksek, o farkı ortadan kaldırmak zorundayız."

"*Sen* ne istiyorsun?"

"Sargas'lara saldırmak. Onlara korkunun anlamını öğretmek."

Julian'ı düşündüm. Finn'i düşündüm. Amaroza girmiş olan Liss'i. "Bunu nasıl yapmayı teklif ediyorsun?"

"Bir fikrim var." Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Sen de istersen, sana bir şey göstermek istiyorum."

Cevap vermek istedim ama veremedim. Uçuk yeşil gözleri bana bakarken ısınmıştı. Sıcaklığını hissedecek kadar yakınında duruyordum. "Sana güvenmek istiyorum," dedi.

"Güvenebilirsin."

"O zaman benimle geleceksin."

"Nereye?"

"Michael'ı görmeye." Ayağa kalktı. "Büyük Avlu'nun kuzeyinde kullanılmayan bir bina var. Muhafızlar bizi görmemeli."

Şimdi dikkatimi çekmişti. Başımla onayladım.

Peşinden şapelden çıktım. Kemerlerin arasından bakarak muhafızları aradı. Kimse yoktu.

Eliyle işaret etti. Yakınlardaki bir hayalet ona yaklaştı ve geçitten hızla geçerek meşaleleri söndürdü. Karanlık çökerken elimi tuttu. Ona yetişebilmek için koşar adım gitmek zorunda kaldım. Beni bir kemerden geçirip çakıl zeminli bir patikaya çıkardı.

Kullanılmayan bina da diğerleri kadar ürkütücüydü. Şafağın loş ışığında kemerleri, tahtalarla kapatılmış dikdörtgen pencereleri ve ortasında bir halka bulunan kemer süsünü görebiliyordum. Gardiyan beni kemerlerden geçirdikten sonra tuniğinin kolundan bir anahtar çıkardı ve çürümüş bir kapıyı açtı. "Burası neresi?" diye sordum.

"Bir sığınak."

İçeri girdi. Peşinden içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapadım. Gardiyan sürgüyü çekti.

İçerisi zifiri karanlıktı. Gözlerinden duvarlara hafif bir ışık vuruyordu. "Burası bir zamanlar şarap mahzeniymiş," dedi birlikte yürürken. "Yıllar boyunca temizledim. Bu binadaki en yüksek rütbeli Refaim olarak, istediğim binaya girişi yasaklayabiliyordum. Bu sığınağa çok az sayıda kişi girebiliyor. Michael da onlardan biri."

"Başka kim?"

"Diğerlerini biliyorsun."

Yaralı olanlar. Ürperdim. Burası onların sığınağı, toplanma yeriydi. Duvardaki bir kapıyı açtı. Diğer tarafında ancak sürünerek geçilebilecek kadar dar bir tünel vardı. "Geç."

"Orada ne var?"

"Sana yardım edebilecek biri."

"Bana *senin* yardım edeceğini sanıyordum."

"Bu şehirdeki insanlar kendilerini organize etmesi için bir Refaim'e güvenmez. Bunun bir hile olduğunu düşünürler; senin de hep düşündüğün gibi. Bu yüzden sen olmalısın."

"Daha önce bize liderlik etmişsin."

Gardiyan başını çevirdi.

"Git," dedi. "Michael seni bekliyor."

Kaşları çatıldı. Kaç yıllık bir emeğin üzerine yıkıldığını merak ettim.

"Bu kez farklı olabilir," dedim.

Cevap vermedi. Gözleri karanlıktı ve teninde hafif bir parıltı vardı. Horozibiği kullanmaması etkisini gösteriyordu.

Başka seçeneğim olmadığından, serin, karanlık tünelde süründüm. Gardiyan kapıyı arkamızdan kapadı. "Devam et."

Ettim. Uca ulaştığımda ince bir el benimkini yakaladı. Başımı kaldırınca Michael'ın mumla aydınlanan yüzünü gördüm. Gardiyan tünelden çıktı.

"Ona göster, Michael. Bu senin çalışman."

Michael yine başıyla onaylayarak beni yanına çağırdı. Peşinden karanlığa doğru yürüdüm. Bir düğmeye bastı ve bir ışık yanarak büyük bir yeraltı odasını aydınlattı. Bir an ışığa bakarak neden bana bu kadar tuhaf geldiğini anlamaya çalıştım. Ve anladım.

"Elektrik." Gözlerimi ayıramıyordum. "Burada elektrik yok. Siz nasıl..." Michael gülümsüyordu.

"Resmi olarak, konaklardan sadece bir tanesinde elektrik kullanılabilir: Balliol. Kemik Mevsimi'nde kırmızı ceketliler Westminster

Hükümdarlığı'yla birlikte orada toplanır," dedi Gardiyan. "O binada modern elektrik donanımı var. Neyse ki Magdalen'de de var."

Michael beni köşeye götürdü; orada kadife bir örtü, geniş, dikdörtgen bir şeyi örtüyordu. Perdeyi kaldırdığında kalakaldım. Gurur duyduğu şey bir bilgisayardı. Son derece eski model, muhtemelen 2030'lardan kalma bir şeydi... ama bir *bilgisayardı*. Dışarıdaki dünyayla bir bağlantı.

"Onu Balliol'dan çaldı," dedi Gardiyan. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu binaya elektrik getirdi ve Sion'un uydularıyla bağlantı kurdu."

"Sen gerçek bir bilgisayar sihirbazısın sanırım, Michael." Bilgisayarın başına oturdum. Michael mahcup bir tavırla gülümsedi. "Bunu ne için kullanıyorsunuz?"

"Elektrik kullanımını pek sık riske atmıyoruz fakat onu XX. Kemik Mevsimi'nin ilerleyişini izlemek için kullandık."

"Görebilir miyim?"

Michael omzumun üzerinden eğildi. MAHONEY, PAIGE EVA, 07-MART-59 adlı bir dosyayı açtı. Helikopterden çekilmiş bir video görüntüsü. Kamera yüzüme zum yapıyordu. Çatılarda koşuyor ve bir binanın kenarından atlıyordum. Boşluk imkânsız gibi görünüyordu –nefesimi tuttuğumu fark ettim– ama ekrandaki kız başarıyordu. Pilot bağırıyordu: "Vurun şunu!" On beş metre düştüğümü ve bir çamaşır ipinin sırt çantama takılarak beni yakaladığını gördüm. Baygın bedenim ipte asılı kaldı. KNB kameramanı güldü. "Weaver'ın bıyıkları aşkına," dedi. "Bu hayatımda gördüğüm en şanslı kaltak olmalı."

Hepsi buydu.

"Hoşmuş," dedim.

Michael omzumu sıvazladı.

"Onlardan kaçamadığında hayal kırıklığına uğramıştık," dedi Gardiyan, "ama hayatta kaldığını görünce rahatlamıştık."

Bir kaşımı kaldırdım. "Arkadaşlarını, görüntüleri izlemeye mi çağırdın?"

"Bir anlamda."

Yerinden kalkarak yürüdü. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum.

"Sana yardım çağırma seçeneği sunuyorum." Ona baktım. "Yedi Mühür'ü çağır."

"Hayır. Nashira onları ele geçirir," dedim. "O Jaxon'ı istiyor. Onu buraya yaklaştırmam bile."

Michael'ın yüzü asıldı. "En azından onlara yerini bildir," dedi Gardiyan. "İşler yolunda gitmezse diye."

"*Ne* yolunda gitmezse diye?"

"Hapishaneden kaçış planın."

"Benim hapishaneden kaçış planım."

"Evet." Gardiyan bana döndü. "Bana treni sormuştun. İkinci Asır Töreni gecesinde hisardan büyük bir grup Sion elçisi getirecek. Sonra da Londra'ya geri götürecek."

Şimdi anlamaya başlıyordum. "Eve gidebiliriz," dedim. Bu düşünceyi hazmetmek zordu. "Ne zaman?"

"1 Eylül arifesinde." Gardiyan fıçılardan birinin üzerine oturdu. "Yedi Mühür'le bağlantı kurmayacaksan, en azından bu odayı planlarını hazırlamak için kullanabilirsin. Benimkinden daha iyi olmak zorunda, Paige. Kartelin derslerini hatırlamalısın." Gözlerimin içine baktı. "Geçen sefer bir hata yapmıştım. Gündüz, şehrin büyük ölçüde uyuduğu anda Sargas'lara saldırmayı planlamıştık. Hain sayesinde bizi bekliyorlardı ama ihanete uğramasaydık bile, eterden hareketlerimizi hissedeceklerdi. Zaten çok fazla hareketlilik varken, Sargas'ların dikkati dağınıkken saldırmalıyız. Karşılık verme güçleri, kontrol illüzyonlarını koruma zorunluluğuyla sınırlanmışken. Bunun için İkinci Asır Töreni'nden daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Farkında olmadan başımla onayladım. "Bu arada birkaç Sion yetkilisini de korkutabiliriz."

"Kesinlikle." Gözlerime bakmaya devam etti. "Burası artık senin sığınağın. Şehir merkezine ulaşma yolunu planlamak için I. Kabir'in detaylı haritalarını bilgisayarda bulabilirsin. Çayıra zamanında ulaşabilirseniz, Londra'ya gidecek trene binebilirsiniz."

"Saat kaçta hareket edecek?"

"Henüz bilmiyorum. Ben çok fazla soru soramam ama Michael sürekli dinliyor. Öğreniriz."

Ona baktım. "Amaçlarımızın farklı olduğunu söyledin. Sen başka bir şey istiyorsun."

"Sion bizim yok edilemeyecek kadar güçlü olduğumuza inanıyor. Hiçbir zaafımızın olmadığına. Onlara yanıldıklarını kanıtlamanızı istiyorum."

"Nasıl?"

"Uzun süredir, Nashira'nın seni İkinci Asır Töreni'nde öldürmek isteyeceğinden şüpheleniyordum. Yeteneğini elde etmek için. Onu aşağılamanın tek ve basit bir yolu var." Parmaklarını çenemin altına koyarak yüzümü kaldırdı. "Onu durdur."

Yüzünü inceledim. Gözleri karanlık ve yumuşak bakıyordu. "Bunu yaparsam," dedim, "iyiliğimin karşılığını isterim."

"Dinliyorum."

"Liss. Ona ulaşamıyorum. Kart destesini buldum ama onları kabul etmeyebilir. Benim..." Boğazım düğümlendi. Zorlukla konuşabildim: "Yardımına ihtiyacım var."

"Arkadaşın uzun süredir ruh şokunda. İyileşmek için horozibiğine ihtiyacı olacak."

"Biliyorum."

"Nashira'nın tedarikimi durdurduğunu biliyorsun."

Başımı çevirmedim. "Son doz sende."

Gardiyan yanıma oturdu. Ne istediğimin farkındaydım. Onun da horozibiğine ihtiyacı vardı.

"Merak ediyorum, Paige." Parmaklarını dizine vurdu. "Arkadaşlarını buraya getirmek istemiyorsun. Ama sana özgürlüğünü sunacak olsam, şimdi... Liss'i terk etmek anlamına gelse bile kabul eder miydin?"

"Bu bir teklif mi?"

"Belki."

Bana ne sorduğunu biliyordum. Böylesine savunmasız birini geride bırakacak kadar bencil olup olmadığımı görmek için beni sınıyordu.

"Benim için bunun riski çok büyük," dedi. "İnsanlardan biri Sargas'lara haber verirse, bir insana yardım ettiğim için ağır ceza alırım. Ama biraz daha kalırsan –benim ve kendi türün için risk girersen– ben de onun için aynısını yaparım. Sana teklif ettiğim anlaşma bu."

Bunu düşündüm. Bir an Liss'i terk edip özgürlüğümü kazanmayı düşündüm. Londra'ya dönmeyi, burayı geride bırakmayı ve bir daha arkama bakmamayı. Ama sonra bütün benliğimi hızlı ve yakıcı bir utanç dalgası kapladı. Gözlerimi kapadım.

"Hayır," dedim. "Liss'e yardım etmeni istiyorum."

Bakışlarını hissedebiliyordum.

"O zaman ona yardım edeceğim," dedi.

Kulübede küçük bir süprüntü grubu toplanmıştı ve beşi biraz ısınmak için birbirlerine sokulmuş, başlarını eğmiş, parmaklarını birbirlerine kenetlemişlerdi. Cyril ve Julian da aralarındaydı. Tahtaların arasına sıkıştırdıkları bez parçalarından içeri yağmur süzülüyordu.

Liss iyileşemeyecek kadar uzun süredir ruh şokundaydı. Yapabildikleri tek şey, yanında sessizce nöbet beklemekti. Yaşarsa, eski benliğinin amarotik bir gölgesi gibi olacaktı. Ölürse, aralarından

biri mersiye okuyacak ve Liss'in ruhunu Refaimlerin ulaşamayacağı bir yere gönderecekti. Her iki şekilde de, en sevdikleri göstericiyi kaybedeceklerdi; Liss Rymore, hiç düşmeyen kız.

Gardiyan iki yanında ben ve Michael'la içeri girince geri çekildiler. Aralarında korku fısıltıları yükseldi. Cyril gözlerini iri iri açarak bir köşeye sindi. Diğerleri öylece bakıyordu. Neden Nashira'nın sağ kolu, kan refakatçisi buradaydı? Neden ölüm nöbetini bölmek zorundaydı?

Kıpırdamayan tek kişi Julian'dı.

"Paige?"

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Liss battaniyelerin üzerinde kirli örtülerle örtülmüş halde yatıyordu. Umut ve şans işareti olarak saçlarına ipek parçaları bağlanmıştı. Julian onun elini tutarken bakışlarını Refaim'den ayırmıyordu.

Gardiyan, Liss'in yanına çömeldi. Dişlerini sıkmıştı ama acısından söz etmiyordu.

"Paige," dedi, "horozibiği."

Şişeyi ona verdim. Son şişe. Gardiyan'ın son dozu.

"Kartlar," dedi Gardiyan. Şimdi tamamen işine odaklanmıştı. Kartları da ona verdim. "Ve bıçak."

Michael bana siyah kabzalı bir bıçak verdi. Onu kınından çekerek Gardiyan'a uzattım. Yine fısıltılar yayıldı. Julian, Liss'in elini kucağında tutuyor, bakışlarını benden ayırmıyordu. "Bana güven," dedim sakince.

Yutkundu.

Gardiyan şişenin mantarını çıkardı. Eldivenli parmaklarına birkaç damla damlatarak Liss'in dudaklarına ve burnunun altındaki çukura sürdü. Julian arkadaşının elini sımsıkı tutuyordu ama soğuk parmaklarında hiç tepki yoktu. Gardiyan şakaklarına birer damla horozibiği sürdükten sonra şişenin mantarını kapayarak bana geri verdi. Bıçağı keskin tarafından tutup Julian'a uzattı.

"Onun parmaklarını del."

"Ne?"

"Kanına ihtiyacım var."

Julian bana baktı. Başımla onayladım. Dengeli bir şekilde bı çağın kabzasını tuttu. "Üzgünüm, Liss," dedi.

Bıçağın ucunu parmaklarına tek tek batırdı. Bıçağın değdiği yerlerden minik kan damlaları süzüldü. Gardiyan başıyla onayladı.

"Paige, Michael... kartları açın."

Birlikte yeni desteyi yarım daire şeklinde dizdik. Gardiyan, Liss'in elini tutarak parmaklarını üzerlerine sürdü ve resimlere kan bulaştırdı.

Bıçağı temiz bir bezle sildi. Sol eldivenini çıkararak yumru ğunun arasına aldı. Herkes şaşkınlık ve dehşetle inledi. Refler asla eldivenlerini çıkarmazdı. Elleri var mıydı ki? Evet, vardı. Gardiyan'ın elleri iriydi ve yumruk boğumlarında yara izleri vardı. Bıçağın keskin ucunu derisine sürtüp kendi avcunu açarken yine şaşkın nidalar yükseldi.

Kanı kesikten süzülürken algımı bulandırdı. Kolunu uzatıp kartların her birinin üzerine birkaç damla ektoplazma bıraktı. Tıpkı Afrodit'in Adonis'in kanına nektar serpişi gibi. Odada toplanan ruhları hissedebiliyordum: Kartlara, Liss'e ve Gardiyan'a çekiliyorlardı. Eterde bir üçgen, bir çatlak oluşturdular. Gardiyan kapıyı açıyordu.

Eldivenini tekrar giydikten sonra kartları aldı ve yine deste haline getirdi. Onları Liss'in çıplak dekoltesine, tenine değecek şekilde bıraktı ve ellerini tutup üzerine koydu.

"Ve Adonis'in kanından," dedi, "yaşam geldi."

Liss gözlerini açtı.

Yıldönümü

1 Eylül 2059. Gökyüzünde tuhaf bir ışık fırtınası patlak verdiğinden bu yana iki yüz yıl geçmişti. Lord Palmerston'ın Refaimlerle anlaşmasından bu yana geçen iki yüz yıl. Durugörücülere karşı engizisyon savaşının başlangıcından bu yana iki yüz yıl. Ve en önemlisi, I. Kabir'in kuruluşundan ve büyük Kemik Mevsimi geleneğinin başlangıcından bu yana iki yüz yıl geçmişti.

Bir kız önümde duruyor, yaldızlı aynadan beni izliyordu. Yanakları çökük, çene kasları gergindi. Bu soğuk, sert yüzün bana ait olması beni hâlâ şaşırtıyordu.

Kolları dirseklere kadar uzanan, kare yakalı beyaz bir elbise giymiştim. Esnek kumaş bedenimden geri kalanı sarıyordu. Gardiyan beni elinden geldiğince doyurmasına rağmen, her zaman yiyecek bulunmuyordu ve bana yemek getirttiği her seferinde şüphe uyandırıyordu. Diğer zamanlarda süprüntülerle birlikte çorba ve bayat ekmekle idare ediyordum.

Nashira beni başka bir ziyafete davet etmemişti.

Elbisemi düzelttim. Törene katılabilmem için sarı ceketten azat edilmiştim. Nashira bunun iyi niyet göstergesi olduğunu söylemişti. Bense gerçeği biliyordum. Hazırlıklı gidiyordum. Yakamın altında Gardiyan'ın verdiği kolyeyi takıyordum. Haftalardır el sürülmemişti ama bu gece işe yarayabilirdi. Beyaz botlarımdan birinde gizlenmiş küçük bir bıçak vardı. O şeylerle zorlukla yürüyebiliyordum ama Refaimler güçlü görünmemizi istiyordu; zayıf ve yenik değil. Bu gece dimdik durmamız bekleniyordu.

Tek bir mumla aydınlanan oda sessizdi. Gardiyan elçileri karşılamak için diğer Refaimlerle birlikte gitmişti. Bana gramofona dayadığı bir mesaj bırakmıştı. Masasına oturarak parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdirdim.

Zaman geldi. Beni Lonca Binası'nda bul.

Kâğıdı korların arasına attım. O karanlıkta gramofona yaklaşarak iğneyi plağın üzerine koydum. Şarkıyı son dinleyişim olacaktı. Bu gece ne olursa olsun, bir daha Kurucular Kulesi'ne dönmeyecektim.

Yumuşak sesler odayı doldurdu. Plağın adına baktım: *I'll Be Home. Eve dönüyorum.* Evet, dönüyordum. Her şey planlandığı gibi giderse, sabah evimde olacaktım. Yoksul süprüntüleri izlemekten ve onlara "süprüntü" demekten bıkmıştım. Liss'in başka bir şey bulamadığı için yağ ve bayat ekmekle karnını doyurmaya çalışmasını izlemekten bıkmıştım. Kırmızı ceketlilerden ve Emimlerden bıkmıştım. Bana 40 diye seslenilmesinden bıkmıştım. Bütün bu yerden ve içindeki herkesten bıkmıştım. Bir gece daha dayanamazdım.

Kâğıt halının üzerinde tısladı. Kapının yanına çömeldim ve altından itilmiş mesajı aldım.

Gardiyan'ın mesajları bana bir fikir vermişti. Julian'a Jax'in hisarda yaptığı gibi bir kurye grubu oluşturmasını ve amarotikler ile konaklardaki insanlara mesajlar göndermesini söylemiştim.

Orpheus başardı. Her şey hazır.
Şanslı

Hafifçe gülümsedim. Felix. Mesajlarında farklı bir isim kullanmasını istemiştim. Orpheus, Michael'dı.

Duckett'ı bizi uzmanlığından yararlandırmaya ikna etmemiz zor olmamıştı. Küçük uyuşturucu ininin Nashira'ya ihbar edilmesi korkusuyla ("Ah, hayır, lütfen, zavallı bir ihtiyara acıyın!"), Julian'la birlikte onu kırmızı ceketlilere bir sürpriz hazırlamaya zorlamıştık. Refaimlere karşı harekete geçtiğimizde onları yavaşlatacak bir şey. Biraz ayak sürüdükten sonra yapmıştı ("Bu asla yanınıza kalmayacak; ilk seferkiler gibi hepinizin kellesi gidecek!"). Uyku haplarıyla toza dönüştürülmüş mor yıldızpatı. Mükemmel.

İşini bitirdikten sonra elindeki beyaz yıldızpatını kullanarak hafızasını da silmiştim. Korkaklardan hoşlanmazdım.

Karışımı Michael'a vermiştik. İkinci Asır Töreni'nden önceki ziyafette kırmızı ceketlilere verilen şaraba katmaktan mutluluk duymuştu. Her şey yolunda giderse, hiçbiri kendini savunacak halde olmayacaktı.

Pencereden dışarı baktım. Elçiler en iyi giysileriyle ve silahlı Nöbetçilerin refakatinde saat sekizde gelmişlerdi. Bu Sion erkek ve kadınları yeni bir anlaşmaya tanıklık etmeye gelmişlerdi: Büyük Bölge Yasası. Bu kanun, Refaimlerin Paris'te bir kontrol şehri kurmasına izin verecekti ve bu, İngiltere dışındaki ilk kontrol şehri olacaktı: II. Kabir.

Sion artık cenin halindeki bir imparatorluk olmayacaktı. Doğacaktı. Yaşayacaktı.

Bu sadece başlangıçtı. Refaimler bütün durugörücüleri hapishane kolonilerine toplarsa, insanoğlunun geri kalanının onlarla

savaşma şansı kalmazdı. Eter tek silahımızdı. Onu kullanacak kimse olmazsa, hepimiz çantada keklik olurduk. Hepimiz.

Ama bu gece bunu düşünemezdim. Benim amacım Yedi İbre'ye geri dönmekti. Yozlaşmış kartelime. Çeteme. Nick'e. O anda istediğim tek şey buydu.

Gramofon çalmaya devam ediyordu. Çalışma masasına otururak pencereden dışarı, aya baktım. Dolunay değil, yarımay vardı. Yıldızlar görünmüyordu.

Liss ve Julian'la birlikte, son birkaç haftamızı bütün şehirde huzursuzluk tohumları ekerek ve sığınağımızı in olarak kullanarak geçirmiştik. Suhail ve Gözetmen bizi orada duyamazdı. Liss travmanın etkilerini tamamen atlatmıştı ve hayatta kalma konusunda yeni bir kararlılıkla süprüntüleri harekete geçirmede aktif rol almıştı. Hâlâ gergindi fakat bir gece çatlamıştı. "Artık böyle yaşayamam," demişti. "Ve sizi isyandan da vazgeçiremem. O halde yapalım."

Ve yapıyorduk.

Ceketlilerin ve göstericilerin çoğu bize yardımcı olmayı kabul etmişti. Gardiyan'ın Liss'i nasıl iyileştirdiğini görenler kendilerine daha çok güveniyordu çünkü bazı Reflerin onları desteklediğinin farkındaydılar. Haftalar boyunca malzemelerimizi biriktirip onları planlanmış noktalara yerleştirmiştik. Birkaç süprüntü hafızası silinmiş Duckett'ı soymuş, kibritlerini ve jel yakıt kutularını almıştı. Bir çift cesur beyaz ceketli Ev'e girmeyi denemişti ama Kraz'ın ölümünden beri orada güvenlik artırılmıştı. Kimse yaklaşamıyordu. Bunun yerine oradan buradan toplamıştık. Elimizde çok silah yoktu fakat öldürmek için silah gerekmiyordu.

Trenin yerini sadece Julian, Liss ve ben biliyorduk. Başka kimseye bundan söz etmemiştik. Fazla riskliydi. Diğerleri sadece bir çıkış yolu olacağını biliyordu. Yeri belli etmek için bir işaret fişeği kullanılacaktı.

Bacaklarımı yataktan indirdim. Banyo kapısından aynayı görebiliyordum. Porselen bir bebeğe benziyordum ama daha kötüsü de olabilirdi. Ivy'ye benzeyebilirdim. Onu son gördüğümde başka bir insanla birlikte Thuban'ın peşinden yürüyordu; o kadar zayıf ve pislik içindeydi ki onu tanımakta zorlanmıştım. Ama ağlamıyordu. Sadece yürüyordu. Sessizce. Ev'de olanlardan sonra hâlâ hayatta olmasına şaşırmıştım.

Gardiyan o hale gelmeme izin vermemişti. Eylül yaklaştıkça giderek daha da suskunlaşmıştı. Nedeninin korku olduğunu düşünüyordum. Bu isyanın da ilki gibi başarısızlıkla sonuçlanmasından korkuyordu. Bazen korkudan da fazlası vardı. Öfkeli olabileceği aklıma gelmişti. Beni kaybedeceği için. Nashira'ya karşı savaşını kaybedeceği için.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Gardiyan sadece diğer herkes gibi yeteneğimi korumak istiyordu.

Bunu uzatmanın anlamı yoktu. Lonca Binası'yla yüzleşmek zorundaydım. Yerimden kalkarak yine gramofona yaklaştım. Müziğin hâlâ çalması beni nedense rahatlatıyordu; dışarıda ne olursa olsun, bir şarkı bu boş odayı bir süre dolduracaktı. Kulenin kapısını arkamdan kapadım.

Gece kapıcısı vardiyasına yeni başlamıştı. Saçları parlak bir topuz yapılmıştı ve gül rengi ruj sürmüştü. "XX-40," dedi. "On dakika içinde Lonca Binası'nda bekleniyorsun."

"Evet, teşekkür ederim. Biliyorum." Sanki Gözetmen bana daha önce defalarca söylememiş gibi.

"Bu akşamla ilgili talimatlarını hatırlatmam istendi. Yanında bir Refaim refakatçi olmadığı sürece Sion sponsorlarıyla veya elçilerle konuşman yasak. Eğlence saat on birde başlayacak. Oyundan sonra sahneye çıkacaksın."

"Sahne mi?"

"Ah, şey..." Defterine baktı. "Hiç. Pardon. O mesaj başka biri içinmiş."

Görmeye çalıştım ama izin vermedi. "Ciddi misin?"

"İyi akşamlar."

Başımı kaldırdım. David. Bir takım elbise giyip kırmızı bir kravat takmıştı ve güzelce tıraş olmuştu. Midem büzüldü. David ilaç almış gibi görünmüyordu. Michael yapmış olmalıydı; yapmış *olmalıydı*.

"Seni Lonca Binası'na götürmek için gönderildim." Bir kolunu uzattı. "Kan hükümdarı hemen oraya gitmeni istiyor."

"Refakatçiye ihtiyacım yok."

"Onlar olduğunu düşünüyor."

Kelimeleri ağzında gevelemiyordu. Duckett'ın karışımından almış gibi bir hali yoktu. Uzattığı koluna aldırmadan yanından geçtim ve sokakta yürümeye başladım. Bu iyi bir başlangıç değildi.

Bütün şehirde lambalarla bir yol aydınlatılmıştı. Lonca Binası, Ev'in yakınında bir yerdeydi ve Londra'daki KNB merkezinin adı verilmişti. İkinci Asır Töreni'ne davet edilen durugörücüler, pembe veya kırmızı ceket seviyesine ulaşmış olanlar veya özel yetenekleri olan süprüntülerdi. Nashira bunu iyi davranışları için bir ödül olarak göstermişti. Diğer insanlarla birlikte bir şeyler yiyip dans etmelerine izin verilecekti. Buna karşılık, sadece bekçileriyle birlikte zaman geçirmekten hoşlandıklarını göstermekle kalmayacak, aynı zamanda "rehabilitasyonları" için de minnet duyduklarını belli edeceklerdi. Toplumun gözünden uzakta, iğrenç bir hapishane kolonisinde gizlenmekten zevk aldıklarını. Emimler tarafından kollarının ve bacaklarının koparılmasını eğlenceli bulduklarını.

Çoğunun rol yapmasına gerek yoktu. Carl mutluydu. Bütün kırmızı ceketliler mutluydu. Hepsi bu kolonide kendilerine bir yer bulmuşlardı fakat ben asla bulamayacaktım. Buradan defolup gidiyordum.

"İyi numaraydı," dedi David. "Şarabı diyorum."

Ona bakmaya cesaret edemedim.

"Çocuk biraz fazla koymuş. Kokladığımda hemen anladım. Ama endişelenme, çoğunda işe yaradı. Benim sürprizi bozacağımı sakın düşünme."

İki süprüntü sokaktan aceleyle geliyordu. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Kucaklarında kumaş ruloları vardı. Eski kilise ile Hükümran Konağı arasındaki caddeye daldılar. Oda'yı yakmak için izleyecekleri yol orasıydı. Oraya kibrit koyuyor olmalıydılar. Kibrit ve gazyağı.

Julian şehir merkezindeki binaları ateşe vermeyi önermişti. Bu kadar iyi bir taktik ustası olacağı aklıma bile gelmezdi. Süprüntüler dikkatleri dağıtacak, kuzeydeki çayıra gitmemiz için diğer sokakları boşaltacaklardı. Bunu daha erken saatlerde, elçiler yorulmaya başladığında yapacaklardı. "Saat ikiden önce geri dönmezler," demişti. "Geceyarısı yaparsak, her şeyi harekete geçirmek için yeterince zamanımız olur. Kontrolü ele geçiririz. Ve geç olmasındansa erken olması daha iyi." Şikâyetim yoktu. Her şey planlandığı gibi gidiyordu fakat yanımdaki akıllı kırmızı ceketli bütün planı altüst etme gücüne sahipti.

"Sana kim söyledi?" diye sordum, David'e.

"Sana düşünecek bir şeyler vereyim," dedi, soruma aldırmadan. "Sence Sion, Refaimlerden emir almaktan *hoşlanıyor* mudur?"

"Elbette hayır."

"Ama Nashira onları kontrol altında tuttuğunu söylediğinde inandın. Sence Sion tarihinde en azından bir kişi onlara karşı savaşmayı düşünmüş müdür?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Soruma cevap ver."

"Düşünmemiştir. Emimlerden çok korkuyorlar."

"Belki haklısındır. Belki de Hükümdarlık'ta hâlâ biraz akıl kalmıştır."

"Ne demek bu?" David cevap vermeyince önünde durdum. "Hükümdarlık'ın herhangi bir şeyle ne ilgisi var ki?"

"Her şeyle ilgisi var." Yanımdan geçti. "Sen hapishaneden kaçış planlarını gerçekleştiriyorsun, sokak prensesi. Zihnini benimle meşgul etme."

Ben daha karşılık veremeden Victoria tarzı antreyi geçerek ve kalabalığa karışarak gözden kayboldu. Tüylerim ürperdi. Ortalıkta başıboş bir kırmızı ceketliye, özellikle de David kadar gizemli birine ihtiyacım yoktu. Refaimlerden nefret ettiğini söyleyebilirdi ama benden de hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu. Nashira'ya şaraptan söz edebilirdi. Nashira pisliğin kokusunu hemen alırdı.

Lonca Binası'nın içinde binlerce mum yakılmıştı. Eşikten geçer geçmez, Michael ve bir beyaz ceketli beni aceleyle üst kata çıkardılar ve David diğer kemik sökücüleri aramaya gitti. Refaimlerin Michael'a verdiği görev, kimsenin hırpani veya dayak yemiş gibi görünmemesini sağlamaktı; bu, son toplantı için mükemmel bir maskeydi. Galeriye ulaştığımızda onlara döndüm.

"Hazır mısınız?"

"Bekliyoruz," dedi beyaz ceketli. Terebell'in himayesindeki bir buz okuyucu olan Charles. Refaimlerin elçileri ağırladığı aşağıdaki salonu işaret etti. "Kemik sökücülerin işi bitmeye başladı. İş işten geçene kadar Refaimler bunu fark etmeyecek bile."

"Güzel." Derin bir nefes alarak kendimi toparladım. "Aferin, Michael."

Michael'ın üzerinde sade görünümlü gri bir takım vardı. Gülümsedi.

"Çantam sende mi?"

İşaret etti. İlaç doldurulmuş sırt çantam, galeri banklarının altında duruyordu. Onu şimdi almayacaktım ama süprüntüler ihtiyaç

olursa onun burada olduğunu biliyordu. Çok sayıdaki malzeme noktalarından biriydi.

"Paige," dedi Charles, "işaret fişeği saat kaçta atılacak?"

"Bunu öğrenmek için hâlâ bekliyorum. Bir yol bulur bulmaz birini ateşleyeceğim."

Charles başıyla onayladı. Yine salona baktım.

Çok fazla insan hayatını riske atmak üzereydi. Korku içinde olan Liss. Bana yardım etmek için kendini parçalayan Julian. Süprüntüler. Beyaz ceketliler.

Ve Gardiyan. Bana güvenmenin onun için ne anlama geldiğini artık anlıyordum. Son defasında olduğu gibi ona ihanet edersem, sadece yaralı kalmazdı; katledilirdi. Bu onun son şansıydı.

Ama Refaimler arasında hâlâ küçücük bir şefkat pırıltısı kalmışken, artık harekete geçmek zorundaydık. Yaralı olanlar ölürse, tek umudumuz da kaybolurdu.

Galerinin kapısı sertçe açıldı. Suhail kapıda göründü. Charles'ı tuniğinden yakalayarak merdivene çekti. "Kan hükümdarı bekletilmekten hoşlanmaz, pislik," dedi bana. "Galeriye girmen yasak. Aşağı in."

Geldiği gibi çabucak gitti. Michael kapıya baktı. "Zaman geldi," dedim. Elini tutup sıktım. "İyi şanslar. Unutmayın: Dikkat çekmeyin ve işareti bekleyin."

Michael başıyla onayladı.

"Yaşayalım," dedi sadece.

Lonca Binası'nın zemin katında yürürken başım eğikti. Kimse girdiğimi görmedi.

Sion sistemi dokuz Avrupa ülkesinde kullanılıyordu ve aralarında İngiltere de vardı. Ancak İngiltere'nin aksine, diğerlerinin durugörücülerini gönderecekleri bir yerleri yoktu. Yine de, dokuz hükümet elçilerini göndermişti. En genç ve en karışık Sion şehri

olan Dublin bile bir temsilci göndermişti: Babamın eski bir dostu olan Cathal Bell. Gergin, kararsız bir adamdı ve görevinin sorumluluğu altında eziliyordu. Onu ilk gördüğümde göğsümü bir heyecan dalgası sardı –bize yardım edebilirdi– fakat sonra hatırladım: Beni beş-altı yaşımdan beri görmemişti. Beni tanımazdı ve burada bir adım yoktu. Ayrıca, Bell zayıf biriydi. Partisi Dublin'de yenilmişti.

Lonca Binası muhteşem görünüyordu. Süslü bir tavanı, ağır avizeleri ve çok geniş bir açık alanı vardı. Karanlık mum ışıklarıyla aydınlanıyor ve Chopin duyuluyordu. Elçilere her türlü nezaket gösteriliyordu. Akla gelebilecek her türlü lezzetli yiyecekleri tıka basa yiyebilir, yapay içkilerini yudumlarken birbirleriyle sohbet edebilirlerdi. Amarozları bir ayrıcalık, bir haktı. Rehabilitasyon programına katılmaktan mutluluk duyuyormuş gibi görünmeye zorlanan amarotik köleler onlara servis yapıyordu ve Michael da aralarındaydı. Diğer amarotikler ortalıkta sergilenemeyecek kadar bakımsız ve zayıf olmalıydı.

Yükseklerde dans eden bir dansçı ipeklere asılıyor, hava balesi yaparak inanılmaz pozlar sergiliyordu: Liss. Aşağıda kendisini bekleyen ölüme düşmemek için sadece kendi gücüne güveniyordu.

Bakışlarımı salonda dolaştırarak Weaver'ı görmeye çalıştım. Ortalıkta yoktu. Belki de gecikmişti. Diğer ülkeler Engizitör göndermedikleri için maruz görülebilirlerdi ama İngiltere göndermek zorundaydı. Birkaç tanınmış Sion yetkilisini de görüyordum ve aralarında Nöbetçi Komutanı Bernard Hock da vardı. Kel kafalı, boyun kasları aşırı gelişmiş, dev gibi bir adamdı; durugörücülerin kokusunu almakta çok iyiydi. Aslında, her zaman bir koklayıcı olduğundan şüphelenmiştim. Şimdi bile burun delikleri iri iri açılmıştı. Fırsatını bulursam onu öldürmeye karar verdim.

Bir amarotik bana bir kadeh beyaz yapay önerdi. Reddettim. O sırada Cathal Bell'i görmüştüm.

Bell'in elinde bir kadeh vardı ve kravatını düzeltip duruyordu. Sırbistan Göçmenlik Bakanı Yardımcısı Radmilo Arežina'yla sohbet etmeye çalışıyordu. Kendi kendime gülümsedim. Arežina, Dani'nin Londra'ya atanmasını sağlama hatasına düşen kişiydi. Onlara doğru yürüdüm.

"Bay Bell?"

Bell irkilerek şarabını döktü. "Evet?"

Arežina'ya baktım. "Böldüğüm için üzgünüm, Sayın Bakan. Ancak bir saniye Bay Bell'le konuşabilir miyim acaba?"

Arežina beni baştan aşağı süzdü. Üstdudağı kıvrıldı.

"Bağışlayın, Bay Bell," dedi. "Grubumun yanına dönsem iyi olur."

Grubunun güvenliğine kaçtı. Ceketindeki kırmızı lekeyi temizlemeye çalışan Bell'le baş başa kaldım. "Ne istiyorsun, doğadışı?" Kekeliyordu. "Çok önemli bir sohbetin ortasındaydım."

"Eh, artık başka biriyle devam edebilirsiniz." Kadehini alıp yudumladım. "Baskın'ı hatırlıyor musunuz, Bay Bell?"

Bell olduğu yerde donakaldı. "2046'yı kastediyorsan, evet. Elbette hatırlıyorum." Parmakları titriyordu. Parmak boğumları romatizmayla şişip morarmıştı. "Ne soruyorsun? Kimsin sen?"

"O gün kuzenim tutuklanmıştı. Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Sen İrlandalı mısın?"

"Evet."

Bana baktı. "Adın ne?"

"Adımın önemi yok. Kuzeniminki önemli. Finn McCarthy. Trinity College'dan. Hatırladınız mı?"

"Evet." Hemen cevap vermişti. "McCarthy, diğer öğrenci liderleriyle birlikte Carrickgergus'a götürülmüştü. Asılarak idamına karar verilmişti."

"Peki, asıldı mı?"

"Be-ben... detayları bilmiyorum. Fakat..."

İçimde karanlık ve şiddetli bir şey yükseldi. Ona doğru eğilerek kulağına fısıldadım: "Kuzenim idam edildiyse, Bay Bell, sizi kişisel olarak sorumlu tutacağım. İrlanda'yı kaybeden *sizin* hükümetinizdi. Vazgeçip teslim olan sizin hükümetinizdi."

"Ben değildim," diye hıçkırdı Bell. Burnu kanamaya başlamıştı. "Canımı yakma..."

"Siz değil, Bay Bell. Sizin türünüz."

"Doğadışı," diye hırladı. "Git başımdan." Onu kanayan burnuyla baş başa bırakarak kalabalığa karıştım.

Titriyordum. Bir kadeh yapay içki kapıp tek seferde içtim. Finn'in öldüğünü hep biliyordum ama bir parçam onun anısına, hâlâ hayatta olabileceği fikrine sımsıkı tutunmuştu. Belki de hayattaydı ama bunu Cathal Bell'den öğrenemezdim.

Nashira'yı bir kürsünün altında dururken gördüm. Gardiyan yanındaydı ve bir Yunan elçisiyle sohbete dalmışlardı. Gece çanından sonra aylardır ilk kez horozibiği almıştı; birkaç damlası onu değiştirmişti. Siyah ve altın sarısı renklere bürünmüş, boynuna lal taşlı bir kolye takmıştı ve gözleri lamba gibi parlıyordu. Nashira'ya yakın duranları tanıdım: Seçkin muhafızları. Biri –Amelia'nın yerine gelen– beni fark etti ve dudak hareketlerinden patronuna haber verdiğini anladım.

Nashira muhafızlarının başlarının üzerinden baktı. Dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. Gardiyan onu duyunca döndü. Gözleri aniden alevlendi.

Nashira beni çağırdı. Boş kadehimi bir amarotiğe vererek yaklaştım.

"Hanımlar ve beyler," dedi etrafındakilere, "sizi XX-59-40'la tanıştırmak istiyorum. En yetenekli durugörücülerimizden biri."

Elçilerden mırıltılar yükseldi: Meraklı ve tiksinti dolu.

"Bu Aloys Mynatt, Fransa Başkonuşmacısı. Ve Birgitta Tjäder, Sion Stockholm Hisarı Nöbetçi Birliği Şefi."

Mynatt ufak tefek, kaskatı duran bir adamdı ve belirgin bir özelliği yoktu. Başıyla selam verdi.

Tjäder sadece bana baktı. Otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ve gür sarı saçları, zeytinyağı gibi de gözleri vardı. Nick bu kadından hep Saksağan diye söz ederdi; Stockholm'deki cehennemden çıkma kontrolüyle ünlüydü. Yakınımda durmaya tahammül edemediğini görebiliyordum: Solgun dudakları dişlerinin üzerinde gerilmişti ve bir an sonra ısıracakmış gibi görünüyordu. Ben de onun varlığından hoşlandığımı söyleyemezdim.

"Bana yaklaşmasını istemiyorum," dedi şüphelerimi doğrulayarak.

"Ama burada bizimle birlikte olmaktansa sokaklarınızda dolaşmalarını mı tercih ederdiniz?" dedi Nashira. "Burada tamamen zararsızlar, Birgitta. Onlara göz açtırmıyoruz. III. Kabir kurulduğunda, bir daha asla bir durugörücüye bakmak zorunda kalmayacaksın."

Üçüncü bir hapishane kolonisi mi? Stockholm için de mi planları vardı? Başdenetmeni Saksağan olacak bir III. Kabir'i düşünmek bile istemiyordum.

Tjäder gözünü benden almıyordu. Aurası yoktu fakat yüzündeki nefretin her santimini okuyabiliyordum.

"Sabırsızlanıyorum," dedi.

Piyanist çalmayı bıraktı ve salonda alkışlar yükseldi. Dans eden çiftler ayrıldı. Nashira duvardaki büyük bir saate baktı. "Saat yaklaşıyor."

Sesi çok yumuşaktı. "Affedersiniz," dedi Tjäder. Döndü ve Gardiyan'la aramdaki açıklıktan İsveçlilere doğru yürüdü. Gardiyan'ın gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum.

"Elçilere seslenmem gerek." Nashira sahneye baktı. "Arcturus, sen 40'ın yanında kal. Ona ihtiyacım olacak."

Demek beni herkesin önünde öldürmeyi planlıyordu. İkisine baktım. Gardiyan başını eğdi. "Peki, hükümdarım." Beni sertçe kolumdan yakaladı. "Gel, 40."

Beni uzaklaştıramadan, Nashira'nın başı aniden döndü. Bileğimi yakalayarak beni kendine çekti.

"Sen kendini mi yaraladın, 40?"

Yanağımdaki yara bantları uzun zaman önce çıkmıştı fakat cam parçasının bıraktığı incecik yara izi hâlâ görünüyordu. "Ona vurdum." Gardiyan kolumu sıkıca tutmaya devam etti. "Bana itaatsizlik etti. Onu cezalandırdım."

Kollarımdan tutmuşken bir bez bebek gibi öylece durdum. Başımın üzerinden birbirlerine baktılar. "Güzel," dedi Nashira. "Bunca yıldan sonra refakatçim olmanın anlamını nihayet öğreniyorsun."

Nashira ona sırtını dönerek kalabalığa doğru yürüdü ve elçiler iki yana açılarak ona yol verdi.

Müzisyen her kimse iyi seçilmiş bir melodi çalmaya başladı. Hayalet gibi bir sesle eşlik ediyordu. Sesi tanıdığımdan emindim ama çıkaramıyordum. Gardiyan beni salonun yan tarafına, galerinin altındaki uzun alana sürükledi ve eğilerek bana baktı. "Her şey hazır mı?"

Başımla onayladım.

Müzisyenin gerçekten güzel bir sesi vardı; gırtlaktan gelen falsetto sesiyle söylüyordu. Yine tanıdığımı hissettim. "Eşlikçilerimle dün gece bir seans yaptık," dedi Gardiyan, zorlukla duyulan bir sesle. "Kullanabileceğimiz ruhlar olacak. İnsan ruhlar; XVIII. Kemik Mevsimi'nin kurbanları. Refaimlere karşı sizinle olacaklar."

"Ya KNB? Onlar da burada mı?"

"Çağrılmadıkları sürece Lonca Binası'na girmelerine izin verilmiyor. Köprüde bekliyorlar."

"Kaç kişi?"

"Otuz."

Yine başımla onayladım. Elçilerin her birinin en azından bir koruması vardı ama onlar ANB'dendi. Doğadışıların kendilerini korumasını istememişlerdi. Neyse ki ANB ruh savaşına giremezdi.

Gardiyan, Liss'in ipeklere tırmandığı tavana baktı. "Liss iyileşmiş gibi görünüyor."

"Evet."

"O halde eşitiz. Hesabımız kapandı."

"Bütün borçlar ödendi," dedim. Mersiyenin sözlerindendi. Bizi nelerin beklediğini merak ediyordum. Ya Nashira beni öldürmeyi başarırsa?

"Her şey planlandığı gibi gidecek, Paige. Umudunu kaybetmemelisin." Sahneye baktı. "Umut hâlâ hepimizi kurtarabilecek tek şey."

Bakışlarını izledim. Fanus ve kurumuş çiçek, üstü örtülmüş bir kaidede duruyordu. "Neyin umudu?"

"Değişim."

Müzik sonuna yaklaştı ve dans pistinin kenarlarından alkışlar yükseldi. Bakmak ve çalanı görmek istedim ama elçilerin başlarının üzerinden göremedim.

Bir kırmızı ceketli sahneye çıktı. 22. Sendeler gibi yürüyüşü, Duckett'ın karışımının etkili olduğunu gösteriyordu. "Hanımlar ve beyler," dedi, "yü-yüce Hükümdar, Nashira Sargas, Re-Refaim'in kan hükümdarı."

Sendeleyerek aşağı indi. Gülümsememek için kendimi zor tuttum. En azından bir kırmızı ceketli önümüzden çekilmişti.

Nashira kürsüye çıkarken izleyicilerin alkışları devam ediyordu. Bize baktı. Gardiyan da ona bakıyordu.

"Hanımlar ve beyler," dedi bize bakmaya devam ederek, "Sion'un başkenti I. Kabir'e hoş geldiniz. Bu geceki kutlamamıza katıldığınız için size teşekkür ederek başlamak istiyorum.

"İngiltere'ye gelişimizden bu yana iki yüz yıl geçti. 1859'dan beri uzun, çok uzun bir yol kat ettik. Gördüğünüz gibi, ilk kontrol şehrimizi bir güzellik, saygı ve hepsinden öte *şefkat* merkezi haline getirmek için elimizden gelen çabayı gösterdik. Rehabilitasyon sistemimiz genç durugörücülerin şehrimize girmesini ve mümkün olan en kaliteli hayatı yaşamasını sağlıyor." Bir hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi. "Durugörücülük, bildiğimiz gibi kurbanlarının hatası değildir. Bir hastalık gibi masumları avlar. Onları doğadışılık bulaştırır.

"I. Kabir, bugün iki yüz yıllık başarısını kutluyor. Görebildiğiniz gibi bu başarılı bir girişim oldu; ekmeyi dilediğimiz sayısız tohumun ilki. Anlayışınıza karşılık, sadece durugörücüleri normal toplumdan uzaklaştırmak için insancıl bir yöntem sağlamakla kalmadık, aynı zamanda yüzlerce Emim'in hisara saldırmasını da engelledik. Biz onların çekildiği bir fener gibiyiz; sizin deyiminizle, ateşe üşüşen pervaneler gibi." Gözleri karanlıkta kendi başlarına işaret ışığı gibi parlıyordu. "Ne var ki Emimlerin sayısı her geçen gün artıyor. Bu koloni artık yeterli bir korunma sağlayamayacak. Fransa'da, İrlanda'da ve daha yakın zamanda İsveç'te göründüler."

İrlanda. Demek Cathal Bell bu yüzden buradaydı. Bu yüzden böylesine gergin ve korkmuş görünüyordu.

"II. Kabir'i kurmamız ve bir ışık daha yakmamız zorunlu hale geldi," dedi Nashira. "Yöntemimiz denenmiş ve kanıtlanmıştır. Sizin ve şehirlerinizin yardımınızla, ittifak çiçeğimizin nihayet açmasını umuyoruz."

Alkışlar. Gardiyan dişlerini sıktı. Yüz ifadesi korkunçtu. Öfkeliydi. Acımasızdı. Ölümcüldü.

Onu hiç öyle görmemiştim.

"İnsan Gözetmen'imiz tarafından yazılmış oyuna birkaç dakika var. Bu arada, küçük bir duyuru yapmak isteyen ortağımı, ikinci

kan hükümdarını size takdim etmek istiyorum. Hanımlar ve beyler, karşınızda Gomeisa Sargas."

Bir elini uzattı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan iri bir el Nashira'nın elini tuttu.

Nefesim kesildi.

Simsiyah bir cüppe giymişti ve yakası kulaklarının üzerine kadar yükseliyordu. Uzun boylu, ince yapılı, altın sarısı saçlı biriydi. Dudakları, boynuna asılmış sıra sıra taşların ağırlığıyla çekiliyormuş gibi aşağı sarkmıştı. Diğer Refaimlerden daha yaşlı görünüyordu; duruşu ve sadece rüya âleminin büyüklüğü bile bunu gösteriyordu. Rüya âlemini kafama dayanmış bir duvar gibi hissediyordum. Şimdiye dek eterde hissettiğim en kadim ve korkunç şeydi.

"İyi akşamlar."

Gomeisa ifadesiz Refaim yüzüyle bize baktı: Duygusuz izleyici. Aurası güneşi örten bir el gibiydi. Liss'in ondan o kadar korkmasına şaşmamak gerekirdi. Kurdelelere sarınmış, sessiz ve hareketsizdi. Bir an sonra galeriye atladı.

"I. Kabir'de yaşayan insanlar, uzun süredir burada olmadığım için üzgünüm. Ben Refaimlerin Westminster Hükümdarlığı'ndaki en önemli elçisiyim. Dolayısıyla zamanımın çoğunu Engizitör'le birlikte başkentte geçiriyor, bu hapishane kolonisinin etkisini artırmanın yollarını arıyorum.

"Nashira'nın dediği gibi, bugün yeni bir başlangıcı kutluyoruz. Yeni bir çağ başlıyor: Çok uzun süredir birbirine yabancı olan iki türün, insanlar ve Refaimler arasında mükemmel bir işbirliği çağı. Cehalet ve karanlığın hüküm sürdüğü eski dünyanın sona erişini kutluyoruz. Siz dünyanızı bizimle paylaşırken, biz de bilgeliğimizi sizinle paylaşmaya yemin ettik. Sizin bize kucak açtığınız gibi, biz de sizi korumaya yemin ettik. Ve size söz veriyorum, dostlarım: Anlaşmamızın bozulmasına izin vermeyeceğiz. Burada saflık de-

mirden bir yumrukla yönetiyor. Ve bana güvenin, günah çiçeği sonsuza dek kuru kalacak."

Fanustaki kurumuş çiçeğe baktım. O da çiçeğe solucana bakar gibi baktı.

"Şimdi," dedi, "bu kadar ciddiyet yeter. Oyun başlasın."

Yasak

Gözetmen baş döndürücü bir görüntüyle sahneye çıktı. Boğazına kadar, bütün vücudunu örten uzun bir kırmızı pelerin giymişti. Eğilerek selam verdi.

"Selamlar, hanımlar ve beyler. I. Kabir'e hoş geldiniz! Ben Gözetmen Beltrame. Şehrin insan nüfusuyla ben ilgileniyorum. Kıta'nın dönüştürülmemiş bölgelerinden gelenleri özellikle selamlıyorum. Korkmayın! Gösteriden sonra şehirlerinizi Sion hisarlarına dönüştürme fırsatınız olacak; tıpkı diğer şehirlerin yaptığı gibi. Programımız, henüz gençken durugörücüleri bulup toplayarak hükümetlerin zorunlu toplu infaz masraflarından kurtarıyor."

Dinlememeye çalıştım. Bütün ülkeler durugörücüleri infaz etmek için Nitfen'i kullanmıyordu. Birçoğu zehirli iğneler kullanıyor, kurşuna diziyor ya da daha kötü yöntemlere başvuruyordu.

"Sion Paris ve Sion Marsilya ortaklığıyla II. Kabir'in kurulması için planlarımız hazırlandı ki bunlar Fransa'daki ilk uydu hisarlar olacak." Alkışlar. Mynatt gülümsedi. "Bu gece, Kıta'da en azından iki kontrol şehrinin daha potansiyel yerlerini belirlemeyi umuyoruz.

Ancak hepsinden önce, durugörücülerimizin birçoğunun yeteneklerini iyiye kullanabildiğini kanıtlamak için size sunmak istediğimiz küçük bir oyunumuz var. Oyunumuz bize Refaimlerin gelişinden önceki, Kanlı Kral'ın hüküm sürdüğü karanlık günleri hatırlatacak. Evini kan üzerine kuran kralın."

Saat çaldı. Yirmi göstericinin tek sıra halinde çıkışını izledim. VII. Edward'ın hayat hikâyesini sergileyeceklerdi; bir seans masası alışı ve beş cinayetten, süitindeki bıçağa ve ailesinin geri kalanıyla birlikte İngiltere'den kaçışına kadar. Sözde salgının başlangıcı ve Sion'un varlık nedeninin kanıtı. Liss de orada, arka tarafta duruyordu. İki tarafında Nell –ruh şokuna girdiğinde onun yerini alan kız– ve adının Lotte olduğunu sandığım bir görücü vardı. Üçü de Kanlı Kral'ın kurbanları gibi giyinmişti.

Sahnenin ortasında, Gözetmen pelerinini atarak bir kraliyet görüntüsü sergiledi. Kalabalık coştu. Kürk ve mücevherlerle donanmış halde Edward'ın Kraliçe Victoria'nın vârisi olduğu günlerdeki halini oynuyordu.

İlk sahne bir yatak odasında geçiyor, bir müzisyen *Daisy Bell*'i çalıyordu. İzleyicilere yakın duran süprüntü kendini 1. Sysonby Baronu Frederick Ponsonby olarak tanıttı; yani Edward'ın özel sekreteri. Oyun onun gözlerinden izlenecekti. "Majesteleri," dedi, Gözetmen'e, "dışarıda bir tur atalım mı?"

"Kısa ceketin yanında mı, Ponsonby?"

"Sadece bir frak, Majesteleri."

"*Herkesin* bilmesi gerektiğini sanıyordum," diye gürledi Gözetmen, aristokrat İngiliz aksanıyla, "sabah özel bir görüşte ipek bir şapkayla daima kısa bir ceket giyilir. Şu pantolon kadar çirkinini de hayatımda hiç görmedim!"

Tıslamalar. Tezahüratlar. Kendini Victoria'nın vârisi olarak gören o ahlaksız canavar. Ponsonby izleyicilere döndü. "Kederle geçen uzun bir zamandan sonra; mesela frağım ve zavallı panto-

lonumla," gülüşmeler, "prens kaliteli giysilerinden sıkıldı. O gün öğleden sonra benden kendisiyle kısa bir gezintiye çıkmamı istedi. Ah, dostlarım! Hiç kimse, oğlunun kötülük yolunda ilerleyişini izleyen kraliçe kadar acı çekmemiştir." Gardiyan'ın tepkisini görmek için omzumun üzerinden baktım ama orada değildi.

Edward ve Ponsonby arasındaki konuşmalar bir süre daha devam etti. Her sahne, Edward'ı zalim, gözünü şehvet hırsı bürümüş bir aptal ve annesi için bir hayal kırıklığı olarak gösteriyordu. Merakla izlediğimi fark ettim. Prens Albert'ın ölümüyle ilgili rolünü gülünç bir şekilde abartmış, hatta bir düello eklemişlerdi. Dul Kraliçe Victoria küçük elmas tacı ve peçesiyle sahneye girdi. "Ona asla ürpermeden bakamam ve bakamayacağım," diye itiraf etti izleyicilere. "Doğumunda değiştirilmiş kadar doğadışı geliyor." Tezahüratlar. Salgından önceki son iyilik sembolü, yozlaşmamış son hükümdardı. Elçiler oyunculara bakarken, ben de bir gözümü saatten ayırmıyordum. Yaklaşık yarım saat geçmişti ve trenin kaçta hareket edeceğini hâlâ bilmiyordum.

Nihayet oyunun dönüm noktası geldi. Seans. Sahneye kırmızı lambalar getirildi. Baktığımda gülmemek için kendimi zor tuttum. Gözetmen gerçekten kendini rolüne kaptırmıştı. "Dünyevi güç yeterli değil," dedi, karakterinin kötülüğüyle neredeyse nefes nefese bir halde. Seans masası kurulmuştu ve üzerinde kollarını sallıyordu. "Victoria çağı mı diyorlar? Edward'ın çağı ne olacak? Ölümlülüğün prangalarına vurulmuşken hangi kral gerçekten yücelebilir ki?" Masanın üzerine eğilerek elleriyle tutup salladı. "Evet, yükselin. Gölgelerin arasından yükselin. Kapıdan geçip yükselin, ölülerin ruhları. Bana, taraftarlarıma gelin! İngiltere'nin kanıyla üreyin!"

O konuşurken kırmızı lambalar siyahlara bürünmüş aktörler tarafından sahneden taşındı. Doğadışı ruhları temsil ediyorlardı. Odanın her yerine dağılarak insanları tutuyor, onlara çığlık attırıyorlardı. Doğadışılık salgını onlardı.

Müzik ve aktörlerin kahkahaları çok güçlüydü. Başım dönüyordu. Gözetmen seansa devam ediyordu. O karanlık ve kargaşada, Gardiyan kolumu yakaladı. "Çabuk." Sesi kulağımda yankılandı. "Benimle gel."

Beni kulise götürdü: Sahnenin altında, sandıkların yığıldığı küçük ve karanlık bir yerdi. Sadece tahtaların arasından ışık süzülüyordu. Lambalar gibi kırmızıydı. Odanın bir tarafına kalın kadife perdeler asılmıştı ve bizi yukarıdaki salondan gizliyordu. O karanlık yerde, yakında yukarıda karşılaşabileceğim şeyleri düşünmek kolay değildi.

Burası daha sakindi. Aktörler tepemizde dans ediyordu ama tahtalar sesi boğuyordu. Gardiyan bana döndü.

"Oyunun son sahnesi sen olacaksın. Son mizansen." Gözleri alev alev yanıyordu. "Onu Gomeisa'yla konuşurken duydum."

Tüylerim ürperdi. "Bunun olacağını biliyorduk."

"Evet."

Nashira'nın beni öldüreceğini başından beri biliyordum fakat şimdi bunu duymak daha gerçek hissettirmişti. Bekleyebileceğini ummaktan kendimi alamamıştım –belki birkaç gün bekler ve bana trende diğerleriyle birlikte kaçma şansı verirdi– ama Nashira zalimdi. Elbette ki bunu herkesin, Sion'un önünde yapmak isteyecekti. Beni hayatta tutma riskini göze alamazdı.

Gardiyan'ın gözlerindeki ışık gölgeleri derinleştiriyordu. Bakışlarında bir farklılık vardı: Patlayıcı bir şeydi.

Karnım ve bacaklarım titredi. Bir sandığın üzerine çöktüm. "Onunla savaşamam," dedim, "melekleri..."

"Hayır, Paige. Düşün. Aylardır bunu bekliyor, senin başka bir bedeni ele geçirebildiğini görmek istiyordu. O yeteneğini sergilemeseydin, hâlâ senden bir şey kazanamaması tehlikesi sürecekti. Hayatının Emimler tarafından bir daha tehlikeye atılmamasını garantilemek için seni sarı ceketli yaptı. Seni kendi refakatçisinin

koruması altına koydu. Sadece istediği değil, aynı zamanda korktuğu bir yeteneğin olmasaydı, seni bu kadar korumak ister miydi?"

"Hepsini nasıl yapacağımı bana sen öğrettin. Çayırdaki eğitimimiz. Kelebek ve geyik. Ruhumu geliştiriyordun. Beni ölümüme yönlendirdin."

"Seni hazırlama görevini bana o vermişti. Bu yüzden seni Magdalen'e götürmeme izin verdi," dedi, "fakat seni ele geçirmesine izin vermeye niyetim yok. Yeteneğini geliştirmen için çabaladım ama... *senin* için değildi, Paige. Onun için de değildi."

Cevap vermedim. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Gardiyan perdelerden birini çekti. Yumuşak bir dokunuşla makyajımı temizledi. İzin verdim. Dudaklarım uyuşmuş, tenim buz gibi olmuştu. Birkaç dakika içinde ölmüş olabilir ve koşulsuz bir hizmetkâr olarak Nashira'nın etrafında süzülmeye başlayabilirdim. Gardiyan işini bitirince saçlarımı yüzümden çekti. İtiraz etmedim. Odaklanamıyordum.

"Sakın," dedi. "Sakın görmesine izin verme. Sen bundan daha güçlüsün. Sana yapmak istediklerinden daha güçlüsün."

"Korkmuyorum."

Bakışları yüzümde dolaştı. "Korkmalısın," dedi. "Ama sakın gösterme. Ne olursa olsun."

"Ona istediğimi gösteririm. Bana emir verecek pozisyonda değilsin." Başımı ellerinden çektim. "Sadece gitmeme izin vermeliydin. Nick'in beni İbre'ye götürmesine izin vermeliydin. Yapman gereken tek şey buydu. Şimdi evimde olurdum."

Yüzünü benimkine iyice yaklaştırdı. "Seni geri getirdim," dedi, "çünkü sensiz ona karşı savaşma gücünü kendimde bulamazdım. Ama aynı nedenle, hisara güvenli bir şekilde dönmeni sağlamak için elimden geleni yapacağım."

Sessizlik oldu. Gözlerimi kaçırmadım.

"Saçlarını toplamamız gerek." Sesi farklı ve daha sakindi. Elime süslü bir tarak tutuşturdu.

Tarak soğuktu. Parmaklarım titriyordu. "Yapabileceğimi sanmıyorum." Derin, yavaş bir nefes aldım. "Sen yapar mısın?"

Bir şey söylemedi. Ama tarağı aldı. Çok ince bir örümcek ağını tutuyormuş gibi nazikçe saçlarımı boynumun bir tarafına çekti ve topuz yaptı. Genellikle yaptığım gibi bir durugörücü topuzu değildi: Ensemde toplanan, karmaşık, örgülü bir topuzdu. Nasırlı parmakları kafamda dolaşıyor, tarağı yönlendiriyordu. Omurgamın ürperdiğini hissettim. Gardiyan saçlarımı bıraktı ve topuz çözülmedi.

Dokunuşu tuhaftı. Daha sıcaktı. Ancak ellerini görünce anladım.

Eldiven takmamıştı.

Elimi saçlarıma götürdüm ve karmaşık tasarımı parmak uçlarımla hissettim. Onunki kadar iri ellerin böyle bir şeyi asla başaramaması gerekirdi. "Tren saat tam birde hareket edecek," diye fısıldadı kulağıma. "Giriş eğitim alanının altında. Tam durduğumuz yerin."

Bu sözleri duymayı çok uzun süredir bekliyordum.

"Beni öldürürse diğerlerinin öğrenmesini sağlamalısın." Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Onlara sen liderlik etmelisin."

Parmakları koluma süründü. "Onlara liderlik etmeme gerek kalmayacak."

Vücudum titriyordu ama beklediğim şekilde değildi. Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, boşa çıkan bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. Diğer eli gelip karnıma dayandı ve sırtımı göğsüne yasladı. Sıcaklığı rahatlatıcıydı.

Ve açlığını hissettim. Auramı değil, beni istiyordu.

Başını yanağıma sürttü. Parmakları köprücükkemiğimi okşadı. Rüya âlemi yakındı ve aurası benimkiyle birleşmişti. Altıncı hissim keskinleşerek onunkini içeri aldı. "Tenin çok soğuk," dedi gırtlaktan bir sesle. "Ben hiç..." Sustu. Parmaklarımı yumruk boğumlarına değdirdim. Gözlerim açıktı.

Dudakları çeneme doğru gitti. Elini belime götürdüm. Dokunuşu nefes kesiciydi; gözümü bile kırpmadım. Onu reddedemezdim. Her şey bitmeden önce bunu istiyordum. Bana dokunmasını, beni görmesini istiyordum; bu karanlık odada, bu kızıl sessizlikte. Çenemi kaldırdım ve dudakları benimkilerin üzerine kapandı.

Cennetin olmadığını hep biliyordum. Jax bunu bana birçok kez söylemişti. Gardiyan da söylemişti. Sadece beyaz ışık, son ışık vardı: Bilincin kıyısında, her şeyin sona erdiği yerde son bir dinleniş. Onun ötesinde ne olduğunu kimse bilemezdi. Ama bir cennet varsa, böyle bir şey olmalıydı. Çıplak ellerimle etere dokunmak. Bunu hiç tahmin etmemiştim; ondan beklememiştim. Kimseden beklememiştim. Sırtını kavrayarak onu kendime çektim. Eliyle ensemi tuttu. Avuçlarındaki bütün nasırları hissedebiliyordum.

Nefesi sıcaktı. Öpücüğü yavaştı. *Durma, durma.* O kelimelerden başka bir şey düşünemiyordum: *Durma.* Elleri yanlarımda, sırtımda dolaşıyor, beni sımsıkı kavrıyordu. Beni bir sandığın üzerine kaldırdı. Elimi boynuna koydum. Güçlü nabzını hissettim. Ritmi. Benim ritmimi.

Tenim yanıyordu. Duramazdım. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim; göğsümün bu şekilde kalkıp inişi, bu dokunma ihtiyacı. Dudakları benimkileri dürterek araladı. Gözlerim açıldı. *Dur. Dur, Paige.* Başımı çekmeye başladım. Dudaklarımdan bir kelime döküldü: Ya "hayır" ya da "evet." Belki de onun adı. Yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarımı izledi. Başparmakları yanaklarımda dolaştı. Alınlarımız birbirine değdi. Rüya âlemim kavrulmuştu. Gelincikleri ateşe vermişti. *Durma, durma.*

Sadece bir an geçmişti. Ona bakıyordum. O da bana bakıyordu. Bir an. Bir seçim. Benim seçimim. Onun seçimi. Sonra beni yine öptü. Bu kez daha sert. İtiraz etmedim. Kolları vücudumu sararak beni kaldırdı. İstiyordum. İstiyordum. Çok. Çok istiyordum. Ellerim saçlarında dolaşıyor, boynunu tutuyordu. *Durma.* Dudakları

dudaklarımda, gözlerimde, omuzlarımda ve boynumdaydı. *Durma.* Avuçlarını kalçamda dolaştırıyordu. Kendinden emin, cüretkâr, kararlı dokunuşlar. Uyanış.

Gömleğini açtım. Parmaklarım göğsüne kaydı. Boynunu öptüm ve saçlarımı yakaladı. *Durma.* Tenine hiç dokunmamıştım. Sıcak ve pürüzsüzdü. Geri kalanını da istiyordum. Ellerim gömleğinin altından sırtına dolaştı. Parmaklarımın altında yara izlerini hissediyordum. Uzun, zalim kesikler. Ne olduklarını hep biliyordum. Bir hainin yara izleri. Dokunuşumla gerildi. "Paige," dedi kısık sesle ama durmadım. Boğazından hafif bir ses çıktı ve dudakları dudaklarıma geldi.

Ona ihanet etmeyecektim. XVIII. Kemik Mevsimi tarih olmuştu ve tekrarlanmayacaktı.

İki yüz yıl haddinden fazlaydı.

Altıncı hissim beni sisten çıkardı. Çekilerek Gardiyan'dan uzaklaştım. Elleri hâlâ belimdeydi ve beni kendine bastırıyordu.

Nashira orada, gölgelerin arasında gizlenmişti. Kalbim duracak gibi oldu.

Kaç, dedi uyuşmuş beynim ama kaçamazdım. Her şeyi görmüştü. *Artık* her şeyi görebiliyordu. Tenim terden parlıyordu; dudaklarım şişmiş, saçlarım dağılmıştı. Gardiyan'ın elleri hâlâ kalçamı tutuyordu. Gömleği açıktı. Parmakları tenimde dolaşıyordu.

Onları kıpırdatamıyordum bile. Başımı bile çeviremiyordum.

Gardiyan beni arkasına çekti. "Onu ben zorladım," dedi boğuk bir sesle.

Nashira bir şey söylemedi.

Perdelerin arasından süzülen loş ışığa çıktı. Ellerinde bir şey vardı; fanus. Ona bakarken kulaklarım uğulduyordu. İçinde bir çiçek vardı. Tamamen açmış bir çiçek. Tuhaf ve güzel; sekiz yaprağı vardı. Bir zamanlar kuru olan çiçekti bu. "*Bunun* için," dedi Nashira, "merhamet gösterilemez."

Gardiyan bir an parlayan gözlerle çiçeğe baktı. Sonra bakışları Nashira'nın yüzüne kalktı.

Nashira fanusu bıraktı. Cam yere çarparak paramparça oldu ve beni yaşadığım felçten kurtardı.

Her şeyi mahvetmiştim.

"Arcturus Mesarthim, sen benim kan refakatçimsin. Sen Mesarthim'lerin Gardiyanısın. Ama bu bir daha olamaz." Nashira bize doğru bir adım attı. "Bu ihaneti durdurmanın tek yolu var ve o da hainleri ibret olarak göstermek. Etini bu şehrin duvarlarına astıracağım."

Gardiyan kıpırdamadı. "Senin zevklerin için kullanılmasından iyidir."

"Hep korkusuzdun. Hep aptaldın." Parmaklarını Gardiyan'ın yüzüne değdirdi. "Bütün eski dostlarının da seninle birlikte yok oluşunu izleyeceğim."

"Hayır." Gardiyan'ın arkasından çıktım. "Yapamayacaksın..."

Kıpırdayacak zamanım olmadı. Yumruğu ayaklarımı yerden kesti. Bir sandığın köşesi başıma çarparak gözümün üstünü yardı. Ellerim doğruca kırık camlara gitti. Gardiyan'ın adımı söylediğini, öfkeyle bağırdığını duydum ama o anda Nashira'nın sadık hizmetkârları Thuban ile Situla geldi. Onlar bunu Gardiyan'ın yanına bırakmazdı. Thuban bıçağının ucunu tutarak Gardiyan'ın başına vurdu. Ama Gardiyan düşmedi. Bu kez Sargas'ların önünde diz çökmeyecekti.

"Senin suçlarınla daha sonra ilgileneceğim, Arcturus. Seni kan refakatçiliği pozisyonundan alıyorum." Nashira ondan uzaklaştı. "Thuban, Situla... onu galeriye götürün."

"Peki, hükümdarım," dedi Thuban. Gardiyan'ı boğazından yakaladı. "Borçlarını ödeme zamanın geldi, et haini."

Situla parmaklarını Gardiyan'ın omuzlarına batırdı. Hain kuzeninden utanıyordu. Gardiyan tek kelime etmedi.

Hayır, hayır. Böyle bitemezdi, XVIII. Kemik Mevsimi gibi olamazdı. Artık kan refakatçisi değildi. Gardiyan mahvolurdu. Son kıvılcımı da ben söndürmüştüm. Bir şeyler bulmaya, bir şeyleri kurtarmaya çalışarak Gardiyan'ın gözlerine baktım ama gözleri kararmıştı. Hissedebildiğim tek şey sessizliğiydi. Thuban ve Situla onu sürükleyerek uzaklaştırdı.

Nashira kırık camların üzerinde yürüdü. Yerde, enkazın arasında hiç kıpırdamıyordum. Gözlerim öfkeyle yanıyordu. Ne aptaldım! Ne sanmıştım ki? Ne *yaptığımı* sanıyordum?

"Zamanın geldi, rüyagezer."

"Nihayet." Başımdaki yaradan kan süzülüyordu. "Çok uzun süre bekledin."

"Mutluluk duyman gerek. Anladığım kadarıyla, rüyagezerler etere açlık duyarmış. Bu gece ona katılacaksın."

"Bu dünyayı asla ele geçiremeyeceksin." Başımı kaldırırken bütün vücudum titriyordu; korkudan değil, öfkeden. Çok ama çok kızgındım. "Beni öldürebilirsin. Bana sahip olabilirsin. Ama *bize* sahip olamazsın. Yedi Mühür bekliyor. Jaxon Hall bekliyor. Bütün kartel seni bekliyor." Çenemi kaldırarak yüzüne baktım. "İyi şanslar!"

Nashira saçlarımı yakalayarak beni ayağa kaldırdı. Yüzü benimkine yaklaştı. "Daha fazlası olabilirdin," dedi. "Çok daha fazlası. Ama yakında hiçbir şey olmayacaksın. Sen olan her şey benim olacak." Kolunun bir itişiyle beni bir Refaim'in demir kollarına attı. "Alsafi, şu kemik torbasını sahneye götür. Ruhunun teslim olma zamanı geldi."

Alsafi beni basamaklardan çıkarırken düşünmek için durmadım. Başıma bir çuval geçirilmişti. Dudaklarım ağrıyor, yanaklarım yanıyordu. Ne nefes alabiliyor ne de düzgün düşünebiliyordum.

Gardiyan gitmişti. Onu kaybetmiştim. Tek Refaim müttefikim oydu ve onun yakalanmasına izin vermiştim. Nashira onu sadece

öldürmeyecekti; çıplak elleriyle bir insana dokunacak kadar alçalmışken bu yetmezdi. Suçu ihanetten fazlasıydı. Beni öpmekle, bana sarılmakla, kan refakatçisi bütün ailesini reddetmişti. Artık değerli bir eş adayı değildi. Bir hiçti.

Alsafi kolumu sıkıca tutuyordu. Ölmek üzereydim. On dakikadan kısa süre içinde diğer bütün ruhlar gibi etere katılacaktım. Gümüş kordonum kopacaktı. Bedenime, on dokuz yıldır yaşadığım bedenime bir daha asla dönemeyecektim. Bundan sonra sadece Nashira'ya hizmet edecektim.

Çuval başımdan çıkarıldı. Sahnenin yan tarafındaydım ve oyunun sonu sahneleniyordu. İki Refaim –Alsafi ve Terebell– iki yanımda duruyordu. Terebell bana doğru eğildi. "Arcturus nerede?"

"Onu galeriye götürdüler. Thuban ve Situla."

"Biz onlarla ilgileniriz." Alsafi kolumu bıraktı. "Sen kan hükümdarını oyalamalısın, rüyagezer."

Terebell'in Gardiyan'ın işbirlikçilerinden biri olduğunu biliyordum ama Alsafi 'den haberim yoktu. Sempatizan gibi görünmüyordu ama Gardiyan da görünmemişti.

Gözetmen bıçağını geride bırakarak yapay kanla sırılsıklam olmuş kostümüyle sahneden kaçtı. Merhamet çığlıkları bütün Lonca Binası'nda yankılanıyordu. Hepsi Sion üniforması giymiş bir grup aktör onun peşinden dışarı fırlarken, elçiler neşeyle tezahürat yapıyordu. Alkışlar sağır ediciydi. Nashira basamaklardan çıkarak sahneye dönerken alkışlar devam etti.

"Nezaketiniz için teşekkürler. Oyunu beğenmenize sevindim." Hiç de sevinmiş gibi görünmüyordu. "Ayrıca, bu akşam sona ererken size I. Kabir'deki adalet sistemimizin küçük bir örneğini sunabileceğim için de memnun oldum. Durugörücülerimizden biri, az önce yaşamasına izin veremeyeceğimiz bir suç işledi. Kanlı Kral gibi onun da daha fazla zarar veremeyeceği şekilde amarotik nüfustan uzaklaştırılması gerekiyor.

"XX-59-40'ın geçmişinde ihanet ve vatan hainliği var. İrlanda'nın güneyindeki Tipperary'den geliyor; bu bölge uzun zaman önce isyanlarıyla ünlü olmuştu." Cathal Bell huzursuzca kıpırdandı. Elçilerden birkaçı mırıldandı. "İngiltere'ye geldikten sonra, hemen Londra'daki bir suç karteline katıldı. 7 Mart gecesi, Sion'un hizmetinde altmuhafız olarak çalışan iki durugörücüyü öldürdü. Soğukkanlı, zalimce bir suçtu. 40'ın kurbanlarından ikisi de çabuk ölmedi. Aynı gece I. Kabir'e getirildi." Nashira sahnede yürüdü. "Onu eğitebileceğimizi, yeteneğini kontrol etmeyi öğretebileceğimizi umuyorduk. Genç durugörücüleri kaybetmek bize acı veriyor. 40'ı eğitmek konusundaki girişimimizin başarısızlıkla sonuçlandığını açıklamak da öyle. Şefkatimize küstahlık ve acımasızlıkla karşılık verdi. Dolayısıyla onun için Engizitör'ün yargısıyla karşılaşmaktan başka seçenek kalmadı."

Arkasına baktım. Sahnede darağacı yoktu; sedye ya da başka bir şey de yoktu. Ama bir kılıç vardı.

Kanım damarlarımda dondu. O sıradan bir kılıç değildi. Altın bıçaklı, siyah kabzalıydı. Engizitör'ün Gazabı; politik hainlerin kafasını uçuran kılıç. Ancak Westminster Hükümdarlığı'nda durugörücü casuslar yakalandığı zaman kullanılırdı. Ben saygın bir Sion biliminsanının kızıydım. Doğalların arasında bir hain.

Alsafi ve Terebell sahnenin altında gözden kayboldu. Ben Nashira'yla baş başa kalmıştım. Başını çevirdi.

"Öne çık, 40."

Tereddüt etmedim.

Perdelerin arkasından çıkarken bir uğultu oldu. "Hain," diye bağırdı Cathal Bell, yuhalayan diğer elçilerle birlikte. Onlara bakmıyordum. Bell'in *bana* hain diye bağırması tam bir arsızlıktı.

Başımı dik tutarak, bakışlarımı Nashira'dan ayırmadan yürüdüm. Elçilere bakmıyordum. Gardiyan'ın götürüldüğü galeriye de

bakmıyordum. Birkaç adım kala durdum. Nashira yavaşça etrafımda döndü. Görüş alanımdan çıktığında dimdik ileri baktım.

"Burada adaleti nasıl yerine getirdiğimizi merak ediyor olabilirsiniz. Belki darağacı veya kadim günlerin ateşiyle. Engizitör'ün hisardan getirilen kılıcı burada." Gazap'ı işaret etti. "Ama onu kullanmadan önce, başka bir şeyi sergilemek istiyorum: Refaimlerin yüce yeteneğini."

Mırıltılar yayıldı.

"VII. Edward ilginç bir adamdı. Uğraşılmaması gereken şeylerle uğraştığını hepimiz gayet iyi biliyoruz. İnsan bilgisinin ötesinde kalan bir gücü kontrol etmeye kalkışmıştı. Biz Refaimlerin iyi tanıdığı bir güç."

Birgitta Tjâder çatık kaşlarla sahneye bakıyordu. Elçilerden bazıları korumalarına bakıyordu; Bell de aralarındaydı.

"Dünya üzerindeki en güçlü enerjiyi düşünün." Nashira bir elini yakındaki bir lambaya doğru uzattı. "Elektrik. Hayatlarınıza enerji sağlar. Şehirlerinizi ve evlerinizi aydınlatır. İletişim kurmanızı sağlar. Eter, Kaynak –Refaimlerin yaşam gücü– elektrik gibidir. Karanlığa ışık, cehalete bilgi getirebilir." Lamba ani bir ışıkla parladı. "Ama yanlış kullanıldığında yok edebilir de. Öldürebilir." Işık söndü.

"Son iki asırdır çok yararlı olduğu kanıtlanan bir yeteneğim var. Bazı durugörücü insanlar özellikle kontrolsüz yetenekler sergiliyor. Etere –ölüler âlemine– deliliğe ve şiddete yol açacak şekilde kanal olabiliyorlar. Kanlı Kral'ın böyle bir yeteneği vardı ve trajik cinayet düşkünlüğüne yol açmıştı. Ben o tehlikeli mutasyonları ortadan kaldırabiliyorum." Beni işaret etti. "Durugörücülük, tıpkı enerji gibi yok edilemez; sadece aktarılabilir. 40 öldüğünde, onun yeteneğini kullanan başka bir durugörücü zaman içinde ortaya çıkacaktır. Ancak onu içimde tutarak yeteneğinin bir daha kullanılmamasını garantileyebilirim."

"Ne güzel uyduruyorsun, değil mi, Nashira?"

Daha düşünemeden konuşmuştum. Dönüp bana baktı. Gözleri öfkeyle parladı.

"Bir daha konuşmayacaksın."

Sesi yumuşaktı.

Galeriye bir bakış attım. Boştu. Altımda Michael bir elini ceketine soktu. Silahlardan biri ondaydı.

Lonca Binası'nın arkasında bir kapı açıldı. Terebell, Alsafi ve Gardiyan. Elçilerin başlarının üzerinden Gardiyan'ın gözlerine baktım. Altın kordon titredi. Bir bıçak görüntüsü gördüm; yerde duran, Gözetmen'in arkasında bıraktığı bıçak. Nashira'dan birkaç adım ötedeydi. Nashira tekrar izleyicilere dönerken, ruhum aramızdaki boşluktan uçuverdi. Toplayabildiğim bütün güçle hadal bölgesine daldım. Saldırıyı beklemiyordu. Kendimi dev bir rüya figürü olarak hayal ettim; karşısına çıkan bütün engelleri yıkabilecek kadar büyük ve güçlü bir yaratık.

Eter sarsıldı. Lonca Binası'nın her yanından ruhlar uçarak Nashira'ya yöneldi. Onun rüya âleminde bana katılarak kadim zırhını yerle bir ettiler. Beş melek onu korumaya çalışıyordu ama şimdi yirmi, elli, iki yüz ruh üzerine çullanmıştı ve duvarlar yıkılmaya başlıyordu. Hiç zaman kaybetmedim. Kendimi gölgelerin arasından geçirip rüya âleminin tam ortasına attım.

Artık onun gözlerinden görebiliyordum. Salon bir renk, ışık ve karanlık bulutuydu; daha önce hiç görmediğim şeylerle doluydu. Refaimler böyle mi görüyordu? Her yerde auralar vardı. Görü kazanmıştım ama şimdi kördüm ve gözleri görmeyi reddediyordu. Görmemi istemiyorlardı. Bunlar benim gözlerim değildi. Onları açılmaya zorlayarak elime baktım. Çok büyüktü ve parlıyordu. Görüşüm daraldı. Benimle savaşıyordu. *Acele et, Paige.*

Bıçak. Bıçak oradaydı. *Çabuk.* Bıçağa uzandım. Sadece elimi hareket ettirmek bile bir halteri kaldırmak gibiydi. *Öldür onu.* Ku-

laklarımda çığlıklar, tuhaf yeni sesler yankılanıyordu. Binlercesi. *Öldür onu.* Yeni parmaklarım bıçağın kabzasını kavradı.

Bıçak. Oradaydı. Kolumu geri çektim ve tek bir hamleyle göğsüme soktum. Elçiler bağırdı. Görüşüm yine daraldı. Her şey titreşip sarsılıyordu. Bıçağı yeni elimle çevirerek Nashira'nın vücudunu oluşturan şeyin içine iyice ittim. Acı yoktu. Bir amarotik bıçağın ısırışına karşı uyuşuktu. Bıçağı geri çekip bu kez bir insanda kalbin olması gereken yere tekrar sapladım. Yine acı yoktu. Ancak kolumu üçüncü kez kaldırdığımda vücudundan dışarı fırlatıldım.

Ruhlar salonun her tarafına savrularak bütün mumları söndürdüler. Lonca Binası'nda tam bir kargaşa kopuyordu. Görüşüm geri döndüğünde hiçbir şey göremiyordum. Kulaklarım çığlıklarla doluydu.

Mumlar tekrar yandı. Nashira tahtaların üzerinde yatıyordu. Kıpırdamıyordu. Bıçak göğsüne kabzasına kadar gömülmüştü. "Kan hükümdarı," diye bağırdı bir Refaim.

Elçiler sessizleşti. Tahtaların üzerinden Nashira'ya doğru sürünürken ellerim titriyordu. Yüzüne baktım; gözlerinde hiç ışık yoktu. XVIII. Kemik Mevsimi'nden kalan ruhlar hâlâ etrafında dönüyor, sanki eterde kendilerine katılmasını bekliyorlardı.

O anda gözlerinde loş bir parıltı belirdi. Yavaşça başı döndü. Nashira ayağa kalkarken, kontrolsüzce titrediğimi hissettim.

"Çok akıllıca," dedi. "Çok ama çok *akıllıca.*"

Parmaklarım tahtaların üzerinde kayarken sürünmeye devam ettim. Gözlerimin önünde bıçak göğsünden çıktı. İzleyicilerden korku dolu nidalar yükseldi. "Bize daha fazlasını göster." Işık damlaları gözyaşı gibi aktı. "İtirazım yok."

Elinin bir hareketiyle bıçak havada asılı durdu. Bir an görünmez bir iple bağlıymış gibi kaldı; sonra üzerime doğru uçtu. Yanağımı sıyırarak yaraladı. Mumlar titreşti.

Meleklerinden biri bir kötü ruhtu. Fiziksel maddeleri gerçekten kullanabilmeleri ender bir durumdu ama bunun olduğunu daha önce görmüştüm. Jaxon buna maddeleşme diyordu. Eşyaları hareket ettiren ruhlar. Tenimi bir soğuk ter tabakası kaplamıştı. Korkmamam gerekirdi. Daha önce bir kötü ruhla karşılaşmıştım. Artık ruhum olgunlaşmış olduğundan, kendimi savunabilirdim.

"Madem ısrar ediyorsun," dedim.

Bu kez onu hazırlıksız yakalayamadım. Rüya âlemindeki bütün zırh katmanlarını kaldırmıştı. Önümde devasa iki kapı hızla kapanmış gibi doğruca kendi bedenime savruldum. Kalbim zorlandı. Başımdaki ezilme duygusu yoğunlaştı. Tanıdık bir ses duydum ama kulaklarımdaki uzun, tiz ses onu boğdu.

Kıpırdamalıydım. Durmayacaktı. Ruhumu avlamaktan asla vazgeçmeyecekti. Dirseklerimin üzerinde doğrularak bıçağı bulmaya çalıştım. Bana yaklaşan vücudunu gördüm.

"Yorgun görünüyorsun, Paige. Vazgeç. Teslim ol. Eter seni çağırıyor."

"Çağrıyı kaçırmış olmalıyım," dedim zorlukla.

Bir an sonra olanlara hazırlıklı değildim. Meleklerinin hepsi bir araya toplanarak bana saldırdı.

Simsiyah bir dalga gibi savunmama çarptılar. Rüya âlemimin dışında başım zemin tahtalarına çarptı. İçeride ruhlar karşılarına çıkan her şeyi parçalıyor, kırmızı çiçek yapraklarını etrafa saçıyorlardı. Gözlerimin önünden görüntüler akıyordu. Her düşünce, her anı paramparça oluyordu. Kan, ateş, kan. Can çekişen bir tarla. Dev bir el göğsüme bastırıyor, beni olduğum yere mıhlıyor gibiydi. Bir kutuya, bir tabuta bastırıyordu. Kıpırdayamıyor, nefes alamıyor, düşünemiyordum. Beş ruh bir kılıç gibi beni kesiyor, zihnimi ve ruhumu parçalara ayırıyordu. Ezilmiş bir böcek gibi seğirerek yana yuvarlandım.

Kol ve bacak kaslarım kasılıyordu. Gözlerimi açtım. Işık gözlerimi yakıyordu. Görebildiğim tek şey Nashira'ydı. İleri uzattığı elindeki kılıç mumların ışığında parıldıyordu. Ve aniden yok oldu.

Gözlerimi nemlendiren bir çabayla başımı tahtalardan kaldırdım. Michael onun sırtına atlamış, dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Elinde bir bıçak vardı. Bıçağı boynuna saplamaya çalıştı ama santimlerce ıskaladı. Nashira kolunun bir hareketiyle onu sahneden fırlattı. Michael bir süprüntünün üzerine düştü ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

Bir an sonra geri dönecekti. Bu kez işimi bitirecekti. Yüzü tepemde göründüğünde gözleri kıpkırmızıydı. Yüz hatları bulanık görünüyordu. Beni zayıflatıyor, ruhumu bir daha kullanamamamı sağlıyordu. Eterle bağımı kesiyordu. Ölüyordum. Yanıma çömelerek başımı kucağına aldı.

"Teşekkür ederim, Paige Mahoney." Bıçağın ucu boynuma dayanmıştı. "Bu yeteneği ziyan etmeyeceğim."

İşte buydu. Son bir düşüncem bile yoktu. Son enerjimle gözlerine bakmayı başardım.

O anda Gardiyan geldi. Kalabalık ruh gruplarını kullanarak Nashira'yı geri çekiyor, ruhları kalkan ve alev gibi kullanıyordu. Görüm olsa muhtemelen muhteşem görünürdü. Terebell ve Alsafi de onunla birlikteydi; diğerleri de. Şu Pleione muydu? Birlikte hareket ediyorlardı. Rüya âlemim görüş alanıma tuhaf hayaller gönderiyordu. O anda biri beni kollarına alarak sahneden uzaklaştırdı.

Dünya görüntü patlamaları halinde geri döndü. Rüya âlemimde bir fırtına vardı: Anılar şimşek gibi çatlaklardan süzülüyor, çiçekler şiddetli bir rüzgârla savruluyordu. Zihnim yağmalanıyordu.

Dış dünyayı belli belirsiz algılayabiliyordum. Gardiyan oradaydı. Benimkine değen tanıdık rüya âlemini algılamıştım. Beni galeriye götürüyor, baygın kaldığım birkaç dakika içinde olanlar-

dan uzaklaştırıyordu. Beni yere indirdi ve yüzümde kuruyan kanı hissettim. Nerede olduğumu zor hatırlıyordum.

"Paige, savaş onunla. Onunla *savaşmalısın.*"

Eliyle saçlarımı okşuyordu. Yüzüne bakarak bulanıklığı gidermeye çalıştım.

Bir çift göz daha belirdi. Yine Terebell olduğunu düşündüm. Sonunda kulaklarımda bir kükremeyle uyandım. Gürültü şakaklarımı zorluyordu. Acı beni fiziksel boyuta geri getirdiğinde, Gardiyan bana bakıyordu. Galeride, salondaki kargaşanın üzerindeydik. "Paige," dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Bir soru gibiydi. Başımla onayladım.

"Nashira." Ancak fısıltıyla konuşabiliyordum.

"Yaşıyor. Sen de öyle."

Hâlâ yaşıyordu. Nashira hâlâ oradaydı. Panik duygusunu hissettim ama vücudum tepki veremeyecek kadar zayıftı. Henüz bitmemişti.

Aşağıdan bir silah sesi duyuldu. Gardiyan'ın gözleri dışında her yer karanlıktı. "Bir..." Gardiyan beni duymak için kulağını dudaklarıma yaklaştırdı. "Bir kötü ruh vardı. Onun bir... kötü ruhu var."

"Evet. Ama sen hazırlıklıydın." Parmağıyla boynumu okşadı. "Bunun, hayatını kurtaracağını söylememiş miydim?"

Kolye Gardiyan'ın gözlerindeki ışıkla parladı; kötü ruhları kovmak için hazırlanmış yüceltilmiş eşya. Onun bana verdiği kolye. Takmayı reddettiğim ve takmamış olabileceğim kolye. Gardiyan beni göğsüne çekerken bir eli başımın arkasındaydı. "Yardım geliyor," dedi kısık sesle. "Seni almaya geldiler, Paige. Mühür grubu seni almaya geldi."

Gürültü yoğunlaşırken bir kör nokta daha vardı. Rüya âlemim iyileşmeye çalışıyordu. Hasar ciddiydi; günler boyunca kendini yenilemeye başlamazdı. Hiç başlamayabilirdi de. Her iki şekilde de

kıpırdayamazdım ve zaman tükeniyordu; çayıra ulaşıp çıkış yolunu bulmak zorundaydım. Eve dönüyordum. Eve dönmek *zorundaydım.*

Gözlerimi tekrar açtığımda korkunç bir ışıkla kavruldular. Mum ışığı değildi. Nefes nefese bir halde onu engellemeye çalıştım. "Paige." Biri uzanmış elimi tutmuştu. Gardiyan değildi. Başka biriydi. "Paige, hayatım."

Bu sesi tanıyordum.

O burada olamazdı. Bir hayalet, hasar görmüş rüya âlemimden bir görüntü olmalıydı. Fakat elimi tuttuğunda gerçek olduğunu anladım. Başım hâlâ Gardiyan'ın kucağındaydı. "Nick," diyebildim zorlukla. Siyah takım elbise giymiş ve kırmızı kravat takmıştı.

"Evet, *sötnos*, benim."

Parmaklarıma baktım. Griye dönmüşlerdi. Koyu, mavimsi mor derimin üzerinde tırnaklarımı görüyordum.

"Paige," dedi Nick kısık ve telaşlı bir sesle, "gözlerini açık tut. Bizimle kal, tatlım. Haydi."

"Gi-gitmen gerek," dedim hırıltıyla.

"Gidiyorum. Sen de öyle."

"Kıpırda, İmgelemci. Kaybedecek zamanımız yok." Başka bir ses. "Küçük kayıp Rüyacımızla hisarda ilgileniriz."

Jaxon.

Hayır, hayır. Neden gelmişlerdi? Nashira onları görecekti. "O zamana kadar çok geç olur." Aynı sert ışık gözlerime parladı. "Göz-bebekleri tepki vermiyor. Bunu yapmazsak ölür." Bir el saçlarımı yapış yapış yüzümden geri çekti. "Danica hangi cehennemde?"

Gardiyan'ın neden konuşmadığını anlamıyordum. Oradaydı, hissedebiliyordum.

Yine her yer kararmıştı. Görüşüm geri döndüğünde, burnumun ve ağzımın üzerine kapatılmış bir şey vardı. Plastik kokusunu tanıdım; Dani'nin yaşam destek sisteminin portatif kuzeni. Yakınlarda başka rüya âlemleri toplanmıştı. Nick beni koluna almış, maskeyi ağzıma

bastırıyordu. Gözlerim yarı kapalı halde yoğun oksijen soluyordum. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar bitkin hissetmemiştim.

"İşe yaramıyor. Rüya âlemi parçalanmış."

"O tren bizi beklemeyecek, İmgelemci." Jaxon'ın sesi gergindi. "Taşı onu. Gidiyoruz."

Sözler beynimde çınladı. Birkaç dakikadır ilk kez Gardiyan'ın sesini duydum: "Ben ona yardım edebilirim."

"Ona sakın yaklaşma," dedi Nick.

"Boşa harcayacak zaman yok. KNB köprüden geliyor. Auralarınızı hemen tanırlar, Dr. Nygård. Sion'daki ününü de kaybedersin." Gardiyan onlara baktı. "Bir şey yapmazsak Paige ölecek. Rüyagezerini kaybetmek ister misin, Beyaz Bağlayıcı?"

"Sen adımı nereden biliyorsun?" Jaxon bir para gibi döndü. Onu karanlıkta göremiyordum fakat rüya âlemindeki ani değişimi ve kalkanlarının hemen kalktığını hissetmiştim.

"Kendi yöntemlerimiz var."

Sözleri anlaşılması imkânsız bir sıralama gibiydi. Hiçbir şey anlamıyordum. Nick üzerime doğru eğilerek sıcak nefesini yanağıma üfledi. "Paige," dedi kulağıma, "bu adam seni iyileştirebileceğini söylüyor. Ona güvenebilir miyim?"

Güven. Bu kelimeyi tanıyordum. Algının kıyısında güneşle aydınlanan bir çiçek beni farklı bir dünyaya çağırıyordu. Farklı bir hayat, gelincik tarlasından önceki.

"Evet."

Ben bunu söyler söylemez Gardiyan bana yaklaştı. Omzunun üzerinden Pleione'u gördüm. "Paige, elinden geldiğince bütün zihinsel kalkanlarını indirmen gerek," dedi. "Bunu yapabilir misin?"

Sanki hiç savunmam kalmış gibi.

Gardiyan, Pleione'un eldivenli elinden bir şişe aldı. Neredeyse boşalmış bir horozibiği şişesi. *Yaralı olan.* Bulabildikleri bütün damlaları saklayarak onları depolamış olmalıydılar. Burnumun altına ve

dudaklarımın üzerine sürdü. Derimin altına bir sıcaklık yayıldı. Eter bana sesleniyor, zihnimi açmamı söylüyor gibiydi. İçime yayılan sıcaklık rüya âlemimin yırtıklarını dikti. Gardiyan başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Paige?"

Gözlerimi kırpıştırdım.

"İyi misin?"

"Evet," dedim. "Sanırım."

Doğrulup oturdum ve ayağa kalkmaya çalıştım. Nick kalkmama yardım etti. Artık canım yanmıyordu. Gözlerimi ovalayarak kırpıştırdım ve karanlığa alıştırmaya çalıştım. "Siz buraya nasıl geldiniz?" diye sordum kollarını tutarak. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gerçekti ve buradaydı.

"Sion grubuyla birlikte. Daha sonra açıklarım." Sarılarak beni göğsüne bastırdı. "Haydi. Buradan gidiyoruz."

Jaxon bastonunu iki eliyle kavramış, birkaç adım ötede duruyordu. İki tarafında Danica ve Zeke vardı. Hepsi Sion renklerine bürünmüştü. Galerinin diğer tarafında Nadine tabancasıyla elçilere taciz ateşi açmıştı. İki Refaim beni izliyordu.

"Gardiyan, ne kadar..." Derin bir nefes aldım. "Ne kadar zamanımız var?"

"Elli dakika. Gitmelisiniz."

Bir saatten az. Trene ne kadar çabuk ulaşırsak, diğer durugörücülere işaret fişeğini o kadar çabuk gönderebilirdim.

"Kime sadık olduğunu hâlâ bildiğine güveniyorum, Paige," dedi Jaxon. Beni baştan aşağı süzdü. "Londra'daki şu küçük olay yüzünden neredeyse senden şüphe edecektim."

"Jaxon, burada ölen insanlar, *durugörücüler* var. O olayı şimdilik bir kenara atıp buradan çıkmaya odaklanabilir miyiz?"

Cevap verme fırsatı olmadı. Bir Refaim grubu büyük ruh gruplarıyla galeriye daldı. Gardiyan ve Pleione önümüze geçtiler.

"Gidin," dedi Gardiyan.

Tereddütte kalmıştım. Jaxon beni merdivenden aşağı sürüklüyor, diğerleri peşimizden geliyordu. "Paige, *haydi*," diye zorladı Nick.

Pleione bir ruh grubunu engelledi. Gardiyan bana döndü.

"Kaçın. Liman Çayırı'na ulaşın," dedi. "Sizinle orada buluşuruz."

Başka seçeneğim yoktu; onu benimle gelmeye zorlayamazdım. Sadece dediğini yapabilir ve doğru olanı yaptığımı umabilirdim. Nick kolumu yakaladı ve merdivenden aşağı koşup Lonca Binası'nın lobisine ulaştık. Duracak zaman yoktu.

Süprüntüler ve Refaimler sokaklara dökülmüştü. Paniğe kapılmış elçiler ve KNB muhafızları lobide koşturuyordu. Nick onları izliyordu. Eter titreyince duraksadım.

Salona döndüm. Bir terslik vardı, bundan emindim. Ne yaptığımı anlamadan düz taş basamaklardan geri koşmaya başlamıştım. Jaxon arkamdan bağırdı: "Sen *nereye* gittiğini sanıyorsun?"

"Sadece trene gidin, Jaxon."

Cevabını duymadım. Nick peşimden gelerek koluma uzandı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sen Jaxon'la git."

"Buradan gitmek *zorundayız*. KNB auramı görürse..."

Bomboş kalmış salona ulaştığımızda sustu.

Salonun her yeri karanlığa gömülmüştü. Mumların çoğu sönmüştü ama üç kırmızı lamba düştükleri yerde hâlâ yanıyordu. Liss'in gösteri yaptığı ipekler iki yığın halinde yere düşmüştü. Onlara yaklaşırken bir rüya âlemini algıladım. Mermer zeminde koşarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"Liss." Elini tuttum. "Liss, haydi."

Onu ipeklerine geri döndüren neydi? Saçları kandan matlaşmıştı. Biz hayatını kurtardıktan sonra ölmüş olamazdı. Birlikte çabaladığımız onca şeyden sonra. Ölemezdi. Seb ölmüştü; neden Liss de onun peşinden gitmek zorundaydı?

Liss gözlerini hafifçe araladı. Hâlâ kral kurbanı kılığındaydı. Beni görünce dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi.

"Selam." Nefesi hırıltılıydı. "Üzgünüm... geciktim."

"Hayır. Sakın ölme, Liss. Haydi." Elini sıktım. "Lütfen. Daha önce bir kez seni kaybettiğimizi sandık. Bu tekrar olmasın."

"Birinin umursadığına sevindim." Gözlerimde yaşlar vardı: Soğuk, titreyen ve dökülmeyen yaşlar. Dudaklarından kan süzülüyordu. Sahne kanının nerede bittiğini ve gerçeğinin nerede başladığını bilemiyordum. "Dı-dışarı çıkın," dedi zayıf bir sesle. "Be-benim yapa... yapamadığımı yapın. Sadece... eve dönmek isterdim."

Başı yana düştü. Parmakları gevşedi ve ruhu etere uçtu.

Kısa bir süre orada oturup cansız bedenine baktım. Nick başını eğerek ipek kumaşlardan birini onun üzerine çekti. *Liss öldü.* Bunu düşünmek için kendimi zorladım. *Liss öldü. Tıpkı Seb gibi. Onları kurtaramadın. Gittiler.*

"Mersiye okumalısın," diye mırıldandı Nick. "Ben adını bilmiyorum, *sötnos.*"

Haklıydı. Liss burada, hapishanesinde kalmak istemezdi.

"Liss Rymore," tam adının bu olmasını umdum, "etere git. Her şey bitti. Bütün borçlar ödendi. Artık yaşayanların arasında kalmana gerek yok."

Ruhu kayboldu.

Cesede bakamıyordum. Liss'e değil; dünyada bıraktığı cesede, kabuğa, gölgeye.

İşaret fişeği tabancası soğuk elinin altında duruyordu. Ateşlemek onun göreviydi. Tabancayı nazikçe elinden aldım. "Vazgeçmeni istemezdi." Nick tabancanın fişeği olup olmadığını kontrol edişimi izledi. "Onun için ölmeni istemezdi."

"Ah, bence isterdi."

O sesi tanıyordum. Gomeisa Sargas'ı göremiyordum fakat sesi bütün salonda yankılanıyordu. "Onu sen mi öldürdün, Gomeisa?" Ayağa kalktım. "Artık öldüğüne göre senin için yeterince iyi oldu mu?"

Sessizlik sinir bozucuydu.

Arkamdan kısık bir ses geldi. "Gölgelerin arasında gizlenmemelisin, Gomeisa."

Etrafıma bakındım. Gardiyan salona girmişti ve bakışlarını galeriye dikmişti. "Tabii Paige'den korkmuyorsan," diye devam etti. "Dışarıda şehir yanıyor. Güç maskeniz çoktan parçalandı bile."

Kahkahalar. Gerildim.

"Ben Sion'dan korkmuyorum. Dünyalarını bize gümüş tepside sundular, Arcturus. Biz de şimdi yemeğimizi yiyeceğiz."

"Canın cehenneme," dedim.

"Senden de korkmuyorum, 40. Ölümden neden korkayım, biz kendimiz *ölümken*? Ayrıca, bu çürüyen dünyadan –sizin küçük çiçek ve et dünyanızdan– ayrılmak... eh, bu neredeyse bir nimet olur. Onunla yapılacak bu kadar çok şey olmasaydı." Ayak sesleri. "Ölümü öldüremezsin. Hangi ateş güneşi yakabilir ki? Okyanusu kim boğabilir?"

"Bir şeyler bulabileceğimizden eminim," dedim.

Sesim sağlamdı fakat titriyordum. Nedeninin korku mu yoksa öfke mi olduğunu bilemiyordum. Gardiyan'ın arkasında başka bir erkek Refaim belirdi. Yanında Terebell vardı.

"İkinizin de bir şeyi zihninizde canlandırmanızı istiyorum. Özellikle de senin, Arcturus. Kaybedeceklerin düşünülürse."

Gardiyan bir şey söylemedi. Sesin yerini tespit etmeye çalışıyordum. Yukarıdaydı. Galeride.

"Bir kelebek hayal edin. Zihninizde canlandırın: Renkli, yanardöner kanatları var. Güzel. Sevimli. Ve bir de güveye bakın. Şekilleri aynı ama farklılıklarına bakın! Güve solgun renkli, za-

yıf ve çirkindir. Kendini yok eden, acınası bir yaratıktır. Kendini kontrol edemez çünkü ateşi gördüğünde sıcaklığı arzular. Ateşe ulaştığındaysa yanar." Sesi her yerde yankılanıyordu. Kulaklarımda, zihnimde. "Biz dünyanızı böyle görüyoruz, Paige Mahoney. Sadece yakılmayı bekleyen güvelerle dolu bir kutu."

Rüya âlemi çok yakındı. Ruhumu hazırladım. Ne kadar hasar vereceğim umurumda bile değildi. Liss'i öldürmüştü; şimdi ben de onu öldürecektim. Gardiyan bileğimi yakaladı. "Yapma," dedi. "Onunla biz ilgileneceğiz."

"Onunla *ben* ilgilenmek istiyorum."

"Onun intikamını alamazsın, rüyagezer." Pleione gözünü düşmandan ayırmıyordu. "Çayıra gidin. Zamanınız az."

"Evet, çayıra gidin, 40. *Bizim* trenimizi alıp *bizim* hisarımıza gidin." Gomeisa sütunların arkasından çıktı. Gözleri aurayla yanıyordu; Liss Rymore'dan aldığı aurayla. "Burası çok mu berbattı, 40? Size sığınacak bir yer ve bilgelik sunduk; yeni bir yuva. Burada doğadışı değildiniz; aşağı sınıftınız, evet. Ama bir yeriniz vardı. Sion'un gözündeyse bir salgının semptomlarından ibaretsiniz. Sığ derilerinin üzerinde bir kızarıklık." Eldivenli elini uzattı. "Orada bir yuvanız yok, rüyagezer. Bizimle kalın. Altında yatanı görün."

Kaslarım kopacakmış gibi gerilmişti. Doğruca bana bakıyordu; gözlerime, rüya âlemime, en karanlık kısımlarıma. Sözlerinin mantıklı olduğunu biliyordu. Çarpık mantığını çok iyi anlıyordu; iki asırdır ona dayanarak zayıfları baştan çıkarmıştı. Ben cevap veremeden, Gardiyan kolunu bana sardı ve ayaklarımı yerden keserek geri çekti. Kıvrık bir kılıç ıslık çalarak omzunun ve başımın üzerinden uzandı. Onu karanlıkta görmemiştim. Ben yere çarparken o Gomeisa'ya doğru koştu. Terebell ve erkek Refaim de peşinden giderken korkunç seslerle ruh gruplarını etraflarına topluyorlardı. Nick beni tekrar ayağa kaldırdı ama ellerini hissedemiyordum. Hissedebildiğim tek şey, Refaimlerin dans ettiği eterdi.

Etrafımdaki hava gümüşi bir tül gibi inceldi. Dört Refaim'i göremiyordum ama hareketlerini hissedebiliyordum. Kasların her gerilişi, her dönüş ve her adım etere bir şok dalgası gönderiyordu. Hayatın kıyısında dans ediyorlardı. Devlerin dansı; *danse macabre*.

Kemik Mevsimi'nin ruhları hâlâ salondaydı. Terebell'in ruh grubu sütunların arasında uçuşuyordu: Hepsi birbirine dolaşarak yükselen, rüya âleminde birleşen otuz ruh. Hiçbir durugörücü aynı anda bu kadar çok ruhun saldırısından sağ kurtulamazdı. Beni düşürecek darbeyi bekliyordum.

Gomeisa'nın kahkahaları tavana yükseldi. Sadece bir kez elini sallayarak ruh grubunu dağıttı. Bir aynadan saçılan cam parçaları gibi, ruhlar bütün salona savruldular. Terebell'in gevşek vücudu bir sütuna uçtu. Kemiğin mermere çarparak kırılışının sesi havayı dondurdu. Diğer Refaim saldırdığında, Gomeisa sadece elini yukarı kaldırdı. Hareketi saldırganı sahneye fırlattı. Tahtalar ağırlığının altında parçalandı ve Refaim aşağıdaki odaya düştü.

Yerimden fırlarken çizmelerimin zemindeki kanda kaymasına aldırmadım. Gomeisa bir tür *kötü ruh* muydu? Eşyaları dokunmadan hareket ettirebiliyordu. Bunu anlamak kalbimin deli gibi atmasına neden oldu. Beni istediği anda tavana çarpabilirdi.

Geride sadece Gardiyan kalmıştı. Loş ışıkta korkunç görünen düşmanına döndü. "Gel bakalım, Arcturus," dedi Gomeisa kollarını iki yana açarak. "Borcunu öde."

O anda sahne patladı.

Ayrılış

Sıcak dalgası beni salonun diğer ucuna fırlatırken kulaklarımı sağır etti. Sağ tarafıma sertçe düşerek kalça kemiğimi çatlattım. Nick'in bileğimi yakalayıp beni ayağa kaldırdığını ve lobiye sürüklediğini hissettim. Alevler yetiştiğinde kapıya zor ulaşmıştık. Kendimi yere atarak başımı kollarımla korumaya çalıştım. Lonca Binası'ndan alevler taşıyor, pencereleri patlatıyordu. Yerde kalarak elimden geldiğince hızlı hareket ettim. İşaret fişeği tabancası hâlâ elimdeydi.

Süprüntülerin hiçbirinde böyle bir patlamaya yol açacak malzeme yoktu. Julian bana bir şeyi söylememiş olmalıydı. Bir mayını veya onu yerleştirecek zamanı nereden bulmuştu? Sahipsiz Bölge'den mi almıştı? Ve ne tür bir mayın bir binadan böylesine yüksek alevler saçardı?

Yoğun duman arasında, Nick dirseğimi yakalayarak beni ayağa kaldırdı. Saçlarımdan cam parçaları dökülüyordu. Şiddetle öksürüyordum ve gözlerim yanıyordu.

"Dur." Nick'in elinden kurtulmaya çalıştım. "Gardiyan..."

Ölmüş olamazdı. Nick bağırarak bir şey söylüyordu ama sesi uzaktan geliyordu. Altın kordonu kullanmaya çalıştım. Onu görmek, hissetmek, duymak için. Hiçbir şey yoktu.

Dışarıda sirenler ötüyor, korkunç yangının dumanı yan sokağa yayılıyordu. Gökyüzüne alevler ve siyah bulutlar yayılıyordu. Bir... hayır, iki konak alevler içindeydi. Biri elektrik olan tek bina, Balliol'dü. Elçiler şimdi hisara haber göndermekte zorlanacaktı. *Teşekkürler, Julian,* diye düşündüm. *Her neredeysen, teşekkürler.*

Nick beni kucağına aldı. "Gitmemiz gerek," dedi hırıltılı bir sesle. Endişeli bir yüzle yabancı şehre baktı. "Paige, ben burayı bilmiyorum, treni nasıl bulacağız?"

"Kuzeye git." Yere inmeye çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu. "Koşabilirim, lanet olasıca!"

"Az önce bir patlama ve bir kötü ruhtan kurtuldun," diye bağırdı Nick. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Bunca yolu gidip kendini öldürmene izin vermek için gelmedim, Paige. *Hayatında* bir kez olsun birinin seni taşımasına izin ver."

I. Kabir savaş alanı gibiydi. Lonca Binası hasar almışken asiler sokaklara yayılmış, bütün güçleriyle Refaimlere karşı savaşıyordu. Sion elçileri, durugörücülerin üzerine ateş açan muhafızlarının peşinden her yöne kaçışıyordu. Julian'ın kundaklamadan sorumlu grubu ölümcül bir hırsla görevlerine sarılmıştı; Varoş'un büyük bölümünü ateşe vermişlerdi bile. Ben kalıp savaşmak istiyordum ama işaret fişeğini ateşlemem gerekiyordu. O şekilde daha çok hayat kurtarırdım.

Nick en güvenli yolu seçerek dar bir sokağa daldı ve çatışmadan uzaklaşmaya başladı. Bir çatışma noktası daha gördüm. Süprüntüler, amarotikler ve ceketlilerle birlikte orada burada tek başına kalmış Refaimlere karşı savaşıyordu; Cyril bile mücadeleye katılmıştı.

Tiz bir çığlık kulaklarıma ulaştı. Nick'in omzunun üzerinden baktım. Nell. İki Refaim kollarını tutmuştu. "Hiçbir yere gitmi-

yorsun, 9. Beslenmemiz gerek." Biri Nell'in saçlarını yakalayarak başını kendine çekti.

"Hayır! Çekin ellerinizi üzerimden! Bir daha benden beslenemeyeceksiniz, sizi parazitler!"

Bekçisi bir eliyle ağzını kapayınca çığlıkları kesildi. "Nick," diye bağırdım.

Sesimdeki telaşı duymuştu. Kolları gevşedi. Ayaklarım yere değdiği anda Nell'e doğru koşmaya başladım. Silahım yoktu. Ama yeteneğim vardı. Artık lanetim değildi. Bu gece bir can almayacak, bir hayat kurtaracaktı.

Ruhumu daha iriyarı olan Refaim'e fırlattım. Rüya âlemine çarparak doğruca hadal bölgesine daldım ve hemen vücuduma geri sıçradım. Ellerimi ileri uzatıp çenemin yere çarpmasını engelleyebildim. Neler olduğunu anlamayan Nell ellerini Refaimlerden kurtararak sağındakini bıçakladı ve bıçağı Refaim'in yan tarafına derinlemesine gömdü. Aynı anda bir yerden bir ruh kaparak yüzüne savurdu. Refaim korkunç bir sesle hırladı. Arkadaşı hâlâ saldırının etkisinden sıyrılmaya çalışıyordu. Nell etrafa saçılan malzemelerini toplayarak bütün gücüyle koştu.

İki Refaim yaralanmıştı ama hâlâ tehdit oluşturuyorlardı. Saldırdığım Refaim bana bakarken turuncu gözleri odaklandı. Kolundaki bir kılıftan bıçağını çekti. "Etere geri dön, rüyagezer."

Bıçak yüzüme doğru uçtu. Yeterince hızlı eğilemedim: Koluma geldi. Nick ateş etti. Mermi Refaim'in göğsüne çarptı; etkisizce. Ruhumu tekrar rüya âlemine gönderdim. İkinci saldırı onu zayıflattı. Fırlattığı bıçağı kaparak gırtlağına sapladım.

Ne var ki arkadaşını unutmuştum. İkinci Refaim bana çarpıp beni yere devirirken ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Dev gibi yumruğu başımın bir santim yanına hızla indi.

Nick silahını fırlatıp attı. Refaim yumruğunu tekrar kaldırırken, Nick yakınlardaki üç ruhu yakalayarak peş peşe Refaim'e fırlattı.

Refaim'in rüya âlemine parlak bir görüntü göndererek gözlerini kör ederken eterdeki hareketi hissettim. Refaim ruhlar ve imgelemle savaşarak üzerimden devrildiği anda ayağa fırlayıp koşarak Nick'in yanına döndüm.

Daha çok fazla gidememiştik ki altıncı hissim beni uyardı. Tehditle yüzleşmek için başım hızla döndü.

"Nick!"

Biliyordu. Hızını kesmeden akıcı bir hareketle sırt çantasını yere atarken başka bir ruh grubuna uzandı. Hedef tanıdık biriydi: Aludra Chertan.

"Rüyacı." Nick'e bakmadı bile. "Sanırım şapeldeki küçük gösterin için hâlâ sana bir borcum var."

"Geri çekil," diye uyardı Nick.

"Ama çok *taze* görünüyorsun."

Aludra'nın gözlerinin rengi değişti.

Nick'in yüzü büzüldü. Gözlerinde kan birikti ve boynundaki damarlar kabardı. "Neredeyse rüyagezer kadar taze," diye devam etti Aludra bize yaklaşırken. "Seni kendime saklayabilirim, kâhin."

Nick dik durmaya çalışarak dizlerini tuttu. "Vârisinizi öldürdüm," dedim. "Aynısını sana da yapmayacağımı sakın düşünme. Sadece geldiğin çürümüş cehenneme geri dön."

"Kraz kibirli bir yaratıktı. Ben değilim. Hangi düşmanlarımın değerli dakikalarıma değeceğini bilirim."

"Demek ben de onlardan biriyim."

"Ah, evet."

Hareketsiz kaldım. Arkasında bir şey vardı: Bir gölge. Dev gibi, hantal bir gölge. Aludra onu görmeyecek kadar hırslıydı. Çürümüş dev. Eterdeki o lekeyi tanımıştım. "Kaç dakika?"

"Sadece bir." Aludra elini kaldırdı. "Ama bir dakika ölmek için yeterince uzun bir süre."

O anda yüz ifadesi değişti. Şok. Hissetmişti ama yeterince hızlı dönemedi. Aludra kıpırdayamadan leke onu yakalamıştı bile. Beyaz gözler. Ölü gözleri. Sadece kısmen görebiliyordum –o ortaya çıktığında lambalar sönmüştü– fakat kendini hafızama derinlemesine kazımasına, rüya âlemimin hassas dokusuna işlemesine yetmişti. Aludra'nın hiç şansı yoktu. Çığlığı daha başlamadan kesildi.

"Evet," dedim. "Yeterince uzun."

Nick donakalmıştı. Gözleri iri iri açılmıştı ve dişlerini sıkıyordu. Kolunu yakalayarak koşmaya başladım.

Canımızı kurtarmak için hızla koşuyorduk. Emimler şehirdeydi. Tıpkı XVIII. Kemik Mevsimi'ndeki gibi. "Ne kadar zamanımız kaldı?" diye seslendim Nick'e.

"Fazla değil." Elimi tutarak beni hızlandırdı. "O şey de neydi? Sion buraya ne yapmış böyle?"

"Çok şey."

Hayalet şehre uzanan yan sokaklardan birine daldık. Karşı taraftan biri nefes nefese koşarak geliyordu. Nick'le aynı anda tepki verdik: Nick adama çelme takarak kaldırımın üzerine uçurdu, ben de elimi âdemelmasına bastırdım.

"Bir yere mi gidiyorsun, Carl?"

"Çekilin üzerimden!" Carl ter içindeydi. "Geliyorlar. Şehre girmelerine izin verdiler."

"Kim?"

"Vızıldayanlar. Vızıldayanlar!" Neredeyse gözyaşlarına boğulmuş halde göğsümü itti. "Her şeyi mahvetmek zorundaydın, değil mi? Her şeyi değiştirmeye kalkışmak zorundaydın! Burası sahip olduğum tek şeydi... onu benden *alamayacaksın*..."

"Bütün dünya senin. Hatırlamıyor musun?"

"Bütün dünya mı? Ben bir ucubeyim be! Hepimiz ucubeyiz, 40! Ölülerle konuşan ucubeler. *Onlara* bu yüzden ihtiyacımız var," dedi bir parmağıyla şehir merkezini işaret ederek. "Anlamıyor musun?

Burası bizim için güvenli olan tek yer. Yakında bizi öldürmeye başlayacaklar... bize saldırmaya..."

"Kim?"

"Amarotikler. Anladıklarında. Refaimlerin ne istediğini anladıklarında. Oraya bir daha asla dönmem. Sevgili dünyan sana kalsın. Al da bir tarafına sok!"

Boğazını bıraktım. Ayağa fırlayarak kaçmaya başladı. Nick onun arkasından baktı.

"Eve döndüğümüzde anlatacak uzun bir hikâyen var."

Carl'ın bir köşede gözden kayboluşunu izledim.

Çayıra bir kilometreden kısa mesafe kalmıştı ama oraya savaşmadan ulaşabileceğimizi sanmıyordum. Nashira oralarda bir yerdeydi ve kemik sökücülerin hepsinin Duckett'ın karışımını içmemiş olma olasılığı da vardı. Sokağın kenarından devam ederek hayalet şehirde ilerledik.

Uzakta bir patlama oldu. Nick durmadı. Binaların pencereleri titredi. Düzgün düşünemiyordum. İnsanlar mayın tarlasından kaçmaya mı çalışıyordu? Paniğe kapılmış, işaret fenerinin nerede olduğunu merak ediyor olmalıydılar. Dolayısıyla kaçmak için ağaçların arasından koşuyorlardı. Onları güvenliğe çağırmak zorundaydım. Harabeye dönmüş sokaktan koşarak Liman Çayırı yoluna saptık. Çitleri ve tabelayı görebiliyordum. Birkaç durugörücü ve amarotik orada toplanmıştı. Şehirden bu şekilde ayrılabileceklerini düşünmüş olmalıydılar.

Ve Gardiyan. O da oradaydı. Pislik ve toz içindeydi ama yaşıyordu. Beni kollarına aldı. "Hangi cehennemdeydin?" Sözler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü.

"Bağışla beni. Biraz oyalandım." Bakışlarını şehre çevirdi. "Sahnenin altına o patlayıcıyı sen yerleştirmedin."

"Hayır." Ellerimi dizlerime koyup öne eğilerek soluklanmaya çalıştım. "Ancak..."

"Ancak?"

"12. Kırmızı ceketli kâhin. Alternatif bir plandan söz etmişti."

"Sadece buradan gitmeye odaklanalım." Nick önce Gardiyan'a, sonra bana baktı. "Tünelin girişi nerede? Geldiğimizde aydınlıktı." Çayır şimdi zifiri karanlıktı; yönümüzü bulmamız imkânsızdı.

"Uzak değil," dedi Gardiyan.

"Tamam." Nick eski Nixie saatine baktı ve titreyen eliyle üst-dudağını sildi. "Bağlayıcı başardı mı?"

"Gerçek adını kullanabilirsin, Nick." Yanağımdan süzülen teri hissedebiliyordum. "Biliyor."

"Bay Hall ve üç arkadaşınız çayırda sizi bekliyor," dedi Gardiyan. Hâlâ şehre bakıyordu. "Paige, sana o işaret fişeklerinden birini kullanmanı öneririm. Hâlâ zaman var."

Nick, Jaxon'ın eterik çitleri incelediği çıkış kapısına gitti. Ben Gardiyan'ın yanında durdum.

"Liss için üzgünüm," dedi.

"Ben de öyle."

"Gomeisa'nın onun ölümünü unutmamasını sağlayacağım."

"Onu öldürmedin mi?"

"Patlama engel oldu. Gomeisa bizden çok daha güçlüydü, beslenmişti ama onu zayıflattık. Lonca Binası'ndaki yangın geri kalanını halletmiş de olabilir."

Şimdi bile hâlâ eldivenlerini giyiyordu. İçimde bir kıpırtı oldu: Belki de kırgınlık. Bu kadar kolay değişebileceğini mi sanmıştım?

Gardiyan bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. Altın kordon hafifçe titredi. Ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordum ama aniden daha odaklı, daha kararlı görünmeye başlamıştı. İşaret fişeği tabancasının kabzasını sıkıca kavradım. Gardiyan bir adım geri çekildi. Çayırda bir nokta buldum, horozu kaldırdım ve başımı diğer tarafa çevirdim.

* * *

İşaret fişeği çayırın üzerinde havada asılı durarak işaret üzerine işaret gönderiyordu. Gardiyan'ın yanında dururken onun havada yanıp tütüşünü izledim. Kırmızı ışık gözlerinden ve ayaklarımızın altından yansıyordu.

İşaret fişeğinin ötesine, yıldızlara baktım. Yıldızları son kez böyle görüyor olabilirdim; ışık ve hava kirliliği olmayan bir şehirde. Belki de bir gün bütün dünya böyle görünürdü. Nashira'nın kontrolündeki dünya. Büyük, karanlık bir hapishane şehri.

Gardiyan bir elini sırtıma koydu. "Gitmeliyiz."

Onunla birlikte çıkış kapısına yürüdüm. Gardiyan kapıyı açtığında, durugörücüler ve amarotikler –sekiz kişi– çayıra girdiler. Diğer tarafa ulaştığımızda Gardiyan kapıyı ardına kadar açarak başka bir şişe çıkardı. Bir rehinciden daha fazla şişesi vardı.

İçindekiler kristalleşmiş ve beyaz bir şeydi. Tuz. Kapının bir ucundan diğer ucuna kadar ince bir şerit döktü. Ben tam ona Emimleri soracakken Jax kollarımdan yakalayarak beni bir direğe çarptı. Çitin enerjisi o kadar yakınımdaydı ki saçlarım çıtırdıyordu.

"Aptal!" Jax elbisemin yakasını tuttu. "Onlara tam olarak yerimizi belli ettin, seni sersem çocuk!"

"Yerimizi *herkese* belli ediyorum. Bütün bu insanları burada ölüme terk etmiyorum, Jaxon," dedim. "Onlar durugörücü."

Yüzündeki kaslar seğirdi. Öfkeden deliye dönmüştü. Korktuğum Jaxon buydu; hayatımın sahibi olan adam.

"Ben buraya gelmeyi rüyagezerimi kurtarmak için kabul ettim," dedi. "Bir falcı ve müneccim sürüsünü değil."

"Benim sorunum değil."

"Elbette senin sorunun. Bu operasyonu –*seni* kurtarma operasyonu diye ekleyebilirim, seni nankör bacaksız– tehlikeye atacak bir şey daha yaparsan, hayatının geri kalanını sokaklarda geçirirsin.

Seni Jacob's Adası'na gönderirim ve ölü hayvan okuyucularla, kâhin bozmalarıyla ve dünyanın kıyısına sürülmüş diğer tüm çöplerle birlikte sokak sanatı yaparsın. Sana yaptıklarına bir bak." Soğuk eliyle boğazımı kavradı. "Bu insanlar harcanabilir. Biz harcanamayız. Biraz bağımsızlık kazanmış olabilirsin, güzelim. Ama sana söyleneni yapacaksın. Ve her şey önceki gibi olacak."

Sözleri rüya âlemimden tabakalar kaldırıyordu. On altı yaşımdaki halime geri dönmüştüm; dünyadan ve içimdeki her şeyden korkan Paige'e. O anda etrafımda bir zırh oluştu ve başka birine dönüştüm.

"Hayır," dedim. "İstifa ediyorum."

Yüz ifadesi değişti.

"Yedi Mühür'den istifa *edemezsin*," dedi.

"Ettim ya."

"Hayatın bana ait. Bir anlaşma yaptık. Bir sözleşme imzaladın."

"Diğer mim patronlarının ne dediği umurumda bile değil. Ben senin malınsam, Jaxon, o zaman işim kölelikten başka bir şey değil demektir." Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. "Bu kadar kölelik bana ömür boyu yetti."

Sözler dudaklarımdan dökülüyordu ama kendi zihnimden çıkıyormuş gibi gelmiyordu. Uyuşmaya başlamıştım. "Ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz." Jaxon'ın parmakları gerildi. "Bir rüyagezere teslim olmayacağım."

Ciddiydi. Trafalgar Meydanı'nda olanlardan sonra kan şehvetini anlıyordum. Aurası onu ele veriyordu. Hizmetinden ayrılırsam beni öldürürdü.

Nick bizi fark etti. "Jaxon, ne yapıyorsun sen?"

"İstifa ediyorum," dedim. Tekrarladım: "İstifa ediyorum." Bunu söylediğimi duymak zorundaydım. "Londra'ya döndüğümüzde ben I-4'e gitmeyeceğim."

Nick'in bakışları Jaxon'a döndü. "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi. "Şimdi zamanımız yok. On beş dakika."

Bu hatırlatma tüylerimi ürpertti. "Herkesi trene bindirmeliyiz. Hemen!"

Nadine geri dönmüştü. "Giriş nerede?" Terliyordu. "Bu çayıra bir geçitten gelmiştik. Nerede o?"

"Buluruz." Nadine'in arkasına baktım. Orada sadece Zeke vardı. "Dani nerede?"

"Telsizine cevap vermiyor. Her yerde olabilir."

"O Sion için çalışıyor," dedi Nick. "Bir elçi olduğunu söyleyerek kendini kurtarabilir ama kesin değil."

"Eliza geldi mi?"

"Hayır, onu İbre'de bıraktık. Mühür grubundan birinin hisarda kalması gerekiyordu."

Jaxon ayağa kalkarak üzerini silkeledi. "Şimdilik hepimiz dost olalım. Fikir ayrılıklarımızı geri dönünce tartışırız." İşaret etti. "Elmas, Çan, bizi koruyun isterseniz. Yetişmemiz gereken bir tren var."

"Ya Dani?" Zeke endişeli görünüyordu.

"Başaracaktır, sevgili oğlum. O kız bir mayın tarlasından bile geçebilir."

Jaxon yanımdan geçip giderken bir puro daha yaktı. Böyle bir zamanda nasıl içebiliyordu? Kayıtsızmış gibi görünmeye çalıştığından emindim. Beni kaybetmek istemiyordu. Ben de onu kaybetmek istediğimden emin değildim. O sözleri neden söylemiştim? Jaxon bir falcı veya kâhin değildi fakat sözleri kehanet gibiydi. Sonum Jacob's Adası gibi bir durugörücü varoşunda sokak sanatçılığı olamazdı. I-4'ün güvenli ortamında Jaxon'ın emrinde çalışmaktan çok daha kötü şeyler de vardı.

Özür dilemek istiyordum. Özür dilemek *zorundaydım*. Ben onun sağ koluydum; o benim mim patronumdu. Ama gururum bana engel oluyordu.

Bir işaret fişeği daha fırlattım. Sonuncusu. Son kalanlar için son şans. Sonra Jaxon'ın peşinden koşmaya başladım. Gardiyan arkamdaydı.

İşaret fişeği yolumuzu aydınlatıyordu. Birkaç insan daha çıkış kapısına ulaştı. Peşimizden çayıra geldiler; bazıları çift, bazıları yalnızdı. Çoğu durugörücüydü. Michael geldiğinde kolumu yakaladı. Yüzünde kaşından çenesine kadar inen kötü bir kesik vardı fakat yürüyebiliyordu. Sırt çantamı kollarıma bıraktı.

"Teşekkürler, Michael; gerek yoktu..." Dar göğsü hızla kalkıp inerken başını iki yana salladı. Bir kayışı omzuma geçirdim. "Başka gelen var mı?"

Üç hızlı işaret yaptı. "Elçiler," diye tercüme etti Gardiyan. "Muhafızlarıyla birlikte geliyorlarmış. Ne kadar sürer?" İki parmağını kaldırdı. "İki dakika. Geldiklerinde onlardan bir hayli ileride olmalıyız."

Bu bir kâbustu. Omzumun üzerinden baktım. "Bizi rahat bırakamazlar mı?"

"Bu olayın her tanığını ele geçirmeleri söylenecektir. Bir çatışmaya girebiliriz."

"O zaman günlerini gösteririz."

Yan tarafıma bir sancı saplandı. Yürümeye devam ederken çimenlere serilmiş yaralı bir adam gördük. Sığ nefeslerle göğsü kalkıp iniyordu. Bu adamı ayağa kaldırmak için yarım dakikam vardı, yoksa onu geride bırakmak zorunda kalacaktık. "Siz gidin," dedim Gardiyan'a. "Onlara geleceğimi söyleyin. Tüneli açabilir misin?"

"Sensiz açamam." Adama baktı. Ne düşündüğünü bilemiyordum. "Acele et, Paige."

Michael'la birlikte yürümeye devam etti. Adamın yanına çömeldim. Sırtüstü yatmış, gözlerini kapamış, ellerini göğsünde birleştirmişti. Üzerindeki Sion üniforması olmasa, bir heykel gibi görünürdü; kırmızı kravat, siyah takım, baştan aşağı kan. Ben nab-

zını yoklarken bir gözünü açtı. Ani bir telaşla yüzüklerle dolu eli benimkini yakaladı.

"Sen o kızsın."

Kıpırdamadım. "Sen kimsin?"

"Cüzdanım. Bak."

Bir an sonra ceketinin iç cebinden deri cüzdanını çıkardım. İçinde bir kimlik kartı vardı. Starch'tandı. "Weaver için çalışıyorsun," dedim kısık sesle. "Seni lanet olasıca pislik. Bunu siz yaptınız. Hepsini. Buraya ölümümü izlemen için mi gönderdi seni? Bizi içine attığınız cehennemi izlemek için mi?"

Adını bilmediğim biriydi. "He-her şeyi... yok ede-edecekler." Dudakları kandan parlıyordu.

"Kim?"

"Ya-yaratıklar." Zorlukla nefes alırken boğazı sarsıldı. "Ra-Rackham'ı bul. Onu bul."

Bunları söyledikten sonra öldü. Aniden hissettiğim soğukla titrerken cüzdanını hâlâ elimde tutuyordum.

"Paige?"

Nick benim için geri dönmüştü. "Sion'danmış." Bitkin bir halde başımı iki yana salladım. "Artık hiçbir şeyi anlamıyorum."

"Ben de öyle. Bizimle oynuyorlar, *sötnos*. Sadece ne tür bir oyun oynandığını henüz bilmiyoruz." Elimi tutup sıktı. "Haydi."

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Kalktığım anda uzaktan gelen silah sesini duydum. Vücudum kaskatı oldu. *Elçiler*. Çıkış kapısına ulaşmış olmalıydılar. Aynı anda eter tuhaf bir işaret verdi. Sarı gözlü dört kişi bize doğru geliyordu. "Refaimler," dedim. Ayaklarım harekete geçmişti bile. "Koş. Nick, *koş*!"

İtiraz etmedi. Çizmelerimiz soğuk toprağı dövüyordu ama Refaimler hemen peşimizdeydi ve bizden hızlıydılar. Sırt çantamdan bir bıçak çıkarıp dönerken birinin gözüne saplamak niyetindeydim

fakat Terebell Sheratan beni durdurdu. "Terebell," dedim nefes nefese. "Ne istiyorsun?"

Terebell gözlerime baktı. Yanında Pleione, Alsafi ve tanımadığım daha genç bir kadın vardı. Arkalarından, yırtılıp kan içinde kalmış gömleğiyle Dani geliyordu. Onu görünce omuzlarımdan bir yük kalktı.

"Arkadaşınızı getirdik," dedi Terebell. Gözlerindeki parıltı sönüktü. "Burada uzun süre dayanmaz."

Dani hiçbirine aldırmadan topallayarak yanımdan geçti ve sona kalanların peşinden devam etti. Ölümün ta kendisi gibiydi. "Karşılığında ne istiyorsunuz? Trenle gelmek istemiyorsunuz ki."

"Gelmek isteseydik bizi engelleyemezdiniz. Bütün insanları kurtardık. Arkadaşınızı size getirdik ve Karanlık Nöbetçileri Birliği'ni engelledik. Bize borçlusunuz." Alsafi bana baktı. "Ama şanslısın, rüyagezer, çünkü hisara gelmiyoruz. Biz Arcturus'u almaya geldik."

"Hazır olduğunda gelecek." Gardiyan'a hâlâ ihtiyacım vardı.

"O halde ona bir mesaj ilet. Siz gider gitmez açıklıkta bizimle buluşsun. Bekleyeceğiz."

Çitlere yönelerek geldikleri gibi çabucak gittiler. Gölgelere gömülen toz gibi karanlıkta gözden kaybolurken, Sargas'ların korkunç intikamından kaçıyorlardı. Döndüm ve eğitim platformlarından birine doğru yürüdüm. Vitraylı cam panellerin içinde iki lamba yanıyordu.

Buraya ulaşmak işin kolay kısmıydı. Şimdi bu insanları tünele sokup trene bindirmeliydim.

Sona kalanlar beton bir platformun kenarında toplanmışlardı ama doğru platform değildi. Bu dikdörtgendi. Nick, Dani'nin yüzünü kontrol ediyordu. Gözünün üzerinde derin bir yarık vardı fakat Nick'i itti. Dikdörtgenin arka tarafında, Jaxon soğuk gözlerle şehre bakıyordu. Julian'dan iz yoktu. Tıpkı Finn gibi alevler onu da yutmuştu. En azından ölümünün hızlı olduğunu umuyordum.

"Gitmemiz gerek," dedim. "Daha fazla bekleyemeyiz."

"Anlamı yok." Bir amarotik çocuk kemiklerinin beyazı görünen elleriyle saçlarını sımsıkı tutuyordu. "KNB geliyor."

"Buraya ilk biz geldik."

Birkaç çift göz parlaklaştı. Sırt çantamdan bir fener çıkararak yaktım. "Benimle gelin," dedim. "Elinizden geldiğince hızlı olun. Mümkünse yaralıları taşıyın. Başka bir noktaya ulaşmamız gerek; bir ovale. Fazla zamanımız yok."

"Sen Refaimlerle birliktesin," dedi öfkeli bir ses. "Bir sülükle hiçbir yere gitmem."

Konuşan adama dönerek şehri işaret ettim. "Oraya geri dönmeyi mi tercih edersin?"

Sustu. Yan tarafımdaki sancıya aldırmadan yanından geçtim ve yine acı verici bir koşu tutturdum.

Fal havuzunu geçtiğimizde doğru yeri hatırlamak kolaydı. Gardiyan aylar önce eğitim yaptığımız yerde duruyordu. "Giriş burada," dedi, yaklaştığımızda beton ovali işaret ederek. "Nashira treni eğitim alanının altına koydurma fikrinden çok hoşlanmıştı."

"Sence öldü mü?"

"Bu abartılı bir umut olur."

Bu düşünceyi bir kenara attım. Şimdi Nashira'yı düşünemezdim. "Seni bekliyorlar," dedim. "Açıklıkta."

"Henüz onlarla gitmek niyetinde değilim."

Bu sözleri beni rahatlatmıştı. Ovale baktım. "Hiç muhafız yok," dedim. "Açık bırakıp gitmiş olamazlar."

"O kadar aptal değiller." Gardiyan bir yosun tabakasını iterek gümüş bir asma kilidi göz önüne çıkardı. İçinde bir ampul yanıyormuş gibi ortasında ince bir beyaz ışık şeridi vardı. "Bu asma kilidin içinde bir eterik pil var. Onun içinde de bir kötü ruh. Raylara elektrik verilmeden önce açmak için elçilerle birlikte bir Refaim

muhafız gönderirler. Ama *sen* onu gitmeye ikna edebilirsen şarj boşalır ve kilit kendiliğinden açılır."

Elimdeki işaretler acıdı.

"Seni sen rüya formundayken incitemez, Paige." Biliyordu. "Bir kötü ruhla başa çıkmak konusunda aramızda en yüksek şansı olan sensin."

"Jaxon bir bağlayıcı."

"Bu, sorunu ortadan kaldırmaz. Kötü ruhun bağlanması gerekmiyor; nesneyi bırakması için ikna edilmesi veya zorlanması gerekiyor. O fiziksel sınırlamalarından kurtulana kadar, arkadaşın onu bağlayamaz."

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Eterde yolculuk yapabiliyorsun. Bizden farklı olarak, kilide dokunmadan kötü ruhla iletişim kurabilirsin."

"'Biz' diye bir şey yok, Refaim." Bu ses benden biraz daha büyük bir müneccime aitti. "O kilitten uzaklaş."

Gardiyan itiraz etmedi ama bakışlarını müneccimden ayırmadı. Elinde şehirden silah olarak aldığı ağır bir demir boru vardı. "Ne yapıyorsun sen?" dedim.

"Eterik pil diye bir şey yok." Dişlerini sıkmıştı. "Bunu ben hallederim. Ben buradan gidiyorum."

Boruyu savurdu. Boru asma kilidin üzerine şiddetle indi.

Bir şok dalgası eteri sarstı. Müneccim bir çığlık atarak beş metre geri savruldu. "Hayır, lütfen. Ölmek istemiyorum. Lütfen! Be-ben köle olmak *istemiyorum*! Hayır!" Titreyerek sırtını gerdi ve hareketsiz kaldı.

O sözleri tanıyordum.

"Fikrimi değiştirdim," dedim. Gardiyan bana baktı. "Bu kötü ruhu halledebilirim."

Gardiyan başıyla onayladı. Belki de anlamıştı.

"İşte geliyorlar!"

Başımı kaldırdım.

Ay ışığında KNB çayırdan geliyordu. İsyan kalkanlarını ve coplarını almış, bir elçi grubuna eskortluk yapıyorlardı. Birgitta Tjäder aralarındaydı; Cathal Bell de öyle. Bizi ilk gören Tjäder oldu ve öfkeyle bağırdı. Nick silahını kaldırarak kadının başına nişan aldı. Amarotiklerin üzerinde ruh grupları kullanmaya gerek yoktu.

Mahkûmlara döndüm. Buraya geldiklerinden beri ilk kez cesaretlendirilmeleri gerekiyordu. Birinin onlara bunu yapabileceklerini söylemesine ihtiyaçları vardı. Bir değerleri olduğunu.

O ses benimki olacaktı.

"Şu Avcıları görüyor musunuz?" diye sordum, sesimi yükseltip grubu işaret ederek. "O Avcılar buradan gitmemizi engellemek niyetindeler. Bizi öldürecekler çünkü şimdi bile bizi şehirlerinde istemiyorlar. Gördüklerimizi paylaşmamızı istemiyorlar. Ölmemizi istiyorlar; burada, şimdi." Sesim zor çıkıyordu ama devam ettim. Devam etmek zorundaydım. "Bu kapağı açacağım ve tam zamanında bu şehirden ayrılacağız. Şafaktan önce Londra'da olacağımıza dair size söz veriyorum. Bizi hücrelerimize gönderecek bir şafak çanı da olmayacak!" Öfkeli mırıltılar yükseldi. Michael elini çırptı. "Ama çayırı savunmanız gerekiyor. Buradan sonsuza dek gidebilmemiz için bu son işi yapmanız gerekiyor. Bana iki dakika verin, ben de size özgürlüğünüzü vereyim."

Bir şey söylemediler. Savaş çığlığı ya da bağırışlar yoktu. Ancak tek bir vücut gibi uydurma silahlarını aldılar, toplayabildikleri bütün ruhları kendilerine çektiler ve KNB'nin üzerine yürüdüler. Nadine ve Zeke kararlı adımlarla peşlerinden gitti. Çayırdaki ruhlar onlara katılarak mermilerin iki katı güçle KNB'nin üzerine uçtular. Jaxon hiç kıpırdamadan durarak beni süzdü.

"Mükemmel bir konuşmaydı," dedi, "bir amatör için."

Bu bir iltifattı. Bir mim patronunun sağ koluna övgüleri. Ama aslında hayranlık olmadığını biliyordum.

İki dakikam vardı. Sözüm buydu.

"Dani," *dedim*, "*maskeye ihtiyacım var.*"

Elini paltosunun cebine attı. Alnında ter birikmişti. "İşte." Maskeyi bana attı. "Oksijeni azalıyor. İdareli kullan."

Asma kilide elimden geldiğince yaklaşarak çimenlerin üzerine uzandım. Nick, Gardiyan'a baktı. "Kim olduğunu bilmiyorum ama umarım ne yaptığını biliyorsundur. Paige oyuncak değil."

"Bu insanları Sahipsiz Bölge'den geçirmenize izin veremem." Gardiyan ormana doğru baktı. "Bir alternatif düşünemiyorsan, Dr. Nygård, tek yolu bu."

Oksijen maskesini ağzıma ve burnuma kapadım. Kilidi kapandı ve düzenli oksijen akışını gösteren ışığı yandı. "Fazla zamanın yok," dedi Dani. "Geri dönmen gerektiğinde seni sarsacağım."

Başımla onayladım.

"Gardiyan," dedim, "Seb'in ikinci adı neydi?"

"Albert."

Gözlerimi kapadım.

"İki dakika," dedi Nick ve fiziksel dünyada duyduğum son şey bu oldu.

Eterdeki minik noktayı görebiliyordum. Her rüya âleminin yapacağı gibi beni içine aldı; küçük bir damlanın bir diğerini emeceği gibi. Ve kaybolmuş bir çocukla yüzleşmek için döndüm.

Ona yaklaşmadım. Sadece olduğum yerde durdum. Ama oradaydı: Sebastian Albert Pearce, kurtarmayı başaramadığım çocuk. Duvarlara vuruyor, odanın demir parmaklıklarını sallıyordu. Parmaklıkların dışında eterin sonsuz karanlığı vardı. Yüzü kan içindeydi, öfkeyle buruşmuştu ve saçları külden simsiyah olmuştu.

Bir kötü ruhla son kez karşılaştığımda fiziksel bedenimdeydim fakat Seb hâlâ ruhumu yaralayabilirdi. Onu durdurmak zorundaydım.

"Seb," dedim elimden geldiğince yumuşak bir sesle.

Beni fark etmesi uzun sürmedi. Bana dönerek üzerime koştu. Onu bileklerinden yakaladım.

"Seb, benim!"

"Beni kurtarmadın." Vahşice hırlıyordu. "Beni kurtarmadın ve öldüm işte. *Öldüm*, Paige! Ve ben," duvara vurdu, "çıkamıyorum," yine, "bu odadan!"

İncecik vücudu kollarımda sarsılıyordu. Kaburgaları ve kemikleri hayattayken olduğu gibi belirgindi. Korkumu bastırarak kirli yüzünü ellerimin arasına aldım. Kırılmış boynunun görüntüsü beni ürküttü.

Bunu yapmak zorundaydım. Dönüştüğü ruhun gazabını söndürmek zorundaydım, yoksa sonsuza dek bu durumda kalacaktı. Bu Seb değildi. Bu, Seb'in öfkesi, acısı ve nefretiydi. "Seb, dinle beni. Çok ama çok üzgünüm. Bunu hak etmedin." Gözleri simsiyahtı. "Sana yardım edebilirim. Anneni tekrar görmek istiyor musun?"

"Annem benden nefret ediyor."

"Hayır. Dinle, Seb, dinle. Seni serbest bırakmadım ve... ve çok üzgünüm." Sesim çatlamak üzereydi. "Ama şimdi birbirimizi serbest bırakabiliriz. Sen bu odadan çıkarsan, ben de şehirden gidebilirim."

"Kimse gidemez. O 'kimse gidemez' dedi." Kolumu tuttu ve başı o kadar hızlı sallandı ki görüntüsü bulandı. "Sen bile. Ben bile."

"Senin gitmeni *sağlayabilirim*."

"Ben gitmek istemiyorum. Neden gideyim ki? Beni öldürdü. Daha uzun yaşamalıydım!"

"Haklısın. Daha uzun yaşamalıydın. Ama sonsuza dek bu kafeste yaşamayı gerçekten istiyor musun?"

Seb yine titremeye başladı.

"Sonsuza dek mi?"

"Evet, sonsuza dek. Bunu istemezsin."

Boynu iyileşti.

"Paige," diye fısıldadı, "sonsuza dek *gitmem* gerekiyor mu? Bir daha geri dönemez miyim?"

Şimdi ben de titriyordum. Neden onu kurtaramamıştım ki? Neden Nashira'yı durduramamıştım?

"Şimdilik." Yavaşça, dikkatle ellerimi omuzlarına koydum. "Seni son ışığa kadar gönderemem. Biliyorsun, insanların sonunda gördüklerini söyledikleri beyaz ışık. Seni oraya gönderemem. Ancak seni çok uzağa, dış karanlığa kadar gönderebilirim; böylece kimse seni bir daha tutsak edemez. Ve o zaman gerçekten istersen geri dönebilirsin."

"İstersem."

"Evet."

Bir süre öylece durduk; Seb kollarımdaydı. Nabzı yoktu ama korktuğunu biliyordum. Gümüş kordonum titredi.

"Onun peşinden gitme," dedi Seb rüya formuma tutunarak. "Nashira. Yapmak istedikleri tek şey bizi emip tüketmek. Ve bir sır var."

"Ne sırrı?"

"Söyleyemem. Üzgünüm." Ellerimi tuttu. "Benim için çok geç fakat senin için değil. Bunu hâlâ durdurabilirsin. Sana yardım edeceğiz. Hepimiz edeceğiz."

Seb kollarını boynuma doladı. Yaşarken olduğu kadar gerçek gibiydi. Onu öyle hatırlıyordum. Mersiyeyi fısıldadım: "Sebastian Albert Pearce, etere git. Her şey bitti. Bütün borçlar ödendi. Artık yaşayanların arasında kalmana gerek yok." Gözlerimi kapadım. "Hoşça kal."

Gülümsedi.

Ve gitti.

Numenin içindeki eter boşluğu çökmeye başladı. Gümüş kordonum beni bu kez daha sert çekiştirdi. Koşarak sıçradım ve rüya âlemim beni fiziksel bedenime geri döndürdü.

* * *

"Paige. *Paige*."

Aniden ışığı görünce gözlerim acıdı. "O iyi," dedi Nick. "Gidiyoruz. Nadine, toparla onları."

"Gardiyan," diye mırıldandım.

Eldivenli bir el benimkini sıkınca orada olduğunu anladım. Gözlerimi açtım. Silah sesleri duyuyordum. Ve onun kalp atışını.

Gardiyan kapağı açtı; betonla kaplanmış ağır bir kapı, dar bir merdiveni gizliyordu. Boş asma kilit takırdayarak yuvarlandı. Gardiyan beni omzuna attı ve kollarımı boynuna doladım. İnsanlar basamaklardan inerken hâlâ muhafızlara ateş ediyorlardı. Tjäder ölen bir Avcı'nın silahını kaptı. Mermi Cyril'in boynuna isabet ederek onu öldürdü. Gardiyan sağ kalanların peşinden gitmeden önce şehri gördüm; gökyüzünde parıldayan işaret fişeğini de. Odaklanabildiğim tek şey Gardiyan'ın sıcak, sağlam vücuduydu. Algım acı verici kasılmalar halinde geri döndü.

Tünel soğuktu. Kokusunu alabiliyordum: Ender kullanılan bir odanın küflü, kuru kokusu. Yukarıdan gelen bağırışlar, köpek havlamaları gibi anlamsız bir gürültüye dönüşmüştü. Gardiyan'ın omuzlarını daha sıkı tutarak parmaklarımı gömdüm. Adrenalin, horozibiği, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Tünel geniş değildi; en fazla bir metro tüneli kadardı. Ancak platform en azından yüz kişiyi alacak kadar geniş ve uzundu. Karşı tarafta üst üste sedyeler dizilmişti. Burnuma dezenfektan kokusu geldi. Akı verilmiş durugörücüleri buradan hapishaneye veya sokaklara gönderiyor olmalıydılar. Ama karanlıkta bir şey duyduğumdan emindim: Elektrik uğultusu.

Gardiyan fenerini trene doğru tuttu. Bir an sonra ışıklar yandı. Gözlerimi kıstım.

Enerji.

Tren az sayıda yolcu taşımak için tasarlanmış bir hafif raylı vagondu. Arka tarafına SİON OTOMATİK ULAŞIM SİSTEMİ yazılmıştı. Vagonlar beyazdı ve kapılarında Sion'un amblemi vardı. Ben onlara bakarken kapılar açıldı ve içeride ışıklar yandı. "*Hoş geldiniz*," dedi Scarlett Burnish. "Bu tren üç dakika içinde kalkacaktır. Varış yeri: Sion Londra Hisarı."

Hayatta kalanlar rahatlayarak ve silahlarını platformda bırakarak vagonlara doluştular. Gardiyan hiç kıpırdamıyordu.

"Anlayacaklar." Sesim yorgun çıkıyordu. "Trende yanlış insanların olduğunu anlayacaklar. Bizi bekliyor olacaklar."

"Ve sen de onlarla yüzleşeceksin. Her şeyle yüzleştiğin gibi."

Beni yere indirdi ama bırakmadı. Elleri belimi kavradı. Ona baktım. "Teşekkür ederim," dedim.

"Özgürlüğün için bana teşekkür etmene gerek yok. O senin hakkın."

"Ve senin de."

"Bana özgürlüğümü verdin, Paige. Onu geri kazanmaya çalışmak için gücümü toplamam yirmi yılımı aldı. Bunun için teşekkür edebileceğim tek ama tek kişi sensin."

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. Birkaç kişi daha trene bindi; Nell ve Charles da aralarındaydı. "Harekete geçmeliyiz," dedim.

Gardiyan cevap vermedi. Son altı ayda neler olduğundan emin değildim –bunların gerçek olup olmadığından– ama kalbim dolu, tenim sıcaktı ve korkmuyordum. Artık değil. Ondan değil.

Uzaktan gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Bir mayın daha. Bir anlamsız ölüm daha. Zeke, Nadine ve Jax, yarı baygın haldeki Dani'yi sürükleyerek tünele girdiler. "Paige, geliyor musun?" diye sordu Zeke.

"Siz binin. Ben de geliyorum."

Arkaya yakın vagonlardan birine bindiler. Jaxon kapıdan bana baktı.

"Konuşacağız, rüyagezerim," dedi. "Dönünce konuşacağız."

Vagonun içindeki düğmeye bastı ve kapılar kayarak kapandı. Bir amarotik ile bir falcı sendeleyerek arkadaki vagona bindiler. Birinin bluzu kan içindeydi. "*Kalkışa bir dakika. Lütfen rahatça yerlerinize oturun.*" Gardiyan bana daha sıkı sarıldı.

"Ne kadar tuhaf," dedi, "bunun bu kadar zor olması."

Yüzünü inceledim. Gözleri parlamıyordu.

"Sen gelmiyorsun," dedim. "Değil mi?"

"Evet."

Bu anlayış yavaşça, bir yıldızı söndüren şafak gibi geldi. Son birkaç saattir onun gelmesini hiç beklemediğimi, sadece umut ettiğimi anladım. İş işten geçtikten sonra. Ve şimdi gidiyordu. Ya da kalıyordu. Bundan sonra yalnızdım. Ve o yalnızlığımda özgürdüm.

Burnunu benimkine değdirdi. İçimde tatlı bir sızı yavaşça yükseldi ve ne yapmak istediğimi bilmediğimi fark ettim. Gardiyan bakışlarını yüzümden ayırmıyordu ama ben bakışlarımı indirdim. Ellerimize baktım. Ellerimi tutan iri ellerine. Eldivenleri kaba tenini gizliyordu. Benim ellerimse mavi damar nehirleriyle dolu gibiydi. Tırnaklarımda hâlâ leylak rengi bir ton vardı.

"Bizimle gel," dedim. Boğazım ağrıyor, dudaklarım yanıyordu. "Benimle... gel. Londra'ya."

Beni öpmüştü. Beni arzulamıştı. Belki de hâlâ istiyordu.

Ama aramızda bir şey olması imkânsızdı. Ve bakışları, beni istemesinin yeterli olmadığını gösteriyordu.

"Ben hisara gidemem." Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Ama sen gidebilirsin. Hayatına geri dönebilirsin, Paige. Senin için istediğim tek şey bu."

"Benim istediğim tek şey bu değil."

"Sen ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece yanımda olmanı istiyorum."

Bu sözleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Şimdi özgürlüğümün tadını almışken, bunu onunla paylaşmak istiyordum.

Fakat benim için hayatını değiştiremezdi. Ve ben de onunla olmak için kendiminkini feda edemezdim.

"Artık Nashira'yı gölgelerin içinden avlamalıyım." Alnını benimkine dayadı. "Onu buradan uzaklaştırabilirsem, geri kalanlar da gidebilir. Vazgeçebilirler." Gözleri açıktı ve sözleri zihnime işliyordu. "Eğer hiç dönmezsem –beni bir daha görmezsen– her şeyin yolunda olduğunu anlarsın. Onun işini bitirdiğimi. Ama dönersem, bu başarısız olduğum anlamına gelir. Hâlâ tehlike olduğu. Ve o zaman seni bulurum."

Gözlerine baktım. Bu sözü hatırlayacaktım.

"Artık bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Güvenmeli miyim?"

"Bunu sana ben söyleyemem. Güven budur, Paige. Güvenmen gerekip gerekmediğini bilmemek."

"O zaman güveniyorum."

Kilometrelerce öteden geliyormuş gibi bir gürültü duydum. Boğuk bağırışlar, metale vuran yumruklar. Nick peşinde, geri kalanlarla birlikte koşarak tünele daldı ve kapılar kapanmadan hepsi trene doluştular. "Paige, haydi!" diye bağırdı Nick.

Geri sayım bitmişti. Zamanımız tükenmişti. Gardiyan benden uzaklaşırken gözlerinde merhamet vardı.

"Kaç," dedi. "Kaç, küçük rüyacı."

Tren hareket ediyordu. Nick bir korkuluğa tutunup elini uzattı.

"PAIGE!"

Kendime geldim. Kalp atışlarım hızlandı ve bütün duyularım bir demir duvara çarpmışım gibi uyandı. Dönüp platform boyunca koştum. Tren neredeyse fazla çabuk hızlanıyordu. Nick'in uzattığı elini yakalayarak atladım ve trene bindim. Orada ve güvendeydim.

Raylardan kıvılcımlar saçıldı ve ayaklarımın altındaki metal zemin titredi.

Gözlerimi kapamadım. Gardiyan rüzgârda sönen bir mum gibi karanlığa gömülmüştü.

Onu bir daha hiç görmeyecektim.

Yine de tünelin gözlerimin önünde hızla akışını izlerken emin olduğum bir şey vardı: Ona güveniyordum.

Artık sadece kendime güvenmeyi öğrenmeliydim.

Terimce

Kemik Mevsimi'nde durugörücüler arasında kullanılan ifade ve terimler, on dokuzuncu yüzyılda Londra'nın yeraltı dünyasındaki suçluların kullandığı sokak diline dayandırılmış, bazı anlam veya kullanım değişiklikleri yapılmıştır. Diğer kelimeler modern dilden alınmış veya yeniden yorumlanmıştır. Aile'ye –I. Kabir'de yaşayan insanlar– ait ifadeler, yıldız işaretiyle (*) belli edilmiştir.

Aile*: [isim] I. Kabir'de yaşayan bütün insanlar; *kemik sökücüler* ve diğer hainler dışında.

Akı: [isim] Asıl adı Akı 14'tür ve durugörücülerde acıya ve bilinç kaybına neden olan psikotik bir maddedir.

Aklama: [isim] Beyaz yıldızpatından kaynaklı uzun süreli hafıza kaybı. [fiil] Birinin üzerinde beyaz yıldızpatı kullanmak.

Aklaşmış ölü: [isim] Sarı saçlı bir kadın. Bir hakaret.

Aletçi: [isim] [1] Bir yankesici sınıfı; [2] itaatsiz bir çocuk.

Altın kordon: [isim] İki ruh arasındaki bağ. Hakkında çok az bilgi vardır.

Amaroz: [isim] Durugörücü olmama durumu.

Amarotik: [isim *veya* sıfat] Durugörücü olmayanlar veya durugörücü olmamak.

Avcı: [isim] Nöbetçi.

Başpatron: [isim] Doğadışı Meclis başkanı ve durugörücü kartelin en büyük patronu. Geleneksel olarak I. Birlik 1. Bölüm'deki Şeytan Tarlası'nda oturur.

Beşik: [isim] İkamet yeri.

Beyaz ceketli*: [isim] I. Kabir'e yeni gelen bütün insanlara verilen ilk rütbe. Bir beyaz ceketlinin uzman oldukları durugörü alanında belli bir beceri göstermeleri beklenir. Bu sınavı geçerek *pembe ceket* almaya hak kazanırlar; sınavı geçememeleri, Varoş'a gönderilecekleri anlamına gelir.

Beyin vebası: [isim] Akı 14'ün yol açtığı ateşli bilinç kaybı, hayal âlemine dalış için kullanılan argo bir terim.

Burun: [isim] Bir casus veya muhbir. "Burun kıvırmak" = bir kişi veya organizasyona ihanet etmek.

Camadan vurmak: [fiil] Vurmak, saldırmak.

Çürümüş: [isim] *Amarotik.*

Demirler: [isim] Silahlar.

Dermeci Dükkânı: [isim] Tefeci.

Dış karanlık: [isim] Eterin durugörücülerin ulaşamadığı yerinde kalan uzak kısmı.

Durugörücü: [isim] Durugörücü olan, eterle iletişim kurabilen kişi.

Durugörücülük: [isim] Durugörücü olma, eterle iletişim kurabilme durumu.

Ekto: [isim] Ektoplazma veya Refaim kanı. Yeşilimsi sarıdır. Parlak ve biraz jölemsidir. Soğuk noktaları açmak için kullanılabilir.

Emimler: [isim] Refaimlerin sözde düşmanı; "korkulanlar." Nashira Sargas onları insan etine düşkün etobur canavarlar olarak tanımlamıştır. Varlıkları gizemini korumaktadır.

Eter: [isim] Ruhlar âlemi, sadece durugörücüler tarafından ulaşılabilir. Aynı zamanda Kaynak da denir.

Fiziksel dünya: [isim] Cismani dünya. Yerküre.

Flaş evi: [isim] Bir oksijen barı veya başka türde sosyal alan. Genellikle suçluların gittiği yerlerdir.

Floxy: [isim] Bir sonda aracılığıyla solunan kokulu oksijen. Sion'un alkol alternatifi. Oksijen barları dahil olmak üzere çeşitli eğlence yerlerinde satılır.

Gagalamak: [fiil] Tutuklamak.

Geceyürüyen: [isim] Durugörücü bilgisini cinsel bir alışverişin parçası olarak satan kişi.

Geveze: [isim] Çokdilli.

Gezer: [isim] *Rüyagezerin* kısaltması.

Gösterici*: [isim] I. Kabir'de sınavlarını geçemeyen ve Gözetmen'in emri altında olan insan.

Gümüş kordon: [isim] Fiziksel beden ile ruh arasındaki sürekli bağ. Kişinin yıllar boyunca belli bir fiziksel bedende barınmasını sağlar. Her kişi için özgündür. Bedenlerini geçici olarak terk etmek için kordonu kullanan rüyagezerler için özellikle önemlidir. Gümüş kordon yıllar boyunca aşınır ve koptuğunda bir daha onarılamaz.

Havlayan demirler: [isim] Silahlar. "Birinin havlayan demirlerine karşılık vermek" = bir mücadeleye hazırlanmak.

Hayalet: [isim] Dolaşmak için belli bir yeri, genellikle öldüğü yeri seçmiş bir ruh. Bir hayaleti "musallat olduğu" yerden uzaklaştırmak onu sinirlendirir.

Hüküm sürmek: [fiil] Mor yıldızpatı kullanmak.

Işıkçı: [isim] İnsanları doğadışılardan korumak üzere tutulan bir tür sokak muhafızı. Yeşil ışığı sayesinde ayırt edilir.

İtki: [isim] Para.

Jile: [isim] Kolsuz ceket.

Kâğıt: [isim] Durugörücülerin kullandığı kartlar; genellikle Tarot kâğıtları.

Kâğıtçı: [isim] Bir kart okuyucu için kullanılan eski bir terim. Sohbetlerde hâlâ anlaşılır ama hisarda nadiren kullanılır.

Kartel: [isim] Merkezi Sion Londra Hisarı'nda bulunan bir durugörücü suç şebekesi. 1960'lardan beri aktiftir. Başpatron ve Doğadışı Meclis tarafından yönetilir. Üyeleri maddi kazanç için durugörücü suçlar işleme konusunda uzmanlaşmıştır.

Kartelciler: [isim] Durugörücü suç kartelinin üyeleri. Terim genellikle Nöbetçiler tarafından kullanılır.

Katı: [isim] Ceset.

Kaymak: [fiil] Dövmek.

Kemik: [sıfat] İyi veya zengin.

Kemikler*: [sıfat] Ölü.

Kemik sökücü*: [isim] *Kırmızı ceketliler* için kullanılan aşağılayıcı bir terim.

Kepek: [isim] Açgözlü, emrindekileri sömüren işveren.

Kırmızı ceketli*: [isim] I. Kabir'de insanların en yüksek sınıfı. Kırmızı ceketliler şehri Emimlere karşı korumakla görevlidir. Hizmetlerine karşılık özel ayrıcalıklar kazanırlar. *Kemik sökücü* de denir.

Korsan taksi: [isim] Genellikle durugörücüler tarafından kullanılan ruhsatsız taksi.

Kraliyet: [isim] Mor yıldızpatı.

Lambalar: [isim] Gözler. Bkz. *parlayanlar.*

Mahpus vagonu: [isim] Mahkûmları taşımak için kullanılan araç.

Mersiye: [isim] Ruhları dış karanlığa göndermek için kullanılan sözler.

Metres: [isim] Bir mim patronuna veya kraliçesine bağlı olan genç bir durugörücü. Genellikle mim patronunun sevgilisi ve bölümünün vârisi olarak görülür.

Mim kraliçesi: [isim] Bazı kadın mim patronları için kullanılan unvan.

Mim patronu: [isim] Durugörücü kartelinde çete lideri; mim suçlarında uzman kişi. Genellikle beş ila on kişilik bir grubu vardır ama bir birliğin bir bölümündeki bütün durugörücüler üzerinde yaptırımı olur. Doğadışı Meclis üyesidir.

Mim suçu: [isim] Özellikle maddi kazanç için ruhlar âleminin kullanılmasını veya iletişim kurulmasını içeren eylem. Sion kanunlarına göre büyük vatan hainliği olarak görülür.

Numen: [isim] [çoğulu *numa*] Falcılar ve müneccimler tarafından eterle bağlantı kurmak için kullanılan eşyalar; ayna, kâğıt, kemik gibi.

Ossista: [isim] Oksijen barı çalışanı.

Parıltı: [isim] Aura.

Parlayanlar: [isim] Gözler. Bkz. *lambalar.*

Pembe ceketli*: [isim] I. Kabir'de ikinci alıştırma aşaması. Bir pembe ceketli, kırmızı ceketli olabilmek için Emimler karşısında kendini kanıtlamalıdır. Bu sınavda başarısız olursa, pembe ceket tekrar beyaz cekete dönüşür.

Refaimler: [isim] Yeraltı Diyarı'nın biyolojik açıdan ölümsüz ve insan bedenli sakinleri; durugörücü insanların aurasıyla beslendikleri bilinir. Geçmişleri ve kökenleri belirsizdir.

Renkli: [isim] Afyon. Yasadışı bir uyuşturucu.

Ruh grubu: [isim] Ruhlardan oluşan bir grup..

Rüyacı: [isim] *Rüyagezer* için tipik olarak Refaimler tarafından kullanılan kısaltma.

Rüya âlemi: [isim] Zihnin anıların saklandığı iç kısmı. Beş bölgeye veya akli "halka"ya ayrılır: Güneşli, alacakaranlık, gece yarısı, aşağı gece yarısı ve hadal. Durugörücüler kendi rüya âlemlerine istedikleri zaman ulaşabilirken, amarotikler sadece uyurken görüntüler yakalayabilirler.

Saraylı: [isim] Mor yıldızpatı bağımlısı. İsmi, yirminci yüzyılın başlarında mor yıldızpatı ticaretinin başladığı St. Anne Sarayı, Soho'dan gelir.

Sarı ceketli*: [isim] I. Kabir'deki en düşük sınıf. Bir sınav sırasında korkakça davranan veya korkusunu belli eden insanlara verilir. *Korkak* kelimesi yerine de kullanılır.

Soğuk nokta: [isim] Eter ile fiziksel dünya arasındaki küçük bir yırtık. Kalıcı bir buzlu alan olarak tezahür eder. Ektoplazmayla birlikte Yeraltı Diyarı'na kapı açmak için kullanılabilir. Fiziksel madde (kan ve et gibi) bir soğuk noktadan geçemez.

Sokak sanatı: [fiil] Nakit karşılığı durugörücü hizmeti sunmak. Çoğu sokak sanatçısı para karşılığında geleceği söyler. Durugörücü suç kartelinde yasaktır.

Son ışık: [isim] Eterin merkezi, ruhların asla geri dönemediği yer. Son ışıktan sonra nihai ahretle karşılaşıldığı söylenir.

Sorgucu: [isim] Eterde bilgi arayan kişi. Bir fal için soru sorabilir veya kendilerinden bir parça (kan veya avuç gibi) önerebilirler. Falcılar ve müneccimler, eterin belli alanlarına odaklanmak ve tahminlerini kolaylaştırmak için bir sorgucu kullanabilirler.

Sorte: [isim] Bir grup eşya. Kuracılar tarafından kullanılan bir numa türü. İğneler, zarlar, anahtarlar, kemikler ve sopalar bunlara dahildir.

Süprüntü*: [isim] Gösterici.

Sürüklenenler: [isim] Dış karanlığa veya son ışığa gönderilmedikleri için eterde dolaşan ruhlar. Durugörücüler tarafından kontrol edilebilirler.

Şişeci: [isim] Eterik maddeler ve rüya âlemi üzerindeki etkileri konusunda uzmanlaşmış kişi.

Tahttan inmiş: [sıfat] Mor yıldızpatınm etkisinden tamamen sıyrılmış olan.

Tellemek: [fiil] Ustalıkla yankesicilik yapmak.

Tıslayan: [isim] Bir fısıldayıcı veya çokdilli için kullanılan aşağılayıcı bir terim.

Ucuz numara: [isim] Genellikle yasadışı tiyatro yapımlarında kullanılan kalitesiz, bazen gülünç eğlenceler.

Ucuz roman: [isim] Durugörücü edebiyat dünyasının merkezi olan Grub Caddesi'nde üretilen ucuz ve yasadışı kurgu romanlar. Korku romanı dizileri. Sion'un yok ettiği fantastik edebiyat alanındaki boşluğu doldurmak için durugörücüler arasında yayılır. Ucuz romanlar çok çeşitli doğaüstü olayları konu alır. *Vauxhall Vampirleri*, *Falcıyla Görüşme*, *Perili Ev Fiyaskosu* gibi kitaplardır.

Uyduru: [isim] Yalan.

Varoş*: [isim] I. Kabir'de göstericilerin yaşamak zorunda bırakıldığı köhne köy.

Vızıldayanlar*: [isim] Emimler.

Yağlıboya: [isim] Sahne makyajı.

Yapay: [isim] Şarabın alkolsüz versiyonu. Şurubumsu, tatlı bir tadı vardır. Beyaz, roze ve "kan" kırmızı çeşitleri mevcuttur.

Yarıcı: [isim] Yaşı veya türü sayesinde cismani dünyada etki yaratabilen ruh. Kötü ruhlar ve başmelekler bu gruba girer.

Yolcu: [isim] Yankesici.

Yüceltme: [isim] Sıradan bir eşyanın numene dönüştürüldüğü bir işlem.

Zamanın ruhu: [isim] Almanca karşılığı olan *zeitgeist*, "çağın ruhu" anlamına gelir. Tam olarak "zaman ruhu"dur. Çoğu durugörücü, bu kelimeyi mecazi anlamda kullanır ama bazıları ilah olarak zamanın ruhuna tapar.

Teşekkür

Beni yayın dünyasında sıcak bir şekilde karşılayan Godwin ailesine ve özellikle de David'e derinden borçluyum. Kirsty McLachlan, Caitlin Ingham ve Anna Watkins'e, film ve yurt dışı telif hakları konularındaki sıkı çalışmaları için çok teşekkürler. DGA'dakinden daha iyi bir temsilcilik hizmeti bulamazdım.

Bloomsbury ekibine: Sizinle tanışmadan önce bir kitabın oluşumunda ne kadar tutku ve takım çalışması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu romana duyduğu tutkuyla isteyebileceğim en muhteşem ilhamı veren Alexandra Pringle'a teşekkürlerimi sunmak istiyorum; harika editörüm Alexa von Hirschberg işinin çok ötesine geçerek her ihtiyacım olduğunda yardımıma koştu ve Rachel Mannheimer, Justine Taylor ve Sarah Barlow, *Kemik Mevsimi*'ni en iyi hale getirmeme yardım etti. İngiltere'de Katie Bond, Jude Drake, Amanda Shipp, Ianthe Cox-Willmott, Eleanor Weil ve Oliver Holden-Rea'ya; Birleşik Devletler'de George Gibson, Cristina Gilbert, Nancy Miller,

Marie Coolman ve Sara Mercurio'ya da teşekkürler. Hepiniz muhteşemsiniz.

Imaginarium'dan Andy Serkis, Jonathan Cavendish, Chloe Sizer, Will Tennant ve diğerleri: Sizinle çalışmak bir ayrıcalık. Bu kitabın her yönüyle ilgili bütün çabalarınız için teşekkürler. Haritayı tasarlayan András Bereznay'e; güzel kapak tasarımı için David Mann'e ve özel yardımcım olan Leiana Leatutufu'ya çok teşekkür ediyorum.

Bu kitabın son iki yıldır bütün hayatım olduğunu söylemem abartı kaçmaz. Bu küçücük alanda ismini saymam gereken daha çok kişi var fakat bu yıllar boyunca –ve öncesinde– yanımda olan bütün dostlarıma teşekkürler. Özellikle Neil Diamond ve Fran Tracey'ye; ilham verici edebiyat öğretmenim Emma Forward'a; beni İrlanda'ya davet eden Rian, Jesica ve Richard'a özel teşekkürler. Siz olmasaydınız, Molly Malone'la asla şahsen tanışamazdım.

Bütün dünyadaki çevirmenlerime, bu kitabın asla ustalaşamayacağım dillerde okunmasını mümkün kıldığınız için teşekkür ediyorum. Fransızcada ve Sırp isimlerinde bana yardımcı olan Flo ve Alie'ye, ayrıca İbranice bilgisini benimle paylaşan Agam Books'tan Devora'ya teşekkürler.

Blog sayfamı ve Twitter hesabımı takip eden herkese, özellikle de Susan Hill'e teşekkür ederim. Desteğiniz bana büyük cesaret verdi. St. Anne's College'daki personele ve öğrencilere, son yıldaki nezaketleri ve konukseverlikleri için teşekkür ederim.

Ve elbette aileme teşekkür etmek istiyorum: Herkesten önce, bana sürekli güç ve destek veren anneme, çay yaprağı okumada tartışılmaz bir kral olan süper üvey babam Mike'a

teşekkür ederim. İkiniz en kötü halimle uğraştınız, dolayısıyla en iyi halimi kesinlikle hak ediyorsunuz.

JD, bu kitaba ilham olduğun için teşekkürler. Sen benim bir numaralı merhum şairimsin. Ve son olarak, *Kemik Mevsimi*'ni dünyaya sunmam için bana cesaret veren Ali Smith'e çok teşekkürler.

Bir rüyagezere şans verdiğiniz için hepinize teşekkürler.

Samantha Shannon, 1991'de Londra'nın batısında doğdu. On beş yaşındayken yazmaya başladı. 2010-2013 yılları arasında Oxford, St. Anne's College'da İngiliz dili ve edebiyatı eğitimi aldı. 2012 yılında Women of Future Awards onu Genç Yıldız Ödülü adayı olarak gösterdi. *Kemik Mevsimi* ilk romanıdır ve telif hakları yirmiden fazla ülkeye satılmıştır.

Kendisini Twitter'da @say_shannon ve www.samanthashannon.co.uk adreslerinden takip edebilirsiniz.

Kapak tasarımı: David Mann
Yazar fotoğrafı: Mark Pringle

İNSANLARIN ZİHNİNE SIZAN BİR CASUS

2059. Dünyanın büyük şehirlerinin bir kısmı Sion isimli bir güvenlik gücünün kontrolü altındadır. Paige Mahoney, Yedi Mühür olarak bilinen gizli bir örgütte, Sion Londra'nın yeraltı suç şebekesi için çalışmaktadır. Yaptığı iş, insanların zihinlerine girerek bilgi toplamasını gerektirmektedir. Paige bir rüyagezer, nadir bulunan bir durugörücüdür ve bu dünyada durugörücüler nefes almakla dahi vatana ihanet etmektedir.

İKİ YÜZ YIL BOYUNCA GİZLİ KALMIŞ BİR HAPİSHANE

Yağmurlu bir günde yakalanan Paige'in tüm hayatı sonsuza dek değişir; karşısında Sion'dan da kötücül bir güç vardır. İki asır önce haritadan silinmiş ve başka bir dünyadan gelen, son derece güçlü bir ırk tarafından yönetilen Oxford şehri durugörücü hapishanesi olarak kullanılmaktadır. Refaim olarak bilinen bu ırk için durugörücüler paha biçilmezdir... Ordularının askerleri olarak.

YIKILMASI GEREKEN DUVARLAR

Paige, Refaim bekçisi ve onun eğitimini üstlenen Gardiyan'a verilir. Artık Gardiyan onun efendisidir. Ve düşmanı. Paige ancak öldüğünde özgür kalabileceği bu hapishanede eğitilmeye göz yummak zorundadır...

"Müthiş. Destansı."
THE TIMES

"Uluslararası çoksatan listelerini sarsacak nitelikte bir İngiliz yazar geliyor."
THE BRITISH FANTASY SOCIETY

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-056-8